MIREASA MAGULUI

MARA VOLKERS

MARA VÖLKERS

MIREASA MAGULUI

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

rao international publishing company septembrie 2009

PARTEA ÎNTÂI
LOGODNICA
1.

Gisela se opri în faţa casei familiei Tettenwieser şi simţi cum o cuprinde un sentiment de satisfacţie. În curând va locui în această casă. Gospodăria era ceva mai mică decât cea a tatălui ei, dar, prin faţada ei şi prin anexele din spate, Făcea parte dintre cele mai mari şi mai frumoase clădiri din oraş. Viitorul socru ţinea mult să aibă un cămin îngrijit, fapt dovedit de prezenţa a doi meşteşugari, care înălţaseră o schelă în mijlocul străzii pentru a ajunge la grinzile şarpantei de la etaj. Cei doi ignorau atât ocările oamenilor care trebuiau să se strecoare pe lângă bârnele şi scândurile ieşite în afară, cât şi reglementările urbei, ce interziceau îngustarea drumului în acest fel. Aşa ceva îşi putea permite doar un om influent ca Tettenwieser, gândi cu mândrie Gisela şi cumpăni dacă nu ar fi cazul să intre şi să o întrebe pe stăpâna casei despre logodnicul ei. De obicei, Bruno îi spunea când pleca la drum şi cât timp lipsea. Dar de data aceasta plecarea fusese atât de intempestivă încât nu mai avusese timp pentru aşa ceva. Îşi imagină cum el ignorase atenţionarea de a se trezi şi cum fusese sculat din pat de tatăl său. Cunoştea scena de acasă, căci tatăl ei trebuia deseori să îl trezească puţin cam brutal pe fratele ei Hans după o noapte de chef.

Se îndreptă către poarta deschisă a curţii, dar se opri în faţa ei şi ridică din umeri. Mama o aştepta acasă cu cumpărăturile şi pe bună dreptate se va supăra dacă ar întârzia la o flecăreală cu doamna Tettenwieser. Şi nu voia nici ca viitoarea soacră să creadă că ar fi una dintre acele fete care dau curs doar capriciilor şi îşi tratează cu superficialitate îndatoririle.

Cu un uşor oftat de regret, întoarse spatele casei Tettenwieser şi îi ceru servitoarei să o urmeze, dar aceasta se holba la meşteşugarii urcaţi în dreptul frontonului decorat artistic. Gundi tresări şi se grăbi să plece alături de ea. După puţin timp ajunseră în piaţa aglomerată şi Gisela începu să cumpere fără a se tocmi mult, pentru că negustorii o cunoşteau bine. Ambele coşuri purtate de micuţa servitoare se umplură rapid şi Gisela trebui să o ajute, căci Gundi abia mai putea birui povara. Deoarece mai avea nevoie doar de două verze şi de ceva verdeţuri pentru supă, se duse la tejgheaua doamnei Ceißblatt. Pentru aceasta trecu prin faţa unui negustor de vinuri care servea şi la cană şi era intens frecventat. Mai multe femei tinere se strânseseră în jurul celui mai mare butoi. Ţineau în mâini căni din lut ars şi pălăvrăgeau chicotind.

Când o observară pe Gisela, zarva încetă, iar Trude Beckheimer, fala unuia dintre cei mai bogaţi negustori ai oraşului, făcu un pas către ea. Avea o mină răutăcioasă, iar vocea ei acoperi până şi strigătele vânzătorilor din jur:

— Ia uite pe cine văd! Domnişoara a cărei zestre nu valorează nici cât hârtia pe care este scrisă!

Această remarcă atrase atenţia tuturor şi imediat se auziră şoapte. Gisela ar fi trebuit să fie surdă ca să nu audă cuvintele usturătoare şi, în plus, să fie oarbă, deoarece privirile curioase şi dispreţuitoare a căror ţintă era nu puteau fi ignorate.

Palidă, se întoarse către Trude Beckheimer, care luă o înghiţitură zdravănă din cana sa şi începu să ronţăie cu plăcere o turtă dulce. Nu era la prima cană, iar în această

dimineaţă băuse pe stomacul gol, pentru că faţa ei rotundă era roşie şi ochii îi străluceau ca nişte bile de sticlă proaspăt şlefuite. Poate că dacă ar fi fost trează s-ar fi stăpânit, dar aşa savura plăcerea de a o putea copleşi cu dispreţ pe rivala sa.

— Bruno Tettenwieser este un bărbat deştept, care ştie exact ce logodnică îi aduce o zestre bogată. De aceea nu mai miră pe nimeni că de câteva zile evită casa familiei Güldener, de parcă acolo ar fi izbucnit ciuma. Dar ieri l-a căutat pe tatăl meu, cu care a purtat o lungă discuţie.

Zâmbetul răutăcios al fetei cu aspect grosolan, pentru care vorbea numai bogăţia tatălui ei, arăta clar de ce Bruno Tettenwieser, fiu de negustor, păşise în casa familiei Beckheimer.

Pentru Gisela vorbele fură ca o lovitură în faţă, căci până atunci ea se crezuse logodnica şarmantului şi arătosului Bruno. Îi stătea pe limbă răspunsul la cuvintele lui Trude, care cu siguranţă nu era mai puţin muşcător. Dar gândul la mama ei o opri să reacţioneze în acelaşi mod, căci aceasta i-ar fi explicat că nu se cădea ca o fiică din casa Güldener să se ciorovăiască precum o precupeaţă. O fată de vârsta ei trebuia să fie decentă şi să nu dea atenţie jignirilor, ca şi oricăror alte remarci grosolane pe care majoritatea bărbaţilor le fac cu privire la o fecioară. Dar de la o mică revanşă nu se putu totuşi abţine.

— Nu credeţi, Frau Ceißblatt, se adresă ea femeii de la tejghea, de la care tocmai cumpăra legume proaspete, că prea onorabilul părinte Maternus avea dreptate când la recenta sa predică ne avertiza pe noi, muieruştile, să nu bem vin? Acesta tulbură sufletul şi le face pe unele fete să uite de ruşine.

Gisela o puse pe precupeaţă în mare încurcătură. Pe de o parte, nu se cuvenea să te comporţi precum Trude Beckheimer… Pe de altă parte, tatăl acesteia se număra printre cei mai bogaţi oameni din oraş şi îşi putea permite să îşi îmbrace fata la fel de luxos ca pe o domnişoară

nobilă. Tatăl Giselei, Otto Güldener, fusese ocolit în ultimul timp de noroc, înainte, cumpărăturile de la piaţă le făcea menajera familiei, dar acum târguielile le preluase însăşi fata, care, pentru că era însoţită doar de o fetiţă de doisprezece ani, trebuia să ducă singură acasă cea mai mare parte a cumpărăturilor.

În timp ce precupeaţa servea următoarea clientă, căutându-şi încă răspunsul, Trude Beckheimer se îndreptase către Gisela şi se oprise în faţa ei scrutând-o cu privirea.

— O sărăntoacă nu mă poate jigni. Pentru asta zestrea mea este mult prea mare. Ar trebui să fii fericită dacă un băiat ratat ca Landelin, împletitorul de coşuri, te-ar lua de nevastă.

Gisela se simţea mai puţin jignită de cuvintele lui Trude decât de râsetele precupeţelor şi ale clientelor lor şi luptă inutil să nu izbucnească în lacrimi. Cel mai tare o batjocoreau cele mai bune prietene ale lui Trude, aceleaşi fete care numai cu un an în urmă o înconjurau pe ea şi o huleau pe Trude. Era evident că puterea banului avea un efect mai mare decât toate predicile preotului. Era mai plăcut să o vizitezi pe Trude în casa familiei Beckheimer, unde oaspeţilor li se ofereau dulciuri şi vin, pe când în casa părinţilor ei aveai parte acum cel mult de sucuri îndoite cu apă şi de pâine, şi aceea uneori înmulţită cu făină de ovăz.

Giselei îi era clar că celelalte abia aşteptau o vorbă greşită pentru a se năpusti asupra ei. Aşa că le întoarse spatele cu o mişcare energică pentru a părăsi piaţa. Dar nu îl văzuse pe un bătrân care stătea în spatele ei şi de care se ciocni. Când îl privi pentru a se scuza, se cutremură: ochii bătrânului erau tulburi şi totuşi ei o pătrunseră adânc; bărbatul ţinea în mâna dreaptă o piatră de mărimea unei nuci, în care părea că juca o flacără verde.

— Scuze, domnul meu! şopti ea şi se îndepărtă în grabă.

Domnişoară Gisela, v-aţi uitat legumele! strigă după ea fata, care din 2 februarie lucra în casa Güldener pentru casă şi masă.

Gisela păru că nu o aude, pentru că se şi pierduse într-una dintre străduţe. Fetei nu îi rămase altceva de făcut decât să înghesuie noile cumpărături în coş şi să îşi urmeze stăpâna.

Abia dispăruse Gundi pe străduţă cu povara ei mult prea grea, când bătrânul i se adresă lui Frau Ceißblatt, în timp ce răscolea neatent prin căpăţânile de varză, prin ţelină şi prin ceapă:

— Cine era tânăra care tocmai a cumpărat de la dumneata?

— Hedwig, fiica pantofarului Sachs, răspunse Frau Ceißblatt referindu-se la ultima ei clientă.

Surprins, bătrânul lăsă jos ceapa pe care tocmai o ridicase.

— Dar nu mi s-a părut să fie fiică de pantofar. Îmbrăcămintea ei era din postav bun, vopsit cu coloranţi dintre cei mai buni.

— Ah, da! Atunci vă referiţi la Gisela Güldener. Ea este fiica unui negustor, care cu siguranţă s-ar bucura să încheie o afacere cu dumneavoastră. Pentru că cele pe care le are nu prea îi merg tocmai bine în ultimul timp. Cel puţin aşa se vorbeşte.

Frau Ceißblatt era supărată pe bărbatul care doar îi răscolea marfa, fără a lăsa impresia că ar vrea să-şi cumpere ceva. Totuşi, după ce printre degetele lui sclipi o monedă mare din argint, care căzu apoi în mâna ei, supărarea îi trecu şi îi explică bătrânului cum putea ajunge la casa lui Otto Güldener. Apoi îi descrise toţi membrii familiei, compusă din negustor, soţia acestuia, fiica Gisela şi fiul Hans, şi i-ar fi înşirat şi numele tuturor vecinilor, cu date complete despre ei, dar bătrânul ridică mâna în semn de mulţumire şi plecă târşâind picioarele.

2.

Cu puţin înainte de a ajunge acasă, Gisela îşi aminti de servitoare şi se întoarse, părându-i rău pentru faptul că Gundi trebuia să facă tot drumul cărând singură toate cumpărăturile. Micuţa avea deja faţa plină de transpiraţie şi se bucură evident când Gisela îi luă o parte din povară.

— Mulţumesc! A fost cu adevărat greu. Eu vă înţeleg că v-aţi mâniat. Domnişoara Trude este o persoană deosebit de dezagreabilă. Dar nu trebuie să vă luaţi după pălăvrăgeala ei prostească.

Sfatul bine intenţionat rămase fără efect, pentru că Gisela îşi amintea prea bine de vizitele dese ale lui Bruno Tettenwieser. Timp de mai bine de o jumătate de an, acesta venise aproape zilnic în casa tatălui ei, dar acum trei luni începuse să rărească vizitele, ultima lui apariţie fiind cu mai mult de două săptămâni în urmă. La început nu sesizase îndepărtarea lui, căci Bruno, chiar şi înainte de a-i cere mâna, fusese deseori trimis cu afaceri de către tatăl său la Schwabach, Nordlingen sau chiar la Augsburg. Fusese doar puţin supărată că acesta nu îi mai destăinuia, cum făcuse la începutul logodnei lor, destinaţia călătoriei şi durata ei aproximativă. Devenise bănuitoare abia cu o zi înainte, când Werner, portarul casei vecine, susţinuse sus şi tare că îl văzuse duminică pe tânărul Tettenwieser la biserica Sf. Mihail, deşi familia lui, ca şi familia Güldener, avea strană proprie la biserica Sf. Laurenţiu. Acum nu se mai mira, pentru că familia Beckheimer ţinea de parohia preotului de la Sf. Mihail. Era clar că, în afară de ea, toată lumea ştia că frumosul Bruno o aruncase ca pe un pantof uzat. Dar mânia ei se îndrepta mai puţin asupra lui Trude Beckheimer şi a logodnicului ei şi mai mult asupra bărbatului care îi trecuse pragul casei.

Otto Güldener îi aruncă fiicei o privire tot atât de indiferentă ca unei bucătărese şi dădu să intre în biroul lui. Dar exclamaţia mânioasă a Giselei îl făcu să

încremenească.

— Tată, trebuie să vă vorbesc!

Güldener se întoarse şi îşi privi fata încruntat, pentru că până acum Gisela nu îşi permisese un asemenea ton faţă de el. Dar când vru să o dojenească nu găsi cuvinte.

— M-am întâlnit la piaţă cu Trude Beckheimer. Mi-a vorbit despre logodnicul meu şi a dezvăluit de faţă cu toţi motivul pentru care el nu mai trece pe la noi. Acum vreau să ştiu de la dumneata dacă ce spune ea peste tot este adevărat.

La aceste cuvinte, pe faţa tatălui ei apăru o expresie care Giselei îi aminti involuntar de un băieţel cu o conştiinţă foarte încărcată. El încercă să zâmbească jovial, dar vocea îi suna forţat.

— Nu ştiu de ce te agiţi, copilă. Bruno se va întoarce, iar dacă nu o face, mai există şi alţi tineri care s-ar căsători bucuroşi cu tine.

— Trude Beckheimer a spus ceva despre zestrea mea, pe care eu nu aş mai primi-o.

Pentru o clipă, Otto Güldener tresări ca la o lovitură, dar cu o mişcare a mâinii răspunse râzând silit:

— Asta nu trebuie să te preocupe pe tine! Imediat ce afacerile îmi vor merge mai bine, am să îţi dau dublu faţă de cât i-am promis lui Bruno Tettenwieser. Îţi jur că am să te căsătoresc cu un bărbat faţă de care flăcăul acesta va fi un jalnic nimic.

Gisela îl fixa consternată pe tatăl ei, întrebându-se dacă trebuia să se îndoiască de facultăţile mintale ale acestuia sau ale ei. Cum putea el să stea în faţa ei şi să îi spună pe un ton de parcă ar vorbi despre o potcoavă pierdută că nu va mai avea loc căsătoria stabilită împreună cu tatăl lui Bruno acum doi ani? Aşadar şi el cunoştea adevărul de câteva zile! Preţ de o clipă, îşi dori ca pământul să se deschidă pe loc şi să o înghită. O logodnă desfăcută atrăgea dezonoarea logodnicei, care luni de zile va fi arătată cu degetul de oameni. Şi, pentru că nu

dispuneau de suficient personal de serviciu, nu putea nici măcar să se încuie în casă până când comentariile vor înceta, ci trebuia să se expună zilnic compătimirii simulate şi privirilor batjocoritoare ale oamenilor.

Înţelese brusc şi cât de prost îi mergea tatălui ei. Când îi părăsise menajera, pentru a se căsători cu un văduv bogat, tatăl îi interzisese mamei ei să o înlocuiască. Cu toate acestea, lipsa banilor era resimţită permanent. În timp ce în casa Güldener lipsurile erau tot mai accentuate, se părea că tatăl lui Trude Beckheimer se scălda în monede de aur. Doar cu doi ani în urmă, Otto Güldener trecea drept mult mai avut decât bătrânul Beckheimer, iar orăşenii se plecau în faţa lui. Pe vremea aceea, Gisela era tratată aproape ca o domnişoară din nobilime.

— Otto! Ce înseamnă asta? Ai umblat la zestrea fiicei noastre?

Mama Giselei venise neobservată din bucătărie şi se înfipsese în faţa soţului ei. În ciuda vârstei ei de patruzeci şi cinci de ani, Magda Güldener era o femeie frumoasă, care putea să fie luată drept sora mai mare a fiicei sale, ce tocmai împlinise douăzeci de ani. Avea acelaşi păr blond precum mierea ca Gisela, o faţă cu trăsături regulate, ceva mai rotunde, şi o siluetă plinuţă. Ochii ei, de obicei de un albastru paşnic, aruncau acum flăcări, iar polonicul din mâna ei dreaptă tremura atât de tare încât stropi de supă îi săreau pe şorţ.

Stăpânul casei aruncă o privire suspicioasă ustensilei din lemn, ce putea fi utilizată şi ca retevei, şi se retrase puţin.

— Gisela îşi va primi zestrea, femeie! Dar ar fi fost o prostie să las banii să se prăfuiască în sipet, în timp ce duceam o acută lipsă de ei în afaceri.

Magda Güldener scăpă polonicul şi îşi duse mâinile la cap.

— Deci guldenii care ţi-au intrat în casă acum trei săptămâni nu proveneau dintr-o afacere de succes, ci erau

din zestrea Giselei! Pe toţi sfinţii din cer! Bărbate, cum ai putut face asta?

— Dar ţi-am spus că aveam urgentă nevoie de bani.

Güldener ura să fie la mijloc, între soţia şi fiica sa. Ar fi preferat să le altoiască pe amândouă, ca să-şi ţină gura, dar nu îşi permitea. De când aruncase în stradă majoritatea servitorilor pentru a face economii, dominaţia soţiei sale asupra casei şi a bucătăriei devenise aproape nelimitată şi în anii lungi de căsnicie învăţase cât de încăpăţânată şi ranchiunoasă putea fi aceasta, îndeosebi atunci când era vorba despre copiii lor.

Magda Güldener se duse la Gisela şi o trase lângă ea.

— Săraca de tine! Toţi o să te arate cu degetul, deşi tu nu ai nicio vină.

Dădu drumul fetei şi gesticulă cu degetul arătător prin faţa figurii soţului.

Ce smintit ai fost! Dacă ai fi împrumutat bani cu dobânda obişnuită, nu ţi-ar fi reproşat nimeni nimic. Dar ca să îi iei din zestrea fiicei tale, asta a distrus baza casei noastre! Toţi partenerii tăi de afaceri vor spune: „Otto Güldener este ruinat!”

Güldener râse amar.

— Crezi că nu am încercat? M-am umilit şi în faţa bătrânului Beckheimer şi l-am implorat să mă împrumute. Dar nici el şi nici altcineva nu m-au împrumutat nici cu un pfennig.

Gisela îşi privea tatăl cu umerii căzuţi ca un biet condamnat şi înţelese că acesta era terminat nu numai financiar, ci îşi pierduse şi orice urmă de încredere în sine. Aşa ceva nu şi-ar fi putut imagina niciodată, pentru că afacerile lor merseseră aşa de bine înainte, încât erau invidiaţi de vecini şi de alţi negustori.

Părea că pe Güldener îl atinseseră mai mult reproşurile tăcute ale fetei sale decât cuvintele dispreţuitoare ale soţiei, căci se aplecă şi mai mult şi începu să se justifice, enumerând motivele care duseseră

la declinul firmei sale comerciale. Vorbi despre jefuirea în război a convoaielor sale cu mărfuri, despre furnizori frauduloşi şi parteneri de afaceri falimentari, care nu mai putuseră să facă plăţi.

Dar nu menţionă motivul care, după părerea soţiei sale, cântărea cel mai greu în balanţă: incapacitatea lui de a evalua corect situaţiile de risc. El încheiase afaceri ce îi speriaseră pe Beckheimer şi pe Tettenwieser, obţinând la început succese uluitoare. Dar de un an nereuşitele se înmulţiseră şi devoraseră toate rezervele. Acum Magda Güldener se vedea la marginea unei prăpăstii ce i se părea fără fund.

Negustorul se folosi de faptul că soţia privea disperată în gol şi dispăru în biroul lui. Când trase zăvorul, îşi dădu seama clar că problema zestrei fiicei sale va rămâne încă mult timp nerezolvată.

3.

Magda Güldener se uita la uşa biroului de parcă ar fi vrut să o străpungă cu privirea. Ar fi vrut să îl urmeze pe soţ, pentru a-i trage un perdaf, dar, când auzi zgomotul zăvorului ce se închidea, îi căzură umerii şi îşi examină din priviri fata, care se rezemase de perete albă la faţă şi arăta de parcă urma să se prăbuşească din clipă în clipă.

— Hai, copilă, să mergem în bucătărie. Acolo te poţi aşeza puţin, în timp ce eu mă voi ocupa de masă cu Gundi şi cu Trina.

Fără să aştepte răspunsul, o împinse pe Gisela în încăperea plină de fum, unde Gundi curăţa de zor legumele, în timp ce Trina, o femeie bătrână, numai piele şi os, amesteca într-o oală mare în care fierbea supa pentru prânz. Din privirile lor se vedea că auziseră discuţia purtată în vestibul, pe un ton destul de ridicat. În timp ce Gundi era îngrozită, Trina părea gata să spună cu foc ce gândea ea despre un tată care risipea banii fiicei încredinţaţi lui.

Bătrâna era în slujba familiei Güldener de aproape cincizeci de ani şi probabil că avea de spus mai multe despre actualul cap al familiei decât ştia el însuşi. Totuşi, înainte de a apuca să zică ceva, de la nivelul superior se auzi un cântec vesel, după care cântăreţii coborâră zgomotoşi scările. După puţin timp, uşa bucătăriei se deschise şi intră Hans, fratele Giselei. Acesta era cu doi ani mai mare decât sora sa, un tinerel neobişnuit de arătos, care îşi punea în umbră chiar şi propria soră.

Hans Güldener nu era doar cel mai chipeş tânăr din oraş, ci şi cel mai bine îmbrăcat. Astăzi purta o tunică scurtă cu mâneci despicate pe deasupra unei cămăşi crem şi o pereche de pantaloni cu dungi roz şi verde-deschis, strânşi pe corp, care coborau doar până la coapsă şi expuneau o umflătură ruşinoasă provocatoare, ce o făcu pe Trina să facă semnul apărător de spiritele rele. Tânărul purta nişte ciorapi roşii strâmţi şi pantofi cu vârful rotunjit, iar pe capul lui trona o pălărioară cu pompon de culoarea pantalonilor.

— Ei, vă plac? întrebă el vesel când văzu că ochii celor patru persoane din încăpere se îndreptară către el.

— Oribil! murmură mama şi se încruntă. Această… ăă… îmbrăcăminte nu am mai văzut-o până acum.

— Este noua modă din Italia. Reinhold Tücher mi-a adus tablourile din ultima lui călătorie la Veneţia. Cum le-am văzut, am ştiut că trebuie să îmi fac tunica şi pantalonii aceştia. Din fericire, bunul maestru Schnippel le-a terminat la timp ca să le pot purta astăzi.

Faţa lui Hans strălucea de mândrie şi o privea pe mama sa cerându-i parcă laude.

Dar figura Magdei Güldener se întunecă de mânie.

— Ia spune, tu ai pus să ţi se facă acum acest… lucru? Ştii doar că acum trebuie să ţinem de bani şi că nu ne putem permite cheltuieli inutile!

— O garderobă nouă nu este niciodată inutilă, obiectă Hans. Mi-ar fi fost ruşine să mă prezint în faţa

prietenilor mei cu o haină veche şi cu pantaloni demodaţi. Dar bine că ai adus vorba despre bani: îmi trebuie câţiva guldeni, pentru că la Tettenwieser vom juca precis zaruri şi cărţi.

Figura mamei deveni mai îngheţată.

— Ai terminat banii de buzunar de la taică-tău? Dacă da, va trebui să renunţi la a juca. Nu îţi pot da nimic.

Magda Güldener îi întoarse spatele fiului său, convinsă că spusese ce avea de spus.

Hans se duse imperturbabil la dulapul în care se afla caseta de fier cu banii destinaţi treburilor gospodăreşti, o scoase şi o răsturnă pe masă; în lumina razelor de soare care se strecurau prin fereastra bucătăriei monedele străluceau. Alese piesele cele mai valoroase şi le vârî în punga pentru bani purtată din motive de modă sub tunică.

— Ai înnebunit? i se adresă mama. Dă-mi imediat banii înapoi! Sau vrei ca în următoarele săptămâni să trăim cu apă şi pâine de ovăz, precum cei mai sărmani ţărani?

Hans făcu un semn dezaprobator, zâmbind.

— În seara asta am să-i toc pe câţiva dintre gogomanii aceştia şi îţi vei primi banii înapoi cu dobândă la dobândă!

Gisela asistase până atunci înmărmurită, dar, când fratele ei se îndreptă către uşă, prinse viaţă.

— Am auzit eu bine? Mergi să sărbătoreşti la Tettenwieser, deşi Bruno şi tatăl lui s-au purtat cu mine atât de urât?

— Te referi la logodna ruptă? În locul tău, nu mi-aş bate capul. Cu certitudine că tata, după prima afacere de succes, îi va pune pe masă bătrânului Tettenwieser suficienţi bani ca acesta să-şi ţină făgăduiala. Bruno preferă de o mie de ori să te ia pe tine decât pe vaca aia grasă de Trude. Nici eu nu m-aş urca pe aia, chiar de mi-ar aduce munţi de aur în căsnicie!

Hans ignoră privirile mustrătoare ale mamei şi

surorii sale provocate de limbajul grosolan şi râse zgomotos când părăsi bucătăria.

În timp ce Magda Güldener punea, ocărând, la loc în casetă monedele împrăştiate de fiul ei, bătrâna Trina clătina din cap cu o mină schimonosită.

— Domnul cel tânăr este încă un zvăpăiat şi mai iresponsabil decât era taică-său în tinereţe! Pe atunci gândeam că un fiu nu s-ar fi putut comporta mai rău.

4.

Bătrânul care o întrebase pe vânzătoarea de legume despre Gisela părăsi piaţa şchiopătând şi-l rugă pe unul dintre băieţandrii care îşi făceau veacul pe acolo să îi arate drumul către casa negustorului Güldener. Un creiţar îşi schimbă proprietarul şi, după puţin timp, bătrânul se afla în faţa clădirii, care atât la parter, cât şi în magazii oferea mult loc pentru marfa. Acum nu lucra niciun băiat acolo, iar pânzele de păianjen de la poartă trădau faptul că de mai multe zile aceasta nu mai fusese deschisă. În timp ce la alte case de negustori era activitate intensă, aici suprafaţa dintre casă şi magazii era curată şi goală ca într-o sfântă zi de duminică. Ceea ce părea să confirme zvonurile despre declinul casei comerciale Otto Güldener.

Încă în timp ce bătrânul mai cugeta cum să folosească situaţia în folosul său, uşa casei se deschise şi apăru un tânăr îmbrăcat ca un filfizon. Asemănarea cu Gisela era atât de mare, că bătrânul băgă mâna într-unul dintre buzunarele robei lui largi, care îl recomanda ca învăţat, şi scoase piatra cea verde. Mineralul lumină, dar nici pe departe atât de intens ca în piaţă.

— Fata trebuie să fi fost, murmură el uşor dezamăgit, în timp ce îl urmărea cu privirea pe Hans Güldener, care se îndepărta cu paşi rapizi, fluierând mulţumit de sine.

După ce tânărul se pierdu printre alţi trecători, învăţatul aruncă o ultimă privire asupra remarcabilei case, care totuşi prezenta primele semne de decădere, şi făcu

cale întoarsă, păşind fără vlagă. Puţin înainte de piaţă, coti pe o străduţă laterală, pe care câţiva mici meşteşugari îşi deschiseseră prăvălii. Doar puţini dintre ei făceau parte dintr-o mare breaslă, deoarece era vorba în majoritate despre cizmari cârpaci, croitori ambulanţi şi spoitori de căldări, care vara umblau prin ţară şi iarna lucrau pentru oamenii din oraş. La colţul următor era o căsuţă strâmbă, de meseriaş, nu mai lată decât atât cât să întinzi ambele braţe. Un bărbat de vreo treizeci de ani şedea pe treptele din faţa uşii deschise şi împletea un coş. Jos, lângă el, era o carafă de lut şi, exact când învăţatul trecea pe lângă el, bărbatul o duse la gură.

Bătrânul nu îl băgă în seamă la început pe împletitorul de coşuri, dar, când trecu prin dreptul lui, simţi că i se încălzeşte palma şi privi mirat la piatra verde pe care încă o mai ţinea în mână. Mineralul lumina ceva mai puternic decât o făcuse pentru tânărul din faţa casei Güldener. Învăţatul se opri şi îşi coborî privirea către împletitorul de coşuri.

— Hei, băiete, poţi să-mi faci astăzi un coş şi să mi-l aduci la hanul La Vultur?

Împletitorul de coşuri lăsă carafa şi se încruntă.

— Mă cheamă Landelin, şi nu „băiete”. Dar, dacă aveţi nevoie de un coş, trebuie să îmi spuneţi cât de mare să fie şi ce model.

Deoarece bătrânului nu îi ardea de niciun coş, ci de fapt îşi dorise doar să îl contemple în linişte pe băiat, acum regreta că i se adresase. Vocea împletitorului, ca şi respiraţia lui, arătau că acesta era beat şi, în plus, pus pe arţag. Totuşi, arătă către coşul terminat pe jumătate:

— Unul ca acesta la care lucrezi, zise el şi îi aruncă lui Landelin o monedă, pe care acesta cu siguranţă că o va da imediat pe vin.

— Fata ar trebui să fie, repetă bătrânul după ce făcu câţiva paşi.

O spunea cu regret. Acum mişcările nu îi mai erau

lipsite de vigoare şi, când ajunse la han, urcă treptele aproape ca un tinerel.

Înainte de a fi putut să bată la uşa ultimei camere, aceasta îi fu deschisă de către un bărbat de vârstă mijlocie, cam rotofei, cu o faţă deschisă, de om onest. Când bătrânul intră în încăpere, servitorul respiră uşurat.

— Ce bine că v-aţi întors! Astăzi magistrul Alban are o dispoziţie de să fugi cât colo.

— Bine, Ludwig. O să-i treacă atunci când va auzi vestea mea.

Învăţatul îi făcu un semn încurajator servitorului şi intră în cameră. În timp ce închidea uşa şi trăgea cele două zăvoare, bărbatul se îndreptă către cel ce locuia acolo şi care, înfăşurat într-o mantie cu glugă, stătea în cel mai întunecos colţ al încăperii.

— Dumnezeu nu ne-a uitat, dragul meu Alban.

Celălalt întoarse capul.

— Chiar ai avut succes, prietene? În ultimele luni am cercetat o mulţime de oraşe, dar în zadar.

— Ar fi trebuit să venim aici imediat! exclamă bătrânul cu o voce care nu se potrivea deloc cu aspectul său amărât. Am descoperit dintr-o lovitură trei persoane care deţin darul: o fecioară drăguţă, un tânăr filfizon şi un împletitor de coşuri, dar ultimul este dedat vinului.

— Trei oameni? Gaudentius, nu te înşeli?

Vocea lui Alban era neclară, totuşi uimirea lui sărea în ochi. Când se ridică şi păşi către prietenul său, se văzu că era mai înalt decât acesta cu un cap. Avea umerii atât de laţi, încât deseori trebuia să se întoarcă într-o parte pentru a intra pe o uşă şi nici măcar mantia nu putea ascunde braţele-i musculoase şi ceafa lată ca de taur. Pentru o clipă, în lumina soarelui apăru o figură păroasă, cu trăsături grosolane, cu ochi mici, roşii şi un maxilar cu canini proeminenţi. Avea mai mult botul unui animal de pradă decât gura unui om.

Monstrul îl privi în ochi pe bătrân, ca şi cum ar fi vrut

să se convingă de adevărul celor spuse, şi un fior îi scutură trupul masiv.

— Să fi găsit aici cu adevărat cheia salvării noastre?

Deoarece Gaudentius nu răspunse imediat, Alban coborî privirea asupra labelor lui păroase, terminate cu gheare. Braţele aveau suficientă forţă pentru a rupe potcoave în două şi nu putea să scrie cu o pană ori să apuce un obiect casant.

Gaudentius puse mâna pe umărul monstruosului său prieten.

— Da! Vom reuşi, discipolul meu! Sunt convins de acest lucru. Dar va trebui să acţionăm cu multă atenţie, pentru că fata de la care aştept cel mai mult este fiica unui negustor, şi nu o slujnică pe care să o cumpărăm cu câţiva guldeni de la stăpânii ei.

— Fiica unui om bogat? Pe Dumnezeu, poate să fie şi copilul împăratului Maximilian sau al sultanului osmanlâilor. Una ca ea este la fel de inaccesibilă ca o stea de deasupra noastră.

Dezamăgit, Alban plecă capul.

Dar Gaudentius chicoti maliţios.

— Este fiica unui negustor, dar nu a unui om bogat. Tatăl ei este Otto Gtildener, ale cărui afaceri au mers foarte prost în ultimul timp. Circulă zvonul că acesta a cheltuit chiar şi zestrea fiicei sale! Din acest motiv logodnicul ar fi rupt logodna şi s-ar fi logodit cu o alta.

— Şi asta ne va ajuta? întrebă Alban cu un zâmbet amar.

Gaudentius se îndepărtă de el, se duse la un cufăr de călătorie asigurat cu trei încuietori, aflat într-un colţ, îl deschise folosind cheile ce îi atârnau de gât şi puse pe masă mai multe pungi pline până la refuz.

— Nu mai arătăm noi ca bărbaţii de acum un an, dar duşmanul nu ne-a putut lua şi mintea. Mulţumită înţelepciunii tale, acum suntem mai bogaţi decât înainte. Eu arăt mult prea bătrân pentru a o peţi pe fată, dar tu eşti

puternic ca un urs…

— …şi arăt ca un monstru pe care nici iadul nu l-ar fi putut face mai urât! interveni Alban.

Gaudentius ridică mâna în semn de liniştire.

— Cu îmbrăcăminte corespunzătoare, cu priceperea de bărbier a lui Ludwig şi cu ştiinţa mea în arta magiei, cu care am rămas în ciuda blestemului lui Cajetan, vom putea amăgi oamenii.

Alban îl înşfacă pe prietenul său şi îl împinse de perete.

— Nu pomeni numele acesta în prezenţa mea! Mă cuprinde furia când îl aud şi nu îmi doresc nimic mai fierbinte decât să pot să îl zdrobesc între labele mele şi să îl sfâşii în bucăţele.

5.

Privirea de un cenuşiu spălăcit i se îndepărtă de imaginea oferită de suprafaţa de apă ca o oglindă din vasul de alabastru, iar nările nasului subţire ce ieşea în faţă ca un cioc de şoim zvâcniră batjocoritor.

— Aşa, aşa! Ai vrea să mă sfâşii în bucăţi, bunul meu Alban. Nu o să ai niciodată ocazia asta!

Cajetan, mare mag, deţinător al multor secrete şi duşman de moarte al lui Gaudentius, râse zgomotos în timp ce mâna lui dreaptă trecu deasupra vasului şi făcu să dispară imaginea din el. Vizibil satisfăcut, acoperi vasul cu o pânză şi se adresă creaturii de lângă el. Aceasta semăna cu un om, dar era numai pe jumătate înalt cât magul şi trupul lui firav nu arăta nimic din forţa pe care o poseda. Creatura era îmbrăcată cu o cămaşă închisă la culoare şi lucioasă, ce îi ajungea până la şold, dar nu îi acoperea membrul enorm.

— Ar trebui să îţi pui pantalonii sau un halat mai lung, Fulvian! Cajetan încercă să dea un ton dojenitor vocii sale. Când te-am făcut, trebuie să mă fi gândit mai mult la plăcerile trupeşti decât la binefacerile magiei, altfel te-aş fi

dotat în alt mod.

Magul nu îşi stăpânea limba în prezenţa homunculusului, pentru că îi făcea plăcere să-şi chinuie creatura. Când observă erecţia acesteia, luă un băţ şi îl lovi de câteva ori.

— Mie trebuie să îmi fii de folos, nu plăcerii tale!

Magul se supără din nou, pentru că, spre deosebire de el, homunculusul nu era nevoit să le poruncească celor două servitoare să se pregătească spre a-i îndeplini plăcerile.

Fulvian scoase un geamăt înăbuşit când îl atinse băţul magului şi pentru o clipă îl măsură pe Cajetan cu o privire înveninată. Dar îşi reveni imediat şi se înclină în faţa magului de parcă acesta ar fi fost un principe ori chiar împăratul.

— Nu este frumos din partea dumneavoastră să vă îndoiţi de serviciile mele, prea înalte stăpân Cajetan. Nu l-am dat pe mâna dumneavoastră pe acest prostănac de Gaudentius şi împreună cu el pe discipolul lui, care îşi zice acum Alban, pentru că însăşi maică-sa, la vederea lui, şi-ar întoarce cu groază privirea de la el? Şi nu numai atât! Ambii caută şi alte victime, descoperind oameni care până acum au scăpat căutărilor noastre. Pentru trei dintre ele, pe care tocmai le-au descoperit, marele stăpân vă va acorda graţia lui încă un secol.

Fără să vrea, Cajetan confirmă cu o mişcare a capului şi se duse cu gândul înapoi, pe vremea când era progenitura cea mai tânără, dar şi cea mai viguroasă a unei stirpe foarte influente de magicieni. Pe atunci, în acest ţinut, se mai ridicau încă dolmene mortuare, pentru odihna veşnică a marilor conducători, iar el purta o pălărie înaltă, împodobită cu simbolurile Soarelui şi Lunii bătute în aur. Acum aceasta era în tezaurul lui, rămânând doar o piesă în amintirea acelui timp în care ea trecea drept semn al puterii supreme.

Faţa lui Cajetan luă o mină dispreţuitoare când se

gândi la rudele lui ce meritau a fi deplânse, prea slabe pentru a ajunge la adevărata cunoaştere. Ele oferiseră unor zeităţi minore fructele câmpului şi ocazional câte un ied, ignorând cu cât putea fi un mag mai puternic dacă îi jertfea zeului corespunzător sânge omenesc. Spre deosebire de ignorantele sale rude, Cajetan, cu fiecare bărbat şi cu fiecare femeie oferită adevăratului stăpân al lumii, putea să îşi prelungească propria viaţă cu treizeci şi trei de ani şi patru luni.

Ce-i drept, zeul lui nu se declara mulţumit cu jertfe oarecare, ci pretindea oameni cu trăsături speciale. Cajetan nu mai era de mult în stare să îi enumere pe aceia care purtau în ei flacăra darului magiei şi care muriseră pentru el. Cu siguranţă erau mai mulţi de o sută cei care, prin moartea lor timpurie, avuseseră grijă ca el să poată asista la trecerea generaţiilor. Popoare întregi crescuseră şi dispăruseră, începând cu cel propriu, trecând peste celţi, romani şi germani, până la franci şi baiuvari, şi pe parcursul tuturor acestor vremuri el fusese permanent prietenul apropiat al celor puternici. Principii din Bavaria, margrafii de Brandenburg-Ansbach şi chiar prea onorabilul episcop de Eichstätt îl rugaseră să le explice visele şi semnele prevestitoare şi să le dea acele prafuri şi licori care să îi fortifice pe ei şi să îi slăbească pe duşmanii lor.

Homunculusul putea să citească gândurile stăpânului său precum paginile unei cărţi deschise. Chiar dacă magul Cajetan nu părea să mai ştie cât din puterea să i se datora creaturii făurite de el, Fulvian era conştient de rolul lui. Aşteptă un timp ca stăpânul să îi răspundă. Dar, când simţi că acesta se pierdea în amintiri, se strecură fără un cuvânt afară din încăpere.

Îşi îndreptă paşii către bucătărie. Aici lucrau două servitoare tinere, despre care nu puteai spune că erau chiar frumoase, dar dispuneau de suficient talent magic pentru a-l ajuta pe stăpân în următoarea perioadă. Fulvian nu le compătimea pe cele două femei, pentru că după ele

vor urma altele de care putea să se folosească. În secolele în care îl slujise pe Cajetan fuseseră atât de multe aduse şi jertfite după o vreme, încât nu îşi mai amintea chipul nici uneia.

Câteva momente le privi pe femeile în rochii lungi şi corsete strânse, care, fără să se grăbească, pregăteau mâncarea pentru mag şi pentru câţiva alţi locuitori ai burgului, prin faţa cărora defilă apoi excitat în sus şi în jos.

Farmecul lui avu efect imediat. Mine, cea mai mare dintre cele două, luă o poziţie de aşteptare şi îi zise cu respiraţia tăiată:

— Tu vrei o porţie mai deosebită, micul meu uriaş!

Fulvian îşi mişcă provocator bazinul înainte şi înapoi. La un semn de-al lui, Mine ridică rochia până la coapse, se aşeză pe o laviţă şi invită piticania să facă ce voia cu ea.

Lina le aruncă celor doi doar o privire scurtă şi îşi văzu de treabă mai departe. Ştia că nici ea nu va fi nedreptăţită.

5.

Din ziua în care Gisela aflase despre desfacerea logodnei, treburile familiei Güldener se încurcau tot mai mult. Fratele ei pierduse la zaruri toţi banii luaţi din cutia mamei sale şi continuase să joace pe credit fără nicio şansă. La datoria de joc se adăugau presiunile croitorului, care venea zilnic şi cerea plata pentru hainele la modă, iar între timp şi cel din urmă lucrător cu ziua din satele din împrejurimi aflase că Bruno Tettenwieser rupsese logodna cu Gisela şi că îi dădea târcoale lui Trude Beckheimer, fata pe cât de puţin arătoasă, pe atât de bogată.

Pentru a scăpa de lamentările soţiei şi de privirile acuzatoare ale fiicei, Otto Güldener decise să se încuie pe timpul zilei în birou, deşi acolo nu mai putea face altceva decât să răsfoiască registrele şi să revadă cu regret sumele câştigate în vremurile bune. Aduna mereu creanţele la care credea că are dreptul, dar sumele nu

acopereau nici măcar solicitările cele mai presante ale creditorilor săi. Din când în când, se mai agăţa de speranţe absurde şi aduna valorile tuturor bunurilor cu care fusese înşelat. Ocazie cu care, de fiecare dată, constata cu durere că se îndrepta spre faliment. Toate încercările de salvare eşuaseră şi, de când pusese la bătaie şi zestrea Giselei, era peste tot dispreţuit. Nici măcar un câine nu mai accepta un os de la el. Güldener nu ştia cum o va scoate la capăt luna viitoare şi în momentele de luciditate se întreba dacă vânzarea proprietăţii ar fi putut să îl salveze măcar de închisoarea datornicilor.

Spre deosebire de Otto Güldener, Hans nu îşi făcea probleme în privinţa situaţiei financiare a familiei, deoarece în concepţia lui era datoria tatălui să îi facă rost de bani pentru ca el să poată să strălucească în faţa prietenilor. Hans Güldener socotea că era de datoria lui să joace zaruri prin cârciumi cu fiii celorlalţi negustori şi să frecventeze acele locuri unde avea servitoarele la dispoziţie pentru un sfert de gulden. Aşa că îl făcea răspunzător pe tatăl său pentru faptul că rândurile prietenilor lui se tot răreau.

Tinerii care până de curând se bucurau să îl salute şi să intre în vorbă cu el acum întorceau capul ori coteau pe străzi lăturalnice când îl întâlneau. Invitaţiile la petreceri se împuţinau şi în ultima săptămână încetaseră complet, iar când încercă să intre, fără a fi invitat, în casa lui Emanuel Tücher, care sărbătorea întoarcerea plină de succes dintr-o lungă călătorie, fu respins de către portar ca un cerşetor. Plin de furie, plecă furtunos şi nu îl observă pe bătrânul învăţat care îl măsura stând pe loc.

Îl doborî pe bătrânul vlăguit la pământ şi ripostă gâfâind mânios când acesta îl privi acuzator:

— Fii atent pe unde umbli, bătrâne!

După care plecă mai departe.

Gaudentius, care în aceste zile se simţea din ce în ce mai slăbit, încerca în zadar să se ridice. Atunci cineva îl luă

de braţ şi îl ridică:

— Puteţi sta singur în picioare?

Îl recunoscu pe împletitorul de coşuri după voce şi după izul de vin pe care îl împrăştia, se întoarse către el cu faţa schimonosită de durere şi îi spuse:

— Îţi mulţumesc. Oasele mele nu vor să mă mai ţină aşa cum ar trebui.

— V-a plăcut coşul pe care vi l-am făcut? Landelin îşi aminti de răsplata generoasă primită şi socoti de cuviinţă să îl ajute pe bătrân. Continuă: Dacă vreţi, vă duc acasă.

Gaudentius dădu negativ din cap.

— Este foarte amabil din partea ta, dar acum mă ţin din nou picioarele. Ia asta şi bea o gură de vin în sănătatea mea!

Îi vârî în mână o monedă flăcăului surprins şi plecă în direcţia în care fugise Hans Güldener. După un timp, ajunse la casa Güldener, intră într-un pasaj situat pe partea cealaltă a străzii şi se ascunse într-o curbură a zidului.

6.

Gisela îl auzi pe fratele ei intrând în casă şi trântind uşile. Era evident prost dispus şi, pentru că nu voia să se ciocnească cu el, rămase în camera cu rufărie, luă următorul cearşaf şi cercetă dacă mai putea fi salvat cu acul şi aţa. Încerca să se gândească numai la munca ei şi la nimic altceva. Totuşi, nu putea alunga teama pricinuită de situaţia familiei şi mai ales a ei. De aceea se agăţă disperată de muncă, până când orologiul de la biserica Sf. Laurenţiu bătu următoarea oră. Simţi că o durea spatele din cauza cusutului îndelungat şi cu un oftat uşor dădu deoparte cearşaful la care tocmai lucra. Apoi examină cu o privire critică grămada rufelor deja cusute. Respectabilul lor număr, ca şi degetele ei pline de înţepături erau dovada că pentru astăzi era suficient.

Când păşi pe coridor, remarcă faptul că în casă

domnea o linişte neobişnuită. Mama ei plecase după prânz la o prietenă şi nu se va întoarce prea repede. Se părea că în timpul în care ea se ocupase de cârpit plecase din casă şi tatăl ei şi, când aruncă o privire în bucătărie, o văzu pe Trina dormind în faţa vetrei. Gundi nu se vedea nicăieri şi nimeni nu făcuse pregătiri pentru cină.

Gisela o trezi pe bătrână, care nu reacţiona nemulţumită, ci îi aruncă o privire cam zăpăcită, dar binevoitoare:

— Tocmai visam că ar fi venit un peţitor bogat ca să te conducă la casa lui, copilă.

Gisela turnă apa pentru supă şi făcu un gest de negare.

— Ar fi fost frumos, Trina. Dar care tânăr ar cere o fată lepădată de logodnicul ei ca o cârpă deşirată?

— Nu a fost corect din partea tatălui tău să te lase fără zestre. Ea era pusă pe hârtie de când a murit bunica ta şi el însuşi a sigilat documentul încă o dată!

Tina se răsti indignată, îşi şterse mâinile cu şorţul şi se puse pe treabă.

— Pe unde se ascunde Gundi? întrebă după un timp. Ar trebui să îmi aducă ciuperci uscate din cămară.

Gisela ridică mâinile a regret.

— Eu nu am mai văzut-o de la amiază.

— Atunci am să mă caţăr eu pe scară, cu bătrânele mele picioare.

Trina făcu o figură de parcă ar fi trebuit să urce în purgatoriu şi plecă şchiopătând spre uşa bucătăriei. Dar, înainte de a o deschide, o opri Gisela:

— Pot să aduc eu ciupercile. Tu vezi-ţi de treabă aici.

Ieşi alergând din bucătărie şi urcă cu paşi uşori. Casa avea în partea dinspre stradă un pod mare, care era folosit mai ales ca depozit pentru mărfurile mai preţioase. Partea din spate a depozitului pe două niveluri devenise loc de păstrare a lucrurilor care nu mai erau necesare în casă, dar aveau o anumită valoare. Acolo se găsea şi un stativ pe

care se uscau tot felul de plante pentru bucătărie.

Privirea Giselei alunecă asupra depozitului de mărfuri gol, care mai mult decât orice altceva îi amintea de insuccesul comercial al tatălui ei, şi se cutremură. Cu un gest ce exprima totodată mânia şi deznădejdea, păşi pe duşumeaua pe care fiecare pas răsuna ca o lovitură de tobă. În ciuda acestui zgomot, auzi dintre lăzile vechi un foşnet şi un sunet asemănător unui oftat înăbuşit. În primul moment o străbătu un fior, dar îşi spuse că era vreo pisică venită de pe acoperiş pentru a vâna şoareci.

Deoarece ferestre existau doar pe peretele din faţă, în spate era atât de întuneric încât abia îţi puteai vedea mâna adusă în faţa ochilor. Ca să nu se lovească de ceva, Gisela rămase pe loc până când ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, apoi se îndreptă către stativ, pe care, pe lângă tot felul de plante, erau şiruri de ciuperci puse la uscat. Nu ajunse la el când observă o pată mare, luminoasă, care se mişca impetuos.

Când privi mai atentă, pata se dovedi a fi fundul gol al fratelui ei, care se agita în sus şi în jos, şi, scâncind sub el, o recunoscu pe micuţa Gundi.

Gisela simţi cum o cuprinde o mânie fierbinte, dar totodată se simţi atât de neajutorată de parcă oribila privelişte o paralizase.

— Hans! Ce-i cu tine? Nu îţi este ruşine?

Fratele ei gâfâi doar excitat şi îşi amplifică efortul, până când, cu grohăituri animalice, ajunse la apogeu. Abia după aceea binevoi să ia act de prezenţa surorii lui.

— De aşa ceva are nevoie bărbatul din când în când.

Gisela întoarse capul scârbită şi îngenunche lângă fata care plângea.

Pentru Dumnezeu, Hans, eşti un animal! Gundi este totuşi aproape un copil!

— Şi ar fi trebuit să o iau pe bătrâna Trina? Mi-ar fi trecut cheful înainte de a-şi fi ridicat rochia. Şi altă servitoare nu mai există prin casă de când tu şi maică-ta

le-aţi gonit pe toate.

Acuzaţia lui nesăbuită făcu să izbucnească mânia ce o simţea de mult faţă de fratele ei.

— Noi nu am gonit servitoarele, ci nu le-am mai putut plăti! Şi tu nu eşti chiar nevinovat de asta, pentru că arunci banii pe fereastră, deşi noi trebuie să facem economii peste tot. Eu nu am mai primit de o jumătate de an nicio rochie nouă, pe când ţie croitorul îţi ia măsurile aproape în fiecare săptămână!

Scoţând o exclamaţie dispreţuitoare, Hans îi întoarse spatele şi se aplecă deasupra lui Gundi.

Servitoarea văzu uimirea Giselei şi îşi duse mâinile la faţă.

— Nu este prima dată, când a trebuit să îi stau la dispoziţie domnului Hans în acest fel.

Gisela continuă furioasă.

— Pe viitor ai să-i dai pace lui Gundi, porcule! Mama se va îngrozi când va auzi ce ai făcut.

— Pfui! Lui Gundi nu i s-a întâmplat nimic în plus faţă de ce li se întâmplă celor mai multe servitoare. Din când în când, chiar tatăl nostru şi-a adus în birou câte o bucăţică bună, de obicei când mama şi cu tine eraţi la biserică. Am tras cu urechea de câteva ori la uşa lui şi am auzit ce sălbatic o trăgea. Când m-a prins, am luat mai întâi câteva palme. Dar pe urmă tata a râs şi a spus că la şaisprezece ani ar fi timpul să învăţ să fiu bărbat şi mi-a cerut să încerc cu Zenta. A fost o senzaţie grozavă.

Hans îşi savura amintirile, în timp ce Gisela lupta cu greaţa provocată de ticăloşia fratelui ei. Nu se repezi cu pumnii la el numai pentru că ştia că acesta nu va şovăi să o lovească fără nicio reţinere. Acum înţelese de ce mama ei o urâse pe slujnică şi de ce tatăl ei îi interzisese odinioară să o dea afară.

— Toţi bărbaţii sunt porci, murmură ea, în timp ce o ajută pe Gundi să se ridice şi ieşea cu ea din pod.

La scurt timp, îl auzi pe Hans coborând treptele şi

luptă cu dorinţa de a-l pâri părinţilor. El era totuşi preferatul declarat al tatălui şi, în ciuda tuturor plângerilor, mama îl lăsa în voia lui. În timp ce Gisela era mustrată şi chiar pedepsită pentru orice mică greşeală sau scăpare, Hans, cu toate nevoile prin care treceau, putea să ia din banii pentru gospodărie, pe când ea, în dimineaţa următoare, trebuia să se roage de precupeţele din piaţă să o amâne cu plata cumpărăturilor, fapt pentru care era servită de obicei numai cu resturi. Dacă mama ar afla ce făcuse Gundi, ar face scandal, dar ar spune pe urmă că era mai bine ca Hans să îşi rezolve treburile cu Gundi decât să cheltuiască banii într-un bordel.

— Totul este atât de nedrept, micuţo, îi spuse ea lui Gundi, care intrase la baie să se spele.

Deşi Gisela era marcată vizibil, servitoarea se crezu obligată să se justifice:

— Nu am făcut-o de bunăvoie, domnişoară Gisela, zău! Dar domnul Hans tocmai intra în casă când eu urcam. A venit după mine şi în pod m-a silit să o fac, ca de altfel de mai multe ori înainte.

Gisela încercă să o mângâie pe fată, căci nu putea să o apere de fratele ei. Dacă le-ar povesti părinţilor ce făcea Hans, poate că i-ar stârni pofta şi tatălui de a se folosi de Gundi pentru satisfacerea plăcerilor lui.

Vocea Trinei îi întrerupse gândurile.

— Gisela? Ai adus ciupercile?

Tresări, pentru că din cauza celor întâmplate nu putea să uite totuşi de munca ei obişnuită. Îi întinse lui Gundi un prosop curat şi dădu fuga din nou sus. Când urcă, revăzu în faţa ochilor scena şi se înfioră. Fratele ei se comportase ca un dulău care încalecă o căţea în călduri. Până acum sperase că între bărbat şi femeie se procedează civilizat, dar Hans îi spulberase o dată pentru totdeauna această credinţă.

În timp ce alegea ciupercile pentru Trina, cugeta dacă nu cumva ar fi trebuit să fie fericită că Bruno

Tettenwieser rupsese logodna cu ea. Doar gândul de a fi întinsă neajutorată sub un bărbat, trebuind să suporte pofta instinctuală a acestuia, îi provoca din nou greaţă.

În timp ce cobora în grabă treptele, o cuprinse senzaţia unui pericol apropiat şi fără să vrea privi pe fereastră. Privirea îi căzu pe partea opusă a străzii, unde în umbra pasajului îl văzu pe acel bătrân de care se ciocnise în urmă cu câteva zile la piaţă. Ca şi cum bătrânul ar fi fost solul nenorocirii ce se apropia, la vederea lui o trecură fiori reci. Îşi duse febril mâna la cruciuliţă şi rosti o rugăciune, încredinţându-se protectoarei ei, Sfânta Ecaterina.

7.

Gaudentius simţi în faţă o boare rece şi în aceeaşi clipă descoperi o umbră în spatele unei ferestre a casei Güldener. Deşi nu putu să recunoască persoana, simţul lui magic îi spuse că nu putea fi decât Gisela. Fata era mai puternică decât se aşteptase el şi făcea deja apel, deşi în mod inconştient, la capacităţile ei. Acum era sigur că Alban şi cu el se puteau salva. Dar pentru asta ea trebuia instruită cu mare grijă. Îşi imagină, zâmbind, cum sub conducerea lui ea devenea o vrăjitoare destoinică şi îşi frecă mâinile. Era timpul să treacă la tratative.

Se ridică cu greutate şi ieşi în stradă, când un trecător grăbit îl doborî la pământ. De data aceasta vinovatul nu mai dispăru, ci rămase şi îl ajută să se ridice.

— Iertaţi-mă, stimate magistru. Eram adâncit în gânduri şi nu v-am observat.

Gaudentius îl recunoscu pe Martin Tettenwieser, impunătorul tată al fostului logodnic al Giselei. Ţelul omului era fără îndoială casa Güldener, ceea ce îl miră pe bătrân. Dacă negustorul revenea asupra logodnei fiului său, planurile lui nu mai aveau niciun rost. În ciuda fricii care îl cuprinsese brusc, se strădui să rămână amabil.

— Nu trebuie să vă scuzaţi, nu s-a întâmplat nimic.

Gaudentius îl cunoscuse pe Tettenwieser în urmă cu câteva zile, la han, unde acesta aştepta un partener de afaceri, şi intrase cu el în vorbă. Deoarece prietenul său Alban dispunea de o avere deloc neglijabilă, pe care şi acum ştia să o mărească cu inteligenţă, era în situaţia să apară ca învăţat bine situat şi îl impresionase pe negustor.

Cât de mult îl stima Tettenwieser o dovedeau spusele acestuia:

— Magistre, nu aţi vrea să fiţi oaspetele meu în această după-amiază? Vin multe notabilităţi ale oraşului, pentru că am de făcut un anunţ important.

Gaudentius îl privi întrebător.

— Vreţi să anunţaţi logodna fiului dumneavoastră?

Mulţumit de sine, Tettenwieser confirmă cu o mişcare a capului şi se apropie puţin de interlocutor.

— Doar unui învăţat ca dumneavoastră îi putea veni ideea! Dar nu răspândiţi vestea, trebuie să rămână o surpriză, cel puţin pentru unii. Şi strict confidenţial: tocmai am tranzacţionat contractul de căsătorie cu bătrânul Beckheimer şi înainte de sfârşitul anului îi vom căsători pe Bruno al meu şi pe Trude a lui.

Lui Gaudentius i se luă o piatră de pe inimă. Odată cu logodna oficială, prestigiul lui Güldener era definitiv distrus, iar negustorul ruinat trebuia să se agaţe de orice pai ce i se oferea. Pentru a fi absolut sigur, magistrul mai puse o întrebare:

— Desigur că acum vă îndreptaţi către negustorul Güldener pentru a refuza definitiv logodna lui Bruno cu fiica lui?

— Oh, nu! Lucrul acesta l-am făcut de mult. Dar vreau să îi invit pe el şi pe fiul lui la sărbătorire. Otto Güldener s-a afişat în trecut deseori ca fiind cel mai grozav om de afaceri. Vreau să îi văd mutra acum, când Beckheimer şi cu mine oficializăm logodna cu o strângere de mână.

Gaudentius zâmbi plin de înţelegere, deşi el

considera o asemenea răzbunare drept o copilărie. Dar acest spectacol îi oferea şansa pe care el o aşteptase. Promise că va participa la sărbătoare şi se despărţi cordial de Tettenwieser. Privi după acesta până când îl văzu ciocănind la uşa nefericitului său concurent, după care, sprijinindu-se în toiag, se îndreptă cât de repede putu, şchiopătând, spre han. Tremurând şi cu respiraţia tăiată, ajunse în camera pe care o împărţea cu monstruosul său prieten.

— Bunul meu Alban, lucrurile stau cum nu se poate mai bine! Chiar astăzi vom pune mâna pe fata care ne va salva.

Prietenul său întoarse chipul animalic către el.

— Eşti sigur că aceasta este singura cale?

— Absolut! Blestemul care a căzut asupra noastră poate fi îndepărtat doar de către un mag instruit cu grijă, având o mare putere sau, şi mai bine, de către o vrăjitoare puternică. I-am verificat pe cei trei candidaţi prin toate mijloacele ce îmi stau la dispoziţie, consultând în plus şi câteva dintre cărţile mele. Gisela Güldener trebuie să fie! Va fi nevoie de ceva timp pentru a pregăti fata spre a ne putea fi de folos. Dar este ultima noastră şansă! Vrei să o pierzi şi să ai veşnic această înfăţişare?

Alban clătină din capul ca de urs.

— Cu siguranţă nu! Aş fi preferat totuşi să fi găsit un tinerel ori o servitoare pe care să o fi angajat. O căsătorie îmi repugnă profund.

Înainte de a continua să vorbească, Gaudentius ridică braţele făcându-i semn să tacă.

— Nu o mai lua iarăşi de la capăt, că trebuie să mă duc în peţit. Dacă eu apar în faţa lui Güldener cu înfăţişarea de schelet ambulant pe care o am după ce m-a preschimbat Cajetan, acesta va avea certitudinea că fiică-sa va ajunge văduvă chiar înainte de căsătorie. Şi, chiar de ar accepta să ia în considerare oferta mea, el, ca tată grijuliu, va insista ca eu să-mi dovedesc bărbăţia într-un

bordel. Şi, după cum ştii, asta este imposibil.

Vocea lui Gaudentius suna amar pentru că, în ciuda studiilor sale de artă a magiei, se vedea îndepărtat de la o tăvăleală în pat cu o fată drăguţă. Pierderea bărbăţiei sale îl durea de aceea mai tare decât înfăţişarea de moşneag la care îl condamnase duşmanul lui.

Alban mormăi ceva de neînţeles şi apoi râse zgomotos.

— Tu crezi că Güldener îşi va da fiica mai curând unui monstru decât unui prietenos domn mai vârstnic?

— Nu te face mai respingător decât eşti! Bine, accept: arăţi groaznic! Totuşi, cunosc posibilităţi de a te face câteva ore să apari oarecum mai acceptabil. Nu trebuie să te prezinţi singur într-o lumină bună. Voi prelua eu sarcina asta.

Alban scăpă un sunet de încântare, care îl făcu pe servitor să se cutremure.

— Güldener va voi să mă vadă înainte de a-şi da acordul!

— Ne vom descurca, cel puţin aici, în această cameră, cu o lumină corespunzătoare. Ludwig şi cu mine te vom scoate din încurcătură cum vom putea.

Gaudentius lăsă să se înţeleagă că purtarea temătoare a prietenului său îl irita.

— Dar faţă de fată nu este corect, spuse Alban.

— Dumnezeule! Este iarăşi lună plină de te dai aşa cavaler? Doar am fost de acord să folosim orice şansă care ni se oferă. Şi pe toţi sfinţii din cer şi dracii din iad, o vom face chiar de o să simţi nuiaua! Ca profesor al tău, am în definitiv dreptul să te pedepsesc.

Doar gândul că prietenul lui cel vlăguit ar putea încerca să îl pună pe genunchi şi să îl bată la fund cu o nuia subţire, ca pe un copil neascultător, îl făcu pe Alban să izbucnească în râs.

— La şoriciul pe care i-l datorez lui Cajetan, nici măcar nu aş simţi! Acum stai jos şi povesteşte-mi de ce voi

vă urâţi de moarte.

Gaudentius duse teatral mâna la frunte – îi povestise elevului său de atâtea ori acele evenimente, că Alban putea să le repete papagaliceşte până în cel mai mic amănunt. Tocmai voia să îi reproşeze asta, când pricepu la timp de ce tânărul său prieten dorea să audă încă o dată istoria din gura sa. Era evident că Alban avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu gândul că ei trebuiau să folosească o tânără nevinovată ca pe un obiect şi să îi pună viaţa în pericol pentru a se salva ei. Povestirea lui trebuia să îi întărească convingerea necesităţii unei asemenea purtări. Deşi Gaudentius se străduia din toate puterile să desfacă blestemul lui Cajetan, era mândru că discipolul său nu voia să intervină în viaţa unui om nevinovat fără să cântărească înainte situaţia.

Când puse mâna pe umărul lui Alban şi începu să povestească, zâmbea melancolic.

— Acum vreo douăzeci de ani a murit tatăl meu, lăsându-mi moştenire castelul lui şi mica bucată de pământ ce îl înconjura, ceea ce reprezenta proprietatea familiei mele de mai mult de trei secole. Acum mă puteam numi cu mândrie „stăpân peste Riebelsborn” şi aveam dreptul de a mă înfăţişa împăratului. Ceea ce nu prea mi-a folosit, pentru că în pungă nu aveam nici măcar un sfert de gulden. Ca mulţi din categoria noastră socială, străbunii mei nu fuseseră niciodată bogaţi, dar cel puţin la început dispuneau de un venit bun. Dar, în timp ce negustorii din oraşe se tot îngrăşau, stăpânilor de la Riebelsborn le mergea tot mai rău. Tata ajunsese la o asemenea ananghie că nici nu mai ştiam cum să fac să îi plătesc praznicul de înmormântare. Atunci apăru Cajetan la castelul meu. A arătat mare înţelegere pentru situaţia în care mă aflam şi a lăsat să se înţeleagă că va face în aşa fel încât să îmi fie bine. Dar pentru asta trebuia să am încredere în el. Eram tânăr, ruşinat nevoie mare de sărăcia mea şi îi pizmuiam pe negustorii avuţi din oraşele învecinate. Aşa încât

cuvintele lui căzură pe un teren prielnic. Fără multă vorbă, am lăsat treburile castelului pe mâna mătuşii mele şi l-am urmat pe Cajetan la Mellenburg, sus pe Altmühl. La început am fost dezamăgit, deoarece zidurile, pe dinafară, arătau ca ale unei ruine. Dar am remarcat rapid că era doar o iluzie pentru a-i ţine departe pe străini, fiindcă în realitate reşedinţa era dotată cu tot luxul de care eu fusesem lipsit la Riebelsborn.

Pentru început, totul mergea bine: trăiam ca un paşă, învăţam arte secrete despre a căror existenţă nu ştiusem nimic înainte şi mă amuzam de Fulvian, homunculusul magului, care dădea iama în servitoarele castelului. Imaginează-ţi-l: mic precum un copil de şase ani, dar înzestrat cu un mădular ce l-ar fi făcut pe orice bărbat să păliască de invidie. Servitoarele ştiau să aprecieze asta şi îşi dădeau fustele peste cap cum apărea. Nu aveam de ce să mă plâng, pentru că uneori mă îngăduiau şi pe mine.

Dar cândva mulţumirea mea a luat sfârşit, pentru că am înţeles că de fapt Cajetan mă aiurea cu surogate şi mă ţinea departe de artele secrete cu adevărat puternice. Normal că l-am întrebat, dar îmi dădea numai răspunsuri evazive şi făcea tot felul de promisiuni pe care nu le respecta. De aceea am încercat pe ascuns să-mi însuşesc tainele lui. Când era absent ori adormea epuizat sub influenţa drogurilor pe care le folosea frecvent în ritualurile lui, citeam din cărţile pe care uneori le lăsa în camera lui. În acest fel, în doar câteva săptămâni am învăţat mai mult decât în anii petrecuţi la castelul lui. Datorită acestui studiu reuşeam să evit farmecele lui de protecţie şi să am acces la acele cărţi pe care le citea doar el, într-o încăpere păzită prin mijloace magice. Mă interesau în special acele vrăji prin care puteai deveni bogat şi puternic. Dar tocmai când eram preocupat de obţinerea teoretică a pietrei filosofale, cu care, după cum ştii, poţi transforma metale obişnuite în aur, m-a surprins Fulvian. Bineînţeles că broscoiul m-a turnat imediat

stăpânului şi, de aici, gata cu prietenia. Cajetan a vrut să mă închidă şi să mă pedepsească aspru, dar nu degeaba îi studiasem eu cărţile. Am reuşit să scap şi m-am întors la Riebelsborn. Cunoştinţele mele magice m-au ajutat să protejez castelul cu o vrajă, dar, din păcate, încă nu învăţasem cum să devin bogat. Cajetan a încercat să treacă de vraja mea, dar a eşuat şi, în final, mi-a dat de veste că regreta neînţelegerea noastră şi îmi oferea aur dacă reluam vechea prietenie cu el. Gaudentius se cutremură, căci în timp ce povestea îi treceau prin faţa ochilor imagini ce îl impresionau şi faţa i se schimonosi, devenind livid ca un mort. După câteva momente, oftă adânc şi continuă să vorbească: Nu l-am refuzat, dar nici nu i-am acceptat propunerea. La scurt timp, ai apărut tu la castel, deoarece căutai refugiu în faţa unei furtuni, prin care Cajetan, în mânia lui, îmi devasta pământul. Ai remarcat imediat că eu foloseam forte tainice şi ai dorit să ţi le însuşeşti.

— Eram tânăr şi prost, dispreţuiam profesia tatălui meu şi voiam să ajung mai sus decât el.

Vocea lui Alban era răguşită şi în ea se distingeau nuanţe de autoreproş.

— Nu erai cu nimic deosebit de majoritatea tinerilor. Te-ai deosebit de ei numai printr-o singură trăsătură, şi anume prin simţul tău pentru puterea magică. Acest lucru l-am remarcat imediat şi de aceea am acceptat să îţi devin profesor când mi-ai oferit bani. Ar fi fost mai bine să te fi expediat atunci. Dar lăcomia mea era prea mare şi te-am atras şi pe tine în nenorocirea mea. De fapt, eu însumi eram discipol şi am crezut orbeşte în vraja mea protectoare, fără să bănuiesc că de mult Cajetan găsise calea de a o evita. Aşa că atacul lui ne-a luat complet nepregătiţi şi ne-a preschimbat pe amândoi, dându-ne înfăţişarea de care ne temusem cel mai mult: mie un trup bătrân şi slăbit, iar pe tine te-a transformat într-o fiinţă la a cărei vedere şi celui mai curajos bărbat îi îngheaţă

sângele în vene.

— Şi tu vrei să legi o copilă nevinovată de acest monstru?

Ochii roşii ai lui Alban se aprinseră mânioşi, dar bătrânul clătină doar din cap.

— Ce înseamnă aici „a lega”? Această căsătorie nu trebuie în niciun caz să fie consumată! Altfel Gisela şi-ar pierde o mare parte a puterii ei interioare şi pentru noi ar deveni inutilă. Pe lângă asta, ea se va căsători cu magistrul Alban, iar când blestemul va fi ridicat, magistrul Alban nu va mai exista! Noi vom fi salvaţi, ea va trece drept văduvă şi, datorită răsplăţii ce o va primi de la tine, va putea să îşi cumpere un soţ bogat. Chiar o ajutăm luând-o cu noi, pentru că după logodna anulată a devenit bătaia de joc a oraşului. De acum o vor peţi doar bărbaţi care caută de fapt o menajeră ieftină, pe care să o poată încăleca cu binecuvântarea sfintei Biserici.

Argumentele lui Gaudentius nu îşi greşiră ţinta. Cel puţin Alban dădu aprobator din cap şi spuse:

— Bine, să încercăm. Dar dacă o îngrozeşte aspectul meu…

— …cu atât mai bine pentru noi, pentru că nu va da năvală să împartă patul cu tine! continuă Gaudentius ideea prietenului său.

Alban izbucni în râs. Suna ca urletul unui leu, iar oaspeţii din camerele alăturate păliră. Gaudentius privi cerul pe fereastră şi constată că era timpul să plece către casa Tettenwieser. Îi porunci servitorului să îl ajute să îmbrace cea mai bună robă a lui, vârî o pungă cu aur într-unul dintre buzunare, apucă toiagul de înălţimea unui om, în care nu se sprijinea doar la mers, ci îi conferea şi un aspect venerabil. Şi, astfel pregătit, purcese la dram.

8.

Casa Tettenwieser era mai mică decât cea în care locuia familia Güldener, dar prima privire aruncată clădirii

îţi spunea că proprietarul ei nu era un amărât. Grinzile şarpantei abia fuseseră vopsite într-un roşu-maro deschis şi tencuiala dintre ele sclipea într-un alb ca al unui cearşaf bine înălbit. Chiar şi şipcile şi parii gardului care delimita curtea străluceau în lumina soarelui ce stătea să apună. În spatele casei mişunau slugile, care, îndrumate de un supraveghetor, stivuiau baloturi şi butoaie sau le urcau în magazie. Gaudentius avu impresia că agitaţia era regizată. În mod evident, negustorul dorea să-i impresioneze pe oaspeţi cu râvna şi cu abundenţa ce îi caracterizau gospodăria.

Bătrânul învăţat fu primit de stăpânul casei în persoană, fu condus într-o sală somptuoasă şi aşezat la un loc de onoare la masă. Şi aici puteai constata că Tettenwieser nu se dăduse înapoi de la nicio cheltuială pentru a-şi etala bogăţia: grinzile plafonului erau din cel mai bun lemn de stejar, iar pereţii erau îmbrăcaţi în lemn roşu de cireş sculptat fin. Culoarea caldă a lemnului fusese menţinută şi de o lăcuire potrivită. Cele două tablouri care decorau sala ieşiseră din mâna unui cunoscut maestru din Nürnberg. Unul dintre ele îi reprezenta pe soţii Tettenwieser îmbrăcaţi de ceremonie, iar celălalt era dedicat Sfântului Cristofor, foarte respectat ca protector al călătorilor şi negustorilor. Masa şi scaunele meşteşugite erau confecţionate de către un tâmplar local după schiţe italiene.

Cu ani în urmă, Gaudentius ar fi invidiat cumplit gazda pentru bogăţia ei. Dar acum modul pompos în care Tettenwieser îşi etala bogăţia, inclusiv prin alegerea bucatelor, îl făcea să zâmbească.

Cina începu cu o supă exotică, la care nu se făcuse economie nici de preţiosul piper şi nici de alte condimente. Urmară bucăţi prăjite de somn de Dunăre, care, după cum explica gazda, fusese adus viu până în bucătărie, într-un butoi mare, apoi coaste de purcel de lapte şi un fileu de bou atât de fraged că se topea pe limbă. Pentru cei care

încă nu se săturaseră fură aduse şunci, brânză şi pâine caldă. Tettenwieser nu se zgârcise nici la băuturi, oferind nu numai vinuri de Rin, Mosel şi Main, ci şi bere spumoasă din îndepărtatul oraş Einbeck, din care beau doar conţii şi principii.

Gaudentius acordă mai puţină atenţie bucatelor bogate şi oaspeţilor din ce în ce mai veseli, care toastau unul după altul în onoarea gazdei şi mai multă lui Otto Güldener, aşezat la masă puţin mai departe şi care, evident, nu gusta atmosfera. După cum se vedea, tatăl Giselei acceptase invitaţia lui Tettenwieser cu aşteptări total eronate.

În ce priveşte bănuiala sa, Gaudentius pusese degetul pe rană. Pe de o parte, Güldener fusese convins că invitaţia era un semn că era bine-venit în cercul membrilor breslei sale. Aceştia însă îl tratau aproape ca pe un lepros şi îi ignorau încercările de a participa la discuţiile aprinse. Pe de altă parte, sperase oarecum că nunta stabilită între fiica sa şi fiul lui Tettenwieser, în ciuda tuturor aparenţelor, putea totuşi să aibă loc. Renunţase la această speranţă când, în loc să i se ofere un loc de onoare în capul mesei, fusese aşezat mai departe, printre oameni caroia în vremurile lui bune nu le-ar fi aruncat nicio privire. Lângă gazdă stătea bătrânul Beckheimer, care primea şi cele mai bune bucăţi. Colac peste pupăză, Güldener mai trebuia să audă şi observaţiile batjocoritoare prin care oamenii ce înainte îl invidiau îşi exprimau plăcerea că el dăduse de necaz.

Hans Güldener fusese şi el invitat şi nu se reţinuse nici de la mâncare, nici de la băutură. Acum, împreună cu alţi tineri, juca zaruri într-o altă încăpere, iar Güldener se ruga mut la toţi sfinţii ca fiul său să câştige. Soţia lui renunţase la una dintre ultimele ei bijuterii oarecum de valoare pentru ca Hans să o amaneteze şi să poată să-şi facă apariţia corespunzător statutului său. Bunica îi lăsase Giselei broşa ca zestre, dar Magda Güldener nu putuse să

reziste rugăminţii fiului ei.

Gaudentius citea pe faţa lui Güldener ca într-o carte deschisă, şi trăgea cu urechea la zgomotele venite din camera alăturată. Pentru început, se pare că Hans Güldener câştiga, pentru că auzise mai multe strigăte triumfătoare ale acestuia. Dar acestea se mai reduseră treptat şi, spre final, tânărul se mai făcu remarcat doar prin câteva înjurături vulgare. Bătrânul mag se încruntă la auzul lor. Dacă Hans ar fi apelat la puterile lui, zarurile i-ar fi fost favorabile măcar prin puterea gândului. Dar pentru aceasta ar fi trebuit să acţioneze calm şi concentrat şi, înainte de toate, nu ar fi trebuit să fie beat. În loc de asta, el se comporta ca un copil cusurgiu şi bea mult mai mult decât îi făcea bine.

Gândul lui Gaudentius fu o vreme îndreptat către fratele Giselei şi de aceea aproape că nu remarcase că gazda se ridicase cu o cupă în mână.

— Sunt foarte bucuros, spuse Tettenwieser cu vocea marcată de importanţa momentului şi vibrând de mândrie, că le pot face cunoscută în această seară onorabililor invitaţi o noutate deosebită. Prietenul meu Anton Beckheimer şi cu mine am convenit să ne apropiem mai mult familiile şi, de aceea, facem cunoscută logodna copiilor noştri Bruno şi Trude.

Pentru majoritatea oaspeţilor vestea nu constituia o surpriză, căci nici nu se aşteptaseră la altceva. Dar Otto Güldener se simţi distrus. Auzea râsul răutăcios al acelora care altă dată nu ştiau cum să îşi scoată mai repede pălăria în faţa lui şi simţi că sângele începea să îi fiarbă în vene. Mii de blesteme şi înjurături îi stăteau pe limbă. Când se întoarse către Tettenwieser, observă că în spatele acestuia luaseră poziţie patru flăcăi zdraveni, care îl măsurau rânjind, aşteptând evident un cuvânt greşit din partea lui. Acum îşi dădu seama că Tettenwieser voise să îşi bată joc de el în faţa întregului oraş, aruncându-l în stradă ca pe un cerşetor stânjenitor. Cu toată stăpânirea

de sine pe care şi-o mai putea impune, se ridică şi, cu picioarele tremurânde, se duse în încăperea alăturată.

— Hans, plecăm! În această casă nu mai avem ce căuta.

Fiul său îl privi mirat, văzu faţa palidă a tatălui său şi privirea lui ce arunca scântei şi înţelese că se întâmpla ceva rău. Dar nu putea să părăsească aşa de simplu partenerii de joc.

— Tată, trebuie să îmi dai douăzeci de guldeni ca să-mi plătesc datoriile de joc.

Punga lui Güldener era la fel de goală ca stomacul unui călugăr franciscan după două săptămâni de post negru. Nu îi putea da fiului său nici măcar un creiţar şi în sinea sa se şi văzu pe el şi pe Hans duşi la închisoarea datornicilor.

Brusc, lângă tânăr apăru Gaudentius şi îi puse în mână câteva monede mari.

— Uite, plăteşte-ţi prietenii şi vino cu noi. Am ceva de discutat cu tatăl tău şi cu tine.

Hans se holba, nu mai puţin nedumerit ca tatăl său, la bătrânelul firav în roba lui de învăţat. Dar guldenii din palmă îi simţea din plin, aşa că se întoarse cu un gest dispreţuitor către ceilalţi tineri care îl incitaseră şi apoi nu jucaseră tocmai cinstit.

— Iată, luaţi! După cum vedeţi, un Güldener îşi poate plăti datoriile!

Apoi se ridică şi îi aruncă lui Gaudentius o privire ca şi cum s-ar fi întrebat cum ar putea să îi mai scoată acestui om şi alte monede de aur din buzunar.

— Ei, nobile domn, unde aţi dori să vorbiţi cu tatăl meu şi cu mine?

— Într-o cameră de la hanul La Vultur, dacă sunteţi de acord.

Hans zâmbi bucuros şi îl privi provocator pe tatăl său. Acesta dădu doar obosit din cap şi porni târşâind picioarele, în urma lor, ceilalţi tineri rămaseră în dilemă. Li

se ceruse de către gazdă să se despartă de Güldener şi de fiul lui batjocorindu-i şi, la nevoie, chiar să le îndese câţiva pumni. Surprinzătoarea intervenţie a învăţatului şi naturaleţea cu care Hans le dăduse douăzeci de guldeni îi buimăciseră în aşa măsură încât nu puteau decât să privească muţi. Abia după ce tatăl şi fiul părăsiseră casa îşi amintiră de sarcina lor, dar era deja prea târziu.

9.

— Nesocotitul meu fiu şi cu mine vă suntem îndatoraţi! Acum ce pretindeţi de la mine?

Güldener nu voia să aştepte să ajungă la han, ci rămase în mijlocul drumului şi îl apucă pe Gaudentius de braţ.

Gaudentius ar fi preferat să discute cu el într-o încăpere a hanului, la un pahar de vin bun, dar faţa lui Güldener era marcată de teamă, iar răbdarea părea că nu făcea parte dintre calităţile sale. Aşa că învăţatul trase adânc aer în piept şi le făcu semn tatălui şi fiului să se apropie mai mult de el, pentru ca vocea sa să nu ajungă şi la vreo altă ureche curioasă.

— Numele meu este Gaudentius. Sunt prietenul şi tovarăşul de călătorie al magistrului Alban, un tânăr bogat şi cu un caracter plăcut. Prietenul meu a văzut-o pe fiica dumneavoastră, Gisela, la piaţă şi s-a îndrăgostit pe vecie de ea. Vrea să fie a lui, indiferent cât ar costa asta.

Niciun tată care se respectă cât de cât nu ar fi luat în considerare o asemenea cerere, dar Otto Güldener înţelesese în această seară definitiv că era terminat. Ruşinea cu care îl acoperise Martin Tettenwieser îl va costa pierderea şi a restului de consideraţie de care se mai bucurase în oraş. De aceea se agăţă de şansa ce i se oferise, aşa cum cel care se îneacă se prinde şi de un fir de pai. Dacă putea să îşi căsătorească fata respinsă cu un tânăr corespunzător, Tettenwieser era cel blamat, iar aceia care strâmbaseră din nas odată cu fudulul negustor vor

trece de partea lui.

Spre deosebire de tatăl său, Hans dădea mai mare atenţie ultimelor cuvinte rostite de Gaudentius, „... indiferent cât ar costa”, din care reieşea că ciudatul magistru ar fi gata să plătească pentru mâna Giselei. Îi trecu prin cap şi întrebarea referitoare la ce se ascundea în spatele acestei oferte neobişnuite, dar pentru el important era doar faptul că peţitorul apărut atât de neaşteptat se lăsa muls de bunăvoie. Ceea ce el o va şi face cu ambele mâini. Dar tatăl său părea pe punctul de a respinge indignat această ofertă făcută în dispreţul tuturor datinilor.

Înainte ca Otto Güldener să fi putut deschide gura, Hans i-o luă înainte.

— Tată, ar trebui să îl vedem pe acest magistru cel puţin o dată! Dacă este cu adevărat atât de bogat cum spune prietenul nostru, va participa desigur şi la afacerile noastre. Am putea să cumpărăm iarăşi mărfuri şi să le arătăm lui Tettenwieser şi lui Beckheimer cine sunt cei mai buni negustori din acest oraş.

Gaudentius l-ar fi îmbrăţişat pe tânăr, pentru că el însuşi nu ar fi reuşit să găsească atât de repede cuvintele cele mai potrivite. O clipă, tatăl Giselei privi fix în faţă, apoi dădu din cap afirmativ şi o luă pe drumul ce ducea la han. Doar că mergea atât de repede că bătrânul trebuia să se străduiască să îl urmeze. Graba negustorului îi păru lui Gaudentius a fi un semn bun şi în sinea lui se ruga ca înfăţişarea lui Alban să nu îi sperie prea tare. Până acum lăsase treaba aceasta în sarcina servitorului său Ludwig şi acesta nu avea să îl dezamăgească nici acum.

Când Gaudentius şi cei doi însoţitori ai săi intrară în încăperea închiriată de el şi de Alban, în ciuda orelor înaintate, ferestrele erau acoperite, iar lumina lămpii de petrol abia ajungea până în colţul în care stătea Alban. Tânărul discipol al magului purta o togă de învăţat din cea mai bună stofa de Flandra şi îşi pusese un lanţ de aur cu

zale mari cât un gulden şi o placă grea inscripţionată în limba latină. Capul lui Alban, ceafa şi o parte a obrajilor erau acoperite de o glugă de învăţat, iar partea vizibilă a feţei lui era proaspăt rasă. În plus, Ludwig dăduse pe faţa lui Alban cu cosmeticale, în aşa fel ca acesta, atâta vreme cât ţinea gura închisă şi nu se expunea la lumină puternică, putea fi asemuit cu un om cu o faţă mai grosolană şi colţuroasă.

Dar Otto Güldener tresări când distinse silueta masivă în semiîntuneric. În schimb, Hans aprecie în primul rând valoarea lanţului de aur, inspiră foarte mulţumit şi luă imediat loc. În timp ce tatăl său stătea încă înmărmurit, luă carafa de vin oferită de Ludwig, sorbi cu plăcere şi anunţă cu voce tare că acesta era de calitate mai bună decât cel băut la Tettenwieser. Ludwig îi puse în mână o carafă şi lui Otto Güldener şi constată consternat că acesta sorbea cu atâta avânt de parcă beregata îi fusese uscată de soarele fierbinte al lunii iulie.

— Acesta este prietenul meu, onorabilul magistru Alban. Gaudentius făcu un semn scurt către elevul său şi se aşeză în aşa fel încât îl acoperi pe acesta pe jumătate. Să îl scuzaţi că nu va vorbi mult. De obicei nu este aşa, dar admiraţia pentru fiica dumneavoastră i-a luat graiul.

— Sper că ştie să vorbească, răspunse suspicios Otto Güldener.

— Desigur.

Cuvântul rostit de Alban umplu încăperea şi păru că este reflectat de pereţi. Avea o voce dură, răguşită, dar nu suna neapărat neplăcut.

Güldener se răsuci puţin pe scaun, pentru a arunca peste Gaudentius o privire asupra posibilului mire. Dar pentru că Alban îşi sprijinea bărbia în mână, acoperind pe jumătate gura, văzu doar conturul unui cap mare, cu partea cu gura uşor proeminentă şi un nas plat, sub doi ochi ce păreau doi cărbuni aprinşi. Îi era groază că trebuia să o căsătorească pe fiica sa cu un asemenea bărbat, dar

fiul lui îl făcu să înţeleagă clar că în acest târg nu doar la Gisela trebuia să se gândească.

— Tată, ştii că suntem cu laţul de gât şi că după ziua de astăzi reputaţia ne poate fi salvată numai de un luciu: aur, şi anume cât mai mult aur!

— În privinţa asta, nu vă faceţi griji, interveni Gaudentius pe loc, deoarece prietenul meu Alban se va bucura să îi permiteţi să vă ajute în afacerile dumneavoastră.

— Câteva mii de guldeni nu ar conta pentru mine, adăugă Alban.

Ochii lui Hans străluciră pofticioşi şi, pentru că se părea că tatăl lui încă se mai gândea la un refuz, îl luă de umeri şi îl scutură.

— Vrei să refuzi oferta asta? Este singura care ne poate reface prestigiul!

Otto Güldener se răsucea în sine ca un vierme. Un ultim rest de onoare îi spunea că Gisela, pe care tocmai o lăsase fără zestre, nu era de vânzare pentru a se salva el. Dar în acelaşi timp îi era frică de ruina definitivă ce ameninţa perspectivele Giselei şi şansele fiului său. Pentru o clipă o văzu pe fiica sa robotind în bucătăria lui Tettenwieser, ca slujnică, iar pe fiul său în chip de copist sărăcăcios îmbrăcat, plecându-se în faţa aceluia. Imaginile îi înlăturară ultimele scrupule şi redeveni afaceristul rece şi dispus la risc, cum îl cunoscuseră partenerii lui de afaceri.

— Dacă vreţi să vă căsătoriţi cu fiica mea, trebuie să participaţi la afacerile mele cu zece mii de guldeni.

Pretenţia era atât de neruşinată încât îi tăie respiraţia chiar şi lui Hans.

Însă Gaudentius nu şovăi o clipă.

— Zece mii de guldeni? S-a făcut!

Înainte ca tatăl Giselei să poată formula o idee, avea în faţă pergament, pană şi cerneală.

— Scrieţi contractul cum doriţi dumneavoastră! îi

ceru bătrânul învăţat negustorului.

Güldener schimbă o scurtă privire cu Hans, îl văzu pe acesta aprobând frenetic din cap şi scrise el însuşi învoiala ce trebuia să o lege pe unica lui fiică de magistrul Alban. Brusc se opri şi îl privi pe Alban.

— Trebuie să mă refer şi la darul de nuntă al fiicei mele, şi la wittum[1].

Alban confirmă şi pentru o clipă îşi dezveli dinţii. Din fericire îi observă doar Hans, care se cutremură, dar se consolă la gândul că nu el trebuia să ia monstrul în căsătorie.

— Ce să scriu? întrebă Güldener.

— Ca dar de nuntă fiica ta trebuie să primească toată îmbrăcămintea, obiectele gospodăreşti şi ce mai are nevoie pentru trai. În plus, două sute de guldeni pe an, de care va dispune cum vrea! Ca wittum, prietenul meu propune cinci mii de guldeni, ca şi o casă adecvată, cu cinci servitori. Vă convine?

Privirea lui Gaudentius trecu de la Güldener la Alban şi înapoi.

Tânărul mag confirmă cu o mişcare a capului şi mormăi ceva ce suna a acord. Tatăl Giselei îl privi un moment, ca fascinat, în timp ce pe faţa lui se citea lupta dintre lăcomie şi conştiinţă. Apoi se aplecă asupra pergamentului şi semnă învoiala. Pana lui scrijelea actul în grabă, de parcă lui Güldener i s-ar fi făcut brusc teamă că ciudatele lui gazde şi-ar putea regreta generozitatea înainte de a avea loc căsătoria. Atât de bine nu ar fi asigurată nici măcar Trude Beckheimer, se consolă el şi mulţumi cerului că îi trimisese acest pretendent. Mai avea totuşi o uşoară îndoială şi, înainte de a semna contractul, îl mai fixă odată cu privirea pe Alban.

---

1 Wittum – în dreptul germanic, donaţie din partea soţului, la încheierea căsătoriei, având ca scop întreţinerea soţiei în cazul în care devine văduvă (n.tr.)

— Este voia mea ca această căsătorie să primească binecuvântarea unui preot!

Alban tresări, pentru că era altceva să iei în căsătorie o femeie prin contract decât să închei o căsătorie în faţa lui Dumnezeu. Învoiala dintre el şi tatăl Giselei se va desface imediat ce blestemul va fi ridicat şi odată cu el va dispărea şi identitatea magistrului Alban. Binecuvântarea căsătoriei însemna durabilitate în faţa Domnului şi judecata acestuia nu se anula la schimbarea identităţii lui.

Înainte de a putea ridica vreo obiecţie, Gaudentius, care îi observase îndoiala, acceptă evident foarte bucuros:

— Dar este de la sine înţeles, stimate prieten. Eminentul nostru magistru Alban nu ar accepta nicicând căsătoria fără protecţia sfintei Biserici.

Pe Alban îl supăra modalitatea în care Gaudentius decidea pentru el, dar nu spuse nimic, pentru că în adâncul sufletului său nu dorea mai puţin decât prietenul său să redevină el însuşi. După ce totul se va termina, această căsătorie, deoarece va rămâne neconsumată, putea fi anulată.

Acum Güldener era liniştit, deoarece, dacă magistrul voia să o ia în căsătorie pe Gisela cu binecuvântarea Bisericii, însemna că era, în ciuda aspectului său brutal, un creştin credincios, care acorda cinstirea cuvenită sfintei Biserici şi reprezentanţilor ei. După ce îşi puse semnătura pe contract, îi întinse viitorului său ginere hârtia şi pana, cu un oftat.

Alban se uita la ele de parcă ar fi fost cel mai cumplit duşman al lui. Tuşea prevenitoare a lui Gaudentius îl făcu totuşi să ia în mână pana, să îi vâre vârful în cerneală şi să îşi pună numele pe contract. Cei doi Güldener văzură că acesta avea pe ambele mâini mănuşi roşii, ce acopereau adevărate labe. Semnătura lui Alban era nesigură, dar lizibilă.

— Cine vor fi martorii încheierii acestui contract? întrebă Güldener, care voia ca totul să fie legal şi în

conformitate cu datinile.

— Vor fi de ajuns fiul dumneavoastră şi prietenul meu Gaudentius, declară Alban.

Dar Gaudentius propuse să fie adus hangiul, iar Güldener înţelese imediat că mărturia acestuia va pune în mişcare un uriaş clopot care va da de ştire întregului oraş vestea căsătoriei fiicei sale. Mândria dată de avantajele obţinute de el în favoarea Giselei îl făcu să accepte. În acest fel, Martin Tettenwieser şi fiul lui vor afla, fără intervenţia lui, că fiica sa găsise un soţ care îl depăşea de departe pe Bruno ca bogăţie şi generozitate.

10.

Gisela, care încă nu ştia nimic despre decizia privind soarta ei, află a doua zi dimineaţă, de la servitoare, că logodna lui Bruno Tettenwieser cu Trude Beckheimer se sărbătorise în prezenţa multor invitaţi.

Gundi aflase noutatea de la o servitoare vorbăreaţă a unui vecin şi bineînţeles că nu o ţinu doar pentru ea, ci, când se întoarse, le-o relată şi Magdei Güldener şi Trinei. Sub privirile compătimitoare ale mamei sale şi ale celor două slujnice, Gisela se retrase în camera cu rufărie, unde începu să cârpească nişte haine care aşteptau de mult să fie reparate. Pe vremuri, acestea ar fi fost date unui telal, pentru câţiva pfenigi, şi ar fi fost comandate altele noi, dar acum trebuiau să le poarte până se destrăma materialul. Ceea ce le prefigura viitorul în nuanţe sumbre. Gisela nu se vedea cusătoreasă sau spălătoreasă la Tettenwieseri sau la alt negustor, ci îngrijitoare la orfelinat sau la nou-ridicatul spital. Acolo ar fi aşteptat-o soarta unei fete bătrâne care odată îşi va găsi sfârşitul în una dintre cămăruţele în care trebuia să îngrijească pacienţii. Cea mai dureroasă era perspectiva compătimirii condescendente a concitadinilor şi bârfei ce ar urmări-o la fiecare pas după ce va îmbătrâni şi nu va mai fi drăguţă.

Adâncită în aceste gânduri, nici nu îşi dădu seama că

fratele şi tatăl ei, care se întorseseră acasă noaptea târziu, îşi părăsiră dormitoarele. De aceea se sperie şi se înţepă adânc la un deget când vocea mamei ei izbucni strident în casă.

— Eşti complet într-o ureche, bărbate! Te-ai lăsat ademenit de Tettenwieser, ca un nătâng căruia îi lăsa gura apă! Ce vor mai fi râs vecinii noştri şi foştii tăi parteneri de afaceri când tatăl fostei logodnice a trebuit să ridice paharul în cinstea noilor logodnici!

— Nu m-am lăsat nici ademenit şi nici nu am băut pentru Bruno şi Trude! auzi Gisela răspunsul tatălui ei.

Vocea lui nu era mânioasă, ci suspect de bucuroasă, ba chiar semeaţă şi începu chiar să râdă. În timp ce răsucea un petic pentru a-l aplica pe o rufa, Gisela îşi spuse că tatăl ei băuse prea mult pentru a uita de ruşine.

Atunci fu strigată de tatăl ei:

— Gisela, unde eşti? Trebuie să îţi spun ceva important!

Oftând, puse deoparte haina, înfipse acul în petic şi ieşi din încăpere. Îşi găsi tatăl în mica sufragerie de lângă bucătărie, unde familia mânca atunci când nu aveau musafiri. El arăta mulţumit, de parcă încheiase o afacere bună, iar Hans, aflat alături, îşi tot freca mâinile. Dar mama o privea complet descumpănită.

— Taică-tău a invitat oaspeţi la prânz. Îţi va spune el însuşi pe cine a invitat.

— Aseară am tăcut cunoştinţă cu un tânăr eminent. Este un magistru foarte învăţat şi bogat ca nimeni în acest oraş. Dar Sfânta Fecioară a făcut ca el să te vadă la piaţă şi nu îşi mai doreşte de atunci altceva decât să te cunoască.

Güldener vru să mai spună ceva, dar nu crezu că era cazul să le spună fiicei şi soţiei că acceptase oferta lui Alban şi că deja semnase contractul de căsătorie cu el. Lăsă asta pe mai târziu, pentru că femeile dădeau semne că se cam îndoiau de sănătatea lui mintală.

— Magistrul Alban va lua astăzi masa la noi, împreună cu bunul lui prieten Gaudentius. Aveţi grijă deci să avem ceva onorabil pe masă, să nu ne fie ruşine de oaspeţii noştri. În ce priveşte vinul, îi vom da cep butoiaşului pe care îl mai avem în beci.

Magda Güldener clătină din cap revoltată.

— Este ultimul vin bun pe care îl mai avem şi este destinat nunţii Giselei.

Bărbatul ridică din umeri.

— Îl vom bea astăzi. Şi, cine ştie, poate că fiica noastră se va mărita mai repede decât crezi. Ar fi o plăcere ca Tettenwieser să afle că Gisela nu va trebui să sfârşească precum o fată bătrână, ci a devenit soţia unui bărbat care îl depăşeşte în toate privinţele pe fiul său.

Această remarcă o făcu suspicioasă pe soţie, care nu vru să îi ceară socoteală în faţa copiilor şi astfel să provoace o ceartă. Era deja suficient de supărător că în curând vor apărea oaspeţii pentru care nu era pregătită. Acum trebuia să se gândească cum să pună pe masă un prânz aşa cum pretinsese soţul ei, din resturile ce le va mai găsi prin cămară.

— Va trebui să mai cumpărăm câte ceva, spuse ea, şi se întoarse către fiul ei. Trebuie să îmi dai ceva din banii pe care i-ai luat pe broşa mea.

Hans scoase un oftat şi răspunse:

— Dar cum? Cei câţiva creiţari i-am cheltuit demult.

Mama lui îl privi disperată.

— Adică nu mai ai nimic? Pe toţi sfinţii, dar abia ţi-am dat bijuteria ieri-dimineaţă!

Magda Güldener simţi pentru prima dată cum o cuprindea o furie intensă faţă de fiul ei. Până acum, pentru nebuniile lui dăduse vina pe tinereţe, dar faptul că nu era în stare să îşi schimbe modul de viaţă, cu toate că familia era literalmente cu ştreangul de gât, o mânie. Dar nici măcar acum nu îl admonestă pe Hans, ci doar îi întoarse spatele şi o luă de mână pe Gisela.

— Fată, hai să vedem ce avem prin cămară. Poate că mai poţi să dai o fugă până la piaţă, ca să mai faci rost de câteva mărunţişuri. Mai am câţiva pfenigi.

Când Magda şi Gisela ieşiră din încăpere, Otto Güldener şi fiul său respirară uşuraţi.

— Nici nu trebuie ca muierile să se străduiască prea mult cu gătitul pentru că monstrul acela nici nu o să îşi dea seama ce înfulecă, spuse batjocoritor Hans.

Acum îi ajungea şi lui Otto Güldener. Ridică mâna şi îl lovi cu toată puterea peste faţă pe fiu-său.

— Lovitura este pentru ultimele tale cuvinte, iar asta... şi îi mai arse o palmă. Asta este pentru că ai prăpădit la joc broşa care i se cuvenea de fapt surorii tale. Dumnezeule, în toţi aceşti ani am fost prea îngăduitor cu tine! Ar fi trebuit să folosesc nuiaua ca să te educ ca pe un om cu frica lui Dumnezeu. Dar încă nu este prea târziu, amice. De mâine vei munci pe brânci. Vei primi aceeaşi simbrie ca un supraveghetor şi altceva nimic, ai înţeles? Şi să nu îţi treacă cumva prin cap să faci datorii! Că te voi rupe în bătaie.

Hans făcu speriat ochii mari. Nu îl mai văzuse niciodată pe tatăl său atât de înverşunat şi pricepu că îşi va duce la îndeplinire fiecare ameninţare.

11.

Alban păşea pragul casei Güldener cu senzaţia că era dus la abator. De când devenise victimă a blestemului, evitase oamenii, iar pe timpul călătoriei întreprinse împreună cu Gaudentius, având ca scop găsirea unei persoane cu suficiente forţe magice, stătuse de cele mai multe ori ascuns prin camerele hanurilor şi lăsase căutarea în seama prietenului său. Acum nu îi rămânea decât să se prezinte în faţa lumii şi, ceea ce era mai rău, în faţa miresei lui şi a viitoarei soacre. Pentru că părul de pe faţă îi crescuse din nou, trebui ca Ludwig să îl radă iarăşi. Nu putea totuşi renunţa la gluga trasă adânc pe faţă, purtată

pe timpul călătoriilor, şi nici la mănuşile din piele aspră.

Gaudentius remarcase nesiguranţa protejatului său şi îi vorbea ca unei gloabe bolnave, gata să verse găleata cu copita în ultimul moment.

— Gândeşte-te la miza jocului nostru! Să nu o priveşti pe fată ca soţie sau ca mireasă, ci ca pe un leac care ne va vindeca. Nici ea nu se va afla în dezavantaj, pentru că va fi răsplătită din belşug şi ulterior va putea să-şi aleagă pretendentul cel mai potrivit.

Alban răspunse posomorât:

— Aş fi renunţat cu plăcere la toţi banii mei, numai să nu fim nevoiţi să facem acest pas.

Gaudentius nu răspunse, ci îl apucă de braţ şi îl trase după el. Alban ar fi trebuit să facă doar un mic gest de apărare pentru a scăpa de prietenul său care şchiopăta şi tremura de slăbit ce era, dar nu îl lăsa inima să îi provoace o durere. În loc de aceasta, se lăsă târât fără a se împotrivi către casa familiei Güldener.

Le deschise însuşi stăpânul casei şi îi pofti înăuntru cu plecăciuni. În casă se mai vedeau urme ale bogăţiei de odinioară. Bârne rezistente de stejar sprijineau plafonul camerei în care fură introduşi, iar pereţii erau împodobiţi cu panele sculptate artistic. O statuetă din bronz aflată în mijlocul mesei mari, reprezentându-l pe zeul roman Mercur, simboliza breasla din care făcea parte gazda, dar vesela trăda faptul că nevoia îşi croise drum în această casă, căci era din lemn şi lut, nu din zinc şi argint, ca la Tettenwieseri. Vinul oferit de Güldener în pocale în piele era totuşi foarte bun. Prânzul simplu se compunea din puţine feluri, dar stăpâna casei şi mai ales bătrâna Trina îşi dăduseră toată silinţa. Gaudentius lăudă mâncarea şi o lovitură de picior dată pe ascuns pe sub masă îl determină şi pe Alban să mormăie câteva cuvinte ce puteau fi interpretate ca având acelaşi sens.

Mai exista şi al treilea invitat, un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în rasă neagră clericală, care nu se

mirase de invitaţie mai puţin decât Gisela şi mama sa. Nici venerabilul părinte Maternus şi nici cele două femei nu bănuiau că Otto Güldener voia să taie nodul gordian încă din această zi. Mai demult visase la o nuntă mare, la care să invite jumătate din oraş. Lucrul acesta îi depăşea însă acum posibilităţile. Şi, în plus, noul mire nu era atât de prezentabil cum îşi dorise. Magistrul Alban se comporta foarte manierat, căci nu vărsă niciun pic de supă şi nu se pătă nici cu sos. Nici vin nu îi curse pe vestă, aşa cum i se întâmplase lui Tettenwieser la logodna lui Bruno. Dar silueta lui butucănoasă şi faţa de animal de pradă nu îl recomandau să fie prezentat unui cerc mai extins. Güldener surprinse privirile îngrozite aruncate oaspetelui de către soţie şi fiică.

Deoarece Alban se limita la a fi monosilabic, iar părintele Maternus părea pierdut în sine, la masă nu avu loc o discuţie adevărată. Dar, în bucătărie, dimpotrivă, se sporovăia intens. Magda Güldener era atât de şocată de aspectul celor doi invitaţi, încât după amabilităţile obligatorii se retrăsese sub pre1 textul că masa nu era încă gata. Nici nu fusese o minciună, s totuşi le-ar fi putut lăsa pe Gisela şi pe slujnice să facă restul treburilor. Acum stătea lângă vatră şi clătina întruna din cap. Cum de putuse soţul ei să aducă în casă un asemenea oaspete i şi chiar să îl aibă în vedere ca posibil pretendent la mâna Giselei? Chiar dacă acest magistru Alban ar fi fost făcut din aur curat, ei nu i-ar fi trecut pragul. Este adevărat că era drep1 tul soţului ei de a decide viitorul fiicei lor, dar ea jură că va face totul pentru a împiedica o căsătorie cu acest monstru.

Gisela era în pragul leşinului. Văzuse cum se comportase fratele ei cu Gundi şi cu groază se gândea ce i s-ar întâmpla ei dacă un monstru ca acest magistru străin ar pretinde să îşi exercite drepturile maritale. Doar la acest gând i se întorcea stomacul pe dos. Trina se jelea în timp ce turna untură fierbinte peste fripturile abia

cumpărate şi care ajungeau doar pentru oaspeţi.

— La ce se va fi gândit stăpânul când a invitat o asemenea creatură? Că îţi stă inima în loc doar când îl vezi! Oh, 1 Dumnezeule! Ce vor zice oamenii? O să ajungem bătaia de joc a întregului oraş!

Magda Güldener interveni:

— Ţine-ţi gura, Trina! Logodna tânărului Tettenwieser cu fata lui Beckheimer ne-a terfelit şi reputaţia ce ne mai rămăsese. Nici nu mai contează prezenţa acestui oaspete.

— Când le-am turnat vinul, stăpânul tocmai spunea că magistrul voia să participe la afacerile lui, spuse şi Gundi.

Ea preluase sarcina de a aduce mâncarea de la bucătărie, de a o servi şi de a trage cu urechea.

Trina oftă adânc.

— Deci aşa stau lucrurile! Stăpânul vrea un partener de afaceri. Păi atunci sărmana noastră copilă nu trebuie să se căsătorească.

Asta spera şi stăpâna casei, dar, din ce spunea Gundi, era vorba de foarte mulţi bani şi nu exista nicio siguranţă asupra a ce va putea oferi în contrapartidă soţul ei. Teama ei se amplifică atunci când se uită la faţa fetei ei, care era albă ca varul.

— Înainte de a mă mărita cu magistrul, mă înec! izbucni Gisela.

— Doamne, ce nenorocire!

Trina apucă îngrozită cruciuliţa, dar i se citea pe faţă că în locul Giselei ar fi făcut acelaşi lucru.

Magda Güldener o apucă de umeri pe fiică, o întoarse către ea şi îi trase o palmă răsunătoare.

— Să nu îndrăzneşti să mai spui o dată aşa ceva! Nu te gândeşti la sufletul tău nemuritor, care s-ar duce imediat în iad?

Ridică mâna pentru a o mai lovi o dată pe Gisela dacă ar face o criză de isterie.

Gisela era foarte credincioasă şi se îngrozi când înţelese ce spusese, căci acele cuvinte porniseră din adâncul fiinţei ei. Dar, ca şi mama ei, înţelegea că ea era singurul cal pe care putea paria tatăl ei, dacă voia acest târg, şi se îngrozea de soarta ce o aştepta. Nu voia totuşi să-şi atragă pedeapsa iadului pentru a scăpa de oroarea acestei vieţi. Cu frica în suflet, le imploră pe Sfânta Fecioară şi pe Sfânta Gisela, patroana ei după nume, să o apere de o căsătorie cu magistrul.

12.

După ce ştersese ultimul strop de sos din farfurie şi după ce înghiţise şi ultimul dumicat, părintele Maternus îi mulţumi stăpânului casei pentru excelenta masă. Era un bărbat înalt, bine clădit, singurul din încăpere pe care Alban nu îl depăşea cu un cap. Din tinereţea lui se povesteau întâmplări nu prea potrivite demnităţii de preot, dar care oiţelor încredinţate lui spre păstorit le apăreau într-o lumină mai apropiată de a unui sfânt. Onest ca puţini clerici, lupta neobosit pentru drepturile celor amărâţi şi asupriţi. Ca urmare, unora ca Tettenwieser sau ca Beckheimer le era ca un ghimpe în ochi, deoarece aceştia ar fi preferat să-şi pună la muncă slugile în toate zilele de duminică şi de sărbătoare, chiar şi în timpul sfintei liturghii. Şi Güldener îi acordase până acum numai stima pe care era dator să i-o arate ca preot al bisericii Sf. Laurenţiu. Dar acum gazda îl linguşea pe preot aproape la fel ca pe magistru, pentru că părintele Maternus era singurul om din oraş care putea să o înduplece pe fiica lui să accepte căsătoria aceasta.

— Încă o gură de vin!

Güldener îi turnă preotului şi era pe punctul de a-i turna şi lui Alban, dar magistrul acoperi gura pocalului cu mâna dreaptă şi spuse:

— Îmi ajunge vinul băut până acum. Dar, dacă vreţi să îmi faceţi un bine, puneţi să mi se aducă un urcior plin

cu apă rece de izvor.

Neobservat de Alban, Hans îşi duse degetul la frunte. Pentru el era o prostie să refuzi un astfel de vin. Îi întinse hotărât pocalul tatălui său, dar i se răspunse cu o încruntare:

— Ar trebui să iei exemplu de la oaspetele nostru şi să te stăpâneşti şi în ce priveşte băutura! Altfel ajungi ca Landelin, împletitorul de coşuri, care trebuie să muncească toată ziua pentru a-şi putea plăti doar vinul.

— Doar nu vrei să mă compari cu beţivul acesta puturos! răspunse obraznic Hans.

Părintele Maternus clipi şi îl privi mustrător.

— Nu ar trebui să îl ponegreşti pe Landelin, Hans, pentru că, lăsând la o parte înclinaţia lui pentru băutură, el este evlavios şi harnic. Dacă nu ar fi avut această preferinţă pentru vin, şi-ar fi găsit de mult o femeie cuminte şi ar fi devenit un bărbat cum Dumnezeu nici nu şi-ar fi dorit mai bun.

Era de neimaginat să-i răspunzi necuviincios unui preot, dar pentru Hans vorbea deja vinul:

— Vorbim aici despre amărâtul de împletitor de coşuri sau o măritām pe sora mea? Daţi-vă binecuvântarea pentru această legătură şi pe urmă ea şi soţul ei să dispară în patul conjugal.

În aceeaşi clipă, castronul pe care Gundi trebuia să îl ducă la bucătărie se făcu ţăndări pe jos. Mica slujnică îşi presă pumnişorii pe gură pentru a nu ţipa şi se năpusti afară din cameră. Güldener privi după ea, după care, clătinând din cap, se întoarse către fiul lui.

— Uneori chiar că mă îndoiesc cu privire la mintea ta, Hans. Vestea căsătoriei ar fi trebuit adusă surorii tale cu grijă.

Tu cum crezi că va reacţiona ea când o va afla acum de la Gundi?

Hans făcu un semn de dezaprobare şi râse.

— Tu eşti tatăl şi ea este obligată să îţi dea ascultare.

Güldener simţi dorinţa de a-l pălmui a doua oară în aceeaşi zi pe fiul său, dar îşi spuse în sinea lui că era mai important să se ocupe de Gisela. Îi aruncă preotului o privire şi arătă către uşă.

— Sunteţi bun să veniţi cu mine, părinte Maternus? De obicei, fiica mea este un copil rezonabil, dar s-ar putea să se simtă nevoia cuvântului Domnului rostit prin dumneavoastră referitor la obligaţia de a-i da ascultare tatălui.

Preotul se ridică şovăitor şi îl măsură pe Alban cu o privire cercetătoare.

— Îmi promiteţi că vă veţi purta totdeauna bine cu Gisela şi că o veţi lovi numai dacă cu adevărat ar merita-o?

Alban respiră adânc şi se uită la mâinile lui uriaşe înmănuşate:

— Dumnezeu să mă pedepsească dacă eu am să-i provoc vreo suferinţă fetei.

Părintele Maternus se pricepea destul de bine la oameni pentru a avea încredere în cele spuse. Deşi era zguduit de faptul că enoriaşa sa preferată trebuia să se căsătorească cu un bărbat care semăna mai curând cu o fiară, îi făcu semn lui Güldener să îl urmeze şi ieşi din cameră.

Stăpânul casei se mai uită o dată în jur.

— Hans, ai grijă de oaspeţi!

Indicaţia era lipsită de sens, deoarece privirea lacomă pe care fiul său o aruncă spre carafa cu vin dovedea clar cu ce se va îndeletnici acesta în absenţa lui.

Când Güldener ajunse în bucătărie, Gisela se ţinea de sutana preotului şi plângea cu sughiţuri. Părintele Maternus o mângâia pe cap şi încerca să o liniştească. Mama Giselei şi cele două slujnice stăteau alături şi îşi frângeau mâinile, fără a cuteza să dea frâu liber la cele ce simţeau pentru a nu o speria şi mai mult pe fată. Güldener observă privirile lor revoltate, simţindu-le aproape fizic dispreţul. Ar fi vrut să le întrebe pe femei dacă nu cumva

credeau că lui îi făcea plăcere că trebuia să-şi dea fiica de soţie unui astfel de pretendent. Dar se stăpâni, îi făcu soţiei un semn şi se retrase împreună cu ea deoparte.

— Magda, trebuie să vorbeşti cu fata. Dacă se căsătoreşte cu magistrul, acesta va finanţa afacerile noastre cu zece mii de guldeni. Zece mii de guldeni, imaginează-ţi! Dacă această căsătorie nu se realizează, ne va fi vândută casă, ne vom muta pe o uliţă de lângă meterezele oraşului, unde va trebui să trăim printre cârpaci şi vagabonzi. Ce soţ vom putea găsi acolo pentru Gisela şi ce soţie pentru Hans? Trebuie să te gândeşti la prestigiul nostru! Toţi cei care mai acum un an îşi scoteau pălăria în faţa mea ne vor privi de sus şi vor râde de noi. Acum depinde de mine să schimb această soartă. Sau vrei să îi vezi pe Hans lucrând pe post de copist sărac la unul dintre aceia care au bârfit despre declinul nostru?

Apelul la neţărmurita dragoste faţă de fiu rămăsese singura armă pe care Güldener o mai poseda, iar ea avu succes. Magda Güldener reflectă o clipă şi apoi aprobă cam fără voie:

— Bine! Dar Gisela va decide asupra acestei căsătorii fără a fi silită.

În acel moment, Güldener se felicită pentru ideea de a-l fi invitat pe preot, căci fata nu va putea ignora argumentele preotului respectat de toate femeile. Totuşi, promise Sfintei Fecioare că îi va aprinde o lumânare mare dacă va avea grijă ca fiica lui să fie rezonabilă.

Dar Gisela era departe de a accepta rezonabilul. Plângea cu sughiţuri şi nu era atentă nici la cuvintele imploratoare ale părintelui Maternus şi nici la privirile oscilând între speranţă şi teamă ale părinţilor ei. Îşi aminti cât de fericită fusese la anunţarea primei ei logodne şi cum visase să îşi ducă viaţa alături de Bruno Tettenwieser. Dorise să îi fie soţie fidelă şi grijulie; dar acum trebuia ca, în locul fercheşului Bruno, să se mărite cu un bărbat ce părea o creatură de coşmar.

Acum în disperarea ei se mai amestecă un gând: fratele ei era un tânăr arătos, dar în interior era lipsit de inimă, chiar murdar. Nu s-ar putea ca o inimă înţelegătoare să bată totuşi în monstruosul trup al pretendentului? Această idee o făcu receptivă la cuvintele părintelui Maternus, care vorbea despre datoria femeilor de a asculta de părinţii lor, de a-şi sluji bărbaţii şi de a îndura toate neplăcerile fără a protesta, pentru că Dumnezeu şi Cristos le vor răsplăti înmiit într-o altă viaţă. Credinţa Giselei în Domnul şi în protecţia Sfintei Fecioare îi dădu forţa să îşi pună în ordine gândurile tulburi şi îşi împreună mâinile pentru rugăciune. Preotul se alătură vorbelor ei şi cu vocea lui gravă şi plăcută umplu bucătăria, antreul şi chiar încăperea unde Alban stătea între Gaudentius şi Hans.

— Ai să vezi că acum totul va fi bine, îi şopti bătrânul mag discipolului său.

Alban nu părea a-i împărtăşi părerea şi scrâşnetul dinţilor lui îl făcu pentru o clipă pe Gaudentius să se teamă de el.

Bătrânul se cutremură, dar îşi reveni imediat şi îl măsură pe tânărul lui prieten cu o privire dojenitoare.

— Fii atent! Dacă mireasa ta te vede aşa, va crede că vrei să o înfuleci în loc de a te căsători cu ea.

Alban râse nervos, dar nu arăta mai îmbucurător. Îşi reveni şi el imediat şi reuşi în ultimul moment să îşi ascundă colţii tocmai când părintele Maternus îşi făcea intrarea cu Gisela. Fata începu să tremure când Alban se ridică şi ea îi văzu în lumină statura imensă. Deşi era înaltă pentru o femeie, Alban o depăşea cu două capete şi era de trei ori mai lat decât ea. O clipă, Gisela se întrebă dacă nu va fi omorâtă atunci când el îşi va pretinde dreptul de soţ. Dar alungă rapid acest gând, căci altfel ar fi intrat într-o panică cumplită. Părintele Maternus îi explicase că era nu numai voia Domnului, ci era şi spre binele familiei ei dacă îşi asculta tatăl. Aşa că nu mai rămase altceva de făcut,

decât să consimtă la această unire.

Hans, care tocmai îşi mai turnase vin, sorbi din el şi urmări pe deasupra marginii paharului perechea mirilor.

— Chiar că este o distracţie! strigă el, punând jos paharul. O mireasă care nu ia parte la ospăţul de nuntă, ci îşi face de lucru la bucătărie, un mire care nu îşi descleştază dinţii, ceea ce de fapt este bine, pentru că altfel ai putea să crezi că vrea să înfulece pe cineva şi niciun oaspete care să însoţească tânăra pereche până la camera nupţială. Dumnezeule, la nunta asta mi-ar face plăcere să particip nevăzut!

Părintele Maternus îi aruncă lui Hans o privire mustrătoare şi o apucă bine pe Gisela, care făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să o rupă la fugă. Otto Güldener înjură încet şi se întoarse către Gundi şi Trina, care îl urmaseră tremurând de teamă şi curiozitate.

— Luaţi cioburile castronului pe care l-a scăpat Gundi şi pregătiţi camera verde! Aceasta va fi pusă la dispoziţia mirelui şi a fetei mele drept cameră nupţială. Gisela, tu aşază-te aici şi umple-i mirelui tău pocalul, aşa cum se cuvine unei viitoare soţii.

Chiar dacă în ultimul timp succesul ca om de afaceri îl părăsise, lui Güldener îi plăcea încă să poruncească. Înainte ca ceasul din turnul bisericii Sf. Laurenţiu să fi apucat să bată următorul sfert de oră, slujnicele se întoarseră şi anunţară că totul era pregătit.

În acest timp Gisela stătea tremurând lângă mire şi, la cererea acestuia, îi umpluse pocalul cu apă. Ea însăşi bău repede, unul după altul, mai multe pocale cu băutură ameţitoare, cu speranţa că astfel va putea suporta mai bine ceea ce va urma. Vinul îi dădu suficient curaj, căci, când văzu că fratele ei o ciupi pe Gundi de fund, fără nicio jenă faţă de cei prezenţi, îl privi pe Alban direct în faţă.

— Îmi permiteţi să îmi exprim o dorinţă?

Alban o privi încruntat şi confirmă:

— Sigur.

— Aş vrea mai întâi să aflu unde vom trăi după căsătorie.

— Într-un castel dispunând de toate cele necesare, ce aparţine unui bun prieten al soţului dumneavoastră, răspunse Gaudentius în locul lui Alban, fără să menţioneze că prietenul amintit era chiar el.

Gisela dădu uşurată din cap, căci vestea îi oferea o bună motivaţie pentru rugăminte.

— Desigur, înţelegeţi că îmi este greu să călătoresc printre străini fără a avea pe cineva cunoscut cu mine. De aceea, vă rog să îmi permiteţi să o iau cu mine, ca slujnică, pe Gundi.

Gundi încremeni, pentru că îi era groază să îi urmeze într-un castel îndepărtat pe Gisela şi pe monstruosul magistru. Ar fi preferat să rămână la familia Güldener, chiar cu riscul de a suporta la fiecare câteva zile abuzurile lui Hans.

Otto Güldener îşi privi fiica, inspiră adânc şi lovi în masă cu palma.

— Ar fi într-adevăr împotriva datinii ca o Güldener să părăsească casa părintească fără slujnica proprie.

Hans scoase un strigăt ce exprima dezamăgirea. Dar o privire aruncată tatălui îl convinse că acesta nu se va răzgândi. Aşa că se consolă cu gândul că, odată ce vor avea mulţi bani, vor fi angajate şi noi slujnice.

13.

După ce părintele Maternus acordă binecuvântarea perechii de miri, sosi clipa de care Gisela se temea atât de tare. La un semn al tatălui ei, mama, Trina şi Gundi veniră pentru a o însoţi la camera nupţială. În mod normal, acesta era un eveniment la care invitaţii nu se zgârceau cu aluziile şi se ţineau de farse, pentru a-i reduce tinerei perechi teama şi nesiguranţa faţă de ceea ce va urma. Dar Gisela fu condusă într-o tăcere confuză în camera în care urma să devină femeie, în timp ce mama ei şi slujnicele o

dezbrăcau, privirea ei colinda prin încăperea ce îşi luase denumirea de la un covor verde, mare, agăţat de perete. Cele două cufere grele aflate la capătul încăperii ar fi trebuit să conţină hainele ei noi şi lenjeria ei de zestre şi la un moment dat fuseseră chiar pline pe jumătate, dar majoritatea lucrurilor fuseseră luate şi folosite pentru uzul cotidian. Cel mai mare cearşaf din cufăr era totuşi întins pe patul aflat în mijlocul camerei, pentru a atesta a doua zi săvârşirea căsătoriei şi fecioria fetei înainte de măritiş. Gisela se înfioră când dădu cu ochii de cearşaf. De la câteva dintre prietenele ei, care se măritaseră, aflase că a doua zi cearşaful era examinat cu atenţie şi dat din mână în mână, pentru ca rudele să vadă cât sânge se afla pe el. Îşi văzu în imaginaţie mirele, mai înalt şi mai greu decât orice alt bărbat pe care îl văzuse până atunci, şi se gândi că dimineaţa tot cearşaful va fi impregnat cu sângele ei.

Îi atrase atenţia o uşoară atingere pe braţ. Fusese dezbrăcată ca o păpuşă, fără ca ea să îşi fi dat seama, iar acum stătea goală în faţa mamei ei. Aceasta o luă de mână, o conduse ceremonios la pat şi îi spuse să se întindă. Gisela tresări la atingerea cearşafului, care i se părea a fi un giulgiu, iar pânza cu care o acoperi mama era rece ca moartea.

Magdei Güldener i se prelinse o lacrimă pe obraz când se aplecă şi îşi sărută fiica.

— Dumnezeu să te ocrotească, copila mea!

Apoi se întoarse brusc, ca şi cum ar fi trebuit să facă ceva neplăcut, şi părăsi camera. Cele două servitoare, care stătuseră încremenite, o urmară grăbite, în timp ce paşi grei anunţau sosirea mirelui.

Otto Güldener se purta de parcă îşi ducea fiica la groapă, în loc de a conduce în camera nupţială un ginere. Hans făcea glume obscene şi râdea singur de ele. Părintele Maternus o luase puţin înaintea grupului, pentru a mai putea schimba câteva cuvinte cu Gisela. Gaudentius era, după Alban, ultimul şi folosi prilejul pentru a-l trage de

mânecă pe prietenul său:

— Fata trebuie să rămână fecioară, altfel nu va avea nicio valoare pentru noi, îi şopti el.

Alban confirmă supărat, dar nu din cauza avertismentului inutil, ci pentru că se lupta cu dorinţa de a răspunde cu câteva palme sănătoase prostiilor debitate de proaspătul lui cumnat.

Între timp, preotul ajunsese în cameră şi se apropie de fata acoperită doar cu un cearşaf subţire. Privirea lui ocoli formele uşor de recunoscut şi se opri la faţa ei.

— Curaj, copila mea! Mirele mi-a făgăduit solemn că se va purta frumos cu tine şi sunt convins că te va trata cât va putea de blând.

Nu putu spune mai mult, pentru că Hans intră clătinându-se şi apucă un colţ al învelitorii Giselei:

— Să-i arătăm onorabilului magistru Alban de ce se poate bucura! spuse el şi vru să tragă cearşaful.

Dar preotul fu mai rapid decât el şi îl apucă strâns de încheietura mâinii.

— Nu vei descoperi goliciunea surorii tale, mitocanule!

Hans se holbă la părintele Maternus, care brusc nu mai avea nimic pios în el, ci părea un argat de la un birt care abia aştepta să se încaiere. Nu mai fu nevoie ca preotul să îl ţină, căci fratele Giselei pricepu că va avea parte de o sfântă bătaie dacă nu o tuleşte urgent.

— Dar asta este o nuntă tristă, dacă nici măcar o glumiţă nu îţi este permis să faci. Prefer să mă duc la birt, să beau cu prietenii.

Dădu drumul cearşafului, aşteptă ca preotul să îi elibereze braţul şi o zbughi jignit pe uşă. În antreu se lovi de tatăl lui.

— Fii atent, smintitule! strigă Güldener şi ridică mâna pentru a-l pălmui.

Fiul îl evită totuşi, coborî scările în fugă şi dădu de perete uşa bucătăriei. După puţin timp, părăsea casa

mânios; pentru prima oară mama cutezase să nu îi mai dea bani. Aşa că nu îi mai rămase altceva de făcut decât să spere că va fi invitat de cineva la un pahar de vin. Şi, pentru că el putea furniza cel mai bine istoria acestei nunţi ciudate, era convins că va găsi un sponsor generos.

Între timp, Gaudentius şi Güldener îl conduseră pe Alban la camera nupţială. Stăpânul casei vru ca, în conformitate cu datina, să înceapă să îl dezbrace pe mire. Dar Alban îi împinse mâna înapoi şi clătină din cap.

— O fac singur! Vă rog, fiţi bun şi lăsaţi-ne pe mine şi pe mireasa mea singuri.

Güldener înghiţi în sec la această respingere dură, dar fu bucuros când putu să închidă pe dinafară uşa încăperii.

Alban puse zăvorul şi pentru prima dată se uită cu atenţie la fata care în faţa lui Dumnezeu şi a lumii devenise soţia lui. Înainte nici nu se gândise cum ar fi trebuit să arate, deoarece pentru scopul în care Gaudentius şi el aveau nevoie de ea putea fi respingătoare şi slută. Dar îşi dădu seama că îşi găsise o mireasă remarcabilă – şi nu doar atât! Văzuse femei mult mai frumoase decât Gisela, dar la ea simţi ceva ce la celelalte nu sesizase. Ea poseda o forţă interioară, o vigoare de care nici ea nu era conştientă. Fără să vrea, se duse la pat şi trase cearşaful; corpul ei gol se afla în faţa lui.

Gisela înlemni şi închise ochii, aşteptând ca soţul ei să se prăvălească imediat asupra ei şi să procedeze precum fratele ei cu Gundi. Dar nu se întâmplă nimic. Când, după un timp, redeschise ochii, magistrul, îmbrăcat, era tot lângă pat şi o privea posomorât.

— Nu trebuie să te temi. Nu am să îţi fac nimic!

Vocea lui Alban era răguşită şi acesta lupta cu pasiunea ce clocotea în el şi căreia nu trebuia să îi cedeze dacă nu voia să rămână pe veci cu îngrozitoarea-i înfăţişare. Mireasa lui era prea frumoasă pentru scopul în care fusese aleasă. Privirea îi aluneca din nou şi din nou pe

membrele ei frumos croite, pe curbura fină a şoldurilor, pe sânul tare cu sfârcuri pale şi tremurânde şi pe coapsele strânse cu putere. Faţa ei avea forma unei inimi, cu o bărbie mică, dar fermă, o gură nu prea mare. Un nas scurt, drept şi ochi mari, de un albastru-închis, acum plini de teamă. Părul strâns în cozi avea culoarea gustoasei mieri din flori de tei.

Pentru o clipă, gândurile lui Alban zburară în trecut, când încă nu era atins de blestemul lui Cajetan, şi îşi imagină că era unit cu o mireasă ca aceasta. În acele zile nu ar fi rămas ţeapăn ca un butuc lângă pat şi nu ar fi trebuit să-şi repete în gând că fata nu trebuia în niciun caz atinsă.

— Dă-te puţin mai încolo şi acoperă-te, porunci el ca un soţ bătrân cu pasiunea erodată de trecerea deceniilor.

Scoase roba, care pe fiecare zi ce trecea îi devenea tot mai dezgustătoare, văzu ochii fetei privindu-l temători şi, cu o mişcare bruscă, stinse lumânările de pe sfeşnicul lăsat de Gundi pe lada de zestre.

Întunericul nu însemna o uşurare nici pentru el şi nici pe ritm Gisela, pentru că în gândurile fiecăruia se strecură imaginea celuilalt, de parcă ar fi fost zugrăviţi în culori magice în ochii lor. În timp ce Gisela se cutremura de groază şi ar fi preferat să ţipe din toate puterile, Alban simţea în el o pasiune pe care nu ar fi putut să şi-o imagineze. Pentru a nu fi copleşit de ea, rămase îmbrăcat cu restul hainelor şi se întinse alături de soţia sa, fără să remarce că o împinsese la marginea patului.

— Dormi liniştită, astăzi nu am să te ating! îi spuse el şi se întoarse cu spatele la ea.

Gisela crezu că nu aude bine şi se încordă cu neîncredere. Când el nu făcu totuşi nicio mişcare de apropiere, răsuflă uşurată. Sunetul acesta îi tortura nervii lui Alban şi, în cele din urmă, acesta îşi muşcă mâna pentru a-şi stăpâni nechibzuita dorinţă de a face uz de drepturile lui de soţ. După puţin timp, Gisela adormi, în

ciuda fricii şi a emoţiilor. Alban asculta respiraţia ei regulată şi încerca să îşi orienteze gândurile către viitor. Dacă nu voia să fie slab şi să dea curs ispitei, trebuia să nu o privească pe Gisela ca soţia sa, ci doar ca pe o unealtă. Ceea ce ar fi mai dificil decât orice, dar pentru el şi pentru prietenul său trebuia să o facă.

14.

Când Gisela deschise ochii dimineaţa, se întrebă mai întâi de ce dormise în camera verde, care nu era folosită decât pentru oaspeţi deosebit de importanţi. Apoi observă lângă pat o umbră, îl recunoscu pe magistru şi îşi aminti de toată tragedia ei.

— Eşti trează? Asta este bine, pentru că ar fi trebuit să te trezesc eu. Îmbracă-te, pentru că vreau să părăsim încă de astăzi oraşul.

— Deja astăzi? întrebă Gisela nefericită.

Alban confirmă şi îi aruncă o haină de călătorie, pe care o găsise într-una dintre lăzi. Gisela se strecură jos din pat şi se înfăşură cu cearşaful.

— Am să o strig pe Gundi, ca să ne aducă apă de spălat.

Vru să se ducă la uşă, dar Alban o opri.

— Stai! Sau vrei să clevetească toată lumea pe seama ta?

Arătă către cearşaful aşternut pe pat, de un alb strălucitor.

Gisela se îngrozi, pentru că fără semnul sângelui dezvirginării ar fi fost considerată o fată de moravuri uşoare, care se dăruise deja altui bărbat. În definitiv, nu era vina ei că nu exista pata respectivă. Magistrul nu îi lăsă timp de gândire, ci scoase o fiolă din buzunarul robei, îi scoase dopul şi turnă un lichid roşu pe pânză. Era sânge de găină, care, printr-un mic truc magic, nu se închegase. Alban aruncă o scurtă privire asupra petei mari cât o palmă, băgă sticluţa la loc şi îi făcu un semn Giselei.

— În ce mă priveşte, poţi să o chemi pe servitoare, acum nimeni nu se va mai îndoi de cinstea ta.

Gisela ar fi trebuit să fie bucuroasă că el fusese atât de grijuliu, dar, în mod ciudat, felul în care se comportase el îi păru un semn rău-prevestitor pentru căsnicia ei şi se îngrozi de ce avea să mai urmeze.

PARTEA A DOUA

UCENICA VRĂJITOARE

1.

Homunculusul ieşi afară şi verifică din privire vraja pentru apărarea castelului magului. Ca totdeauna, totul era în perfectă ordine: călătorii care ar fi folosit cărarea ce se întindea de-a lungul Altmühlului nu ar fi văzut altceva decât un deal abrupt, având în vârf nişte ziduri vechi, căzute demult în ruină. Dacă totuşi cineva urca, se afla în faţa unor stânci despicate şi a unor dărâmături gata să o ia la vale, de pe care un căţărător curios putea să se prăbuşească în hăuri. Iar de cel care nici acum nu ceda se puteau ocupa paznicii.

Fulvian chicoti răutăcios, pentru că în fond burgul aparent ruinat reprezenta o capcană pentru oamenii deosebit de curioşi. Numai oamenii cu darul magiei, pe care el sau, mai bine zis, stăpânul lui putea să îi folosească simţeau pornirea de a vedea ce era aici, sus. În funcţie de toană, ei erau fie imediat încarceraţi, fie primiţi prieteneşte, ca oaspeţi, şi, buimăciţi de Cajetan, intrau sub puterea acestuia şi, în cele din urmă, puteau fi folosiţi la prelungirea vieţii lui, fiind oferiţi zeului său şi jertfiţi. Homunculusul văzuse venind mulţi astfel de nebuni şi până acum doar unul singur reuşise să evadeze. Dar acesta trăgea din greu ponoasele de pe urma aprigului blestem al lui Cajetan.

Desigur că luaseră toate măsurile care îi priveau pe

acei vizitatori sosiţi ca trimişi ai unor domni sus-puşi sau care veneau cu vreo problemă personală ce putea fi rezolvată doar de marele învăţat şi alchimist Cajetan. Pentru aceşti oameni exista jos, în vale, o cabană administrată de către un hangiu, care ştia bine ce avea de făcut. Acesta nu reprezenta un pericol pentru magistru, pentru că Fulvian îi modificase spiritul până când el însuşi devenise un element al cercului magic ce înconjura burgul. De aceea, când soseau străini, omul nu trebuia nici măcar să îi semnaleze, deoarece homunculusul şi stăpânul lui aflau despre sosire din momentul în care creatura lor îl descoperea pe noul-venit.

Fulvian era foarte mulţumit de el însuşi şi de vraja care înconjura burgul şi care nu înşela numai ochiul, ci oferea şi protecţie clădirilor şi locuitorilor acestora contra unei agresiuni magice. Gaudentius realizase o protecţie asemănătoare la Riebelsborn, dar el era doar un cârpaci şi prăpădita lui vrajă nu îl putuse împiedica pe Cajetan să se răzbune în propriul castel.

Homunculusul urcă pe o grămadă de moloz, care în realitate era un zid rezistent, şi privi către nord-vest. Acolo, la nici trei zile de drum, se afla căminul lui Gaudentius, unde Cajetan şi el vor culege curând o bogată recoltă. Fulvian transmise batjocoritor salutări în acea direcţie şi se îndreptă către următorul obiectiv al turului său, camera paznicilor.

Cajetan avea douăzeci de flăcăi neobişnuit de voinici, înarmaţi, toţi cu un cap mai înalţi decât un bărbat normal. Fiecare dintre aceştia era devotat necondiţionat magului şi şi-ar fi dat viaţa pentru el fără ezitare. Oamenilor normali aceştia le păreau asemenea lor, în ciuda înălţimii şi a capetelor colţuroase. Dar în realitate erau câini dogi, cărora Cajetan, cu ajutorul lui Fulvian, le dăduse înfăţişare omenească. Excepţie făcând jalnicul discipol al lui Gaudentius, care acum îşi zicea magistrul Alban, nu exista nicio altă fiinţă care să se poată măsura cu ei, ca putere şi

curaj.

Fulvian le făcu un semn paznicilor, care îl urmăreau cu ochi fideli de câine şi chiar dădură puţin din posterior, ca şi cum ar fi dat din coadă. Erau uşor de mulţumit, căci le ajungea o bucată de carne crudă la prânz, iar pentru a dormi se întindeau pe un strat de paie. Beau apă în loc de vin şi nici nu se ţineau după femei, deoarece magul, metamorfozându-i, le oprise maturizarea sexuală.

Homunculusul uită de paznici din clipa în care părăsi încăperea lor şi coborî în partea inferioară a burgului. Un observator ocazional l-ar fi văzut dispărând după o grămadă de dărâmături. Dar Fulvian vedea castelul aşa cum era el în realitate şi ştia precis unde să pună piciorul. Deschise o uşă bătută în fier care niciodată nu era încuiată, deoarece pe aici trecea drumul vizitatorilor ademeniţi de vrajă. În spatele ei, un coridor cobora în adâncimile castelului. Fulvian găsi imediat felinarul aflat într-o nişă a peretelui şi, când îl ridică, acesta începu să lumineze de parcă l-ar fi aprins o scânteie invizibilă.

Lumina lui palidă dezvălui nişte ziduri golaşe. Fulvian cobori şi traversă o sală mică, în care dădeau mai multe uşi. Nu deschise niciuna dintre acestea, ci alese intrarea într-o galerie din spatele căreia cobora o scară. Aceasta se termina în faţa unei uşi masive, care îi fu deschisă de un paznic, în urma unui ordin neauzit. În spatele uşii era o mare sală subterană, care în partea dreaptă era împărţită prin grilaje într-o duzină de celule. În apropierea intrării, în peretele din stânga, era o nişă unde doi dintre cei trei paznici şedeau tăcuţi la o masă nu tocmai curată.

Cei trei paznici erau de asemenea oameni-câini proveniţi dintr-o rasă mai puţin luptătoare, dar mai vigilentă. Când intră Fulvian, îl priviră plini de aşteptări. Homunculusul le aruncă fiecăruia dintre ei câte o bucată de carne şi apoi se îndreptă către adevăratul lui ţel.

Pe vremuri, celulele erau pline, dar în ultimul timp nu mai erau atât de mulţi oameni cu potenţial magic. Fulvian

se strâmbă amuzat, gândindu-se cât de mulţi oameni înzestraţi capturase Cajetan, fără a le fi dat posibilitatea de a se reproduce. Această evoluţie era pe placul aceluia pe care magul îl adora ca zeu. În schimb, pentru Cajetan era din ce în ce mai greu să găsească suficiente victime prin care să obţină prelungirea propriei vieţi. Într-un viitor nu prea îndepărtat se va afla în faţa problemei de a nu mai avea vieţi de schimbat contra prelungirii vieţii sale. Ceea ce nu o să îi placă lui Cajetan însă îi va conveni adevăratului stăpân al lumii, căruia de mult îi stăteau ca un ghimpe în ochi oameni cu acest dar şi care nu îşi va găsi liniştea până când şi ultimul dintre ei nu va fi distrus.

Fulvian se străduia să îndeplinească această sarcină, dar nu voia să renunţe la plăcerea lui. Rânji în sinea lui şi se îndreptă către singura celulă ocupată. Cele două femei care stătuseră discutând pe unul dintre cele două priciuri se retraseră lângă peretele din spate, unde se afla şi găleata folosită drept closet. Fulvian simţea forţa magică abia înfiripată a acestora şi se amuza de lipsa de prevedere a lui Cajetan. Magistrul ştia cu exactitate că pe o mare zonă de jur-împrejur existau doar puţine victime pentru el, dar nu avusese ideea de a captura câţiva bărbaţi cu forţe magice, pe care să îi ţină în viaţă până când procreau rapid copiii atât de necesari. Mine şi Lina erau oricum potrivite pentru reproducere şi îşi puteau face treaba la bucătărie şi cu burta mare.

Gândul la cele două slujnice îl excită vizibil pe homunculus, situaţie de care cele două captive nu luară cunoştinţă tocmai cu plăcere: cea mai tânără întoarse capul cu scârbă, în timp ce cealaltă scuipă în direcţia lui Fulvian.

O expresie plină de ură apăru pe faţa homunculusului, dar dispăru imediat, făcând loc unei mine linguşitoare.

— Dar de ce sunteţi atât de îndărătnice? Viaţa voastră ar putea fi mult mai frumoasă. Ar trebui doar să

manifestaţi supunere faţă de stăpânul meu şi aţi putea să părăsiţi pe loc celula asta groaznică. Gândiţi-vă în linişte! Puţină activitate la bucătărie şi în gospodărie nu vă va strica, mai ales că acolo, sus, mâncarea este bună şi vinul foarte bun şi puteţi bea cât vreţi…

— …şi să îţi suportăm permanentele abuzuri, îl întrerupse cu dispreţ cea mai în vârstă prizonieră. Ştim prea bine ce faci tu cu cele două slujnice. Când ne aduc mâncarea, aproape că nici nu vorbim despre altceva. Să o faci cu amărâtele acelea proaste, nu cu mine!

Fulvian îi simţi ostilitatea şi scârba până în vârful degetelor şi luă o mină jignită. La majoritatea celorlalte femei, amestecul de ameninţări şi promisiuni îşi făcuse efectul în câteva zile până la câteva săptămâni. Pentru că şi cei mai îndărătnici prizonieri erau împinşi de mizerie, de şobolani şi de vrăjile speciale să îl recunoască drept stăpân pe mag. Involuntar, Fulvian se gândi la abatesa unei importante mănăstiri de maici, care căzuse în mâna lor în urma conflictelor pentru putere şi proprietăţi. Şi această femeie care făcea pe sfânta renunţase după o lună la rezistenţă.

Dar Hetta părea făcută dintr-un aluat neobişnuit de dur şi de aceea lui Cajetan nu îi rămăsese altceva de făcut decât să o supună cu o vrajă puternică. Dar nu era acelaşi lucru ca atunci când se preda de bunăvoie. Ce-i drept, ritualul prin care magul o jertfea zeului îi prelungea viaţa acestuia foarte probabil la fel ca jertfa celorlalţi oameni înzestraţi, dar Fulvian trebuia să renunţe la plăcerea cu ea. Ceea ce îl supăra foarte, pentru că Hetta era o femeie drăguţă, puţin sub treizeci de ani, cu un corp frumos şi de o senzualitate care aproape că îl înnebunea de câte ori o vedea. Ea era văduva unui nobil, vândută lui Cajetan ca o vită bună de tăiere, de către fiul ei vitreg, care îşi însuşise proprietăţile ei şi moştenirea ce îi revenise în calitate de văduvă.

Dar Fulvian era şi mai supărat pentru că cealaltă

captivă o urma pe Hetta şi îi respingea toate avansurile; fără vrăjitoarea aceea nobilă, fata i s-ar fi supus de mult. De aceea următoarele lui vorbe o priveau mai mult pe Kezia decât pe tovarăşa ei:

— Gândiţi-vă bine dacă vreţi să vă prăpădiţi în văgăuna asta, deşi stăpânul meu vă promite o slujbă uşoară, cu bun câştig. Dacă veţi continua să vă opuneţi, nobilul Cajetan ar putea fi ispitit să le ordone paznicilor să vă viziteze şi să facă cu voi ce le va place.

— Pfui! Băieţii nu reprezintă un pericol. Din ceea ce ai tu jos prea mult, ei au prea puţin. Hetta scuipă din nou în direcţia lui Fulvian şi o luă pe Kezia în braţe. Nu te speria copilă! Atât timp cât suntem neînduplecate, nemernicul acesta de Cajetan nu poate să ne facă rău sufletelor noastre nemuritoare.

Fulvian şuieră furios. Hetta se înşela, pentru că stăpânul lui dispunea de suficiente mijloace pentru a pune stăpânire pe sufletele acestor două femei, dar pe el îl speria uşurinţa cu care femeia înţelesese ce soartă le aştepta aici. Se părea că era şi pe punctul de a descoperi adevărata natură a paznicilor. Deoarece pricepu că nici de data aceasta nu va avea succes şi nici nu avea chef să piardă duelul verbal cu vrăjitoarea aceasta încăpăţânată, se întoarse şi părăsi carcera, trântind uşa cu o forţă pe care nu ar fi bănuit-o nimeni sub înfăţişarea lui de piticanie.

Hetta îşi făcu cruce de mai multe ori şi se duse apoi în grabă la o scobitură în perete de mărimea unui pumn, pe unde intra în celulă puţin aer proaspăt.

— Mai întâi să respir. De fiecare dată când văd această jalnică creatură, am senzaţia că mă înăbuş.

— Dar nu arată chiar aşa de groaznic! răspunse tovarăşa ei.

Hetta se întoarse către ea şi o măsură uimită cu privirea.

— Spune sincer, tu nu vezi cât de hidoasă este

creatura aceasta? Atâta răutate ca la acest mic monstru nu găsesc nici măcar la stăpânul lui – şi acela este şi el destul de rău. Când îl văd pe Cajetan, mi se pare că de pe mâinile lui picură sânge omenesc.

Kezia dădu din cap dezorientată.

— Totul este groaznic şi aş vrea mult să fiu în altă parte, dar ceea ce tu crezi că vezi nu am remarcat niciodată. Cred că i-aş face voia şi homunculusului dacă aş putea apoi să îmi văd de drum.

— Ai aştepta zadarnic eliberarea ta. Aminteşte-ţi tema favorită a Minei şi a Linei. Le strălucesc ochii în cap când relatează realizările bărbăteşti ale lui Fulvian şi nu mai sesizează realitatea. Sunt sigură că ambele au fost vrăjite de creatura aceasta diavolească, în aşa măsură că sunt legate mai puternic decât noi de acest castel nenorocit. Pe noi ne ţin închise paznicii şi uşile de fier, dar slujnicele sunt prinse trupeşte şi sufleteşte în această vrajă sinistră, precum muştele în plasa ţesută de păianjen.

Hetta zgâlţâi grilajul în speranţa că barele ruginite vor ceda. Paznicii veniră imediat şi o loviră cu suliţe spre mâini. Hetta se retrase înainte de a-i fi atins şi corpul şi oftă. Desigur că nu se aşteptase să se elibereze, dar voise doar să-şi exprime disperarea. Spre deosebire de Kezia, ea înţelesese de mult că pentru ele nu mai exista salvare în această viaţă. Mai lupta doar pentru sufletul ei nemuritor.

2.

Gisela se mirase în casa părinţilor ei cu privire la comportamentul soţului, dar nici călătoria nu decurse mai puţin ciudat. Magistrul Alban şedea împreună cu ea, cu Gaudentius şi cu Gundi în aceeaşi trăsură, dar tot atât de bine ar fi putut să fie la celălalt capăt al lumii. Nu îi adresă nici măcar o vorbă şi o ignora într-un mod care în alte circumstanţe ar fi jignit-o. În acest caz însă, după o scurtă pornire de mânie faţă de desconsiderarea manifestată de cel căruia îi fusese încredinţată, se simţea chiar uşurată

pentru că acesta încă nu îi ceruse să îşi îndeplinească îndatorirea conjugală. Ea spera ca şi în continuare să nu găsească la ea nicio plăcere, astfel fiind înlăturat pericolul de a fi rănită în căsnicie.

Vocea subţire şi tremurată a lui Gaudentius o trezi la realitate pe Gisela.

— Acest castel va fi căminul tău în lunile următoare.

Ea ridică capul şi descoperi în faţa ochilor, pe o înălţime, nişte ziduri cam dărăpănate. Nu părea un loc ce să inspire deosebită încredere şi se întrebă cum de se putea cineva simţi bine într-o astfel de ruină. Mai tare decât pe timpul călătoriei tânjea la protecţia oferită de frumoasa ei casă părintească, unde se bucura de toate comodităţile imaginabile, inclusiv aceea a unui closet clădit într-o parte a curţii. Va trebui să renunţe aici la acest lux. Îşi aminti de cele povestite de către un băiat de pe stradă, că la castele cavalerii şi soţiile lor îşi goleau măruntaiele scoţând fundul pe fereastră. De aceea se bucură că niciuna dintre ferestrele ce puteau fi văzute nu părea a fi potrivită pentru aşa ceva. Dar în cealaltă parte a burgului trebuiau să existe deschizături mai mari.

Tot alaiul format din cei patru călători şi de vizitiul Ludwig intră într-un sătuc ce părea că aparţinea castelului. Gisela se aşteptase ca populaţia să salute întoarcerea stăpânului şi se miră de privirile distante şi de femeile care la vederea trăsurii îşi ascundeau copiii în colibe, ca şi cum le-ar fi fost teamă să nu-i deoache călătorii. Magistrul Gaudentius, care în realitate purta un nume mult mai puţin doct, nu părea prea iubit de către ţăranii lui. Când Gisela privi înapoi, văzu bătrâne făcându-şi semnul crucii şi câteva femei mai tinere semnul împotriva spiritelor rele.

Această primire nu fu de natură să destindă nervii Giselei şi nici restul drumului până la castel nu fu deosebit. Robii întâlniţi preferau să dispară în pădure decât să îi salute pe stăpânii castelului şi, după ce trăsura trecu de

turnul solid al porţii, dădură cu ochii doar de străjeri şi slugi cu feţe împietrite. Raportul străjerului de la poartă fu atât de laconic, încât păru mai curând o ofensă. Acesta nu găsi nimic în plus de spus, în afară de faptul că în absenţa stăpânului nu apăruse niciun vizitator. Grăjdarii veniră fără niciun entuziasm pentru a deshăma caii şi salutară speriaţi, fără să îi privească pe Gaudentius şi pe Alban. Însă Giselei îi aruncară priviri atât de compătimitoare, că aceasta începu să se teamă de lucruri şi mai rele decât îşi imaginase pe timpul călătoriei.

Primul coborî Alban şi îl ajută şi pe Gaudentius să facă acelaşi lucru. Gisela şi Gundi rămaseră temătoare în trăsură.

Când bătrânul magistru observă că acestea nu îl urmaseră, se întoarse şi le fulgeră cu privirea.

— Vreţi totuşi să coborâţi ori veţi fi duse de către slugi, împreună cu trăsura, în şopron?

Lucru pe care Gisela l-ar fi preferat, dar încercă să îşi stăpânească tremurul picioarelor şi cobori fără a fi luată în seamă de soţ, dar din cauza distanţei până la sol fu pe punctul de a se prăbuşi. Un rob o prinse la timp, dar acesta îşi trase apoi mâinile de parcă şi le-ar fi ars.

— Mă întreb unde am nimerit aici, auzi Gisela şoapta lui Gundi.

Aceeaşi întrebare şi-o pusese şi ea. Realitatea nu corespundea câtuşi de puţin imaginii ei despre căsătorie şi căsnicie. Ea fusese educată să fie soţia drăgăstoasă şi grijulie a unui burghez bine situat, pe care să îl sprijine cu toate puterile în meseria lui. Tainic şi ruşinându-se, se gândise şi cum va fi să împartă patul ca soţ şi soţie. Cu toate cele relatate de prietenele ei, ea privise ca pe o obligaţie dată de la Dumnezeu să îşi pună trupul la dispoziţia soţului, oricât i-ar fi de neplăcut. Dar se întâmplase altfel. Se afla în curtea unei ruine, al cărei acoperiş putea să i se prăbuşească oricând în cap şi…

Dar în clipa aceea observă că burgul Riebelsborn

privit de aproape arăta chiar îngrijit. Zidurile erau întărite, plafoanele păreau solide, iar curtea părea proaspăt măturată, fără un fir de pai. Se miră şi mai mult când Gundi o privi dezamăgită.

— Dumnezeule, câtă murdărie este aici! Mirosul îţi taie pur şi simplu respiraţia.

Gisela adulmecă scurt şi se încruntă. Nu mirosea nimic, nimic nu îi îngreuna respiraţia şi împrejur era atât de curat, cum numai nişte mâini harnice puteau face. Şi cele două slugi care tocmai descărcau cuferele de călătorie erau corect îmbrăcate, totuşi Gundi era iritată de hainele lor murdare şi zdrenţuite. Pe când încă mai cugeta asupra acestor discrepanţe, Gaudentius îi făcu un gest nerăbdător să îi urmeze pe el şi pe Alban în clădirea principală a burgului.

— Nu pun piciorul în cocina asta!

Gundi rămase o clipă pe loc, ursuză, dar o urmă apoi pe stăpână, pentru că i se făcu frică să rămână singură în acest peisaj dezgustător. Din câţiva paşi rapizi o ajunse pe Gisela şi se agăţă cu amândouă mâinile de rochia acesteia.

Alban o văzu cu coada ochiului şi i se adresă:

— Termină cu tremuratul, că nu vei fi mâncată. Mai întâi pentru că îmi pari mult prea slabă şi apoi pentru că ar trebui să fac rost de altă slujnică pentru femeia mea.

Pronunţase cuvântul femeie ca pe ceva indecent, îi trecu Giselei prin cap. Oare de ce se căsătorise acest ciudat bărbat cu ea? Acum curiozitatea luă locul fricii şi aştepta cu încordare să afle ce va mai urma.

O scară flancată de doi lei din piatră urca spre intrarea clădirii principale. Gisela privi înfiorată cele două fiare împietrite în mişcarea lor, care îi aminteau de soţul ei, ce aducea mai mult a animal de pradă decât a om. Renunţă imediat la acest gând nepotrivit unei soţii blânde şi îşi îndreptă privirea în sus. Acolo se deschisese uşa de la intrare, prin care ieşi o femeie înaltă.

Femeia era ceva mai tânără decât mama Giselei, dar,

spre deosebire de aceasta, avea o faţă aspră, cu o bărbie colţuroasă, un nas puternic şi doi ochi luminoşi, aducând cu ochii bătrânului magistru şi care priveau batjocoritor. Îmbrăcămintea ei era de un maro care nu ieşea în evidenţă, ca a unei servitoare de rang superior. Dar croiala arăta că nu era o slujnică, ci o femeie cu stare. Îi măsură pe noi-sosiţi, se încruntă involuntar la vederea Giselei şi îi făcu un semn din cap lui Gaudentius.

— Deci te-ai întors, nepoate. Deja speram că nu va mai trebui să te revedem.

Era cea mai ciudată urare de bun venit auzită vreodată de Gisela, care se mira şi mai mult că femeia îi spuse bătrânului nepot. Magistrul arăta ca şi cum ar fi fost încă de la naştere bătrân.

Gaudentius o privi ostil pe femeie.

— După cum vezi, ne-am întors, draga mea. Deci nu te mai poţi numi stăpâna Riebelsbornului. Pot să ţi-o prezint pe soţia lui Alban, Gisela?

O servitoare apărută în spatele mătuşii şopti:

— Sărmana!

Ruda lui Gaudentius o onoră pe Gisela doar cu o privire dispreţuitoare, făcu un gest pe măsura privirii şi se întoarse către servitoare.

— S-a lăsat orbită de strălucirea aurului aruncat de Alban în jurul lui. Aşa că las-o mai moale cu compătimirea până când ai să îţi dai seama dacă o merită. Şi acum repede la treabă! Aranjează odăile pentru stăpân şi oaspeţii lui.

În timp ce servitoarea dispărea în interiorul castelului, Gaudentius şi Alban intrară mai curând şovăind în vestibul. Gisela şi Gundi îi urmară strâns lipite una de cealaltă şi priviră în jur cu atenţie. Aspectul încăperii era golaş şi neprimitor, pentru că nicăieri nu se vedeau mobile sau covoare pe pereţi. Doar lângă peretele din spate erau câteva rogojini, pe care dormeau trei câini. Când Gaudentius se îndreptă către ei, aceştia se treziră şi îi

veniră în întâmpinare gudurându-se şi dând din cozi.

— Ei, Anna v-a dat cum trebuia de mâncare? Sau v-a tratat rău? întrebă bătrânul.

— Ca şi cum aş face răspunzătoare bietele animale de ceea ce gândesc despre stăpânul lor! se exprimă mătuşa ironic.

Alban veni lângă Gaudentius şi întinse mâna dreaptă spre câini. Gisela se aştepta ca aceştia să se ferească, dar, spre surprinderea ei, câinii năvăliră pe el şi îi linseră mâna. Ceea ce i se păru atât de absurd, încât la început nu îi veni să creadă. Pe drum, după ce adulmecaseră izul soţului ei, câinii o luaseră la goană cu cozile plecate.

Gaudentius mângâie unul dintre câini pe cap şi i se adresă Annei:

— S-au făcut lucrările dispuse de mine înainte de plecare?

— Desigur. Oricum slugile se temeau prea tare să nu le transformi la întoarcere în muşte ori în şoareci, veni răspunsul acid.

Bătrânul îi aruncă Annei o privire supărată, apoi arătă către Gisela.

— Dacă aşa este, poţi Conduce oaspetele nostru la cameră. Ai grijă de tânăra soţie. Pentru noi înseamnă mult să se simtă bine.

— Este o ruşine şi, pe deasupra, un păcat! Anna mai mormăi şi alte cuvinte neinteligibile şi, printr-un gest nu prea prietenos, îi ceru Giselei să o urmeze. Odaia ta se afla la nivelul următor, chiar lângă cea a soţului şi cea a degeneratului meu nepot. Doar această scară urcă până acolo.

O luă înainte făcând paşi atât de mari, încât Gisela trebui să alerge ca să se ţină după ea.

— Permite-mi o întrebare, gâfâi ea. Cum de îi spui magistrului nepot? Pentru că este mult mai în vârstă decât dumneata.

— Asta trebuie să îţi explice el însuşi. Eu nu îmi bat

gura. Anna se opri la mijlocul scării şi o măsură pe Gisela cu o privire aspră. După cât se vede, nu ţi s-a spus nimic. Golanilor ăstora ar trebui să le fie ruşine! Dar, în definitiv, nu mă priveşte pe mine.

Barierele în spatele cărora femeia îşi ascundea evident sentimentele şi care pentru o clipă dispăruseră reveniră la locul lor şi pe faţa ei se aşternu din nou o mască impenetrabilă. Urcă mai departe, până ajunseră la etajul superior, şi arătă spre mai multe uşi.

— Aceea este odaia nepotului meu, cea de aici este a lui Alban şi odaia de acolo, din spate, este a ta.

Indică o uşă ferecată în fier, cu două zăvoare mari, ce semăna mai mult cu intrarea într-o celulă.

La vederea ei, Giselei i se strânse inima mai mult. Dar camera în sine o surprinse. Îi atraseră mai întâi atenţia mulţimea dulapurilor încastrate în zidul din spate, care ofereau spaţiu şi unei femei foarte pretenţioase cu garderoba ei. Un asemenea mobilier era scump şi numai rareori era de găsit chiar în casele marii nobilimi. Apoi privirea îi poposi în mijlocul camerei, unde se aflau o masă mare din lemn de cireş şi patru scaune solide, cu picioare minunat fasonate şi al căror lemn părea proaspăt dat cu ceară de albine. Aceste piese frumoase de mobilier erau lucrate astfel încât să suporte greutatea soţului ei. În apropierea ferestrei se afla un încântător birou pentru scris, din lemn de culoare închisă, placat cu încrustări de culoare deschisă asemănătoare tablourilor, purtând simbolurile celor patru evanghelişti, Luca, Matei, Marcu şi Ioan. Când deschise unul dintre sertare, descoperi o călimară de argint şi un etui asortat pentru pene de scris; dar din păcate nu existau nici cerneală şi nici hârtie.

— Patul tău este în camera de alături!

Anna părea că nu voia să aştepte ca tânăra să vadă totul, căci o luă de mânecă şi arătă către o uşă ce abia se distingea, ce dădea în camera cealaltă. Gisela dădu ascultătoare din cap şi intră prin ea. Priveliştea patului

greu, care umplea aproape toată încăperea, o indispuse. Era suficient de mare pentru a cuprinde o familie şi părea destul de stabil pentru a suporta greutatea soţului ei. Pilota era umplută cu puf, iar salteaua era făcută din straturi groase de păr de cal, cum se făceau doar pentru principese sau regine. Chiar dacă Gisela era urmărită de imaginea bărbatului masiv care ar înghesui-o în acest frumos pat, era totuşi bucuroasă că nu trebuia să doarmă pe un sac cu paie, cum se temuse când văzuse prima oară castelul.

În afară de patul cel mare, mai era un mic loc de odihnă, destinat slujnicei ei, precum şi câteva sipete aşezate lângă perete, pe care Arma le deschise pentru a-i prezenta Giselei conţinutul. Acestea erau pline ochi cu cearşafuri de cea mai bună calitate, pături şi tot felul de rufărie necesară într-o gospodărie.

— Mai de mult nu am trăit atât de bine, recunoscu Anna. Dar Alban are o un noroc teribil la afaceri, deşi din cauza aspectului său le poate face doar prin angajaţi şi parteneri loiali. De când a devenit discipol al nepotului meu, curg guldenii în casa noastră de bani. Desigur că ai observat că nu te-ai căsătorit cu un bărbat sărac.

Gisela confirmă involuntar, căci acasă aflase cât de generos fusese răsplătit tatăl ei pentru a o da ca mireasă lui Alban. Banii o orbiseră până şi pe mama ei. Deşi Gisela împărtăşise cu ai ei teama de sărăcie şi de decădere socială, o revolta faptul că ea fusese jertfită, în timp ce fratele ei, care era în mare măsură vinovat de ce se petrecea, acum putea să trăiască fără nicio grijă şi să arunce mai departe banii pe fereastră cu ambele mâini. Pentru o clipă se întrebă dacă Hans nu va prăpădi şi acele multe mii de guldeni sau dacă tatăl lor îl va ţine în sfârşit în frâu.

Anna sperase că va putea să pălăvrăgească cu Gisela şi că va putea să o tragă de limbă. Dar tânăra nu reacţiona la niciuna din încercările ei de a lega o discuţie şi îi părea

rău pentru asta.

— Tu şi servitoarea ta veţi rămâne acum singure. Eu am de rezolvat o mulţime de treburi.

Cu aceste cuvinte, părăsi încăperea Giselei fără a mai saluta.

Gisela rămase în iatacul ei, unde descoperi o sobă de teracotă care acum, vara, nu era folosită, dar care pentru iarnă promitea o căldură plăcută. Între timp, mai multe slugi îi aduseră cuierele şi le lăsară jos fără niciun cuvânt. Alban îi explicase la plecarea în călătorie că restul zestrei va pune să fie adus mai târziu. După primirea originală de care avusese parte aici, Gisela nu mai era sigură că se va mai întâmpla acest lucru.

— Acum nu fi o idioată care se sufocă în propria nenorocire! îşi spuse cu voce tare, înspăimântând-o pe Gundi, care crezu că vorbele o priveau pe ea.

Slujnica o trase de mânecă şi cu degetele tremurânde arătă către uşă.

— Vedeţi? Au demontat zăvoarele, ca să nu vă puteţi închide în odaie!

Gisela văzu că în două locuri lemnul uşii era mai deschis la culoare şi existau şi găurile în care ar fi trebuit să intre zăvorul. Deci nu dispunea de nicio posibilitate de a evita musafirii nedoriţi. Aşadar era lipsită şi de un rest de viaţă intimă şi tot timpul trebuia să fie cu ochii în patru, pentru că oricine putea să intre nechemat.

Gundi oftă, compătimindu-şi stăpâna:

— Cu siguranţă că soţul dumneavoastră se teme că i-aţi încuia uşa.

Acesta putea fi foarte bine motivul, se gândi Gisela. Dar ceva îi dădea senzaţia că mai era şi altceva.

3.

În acest timp, Gaudentius şi Alban se aflau două etaje mai sus, într-o cameră aflată într-un fel de turn şi la care de asemenea se putea ajunge pe o singură scară.

Încăperea era mare, dar nu avea un aspect plăcut, fiind plină cu piese de mobilier împrăştiate aiurea, cu un număr imens de role scrise şi cărţi, baloane din cupru pentru distilat, cutiuţe din lemn, sticle bine astupate şi alte recipiente.

Alban ridică un teanc de cărţi de pe un scaun, le puse neglijent pe podea şi se aşeză oftând uşor. Scrâşni din dinţii care, la fel ca ochii roşii, sclipind precum cei de pisică, făceau să îi îngheţe sângele în vine şi celui mai curajos bărbat. Gaudentius păstra o distanţă respectuoasă de discipolul lui, chiar dacă ştia că, în ciuda aspectului monstruos, Alban avea o fire paşnică. Totuşi, prietenul lui nu era în stare totdeauna să dozeze forţa dezvoltată de puternicii săi muşchi şi în aceste condiţii gesturile lui paşnice puteau reprezenta un pericol pentru omul normal. Din cauza imensei forţe a lui Alban, puteau să renunţe pe timpul călătoriilor la însoţitori înarmaţi, pentru că de obicei doar apariţia gigantului cu aspect de animal de pradă era suficientă să pună pe fugă tâlharii de drumul mare.

Până acum se întâmplase o singură dată altfel: dar chiar cei zece bărbaţi bine înarmaţi, pe care un castelan cu apucături tâlhăreşti îi trimisese la jefuit de călători bogaţi, nu se putuseră măsura cu forţa lui Alban.

— Cum consideri tu că vom acţiona în continuare?

Întrebarea lui Alban răsună în încăpere ca o pocnitură de bici. Deoarece uriaşul bloca cu picioarele lui lungi jilţul bătrânului magistru şi nu mai exista niciun alt scaun, Gaudentius se aşeză pe un teanc de cărţi groase, legate în piele de porc şi privi gânditor în jur.

— Am mai discutat de atâtea ori despre asta: îi vom explica Giselei ce aşteptăm de la ea, apoi o vom instrui împreună. Ea posedă o mare forţă şi va învăţa să ridice blestemul cu care ne-a legat Cajetan.

— Nu cred că este pregătită pentru aşa ceva! Probabil că tot ceea ce facem noi va fi considerat de ea ca

fiind lucrătură diavolească, faţă de care trebuie să îşi păzească sufletul.

Argumentul lui Alban era justificat, pentru că cei doi o cunoşteau pe Gisela ca fiind o creştină pioasă, care nu lua măcar o îmbucătură fără a-i mulţumi Domnului pentru ea şi care în rugăciunile ei cerea protecţia a mai mult de o duzină de sfinţi.

Gaudentius se gândise la această problemă, dar nu ajunsese la niciun rezultat. Acum izbucni supărat:

Dacă aşa se va întâmpla, o vom ameninţa că tu îţi vei petrece fiecare noapte în camera ei şi că îţi vei satisface poftele în cele mai respingătoare modalităţi.

Era mai mult o idee izvorâtă la mânie decât un plan real şi doar răgetul de furie al lui Alban îi atrase atenţia bătrânului că gândise cu glas tare. Încercă imediat să îşi potolească discipolul.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să te rănesc, prietene. Dar vreau să redevin în sfârşit eu, iar Gisela este singura cale care ne poate ajuta. Şi tu te afli în aceeaşi situaţie ca mine! Sau nu este aşa? Ce ar zice tatăl tău dacă, în locul mândreţii de fecior care a plecat acum trei ani de la el, i s-ar înfăţişa un gigant brutal, cu colţi de fiară?

Alban lăsă capul în jos, încurcat, ceea ce fu urmat din partea lui Gaudentius de un suspin de uşurare şi de un zâmbet prietenos.

— Nici fata nu va ieşi în pierdere. Eşti suficient de bogat pentru a o recompensa generos. Imediat ce vom fi din nou liberi, Gisela îşi poate lua banii, iar noi o vom ajuta să îşi găsească un nou cămin.

— Eu am luat-o de soţie în faţa lui Dumnezeu, răspunse posomorât Alban.

— Da, dar într-o întrupare pe care o va înghiţi pământul! Gisela va trece drept văduvă şi, după trecerea timpului de cuviinţă, îşi va găsi un soţ potrivit.

Gaudentius credea că îi scosese din cap tânărului mustrările de conştiinţă, numai că Alban se ambală şi mai

mult.

— Dumnezeu va considera asta drept o meschinărie! Chiar dacă mi-aş redobândi înfăţişarea anterioară, voi rămâne acelaşi bărbat care i-a jurat credinţă Giselei, tot aşa cum mi-a jurat ea mie.

— Atunci păstrează-ţi-o ca soţie dacă ţii atât de mult la legea divină!

Gaudentius era supărat de lipsa de curaj a prietenului său. La prima lor vrăjitoare, o fată lipsită de importanţă, şi la cea de-a doua tentativă de găsire a unui om potrivit, ce avusese loc cu luni în urmă, Alban fusese trup şi suflet pentru ideea de a pregăti pe cineva care să îi elibereze de blestem. Iar acum se comporta mai mult ca un copil răsfăţat decât ca un adult.

— Am păcătuit în faţa Domnului! declară Alban pe un ton de înmormântare, fără să ia în seamă ultima observaţie a prietenului său.

— Poftim? În faţa Domnului ori în faţa popilor care habar nu au cum este lumea cu adevărat?

Vocea lui Gaudentius deveni tăioasă. Dar îi veni o altă idee. Scoase repede câteva tabele de sub un teanc de cărţi, le răsfoi, după care râse satisfăcut.

— Deci aşa stau lucrurile! Se apropie cu paşi uriaşi luna plină – şi asta se întâmplă într-un context astrologie care te face deosebit de impresionabil. Nu este de mirare că ai asemenea crize! Cred că cel mai bun lucru ar fi ca în noaptea asta şi în următoarea să stai cât mai departe de femeia ta. Altfel ai putea să o îngrozeşti cumva. Caută-ţi o odaie într-unul dintre turnuri şi rămâi acolo până când depăşeşti momentul. Între timp, eu voi vorbi cu Gisela şi am să o conving că pentru ea este mai bine să ne asculte.

— Vreau să fiu de faţă! ripostă Alban îndărătnic.

Gaudentius înţelese că nu vor cădea de acord şi cedă oftând.

— Bine. Dar ar trebui să discutăm cu ea imediat, înainte ca luna plină să-şi facă efectul complet asupra ta.

Dar mă laşi pe mine să vorbesc. Ne-am înţeles?

Alban slobozi un fel de răget, dar acceptă. Bătrânul se ridică şi vru să iasă din încăpere, dar renunţă la mijlocul drumului şi îl privi pe prietenul său cu o expresie vicleană.

— Ar fi mai bine să aduci tu fata. Mă îngrozesc treptele pe care trebuie să le cobor şi să le urc înapoi.

Alban se ridică imediat şi plecă fără să mai scoată un cuvânt. Pe drum către iatacul Giselei încercă să-şi pună ordine în gânduri. „Gaudentius are dreptate, îşi spuse el. Avem nevoie de puterea fetei! Dacă totul merge bine, jurământul căsătoriei cade, pentru că a fost făcut în împrejurări false. Şi, în afară de asta, o fi Gisela drăguţă, dar nu este ce mi-am dorit în patul conjugal”.

Slobozi o înjurătură care răsună cu ecou între pereţii scării, după care coti pe coridorul ce ducea către odăile lui şi ale Giselei. În ce privea zăvorul greu montat în exteriorul uşii, o compătimea pe tânără, care în aceste condiţii avea toate motivele să se simtă ca o prizonieră, dar alungă din nou sentimentele de vinovăţie care începeau să îl cuprindă. Se opri un moment şi trase adânc aer în piept; apoi intră în încăperile soţiei lui, fără să mai bată la uşă.

4.

Când Alban apăru brusc în prag, Gisela nu reuşi să-şi ascundă groaza. Dar mai mult decât apariţia în sine o sperie expresia feroce de pe faţa lui. Părea că Alban avea în faţă nu o soţie, ci pe cel mai înverşunat duşman al lui.

— Trebuie să vii cu mine! spuse el înainte ca ea să poată scoate o vorbă.

— Unde? întrebă ea, dar se dojeni imediat pentru asta.

Doar era bărbatul ei şi putea să îi ceară să meargă unde voia el, fără a-i da socoteală.

Îşi plecă ruşinată capul şi îşi puse o năframă pe umeri.

— Sunt gata, domnul meu!

Alban îşi dezveli dinţii într-o grimasă ce te băga în sperieţi şi cu o mişcare a bărbiei arătă către uşă.

— Mergem sus! spuse repede, în timp ce ea trecea cu frică prin faţa lui vrând să evite ca Gisela să o ia într-o direcţie greşită pe scări.

Gisela se îndreptă supusă spre scările ce urcau; dar în acelaşi moment i se păru că intra într-o ceaţă lipicioasă şi rece, care o învăluia ca o mucozitate rezistentă. Făcea eforturi foarte mari pentru a aşeza un picior în faţa celuilalt şi, după câteva trepte, se opri şi privi în urmă.

Alban fu atât de supărat că şovăia încât nu o mai întrebă de motiv, ci o aruncă pe umeri şi începu să urce. O puse jos în camera în care se afla Gaudentius pe tânăra care încremenise ca o stană.

— Iat-o!

Mentorul lui fu puţin mirat de modalitatea grosolană în care discipolul său o tratase pe Gisela, dar pentru moment nu avea timp să analizeze toanele prietenului său. Se ridică, veni lângă tânără şi îi ceru să se aşeze pe scaunul pe care îl eliberase Alban.

Gisela se mişca de parcă trăia un coşmar. Când în sfârşit se aşeză, degetul arătător al lui Gaudentius se îndreptă către ea ca vârful unei suliţe.

— În faţa lui Dumnezeu şi a lumii ai fost unită cu prietenul meu şi ai jurat să îi fii alături la bine şi la greu! Noi traversăm vremuri *foarte* rele, iar soţul tău are nevoie mai mult decât orice să fii alături de el. Eşti pregătită să îţi respecţi jurământul?

Gisela confirmă, căci până acum nu i se ceruse nimic care să contravină învăţăturii sfintei Biserici; dar Alban ar fi preferat să îşi sugrume maestrul. În timp ce Gaudentius o şantaja cu jurământul conjugal, pentru el acesta era sfânt. Prin el, din acest moment doar Dumnezeu din cer şi reprezentantul acestuia din îndepărtata Romă, Papa Leon al X-lea, erau îndreptăţiţi să desfacă ori să anuleze

căsătoria lor.

— Deci eşti pregătită, copila mea! Vocea lui Gaudentius luă un ton mieros. Atunci fii atentă la ceea ce am să îţi spun…

Îi relată pe scurt despre blestemul pe care vrăjitorul Cajetan îl aruncase asupra lui şi a lui Alban şi ajunse la ce îl rodea cel mai tare.

— Acest blestem poate fi ridicat numai de către un alt mare vrăjitor! Însă noi nu cunoaştem pe nimeni în care să putem avea încredere şi care să fie destul de puternic pentru a ne izbăvi de el. Ar trebui să fie o persoană cu capacităţi magice puternice, pregătită corespunzător. Tu deţii cel puţin acele forţe tainice de care avem noi nevoie, iar instruirea ta este problema cea mai mică. Este o lucrare ce îl serveşte pe Domnul, de care eşti aptă şi la care eşti chemată: să ne izbăveşti pe soţul tău şi pe mine!

Gisela îl ascultase din ce în ce mai înspăimântată şi trebui de câteva ori să înghită în sec. Bătrânul chiar îi cerea să se ocupe de vrăjitorie, de magie, care erau afurisite de sfânta Biserică, iar cine le practica era sortit damnării.

Ultimele cuvinte ale lui Gaudentius îi înlăturară orice îndoială.

— Am să te instruiesc până când ai să îţi poţi îndeplini sarcina!

Nu primi niciun răspuns, pentru că Gisela era ca sugrumată. Dar disperarea de pe faţa ei spunea mai mult decât mii de cuvinte. Alban scăpă un muget, dar Gaudentius îl ignoră, deoarece era obişnuit ca prietenul său să se comporte mai ciudat în perioadele cu lună plină. Când aceste perioade se încheiau, revenea hotărât la planurile lor comune.

În timp ce bătrânul îi aruncă o privire prevenitoare discipolului său, Gisela ieşi din amorţeala ei şi îşi recăpătă graiul. Puse întrebarea care o chinuia cel mai mult:

— Pentru asta m-aţi ales?

— Tu eşti unul dintre puţinii oameni care deţin forţele interioare necesare dezlegării noastre. Desigur că am fi preferat un tânăr. Dar instruirea unui adept necesită mult timp şi, până când un bărbat va stăpâni magia în măsura necesară ridicării blestemului, pentru mine va fi prea târziu. Puterea magică a unei femei poate fi eliberată mult mai uşor şi mai rapid, chiar dacă îi lipseşte înţelegerea necesară să stăpânească şi să aplice corect ceea ce izvorăşte din interiorul ei. Dar cu ajutorul nostru şi sub îndrumarea noastră vei reuşi.

În ciuda neliniştii ei, Gisela se simţi cuprinsă de o furie cumplită.

— Dacă eu, ca femeie, sunt prea proastă ca să învăţ ce am nevoie, căutaţi-vă mai bine un bărbat!

Gaudentius ridică capul şi se încruntă:

— Ţi-am spus deja că, instruirea unui bărbat ar dura mult prea mult! Trupul meu a fost îmbătrânit mult de către vrajă şi anii mei de viaţă se scurg mai rapid decât ai oricărui alt om. Doar forţa instinctivă a unei femei poate fi modelată suficient de rapid pentru a mă ajuta!

Gisela ridică ambele mâini ca pentru a se apăra.

— Atunci luaţi altă femeie şi nu mă lipsiţi pe mine de mântuirea sufletului! Vreo făptură amărâtă, pentru care aurul vostru să fie mai preţios decât mântuirea, veţi găsi aşa ceva!

Refuzul ei îl făcu pe Alban să se cutremure şi scoase un urlet de mânie.

— Am încercat. O tânără, Kezia, poseda darul şi a fost de acord să ne ajute contra banilor.

— Dar s-a dovedit a fi doar o hoaţă ordinară! Nenorocita, după prima parte a instruirii, a pus ghearele pe câţiva guldeni şi a întins-o. Gaudentius strânse ambii pumni la piept şi trase o înjurătură într-o limbă străină. După care o privi pe Gisela, de parcă ar fi vrut să o îngenuncheze. Trebuie să înţelegi că nu vrem să ne mai asumăm un asemenea risc cu tine.

Gisela luă o mină războinică.

— Deci asta înseamnă că mă veţi închide şi prin foame, bătaie şi altele asemănătoare mă veţi sili să învăţ vrăjitoria!

— Nimeni nu te va închide şi nu te va lovi, mârâi Alban.

Gaudentius îi făcu semn să nu se bage şi se întoarse către

Gisela.

— Dacă este necesar, te închidem, iar puţină foame face bine la concentrare! Dar învăţătura pe care o vei primi nu este o lucrătură diavolească, ci este o parte a secretelor alchimiei şi a artei onorabile a magiei, care nu are nimic comun cu vrăjitoarele şi cu ce fac ele. Vrăjitoria reprezintă un produs al capriciilor, poftelor şi sentimentelor feminine şi, prin asta, este dăunătoare omului şi animalelor. Dar strădania bărbătească spre cunoaştere şi ştiinţă este privită cu mult respect de către capii Imperiului şi ai Bisericii şi este chiar promovată.

— Şi tocmai în această înaltă artă vreţi să mă iniţiaţi pe mine, o femeie mânată de pofte nestăpânite?

Revolta interioară a Giselei îşi găsi exprimarea în ironie.

Gaudentius luă o mină de superioritate de la sine înţeleasă.

— Tu vei învăţa ceea ce ai nevoie, iar eu mă voi îngriji să fie suficient pentru a-ţi stăpâni înclinaţiile. Astfel că nu vei deveni una dintre acele femei care noaptea încalecă pe mătură şi provoacă tot felul de nedreptăţi.

Chiar şi modul în care Gaudentius îi vorbise reprezenta o jignire, iar Gisela simţi nevoia să îi arunce în faţă că ea nu va accepta să facă parte din planurile lor. Pentru ea, toate – magie, vrăjitorie şi altele – erau la fel, indiferent că o vrăjitoare dezgropa o mătrăgună şi o descânta sau că un mag năzuia către piatra filosofală. Ambele o costau împărăţia cerului şi ea nu voia să rişte. Pe

de altă parte, ea jurase totuşi că-şi va sluji soţul cu credinţă şi va fi alături de el la bine şi la rău. Dacă ea încălca acest jurământ, porţile cerului îi vor rămâne de asemenea închise. Oricum o întorcea, prin decizia de a o căsători cu Alban, tatăl ei o destinase osândei veşnice.

Privirea Giselei scrută camera plină de praf. Brusc tresări, pentru că dintr-un colţ pleca spre ea o negreală respingătoare, ieşită dintr-un obiect mic, ce nu atrăgea atenţia, şi părea că voia să o cuprindă cu nişte tentacule. Norul era la fel de rece ca moartea şi în acelaşi timp fierbinte ca focul iadului. Orice ar fi fost, părea că voia să o vrăjească şi să îi controleze voinţa. Cu ultimele puteri îşi desprinse privirea şi se întoarse pe scaun în aşa fel încât să vadă un alt colţ al camerei. În timp ce inima ei, care o luase razna, se liniştea, descoperi acolo o lumină blândă, mângâietoare, care strălucea printr-o pătură aruncată neglijent peste mai multe obiecte.

— Ce este acolo? îl întrebă ea pe Gaudentius.

— Unde? Magul urmări cu privirea direcţia arătată de Gisela şi se strâmbă dispreţuitor. Toate femeile sunt la fel, gândi el. Nu le interesează ce se află în faţa ochilor lor, dar sunt curioase cu privire la tot ce pare tainic sau doar ascuns. Ah, sunt doar o carte sau două şi câteva moaşte aduse de mine dintr-o călătorie. Crezusem că mă vor ajuta să înlătur vraja, dar bineînţeles că nu mi-au fost de niciun folos. Pentru a rupe vraja lui Cajetan este nevoie de cu totul alte arme.

Pentru a satisface curiozitatea Giselei, trase pătura. Tânăra văzu două cărţi legate în piele crăpată, o cutiuţă cu simboluri religioase pictate pe ea şi un crucifix de argint având la bază o capsulă conţinând moaşte. De la acestea izvorâse lumina.

Gisela îşi stăpâni cu greu impulsul de a se ridica, de a se duce acolo şi de a atinge crucea. Gaudentius acoperi din nou obiectele, ca şi cum ar fi fost vorba despre nişte lucruri lipsite de valoare şi se aşeză din nou pe teancul de

cărţi.

— Acum ştii tot ce trebuia să ştii. Mâine va începe instruirea ta. Deci, pregăteşte-te!

Îi făcu semn lui Alban să o scoată pe Gisela din încăpere şi luă o carte ce conţinea lucrurile cu care voia să înceapă pregătirea fetei.

Gisela cugetă scurt dacă să se intereseze despre sursa acelei negreli dureroase, dar renunţă şi se ridică.

— Găsesc singură drumul înapoi! îi spuse lui Alban, care se pregătea să o ia iarăşi pe sus.

Înainte ca el să poată reacţiona, se strecură afară şi îi trânti uşa în nas.

5.

Cajetan îşi luă privirea de pe imaginea oferită de oglinda apei din vasul de alabastru şi spuse înveselit:

— Mai că ar fi de admirat bunul Gaudentius pentru insistenţa cu care îşi continuă planul! Nu crezi asta, Fulvian? Nu păru să aştepte un răspuns, deoarece continuă: Gaudentius chiar crede că fătuca pe care voia să o formeze ca vrăjitoare i-a lăsat cu ochii în soare. Acum se află jos, în celulă, unde va şi rămâne până când o voi sacrifica pentru mine. De fapt, ar trebui să îi fiu recunoscător prostului că îmi găseşte atâţia oameni înzestraţi.

Fulvian se scărpină gânditor în cap şi răspunse:

— Stăpâne, nu mi-e a bună cu chestiunea aceasta. Gisela are mai mult har decât ne putem noi da seama. Ar trebui să o înlăturăm rapid şi, în plus, şi pe Alban, şi pe Gaudentius.

— Dar de ce? Vom avea mai mult cu trei încarceraţi, de care va trebui să ne ocupăm, şi mai puţină distracţie. Ar trebui să îi mai dăm o urmă de speranţă lui Gaudentius! Cu atât mai sârguincios va căuta şi alţi oameni înzestraţi când va dispărea şi a doua femeie pe care vrea să o implice în planurile lui. Dar un lucru vreau să îţi zic, micul meu

afemeiat: când această Gisela se va afla în mâna noastră, eu vreau să o am primul! M-ai înţeles?

Fulvian confirmă grăbit şi îşi imagină cât s-ar strădui stăpânul lui să câştige femeia. Ar ameninţa-o şi ar folosi chiar violenţa pentru a-şi atinge scopul. Poate că ar arunca asupra ei o vrajă care să îi paralizeze voinţa. Pentru o clipă, homunculusul îl invidie pe mag pentru multitudinea mijloacelor de care dispunea. Dar îşi îndreptă apoi gândurile către o altă persoană.

— Ar trebui să le despărţim pe cele două vrăjitoare din celulă, stăpâne, şi poate că ar mai trebui să aruncăm o vrajă asupra Hettei. Este îndărătnică şi recalcitrantă ca nimeni alta până acum şi prin asta reprezintă un exemplu rău pentru Kezia. Ultima ne-ar sta la dispoziţie în orice privinţă, mie – şi, bineînţeles, dumneavoastră – pentru a scăpa din văgăuna în care am închis-o.

Cajetan râse cu o satisfacţie ironică.

— Ce este, micuţule, nu mai eşti acelaşi de altă dată? Pe vremuri nu aveai nevoie de mari eforturi ca să convingi prizonierele noastre că paturile din odăile mele sunt mai moi decât paiele de pe podeaua carcerei şi le făceai slujnice îndatoritoare. Dacă mă gândesc doar la fata acelei căpetenii, pe care mi-a făcut-o cadou Attila, ca mulţumire pentru victoria obţinută de el în conflictul cu fratele lui, Bleda, sau la nobila abatesă care la început se ţinea cu nasul pe sus şi care în cele din urmă ne-a implorat să o luăm amândoi împreună!

Pentru o clipă magul se adânci în amintiri, dar reveni repede la prezent.

— Va trebui să faci eforturi mai mari pentru a le câştiga pentru noi pe Hetta şi pe Kezia! Nu doresc doar ca ele să mă ajute doar să îmi prelungească viaţa, ci şi să îmi îndulcească o parte din timp.

Cajetan îi făcu vânt slujitorului său în direcţia uşii şi reveni la oglinda lui fermecată. Mai văzu doar paginile cărţii răsfoite de Gaudentius, care şi ea fu închisă după un

timp.

Fulvian părăsi încăperile magului şi coborî târşâind picioarele. Ştia că şi de data aceasta intervenţia sa se va solda cu un eşec şi era mânios că magul îi urma tot mai rar sfaturile. Lui i se părea o greşeală să i se permită lui Gaudentius să înceapă instruirea Giselei. Fata dispunea de o forţă interioară, pe care el, de aici, nu o putea cerceta, ceea ce o făcea periculoasă.

Dar homunculusul era acum preocupat de ţeluri aflate mai la-ndemână şi, deşi se afla la uşa celulei în care erau Hetta şi Kezia, nu la ele se gândea, ci la Mine şi Lina, care l-ar fi primit imediat cu braţele deschise. De aceea, nici nu rămase mult timp la cele două femei încarcerate, care îl copleşeau cu blesteme alimentate de vocabularul bogat al Hettei, pe care desigur că femeia nu şi-l însuşise de la duhovnicul ei. După ce făcu câteva observaţii ameninţătoare, dar cam confuze, o luă pe ocolite către bucătărie şi linguşi slujnicele care se şi pregăteau cu plăcere. În timp ce îşi făcea de lucru cu ele pe rând, Cajetan aştepta zadarnic prânzul. Când privi în oglinda lui fermecată şi văzu ce se petrecea la bucătărie, se supără pe servitorul său aproape mai mult decât pe rezistenţa aprigă pe care i-o opunea fostul lui discipol Gaudentius.

6.

După toate presiunile la care fusese supusă de către bătrânul magistru şi de către monstruosul ei soţ, Gisela simţea nevoia de aer curat şi de un cer aflat deasupra ei. De aceea, nu se întoarse în camera ei, ci coborî treptele în continuare, traversă sala cavalerilor cu uriaşa ei masă şi cu bogata colecţie de arme de pe pereţi, care amintea de vremurile de glorie ale stăpânilor de la Riebelsborn şi, în cele din urmă, ajunse în antreu. Dar uşa de la intrare era încuiată, iar straja îi explică cu un gest de regret că nu putea să o lase afară neînsoţită de stăpânii Gaudentius sau Alban.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar, dacă nu ascult de ei, mă vor transforma în broască sau în şobolan, spuse omul privind speriat în sus.

Gisela înţelese că bărbatul mai curând o va opri cu forţa decât să stârnească mânia stăpânilor lui şi se întoarse cu umerii încovoiaţi. Rămase cu privirea pe paiele ce slujeau de culcuş câinilor. Cei trei câini brac, pe care îi văzuse înainte, se înghesuiau înfricoşaţi într-un colţ, în timp ce în mijlocul încăperii se ridica o fiară, pe care în prima clipă Gisela o asemui unui urs, într-atât era de mare şi flocoasă. Dar, când creatura ridică ochii şi deschise botul căscând, îşi dădu seama că era de fapt doar un câine neobişnuit de mare, care îi amintea de bestiile care în basmele copilăriei păzeau comorile.

Spre groaza Giselei, animalul se ridică la vederea ei, se întinse de câteva ori, după care se îndreptă către ea. Era într-adevăr un câine enorm şi oricum, numai frumos nu. Blana ciufulită, cu laţe maro-cenuşii îi acoperea tot corpul şi capul ce părea cioplit dintr-un butuc. Îi văzu şi botul uşor turtit, cu dinţi ascuţiţi. Privirea ochilor maronii părea că aprecia dacă noua colocatară nu ar fi potrivită pentru un prânz. Cu inima bătând nebună, Gisela se retrase până când simţi în spate piatra rece a zidului.

Câinele o urmă, se opri când Gisela nu se mai putu retrage şi se ridică cu labele din faţă pe umerii ei. Tânăra îi simţi greutatea şi privi cu inima strânsă botul aflat deasupra capului ei. Îşi dădu seama de greşeală, când în aceeaşi clipă capul câinelui coborî şi o limbă lungă şi aspră o linse pe faţă.

Gisela se scutură şi îl strigă pe paznic.

— Fă ceva! Sau aştepţi să mă devoreze monstrul acesta?

Bărbatul ridică braţele într-un gest de protest şi se retrase un pas.

— Hai, Dagga! Fii cuminte şi aşază-te din nou. Pentru asta ai să primeşti un os mare!

Vocea era parcă a unui copilaş care îi promitea dulăului din curte felia lui de pâine cu unt dacă nu îl muşca. Giselei îi fu clar că de la acesta nu se putea aştepta la ajutor. Din fericire, îşi aminti ceea ce băieţii de pe strada ei îi spuneau când era copil: nu trebuie niciodată să-i arăţi unui câine că îţi este frică de el, indiferent cât ar fi acesta de mare! Apucă scurt labele animalului de pe umerii ei şi le dădu jos.

— Du-te la locul tău! îi porunci câinelui după ce acesta revenise pe cele patru labe.

Câinele înclină capul într-o parte, o privi un moment şi îşi frecă spinarea de coapsa ei.

— O să vezi tu dacă îmi dai purici! îl ameninţă ea cu furie neputincioasă.

— Nu aveţi nicio grijă, spre deosebire de câinii brac, Dagga este mereu curată, încercă să o liniştească străjerul.

Gisela arătă cu bărbia către culcuşul de paie.

— Şi cine spune că bracii nu îi transmit purici acestui Dagga?

— Dagga nu este un acesta, ci o aceasta. Este căţea, chiar dacă de o mărime cum nu mi-a mai fost dat să văd, spuse bărbatul, fără a răspunde de fapt la întrebarea ei.

Gisela împinse câinele spre culcuşul de paie şi îşi aranjă hainele. Dar Dagga rămase pe loc, fixând-o cu privirea de parcă ar fi aşteptat ceva. Tânăra suspină şi mângâie căţeaua.

— Eşti un câine cuminte. Hai, vino şi aşază-te aici!

Dagga se duse dezamăgită la culcuş şi se învârti de mai multe ori până când se aşeză. Gisela îşi trecu mâneca peste faţă, unde încă mai simţea urma umedă a limbii câinelui, şi plecă pentru a se spăla în camera ei şi a-şi plânge soarta, care i se părea tot mai jalnică pe măsură ce trecea timpul.

Gundi o aştepta cu o mină încrâncenată şi arătă către masă, înainte ca Gisela să fi putut spune ceva. Gisela urmă

cu privirea direcţia arătată şi văzu câteva castroane aburinde, un coşuleţ în care se afla pâine proaspătă şi mai multe tăvi cu brânză, cârnaţi şi şuncă. Nu lipseau nici untul, sarea şi nici sortimentul acela scump de piper cu care făcea mai demult comerţ tatăl ei. Vesela şi tacâmurile erau şi ele pe măsura unei case alese.

— Le-a adus o slujnică, explică Gundi. Sărmana se văita cât de rău o duce. Dumnezeule, în ce casă am nimerit!

— Mai bine nu pune întrebări, oftă Gisela, care gândindu-se iarăşi la cele povestite de Gaudentius.

Ce bine ar fi fost să poată împărtăşi cuiva din povara ei! Dar nu voia să încarce conştiinţa lui Gundi cu vrăjile desfăşurate aici şi cu ameninţarea unui duşman diabolic. Se aşeză la masă cu un avânt jucat şi arătă către bucate:

— Aici nu ne vor înfometa, într-adevăr nu este o masă de oameni săraci.

— Mă întreb doar care este preţul cu care vom plăti pentru ea, ripostă Gundi abătută.

— Dacă aşa este, atunci eu va trebui să plătesc, buna mea prietenă, răspunse aparent bucuroasă Gisela şi îi făcu semn să îi pună o farfurie din supa de ciuperci cu miros îmbietor, la care nu se făcuse economie nici la bureţi şi nici la mânătărci.

Gundi o servi şi luă şi ea puţină supă, deşi arăta de parcă ar fi preferat acestui prânz festiv o bucată de pâine uscată şi chiar atenţia neplăcută a lui Hans.

Gisela apucase să ia câteva linguri din supă, când se auzi o lovitură în uşă. Lui Gundi îi căzu lingura din mână.

— Trebuie să fie soţul dumneavoastră, care vrea să luaţi masa împreună.

Gisela aruncă o privire asupra mesei, care era pregătită pentru două persoane şi se întrebă dacă nu cumva Gundi avea dreptate. De fapt, slujnica ei ar fi trebuit să mănânce jos, în bucătăria slugilor.

Se auzi încă o lovitură în uşă, după care o hârşâială

ce o călca pe nervi.

— Vin! strigă Gisela şi se grăbi către uşă, în timp ce Gundi vărsa restul supei ei în castron şi ştergea farfuriile şi lingurile cu şorţul, pentru ca Alban să nu bage de seamă că tocmai fuseseră folosite.

Când Gisela deschise, în faţa ei nu se afla soţul, ci Dagga, care imediat îşi făcu loc pe lângă ea în cameră. Gisela se luă după căţea şi vru să o dea afară. Dagga o privi doar dintr-o parte şi se aşeză lângă masa a cărei înălţime o depăşea lejer, cu privirea pe bucata mare de şuncă. Părea totuşi bine educată, pentru că nu o înşfăcă pur şi simplu, ci scheună uşor şi-i arunca Giselei, pe care o recunoştea evident ca stăpână, priviri ce ar fi mişcat până şi o stană de piatră. Gundi, încremenită de frică lângă masă, părea că nici nu exista pentru uriaşa căţea. Pe Gisela nu o lăsa inima să reziste privirii rugătoare a ochilor maronii. Ocoli căţeaua, se aşeză la locul ei şi tăie o bucată bună de şuncă.

— Ia-o! Dar acum te duci cuminte înapoi, spuse ea, şi îi întinse bucata lui Dagga.

Bucata dispăru rapid înainte ca tânăra să îşi fi dat seama ce se întâmpla. Dagga se linse pofticioasă pe bot, dar nu dădu niciun semn că ar părăsi încăperea. În loc de asta, se apropie mai mult şi-şi întinse capul deasupra farfuriei Giselei.

— Las-o! Eu cum o să mai mănânc?

Gisela încercă să mişte capul căţelei, dar aceasta părea că luase gestul drept o invitaţie la joacă, pentru că ridică jumătate din piept deasupra mesei şi dădu vârtos din coadă scoţând sunete care la o pisică ar fi echivalat cu torsul.

— Animal nesimţit!

Gisela îl ocări încet, dar Dagga păru să ia observaţia drept laudă, se lipi cu toată greutatea ei de noua prietenă şi întoarse capul ca femeia să îi poată privi ochii exprimând fidelitatea.

— Mai daţi-i animalului o bucată de şuncă! Poate că vă va lăsa în pace, propuse Gundi, care între timp se mai liniştise.

Gisela îi urmă sfatul şi chiar reuşi să ducă de trei ori lingura la gură, până când să dispară şunca. Apoi jocul reîncepu. Unui câine mai mic poate că Gisela i-ar fi dat un şut ori ar fi încercat să scape de el cu o mătură sau cu un vătrai. Dar Dagga era atât de mare şi de puternică, încât se putea măsura cu un urs şi Giselei îi era greu să îşi ascundă frica de ea. De aceea, din când în când îi arunca bucăţi mai mici de şuncă, ceea ce îi permitea şi ei să mai ia din supă. În ce priveşte cotletul de porc, pentru a putea să mănânce şi ea o bucată, îi dădea două lui Dagga. Căţeaua mai înfulecă o bucată de pâine şi un lebărvurşt înainte de a ridica asediul şi a se întinde la podea. Dar era permanent cu ochii pe generoasa ei prietenă şi, în cele din urmă, se făcu colac la picioarele scaunului ei.

Abia acum Gisela şi Gundi mâncară ca lumea din îmbelşugatele bucate, privind încă suspicioase căţeaua evident mulţumită. Brusc, Dagga ciuli urechile şi scoase un uşor sunet. La scurt timp, se deschise uşa şi intrară două slujnice. La vederea căţelei încremeniră, li se lungiră feţele şi apoi schiţară câteva gesturi care arătau că ar fi vrut să se pună în siguranţă.

— Trebuie să strângem masa, explică una din ele, abia auzindu-se.

Gisela schimbă o privire scurtă cu Gundi, care se ghiftuise zdravăn cu asemenea bunătăţi pe care nu le văzuse în casa Güldener nici măcar de departe, iar acum suspina uşor, şi dădu afirmativ din cap.

— Am terminat.

Una dintre slujnice cuteză să se apropie şi respiră uşurată când constată că Dagga rămase liniştită lângă Gisela.

— Puteţi să ţineţi căţeaua, stăpână? Ne îmbrânceşte când revenim cu câte ceva la bucătărie şi apoi înfulecă

ceea ce a căzut pe jos.

— Dar, cu siguranţă, nu şi cioburile.

Gundi sughiţă de plăcere şi păru că uitase că şi ea tremurase în faţa căţelei.

Gisela o privi pe Dagga şi clătină din cap.

— Ca să vezi ce aud eu despre tine!

Parcă răspunzându-i, căţeaua îşi încreţi botul ca şi cum ar fi rânjit mulţumită.

Gisela le spuse celor două să strângă castroanele şi farfuriile cu mişcări line, pentru a nu atrage atenţia Daggăi.

— Al cui este câinele?

— Al lui Sepp, vânătorul, care a luat-o de pui de la unul dintre burgurile vecine şi a crescut-o. Dar el a murit anul trecut şi de atunci… Fata se opri, înghiţi în sec şi continuă aşa de încet, că Gisela abia o înţelegea: De atunci Dagga este propria stăpână. Unii afirmă că spiritul vânătorului mort ar fi trecut în ea, ca pedeapsă pentru o nelegiuire anterioară! Sepp era un bărbat violent, gata oricând să lovească cu cuţitul.

Îi aruncă lui Dagga o privire de parcă s-ar fi aşteptat ca aceasta să sară în orice moment la ea şi să o facă bucăţele.

Gisela trebui să-şi ţină respiraţia, ca să nu izbucnească. Dacă exista ceva ce nu se potrivea cu Dagga, acel ceva era cuvântul violent. Căţeaua se comporta atât de paşnic, încât Gisela se minuna de ea însăşi că se temuse de ea. Întinse mâna şi mângâie blana sârmoasă de pe capul animalului.

— Eşti o căţeluşă cuminte şi nu ai să le deranjezi pe femei la strânsul mesei.

Căţeaua se întinse şi scoase un sunet pe care Gisela îl interpretă ca o solicitare de a continua mângâiatul. Îi îndeplini dorinţa, iar slujnicele părăsiră odaia abia respirând.

Gundi îşi freca gânditoare nasul.

— Ar fi trebuit să le întrebăm cum putem să scăpăm de căţea.

— Poate reuşim să o facem şi aşa. Gisela se ridică, deschise uşa şi arătă în afară: Hai, Dagga! Du-te jos!

Căţeaua se ridică, făcu un pas către Gisela, apoi intră calmă pe uşa dormitorului. Când Gisela o urmă, Dagga era în mijlocul patului, unde se tolănise lejer.

— Asta este prea mult!

Gisela încercă să împingă câinele. Dar tot atât de bine ar fi putut să îi pretindă unei stânci să se dea la o parte. Patul Giselei îi plăcea căţelei şi evident că nu avea nicio intenţie de a-l părăsi. După mai multe încercări nereuşite de a o da jos din pat pe Dagga, Gisela reveni în cealaltă cameră şi ridică braţele într-un gest de neputinţă.

— Nu reuşesc să dau jos animalul din patul meu.

Când o auzi, Gundi chicoti, dar sub privirea supărată a stăpânei tresări.

— Poate că împreună vom reuşi, răspunse ea încet.

Totuşi, când intrară în dormitor, le pieri curajul la vederea danturii lui Dagga, care tocmai căsca.

— Puteţi să vă culcaţi în patul meu, stăpână. Eu am să mă învelesc cu o pătură, acolo, pe cufăr.

În vocea lui Gundi era o undă de regret, pentru că în casa Güldener dormea doar pe un sac cu paie pus pe podea, aşa că s-ar fi strecurat cu mare plăcere în aşternutul micului pat.

Dar Gisela nu voia să accepte. Se întoarse supărată, traversă camera de zi şi deschise uşa ce dădea în coridor, care spre uşurarea ei nu era zăvorâtă pe dinafară. Coborî în marea sală unde se găseau Anna cu două slugi şi îşi propti mâinile în şolduri.

— În patul meu stă tolănit un câine mare, care nu are ce căuta acolo. Aş rămâne îndatorată celui care ar putea să îl ia de acolo!

Unul dintre bărbaţi se repezi să urce, dar rămase încremenit când vocea camaradului său îl avertiză:

— Este Dagga! Am văzut-o mai înainte urcând scările.

Flăcăul desfăcu braţele a neputinţă, se întoarse cu capul plecat şi lăsă rezolvarea problemei în seama Annei.

— Nu ai să găseşti aici pe nimeni care să se pună cu bestia dracului. S-ar năpusti până şi asupra bărbatului tău dacă ar încerca să o gonească.

Deşi mai era furioasă din cauza lui Dagga, termenul de „bestia dracului” o revoltă.

— O fi Dagga un animal deosebit de mare şi de căpos, dar în niciun caz nu este o creatură a iadului!

— Oamenii cred că în ea a trecut sufletul unui vânător mort. Şi, având în vedere comportamentul ei abil, trebuie să manifestăm înţelegere.

Anna lăsa să se înţeleagă că se simţea atacată în autoritatea ei de către Gisela şi voia să şi-o apere cu toate puterile.

Gisela înţelese că nu se putea aştepta la ajutor din partea Annei şi a slugilor şi întrebă de stăpânul castelului.

Faţa Annei emana dispreţ.

— Nepotul meu deja doarme. Lunga călătorie l-a epuizat şi va mai dura un timp până când se va reface.

Este bine şi aşa, gândi Gisela. Dacă Gaudentius este atât de obosit, va mai trece un timp până mă va iniţia în chestiunile cu vrăjitoria. Dar spuse altceva:

— Şi soţul meu?

— Şi el s-a retras şi te roagă să îl scuzi pentru următoarele două, trei zile.

Deşi Gisela ar fi trebuit să răsufle uşurată, pentru că astfel scăpa de atenţia nedorită a soţului, se simţi ca un obiect pe care l-ai cumpărat, dar pe care îl arunci într-un colţ, pentru că nu ştii exact cum să îl foloseşti. În afară de asta, nu rezolvase problema cu căţeaua care îi ocupase camera de parcă ar fi fost a ei. Pentru că Anna îi explicase clar că nimeni nu va întreprinde ceva împotriva lui Dagga, îi ură noapte bună mătuşii lui Gaudentius şi reveni în

iatacul ei.

Când intră, Gundi arătă într-o tăcere plină de înţelesuri intrarea către dormitor. În primul moment crezu că, în ciuda spuselor Annei, apăruse soţul ei, ca să îşi ceară dreptul. Dar, când privi prudentă prin cadrul uşii, văzu cu un oftat de uşurare că Dagga eliberase o parte a patului. Deoarece acesta putea adăposti o întreagă familie, va avea şi ea suficient loc să doarmă şi îşi spuse că prefera oricum să aibă lângă ea în pat căţeaua, decât pe soţul ei nu mai puţin păros.

7.

Dimineaţă, Gisela fu trezită de botul umed şi rece al câinelui, care îi atingea faţa. Deschise ochii brusc şi o văzu pe Dagga lângă patul ei. Căţeaua dădea uşor din coadă şi întorcea capul către uşă. Pentru că Gisela nu reacţiona, apucă pătura cu dinţii şi o trase jos din pat.

— Ce înseamnă asta? o dojeni Gisela, care dormise într-o cămaşă din pânză subţire şi acum tremura dintr-odată.

Atunci căţeaua o apucă de încheietura mâinii, în aşa fel încât tânăra îi simţea doar uşor dinţii, şi trase încet.

— Cred că vrea afară, spuse ameţită de somn Gundi şi căscă copios.

Gisela îşi dădu seama că slujnica avea dreptate şi coborî din pat. Pentru că Dagga devenea mai insistentă, îşi puse o rochie pe deasupra şi băgă picioarele în nişte papuci. Pe coridor se auzeau slugile lucrând jos, în bucătărie şi în încăperile învecinate, dar pe întregul drum până la holul cel mare nu întâlni pe nimeni. Aici, bracii lungiţi pe paie se retraseră la vederea Daggăi în cel mai îndepărtat colţ. Gisela îi privi amuzată, în timp ce uriaşa căţea o împingea către intrare.

Străjerul era acelaşi ca în ziua anterioară şi se pregăti să o oprească pe Gisela şi de data aceasta. Dar, când făcu un pas în direcţia ei, Dagga îşi arătă dinţii şi

scoase un sunet la care bracii săriră îngroziţi, cu cozile între picioare. Străjerul o privi descumpănit pe Gisela, aruncă o privire către Dagga şi înghiţi în sec. Evident luase hotărârea că era mai sănătos să suporte mânia stăpânului şi să supravieţuiască ca şarpe sau salamandră decât să îşi dea sufletul între colţii căţelei. Ca urmare, deschise uşa mai repede decât o făcuse vreodată până atunci. Dar îşi pierdu rapid speranţa de a o închide tot atât de repede, imediat ce Dagga ar fi ieşit, pentru că animalul îi ceru cu un ghiont Giselei să iasă înaintea lui şi o urmă pe aceasta abia după ce ea trecuse pragul.

— Să nu rămâneţi prea mult afară! le strigă străjerul cu voce stridentă din cauza fricii şi închise uşa.

Dagga cunoştea dramul, iar Gisela trebui să alerge pentru a ţine pasul cu ea. Căţeaua se opri la un fel de portiţă ascunsă, aflată în cel mai îndepărtat colţ al burgului şi aşteptă ca Gisela să tragă zăvorul, apoi se strecură afară prin deschizătura portiţei. Gisela deschise complet portiţa şi ieşi după ea. Avea în faţă o mică pajişte, ce ţinea de fortăreaţa exterioară, înconjurată de un zid scund. Iarba era proaspăt cosită şi fără niciun mărăcine. Dagga era tocmai pe punctul de a se uşura. Gisela simţi şi ea nevoia, dar nu dorea să o facă aici, afară, şi privi burgul cu regret. Dacă va alerga, va ajunge la timp. Oricum, va trebui să lase portiţa deschisă, ca să poată intra şi Dagga. Renunţă imediat la gândul de a se reîntoarce spre a deschide portiţa, căci fără Dagga străjerul nu îi va permite să iasă din castel.

Când presiunea din pântece deveni prea mare, Gisela lăsă aceste gânduri deoparte. Va vedea căţeaua cum va intra înapoi în castel. Trase portiţa după ea, o blocă cu zăvorul şi-şi sumeţi poalele rochiei pentru a putea fugi mai repede. Ajunse la locul salvator exact la timp. Când ieşi uşurată, o aştepta Dagga, care voia parcă să îi spună că îi plăcuse acest joc. După cum află Gisela mai târziu, căţeaua forţase cu greutatea ei o poartă de la grajduri, rupând şi

zăvorul. O urmă pe Gisela în dormitor, se aşeză pe un covor din petice şi privi cum tânăra se spăla şi se schimba. La scurt timp, apărură cele două slujnice cu micul dejun. Privirile cu care o măsurară pe Gisela erau aproape la fel de temătoare cu acelea aruncate căţelei. Se pare că se răspândise vestea că Dagga făcuse o pasiune pentru soţia magistrului Alban.

Gisela nu fu deranjată de comportarea ciudată a slujnicelor şi mâncă cu poftă în timp ce cugeta cu ce să îşi înceapă ziua. În acest timp cineva ciocăni la uşă. La invitaţia ei de a intra, apăru Anna, despre care Gisela încă nu se lămurise dacă era stăpână sau doar menajeră a gospodăriei şi a nepotului ei, care arăta cu mulţi ani mai în vârstă decât ea.

Femeia îi aruncă Daggăi o privire suspicioasă şi i se adresă Giselei:

— Gaudentius doreşte să vii în camera de studiu.

Nu suna tocmai prieteneşte. Se părea că Anna nu-şi iubea peste măsură nici ruda şi nici încăperea acestuia. Poate că dezordinea ce domnea acolo era o formă de răspuns la visurile ei de menajeră. Gisela zâmbi la acest gând, în timp ce se ridica pentru a da urmare dispoziţiei magistrului. Dagga o urmă cu atâta naturaleţe, de parcă invitaţia o privea şi pe ea.

Gaudentius, cu faţa înroşită, privi căţeaua care adulmeca curioasă peste tot şi care dând din coadă răsturnase câteva cărţi. La locul din care în ziua anterioară Gisela văzuse ieşind negreala aceea sinistră, Dagga mârâi scurt şi apucă cu dinţii prin aer; apoi se retrase în colţul în care Gisela văzuse crucifixul şi rămase întinsă pe podea.

Privirea Giselei era acum mai limpede decât cu o zi înainte. Îşi dădu seama că negreala provenise dintr-un obiect de aur, care amintea în acelaşi timp de o cutie cu medicamente şi de un relicvar. Cu siguranţă ceea ce se afla în interior nu avea nimic sfânt.

— Nu ar exista posibilitatea de a scoate animalul de

aici?

Gaudentius îi aruncă Daggăi o privire supărată, la care căţeaua răspunse cu un tresărit de urechi. Îi arătă Giselei un scaun în jurul căruia se aflau teancuri de volume. Mai era o tăbliţă de ardezie, ca acelea folosite de Gisela la şcoala de fete orăşenească, la care învăţase cititul, scrisul, tabla înmulţirii şi manierele ce trebuiau respectate de fiicele burghezilor.

Gaudentius se aplecă şi îi întinse tăbliţa.

— Sper că ştii să scrii. Kezia nu ştia şi am pierdut mult timp pentru a o învăţa. Nu mai dispun de acest timp.

Gisela strâmbă din nas jignită.

— Bineînţeles că ştiu! Ştiu tot ce este necesar pentru a deveni soţia unui om de afaceri onorabil şi pentru a conduce gospodăria acestuia şi a lucra cu registrele. Cu vrăjitoria şi cu altele asemănătoare nu m-am ocupat niciodată.

Gaudentius o întrerupse râzând. Apoi rânji batjocoritor.

— Dacă ar fi trebuit să aştepţi după un om de afaceri onorabil, ai fi rămas fată mare până la sfârşitul zilelor tale. Eu nu cunosc niciunul onorabil. Dar acum ia creta în mână şi scrie ce îţi dictez.

O copleşi cu o mulţime de cuvinte ce sunau străin, pe care ea nici nu le pricepea şi nici nu le putea scrie repede pe tăbliţă. Abia când el se întoarse din nou către ea îi observă mâinile ce se odihneau în poală.

— Ce-i asta? Am spus să scrii!

Gisela dădu mânioasă din cap.

— Nu învăţ nicio lucrare diavolească!

Faţa lui Gaudentius se întunecă şi acesta trase atât de adânc aer în piept, că Giselei i se făcu frică să nu păţească ceva. Dar el îşi reveni rapid, apucă un băţ subţire aflat lângă el şi o ameninţă.

— Dacă asta vrei, pot şi să te îmboldesc. În ce o priveşte pe Kezia, nuiaua asta s-a dovedit deosebit de

eficientă!

Când ridică băţul ca să o lovească uşor, mârâitul lui Dagga îl făcu să încremenească. Îi aruncă o privire scurtă căţelei, înţelese că aceasta era gata să sară la el şi înjură ca un mercenar.

— Ar fi trebuit de mult să pun să fie omorâtă bestia asta.

— Faceţi-o, şi o să vă purtaţi blestemul până la sfârşitul zilelor voastre!

Gisela îi mulţumi căţelei cu un zâmbet.

Ea simţise doar rareori nuiaua, dar aflase de la câteva fete din vecini cât de dureroase pot fi loviturile.

Gaudentius părea să fi înţeles că era mai bine pentru el să încheie pace cu Dagga şi lăsă jos nuiaua.

— Femeie, nu este vorba doar despre mine, ci şi despre soţul tău. Spuneai mai devreme că ai fost educată pentru a fi o bună soţie. Atunci conştiinţa ta ar trebui să te oblige să faci totul pentru a-l elibera de blestem.

Acest argument o puse pe Gisela într-o situaţie fără ieşire. Luă creta şi privi cu teamă către Gaudentius.

— Juraţi că ceea ce mă veţi învăţa nu mă va costa nemurirea sufletului meu!

— Îţi jur, aşa să mă ajute Dumnezeu!

Deşi vocea lui Gaudentius suna cinstit şi chiar festiv, îndoielile o măcinau pe Gisela. Obiectul cel negru întunecase deodată încăperea, iar lumina crucifixului alungase cu greu negreala din jur. În acelaşi timp avea impresia că Gaudentius nu era conştient de consecinţele acţiunii sale. Totuşi simţea trezindu-se în ea o curiozitate nefirească, ce o îmboldea să descopere secretele bătrânului.

Câteva momente luptă cu sine, apoi plecă învinsă capul.

— Fie ca sufletul dumneavoastră să ardă veşnic în flăcările iadului dacă prin acţiunile dumneavoastră mă veţi lipsi de împărăţia cerului! Şi acum spuneţi-mi ce trebuie să

scriu.

Gaudentius făcu un gest cu mâna, ca şi cum ar fi alungat o muscă, dar nu răspunse prin nimic afuriseniei aruncate de ea, ci dictă din nou cuvintele.

— Acest exerciţiu foloseşte în primul rând întăririi puterii tale de concentrare. Femeile sunt fiinţe fluşturatice, a căror atenţie nu poate rămâne mult timp concentrată asupra unui lucru. Va trebui să înveţi să stăpâneşti această parte a ta dacă vrei să ne ajuţi pe soţul tău şi pe mine, spuse el pe un ton doct, ceea ce o deranjă atât de mult pe Gisela, încât după al patrulea cuvânt nu mai ştia ce urma şi trebui să întrebe.

— Vezi tu, asta este!

Gaudentius se strâmbă de parcă o prinsese asupra unei fapte urâte şi îi ţinu o lungă prelegere privind necesitatea concentrării şi a autostăpânirii, cărora li s-ar opune feminitatea şi pasivitatea sexului ei. Gisela suportă răbdătoare morala lui, spunându-şi că ar învăţa mult mai bine dacă el însuşi ar respecta aceste învăţături.

8.

În acea zi Gisela nu îl văzu pe soţul ei. Deşi îi stăteau pe limbă mii de reproşuri, era bucuroasă deoarece nu ar fi putut să şi le exprime pe un ton prielnic convieţuirii conjugale. Gaudentius o chinuise ore în şir, răzbunându-se cu nenumărate mici şicane pentru că prezenţa Daggăi nu îi permisese să o lovească cu nuiaua pe ucenică şi să se răstească la ea. O obligase să se opună cerinţelor corpului ei şi, sub pretextul îmbunătăţirii capacităţii ei de concentrare, să noteze cuvinte ciudate, probabil latine, cu vezica chinuitor de plină. Ea trebuise să îndure şi foame, şi sete în vreme ce i se spunea că învăţa mai greu decât cel mai puţin înzestrat bărbat. Când seara se întorsese în camera ei, însoţită de Dagga, şi pentru prima dată goli un urcior cu apă de izvor, părerea ei cu privire la bărbaţi era foarte proastă. Prea evident o făcuse Gaudentius să simtă

cât de dispreţuitor priveau mulţi bărbaţi femeile şi cât de lipsite de minte le găseau. Lihnită de foame, privi prin odaie.

— Nu ne-au adus nimic de mâncare?

Micuţa ei slujnică clătină din cap.

— Nu! La prânz am fost în bucătăria slugilor şi am primit câte ceva acolo. Poate că am fost servite doar ieri, în ziua sosirii noastre, şi acum se aşteaptă ca eu să mă duc după mâncarea dumneavoastră. Aşteptaţi, dau fuga până jos!

Dar înainte ca Gundi să fi ajuns la uşă, aceasta se deschise şi intră Anna cu o faţă şi mai încrâncenată decât de obicei. Se opri la o distanţă respectabilă de Dagga.

— Avem un oaspete la castel. Ar fi oportun să vii în sală.

Avea o voce gâtuită.

Gisela se întrebă despre ce oaspete o fi vorba, dacă femeia se purta aşa, şi se decise să nu impresioneze nici printr-o înfăţişare deosebit de dezagreabilă şi nici printr-o fire asemănătoare. Înainte de a o urma pe Anna, i se adresă lui Gundi:

— Du-te la bucătărie şi vezi dacă ai ceva să mănânci.

— La noi încă nu a făcut nimeni foamea!

Anna făcu cu mâna un gest de supărare şi o zori către uşă pe Gisela.

Dagga îşi urmă imediat noua stăpână. Anna îi aruncă o privire iritată şi o luă pe scări înaintea Giselei. Tânăra, în ciuda foamei chinuitoare, o urmă şovăitoare. Când trecu prin dreptul ferestrei din partea frontală a coridorului, putu zări luna plină care atârna deasupra peisajului ca o uriaşă felie sclipind roşiatic. O lumină lugubră acoperea împrejurimile, amintindu-i Giselei de situaţia ei. Remarcă totuşi că apăsarea din piept, care o chinuia de la intrarea în burg, se mai micşorase şi putea să respire mai uşor.

Se bucura să mai vadă şi alte figuri şi de aceea cobora scările cu plăcere. Încercând să arunce de sus o

privire asupra sălii cavalerilor şi să-şi dea seama dacă anunţatul oaspete se aşezase deja la masă, aproape că îşi suci gâtul. La uriaşa masă puteau să ia loc mai mult de cincizeci de oameni, dar în capul ei se aflau doar trei persoane. Gaudentius atârna în locul de onoare cuvenit gazdei, de parcă nici nu ar mai fi avut puterea să se aşeze drept. Arăta acru ca vinul ţinut descoperit la soare mult timp, iar roba de învăţat stătea pe el ca o piele plină de riduri pe un trup veşted.

Pe soţul ei nu îl putu zări niciunde. În locul acestuia, la dreapta lui Gaudentius, stătea un bărbat voinic, care purta o tunică cu dungi verzi şi aurii şi pantaloni în aceleaşi culori, lungi până la genunchi, ambele piese de îmbrăcăminte prevăzute cu şliţuri mici, căptuşite cu roşu. Avea ciorapi asortaţi, roşii. Pantofii uşori, din piele, veşmântul şi boneta tivită cu blană îl recomandau ca pe un nobil. Trebuia să fie trecut de patruzeci de ani. Îi adresă Annei, care luase loc în faţa lui, priviri ce nici nu puteau fi mai explicite. Prezenţa sa părea să îi fie foarte plăcută mătuşii lui Gaudentius, pentru că, atunci când îi vorbea, întindea mâna şi îl atingea cu un gest familiar.

— Dânsul este Herr Eckehard von Trelling, vecinul meu preferat, îl prezentă Gaudentius când Gisela cobora ultima treaptă a scării.

Ea îi acordă lui Herr Eckehard doar o privire fugitivă, pentru că o interesa mai mult bărbatul care se afla în faţa cavalerului. Era cu cel mult cinci ani mai în vârstă decât ea, îmbrăcat cu o tunică până la genunchi, garnisită cu borduri de culoare roşu-închis. Purta ciorapi deschişi la culoare şi pantofi maro, cu cureluşe. Pălăria lui era albastră, cu borurile ridicate. Nu arăta atât de luxos ca celălalt oaspete, dar în ochii Giselei îl punea în umbră pe cavalerul mai în vârstă. Avea o figură bine proporţionată, deşi nasul îi era încovoiat ca un cioc de vultur, şi, spre deosebire de nobil, se bărbierise de curând, ca şi cum ar fi dispus de un băiaş.

Când Gisela se apropie, acesta făcu o mişcare de parcă ar fi intenţionat să se ridice şi să îi vină în întâmpinare, dar se lăsă înapoi pe scaun şi respiră adânc. În acelaşi timp, îi făcu lui Gaudentius un semn, pe care acesta păru că îl înţelege, dar că nu îl aprobă. Deoarece bătrânul magistru se încruntă şi răspunse pretenţiei mute a oaspetelui printr-un energic gest negativ.

Pe Anna nu o interesă acest dialog mut, ci îl prezentă Giselei pe tânărul bărbat.

— Dânsul este Georg Streller, fiul lui Anton Streller din Schwabach.

Numele de Streller şi referirea la Schwabach trezi amintiri în Gisela. Era vorba despre unul dintre comercianţii cu care tatăl ei făcuse odinioară afaceri bune. În urmă cu doi ani, Otto Güldener renunţase la colaborarea fructuoasă cu acesta, pentru a face afaceri cu alţi negustori, care îi promiseseră un câştig mai mare. Dar cuvintele acestora valoraseră mai puţin decât hârtia pe care o iscăliseră, iar tatăl ei plătise cu ruina reorientarea legăturilor sale.

— Herr Streller ne face doar o scurtă vizită. Mâine-dimineaţă pleacă.

Vocea lui Gaudentius părea arţăgoasă, de parcă prezenţa tânărului negustor îi displăcea. Mefienţa lui Gaudentius i-l făcu Giselei şi mai simpatic pe vizitator. În faţa lui Georg Streller făcu o reverenţă, cum se cuvenea în faţa unui om înstărit de origine nenobilă, în timp ce în faţa lui Eckehard von Trellingen îşi înclină capul.

— Dar aţi prins o păsărică drăguţă, iuncher Matthias! se exprimă laudativ Trellinger.

Gisela se uită iritată în jur. Nu cunoştea nicio persoană care să poarte acest nume şi se întrebă cui i se adresase cavalerul.

Anna o lămuri.

— Se referă la nepotul meu, botezat cu numele de Matthias von Ribelsborn, dar care crede că trebuie să îşi

zică magistrul Gaudentius.

— Toată această „magistrăreală” nu a dus la nimic bun!

Cavalerul Eckehard strâmbă din nas şi pentru aceasta se alese din partea lui Gaudentius cu o privire furioasă.

Încercarea acestuia de a da cu pumnul în masă nu provocă decât un plesnet uşor.

— Anna, vin bucatele ori trebuie să flămânzim la masă?

Mătuşa părea obişnuită cu indispoziţiile lui Gaudentius, pentru că doar zâmbi indulgent şi bătu din palme. Imediat apărură patru servitori cu o placă cu picioare scurte, ca o masă, prevăzută cu bare pentru transport ca o lectică. Bărbaţii o depuseră lângă masă. Pe ea se aflau duzini de castroane, platouri şi castroane. Slujnicele aduseră prosoape umede, cu care cele cinci persoane îşi puteau şterge mâinile, şi le puseră de gât şervete mari. Fu adus şi vinul, după care li se serviră invitaţilor îmbelşugatele bucate, din care s-ar fi putut sătura cel puţin un număr dublu de oaspeţi.

— Treci la atac! o invită Eckehard pe Gisela, care fusese aşezată lângă el, şi se aplecă puţin deasupra decolteului ei.

Ceea se pare că nu prea le plăcu celor prezenţi. Anna îşi drese glasul şi îi puse lui Trellinger o întrebare absolut de prisos. Momentul fu folosit de Georg Streller spre a se adresa Giselei:

— Am auzit că sunteţi fiica negustorului Otto Güldener din Nürnberg. Tatăl meu a lucrat cu el şi regret că relaţiile de afaceri s-au răcit, căci altfel v-aş fi vizitat şi aş fi făcut cunoştinţă cu dumneavoastră.

— Într-adevăr, ce păcat!

Răspunsul ţâşni fără ca Gisela să îşi fi putut controla vorbele. Imediat se ruşină pentru exclamaţia negândită, deoarece era totuşi o femeie măritată.

Dar Georg Streller zâmbi şi i se adresă Annei, care şedea lângă el:

— Nu ar fi mai bine dacă aţi schimba locul cu cel al domnişoarei Gisela? Aţi fi mai apropiată de Herr Eckehard.

— Hei, nu aşa ne-a fost vorba! Tu să rămâi cu tânăra şi eu cu…

— …baborniţa? Sper că nu asta ai vrut să spui, dragă!

Ochii Annei aruncară fulgere, sub care Herr Eckehard se făcu mic.

— Nu aş fi îndrăznit niciodată să spun aşa ceva, doamna mea adorată! Doar de doi ani mă străduiesc să fac tot ce pot spre a te convinge să accepţi sfânta legătură a căsniciei cu mine.

Cuvintele lui Eckehard acţionară asupra Giselei ca un duş rece: ea înţelese că nu se cuvenea să se ocupe fără jenă de un bărbat tânăr. Îşi luă privirea de la Georg şi rămase tristă cu ochii în gol. Dar Anna nu îi dădu răgaz să se autocompătimească, pentru că, fără a băga în seamă mina furioasă a nepotului ei, se ridică şi îi ceru Giselei să îi lase locul de lângă cavalerul Eckehard.

Nobilul râse.

— Draga mea, aşază-te totuşi de partea cealaltă a mea. Astfel sunt încadrat de două frumuseţi, iar bunul nostru Georg nu a mai rămas cu nimic.

— Dacă asta reprezintă concepţia dumneavoastră cu privire la prietenie, va trebui să analizez serios dacă nu ar fi cazul să renunţ pe dată la creditul pe care vi l-am dat.

Georg părea indignat, dar în privirea lui scânteiau mii de drăcuşori.

Deoarece Gisela, care se ridicase spre a-i ceda locul Annei, rămăsese nehotărâtă în picioare, el ocoli repede masa, făcu o plecăciune mai mult decât protocolară în faţa ei şi îi oferi braţul său.

— Vino, draga mea, urmează-mă şi acordă inimii mele puţină consolare.

— Nu te lăsa ademenită de mojicul acesta, Gisela. Nu merită.

Gaudentius ridică copanul de pui cu care îl servise slujitorul şi o clipă păru că i-l va arunca în cap lui Georg Streller. Apoi, spumegând de furie, coborî mâna pentru ca servitorul lui, Ludwig, să poată să îi taie carnea.

În timp ce Anna îi tăia lui Eckhard bucata de carne şi îi umplea cupa, Georg o conduse pe Gisela la locul aflat lângă al său şi îi mărunţi carnea, fără a ţine seama că uzanţele îi cereau doamnei să îl servească cu bucate pe bărbat.

— Prostănac! mormăi Gaudentius şi îl ocări apoi pe servitor pentru că nu îi tăiase carnea în bucăţele destul de mici. De-aş putea să mestec din nou cu dinţii proprii!

Această exclamaţie o făcu pe Gisela să îşi dea seama de motivul pentru care magistrul Alban nu era de faţă şi abia putu să îşi reţină lacrimile. În timp ce mânca încet şi, deşi îi era foame, înghiţea cu greutate chiar şi bucăţi mici, îl măsura pe furiş pe Georg. I se părea că până acum nu văzuse tânăr mai arătos şi îndrăzni să îşi imagineze ce ar fi fost dacă Anton Streller şi tatăl ei ar fi rămas parteneri de afaceri. Poate că Georg ar fi cerut-o în căsătorie, în loc să o fi făcut Bruno Tettenwieser. Fără să vrea, îi compară pe cei doi tineri şi, din această comparaţie, Georg ieşi victorios la toate capitolele. Se întrebă critic dacă era cazul să îi ia în nume de rău desfacerea logodnei lui Bruno, care acum i se părea mic şi respingător. Nu era cazul, stabili ea după o temeinică cercetare a conştiinţei ei. Georg doar arăta un pic mai bine şi se comporta mai simpatic. Dar soarta fusese atât de rea cu ea încât acum era soţia unei creaturi pe care o puteai numi doar monstru.

— Sunteţi atât de tăcută, draga mea.

Vocea lui Georg Streller puse capăt încâlcelii gândurilor din capul Giselei şi chiar o sperie.

— Scuzaţi-mă, eu…

— Tocmai voiam să vă ofer un piept de prepeliţă. Este

deosebit de gustos!

Fără a mai aştepta un răspuns, Georg înfipse vârful cuţitului într-o bucăţică de carne şi i-l băgă în gură Giselei. Într-adevăr era atât de fraged încât se topea pe limbă. Tocmai era pe cale să se bucure şi de a doua bucată, dar nici Gisela şi nici Georg nu o avură în vedere pe Dagga, care se aştepta să fie şi ea hrănită şi înşfacă bucăţica.

Gaudentius râse batjocoritor.

— Dacă te mai guduri aşa pe lângă Gisela, vei avea de-a face cu monstrul acesta, Georg! Se pare că bestia o socoteşte pe tânăra femeie proprietatea ei.

— În cazul acesta nu trebuie să îmi fac un duşman din căţea.

Georg apucă râzând o bucată mare de friptură de porc şi i-o aruncă Daggăi. Aceasta o prinse din zbor şi începu să o mestece cu poftă sub privirile pofticioase ale bracilor, care trebuiau să se mulţumească cu oasele. Dar Georg câştigase timp pentru a putea continua discuţia şi o mituia pe Dagga cu bucăţi gustoase, pentru a fi lăsat în pace să vorbească cu Gisela. Pe faţa lui Gaudentis apăru o expresie dezamăgită în locul ironiei batjocoritoare privind dificultăţile lui Georg din cauza pretenţiilor de proprietate ale Daggăi şi, la un moment dat, bătrânul apucă un ciolan mare pe care se pregăti să îl arunce în capul căţelei.

Anna întinse mâna peste Eckehard şi îl apucă de braţ pe Gaudentius.

— Eu nu aş face-o, nepoate! Pe ultimul bărbat care a încercat să o lovească pe Dagga am fost nevoiţi să îl salvăm cu nişte drugi, altfel animalul l-ar fi făcut bucăţele.

Cavalerul ridică pocalul ca pentru a toasta pentru Dagga.

— Şi tipul nu mai arăta prea bine! Dacă bărbierul de aici nu şi-ar fi cunoscut atât de bine meseria, nu ar mai fi supravieţuit muşcăturilor. Această Dagga este o căţea extrem de rea. Când va face pui, aş vrea şi eu unul dintre ei. Vă spun eu că face pui ca ursul, cum nu s-au mai văzut!

Cu aceasta Eckehard se avântă într-un monolog despre vânătoare, care tuturor, cu excepţia lui, li se păru prea plictisitor după primele cuvinte. Dar Anna îl ascultă aparent cu entuziasm, pentru că ea considera că orice este mai bine decât să rămână fată bătrână. Ea nu se mai considera nici destul de tânără pentru a avea copii. Dar pentru că Herr Eckehard dispunea de trei progenituri sănătoase tun de la soţia sa decedată, nici nu s-ar aştepta la moştenitori din partea ei. Ea se înţelegea excepţional cu băieţii şi cu fata cavalerului, care ar fi preferat-o ca mamă vitregă oricăror alte pretendente la căsătorie din împrejurimi. Dar, atât timp cât nepotul ei şi cel mai bun prieten al acestuia se aflau sub oribilul blestem, i-ar fi părut o trădare din partea ei să-i părăsească la nevoie şi mai ales Riebelsborn.

9.

Aşa cum prevăzuse Gaudentius, Georg Streller nu se mai afla a doua zi dimineaţa în castel. Giselei îi părea rău, pentru că acesta se dovedise un oaspete şi un partener de discuţie plăcut şi chiar o făcuse să râdă de câteva ori. În ciuda primelor semne, fusese o seară agreabilă, la care nu putuse să reziste mult timp nici mina posomorâtă a bătrânului mag. Gaudentius sau, cum ar fi fost mai corect să i se spună, iuncherul Matthias von Riebelsborn povestise în cele din urmă şi câteva glume mai deocheate, la care Gisela roşise şi la care Anna dăduse dojenitor din cap. Pe parcursul conversaţiei, Gisela constatase că discuţia vie părea că spărsese gheaţa dintre ea şi mătuşa gazdei şi spera că acest lucru îi va uşura întrucâtva viaţa între aceste ziduri.

Şi nu fu dezamăgită, pentru că în dimineaţa următoare Anna supraveghe personal aducerea micului dejun şi pentru scurt timp se şi aşeză cu ea la masă. În timp ce Gisela se servea cu terciul hrănitor din zeamă de carne şi pâinea din ovăz uscată rasă fin, mătuşa lui

Gaudentius povestea despre ceilalţi vecini ai Riebelsbornului, care după chestiunea cu blestemul rareori îşi mai făceau apariţia la castel. Era vorba îndeosebi despre familii de mici nobili, care se gospodăreau mai mult prost decât bine în fortificaţiile lor vechi, pizmuindu-i pe cei din Riebelsborn pentru banii aduşi de legăturile cu Georg Streller.

Gisela ciuli urechile când auzi numele lui Georg.

— Nu ştiam că nepo… Ăă, că magistrul Gaudentius este prieten atât de bun cu Herr Georg. Ieri-seară chiar am avut impresia contrară.

Nu o putea privi pe Anna ca mătuşă a stăpânului burgului, doar el părea după înfăţişare tatăl sau bunicul ei!

— Ieri Matthias a fost puţin cam insuportabil. Probabil că îl dureau oasele. La vârsta pe care o are datorită blestemului, este şi normal, răspunse Anna.

— Îmi poţi povesti ceva mai mult despre acest blestem?

Gisela o privi plină de speranţă pe Anna şi fu dezamăgită când aceasta dădu din cap cu regret.

— Nu, absolut nimic. În privinţa lui, probabil că tu ştii mai multe decât mine. Nepotul meu nu mi-a destăinuit niciodată cum a ajuns în situaţia asta. Nici nu m-a interesat, pentru că astea nu sunt lucruri care să preocupe un creştin onest.

Cuvintele Annei fură ca o palmă pentru Gisela. Şi ea se socotea o creştină onestă, dar fusese silită să pătrundă în labirintul tainelor diavoleşti în faţa cărora această femeie dădea înapoi. Totodată se mira că Gaudentius nu o chemase deja în această dimineaţă.

Nici nu se gândise bine la bătrânul mag, că Dagga ciuli urechile şi scoase un uşor sunet de avertizare. Puţin mai târziu, uşa se dădu de perete şi Gaudentius apăru şchiopătând.

— De ce nu ai mâncat încă? Este vremea învăţatului! se răsti el la Gisela.

Atitudinea lui nu îi plăcu Annei. Mătuşa se ridică şi se înfipse în faţa lui.

— Acum fii atent la mine, dragul meu Matthias! Sărmana asta nu poate face nimic pentru situaţia în care te afli tu. Pentru ea, tu singur eşti de vină. Ai să o laşi pe Gisela să îşi ia liniştită micul dejun, chiar dacă stai ca pe jăratic, şi să nu mai ridici tonul! Dacă din cauza ta se va prăbuşi jos de epuizare, nu vei câştiga nimic şi va trebui să îţi cauţi altă victimă!

Gaudentius nu avu nicio reacţie la cuvintele ei vehemente.

— Acum ai terminat? întrebă el când Anna se opri. Atunci du-te jos şi sâcâie-le pe slugile tale! Pe mine şi pe Gisela ne laşi să facem ce trebuie.

Se aşeză oftând pe o ladă şi o privi suspicios pe Dagga. Dar căţeaua nu îl băgă în seamă, ci se întoarse către Gisela, care tocmai mânca o porţie de jumări de ouă cu cubuleţe de pâine, făcând-o atentă cu un sunet scurt, dar strident că mai exista o gură de umplut.

Gisela şi Anna se întreceau în a hrăni căţeaua şi pentru prima dată Gundi îndrăzni să vâre o bucată de pâine în botul larg deschis. Când maxilarele grele se închiseră, tresări speriată şi îşi duse mâinile la spate, în siguranţă. Între timp, Gaudentius îşi frângea degetele tot mai supărat şi mormăi ceva de genul: „Femei care nu ştiu ce este important în viaţă”, în cele din urmă, bătu cu piciorul în podea.

— Hai odată, Gisela! Sau, din vina ta, bărbatul tău trebuie să rămână mai mult cu înfăţişarea asta groaznică?

— Pe tine te interesează mai puţin Alban decât te interesează persoana ta! îl ironiză ruda sa.

Se alese cu o privire otrăvită.

— Nu ştiu în ce măsură ar trebui să fie asta o crimă. O fi arătând Alban respingător, dar lui nu i-a fost afectată vârsta şi el mai poate trăi câteva decenii. În schimb, eu abia dacă am să supravieţuiesc iernii viitoare.

Anna îl privi surprinsă.

— Mie mi-ai spus că va dura ani până când va putea fi cineva pregătit să rupă vraja.

— Aşa şi este! Tocmai de aceea nu trebuie să pierdem timp. Dacă Gisela ar fi fost un tânăr, am fi putut fi acum mult mai departe!

Anna clătină din cap râzând.

— Dacă ea ar fi fost un tânăr, Alban nu s-ar fi putut căsători cu el. Aşa că nu te mai plânge! Niciun om raţional nu ar fi venit cu tine de bunăvoie. Nu puteaţi apela decât la o fată obligată de tatăl ei să facă prostia asta.

Gisela lăsa impresia că discuţia nu o privea, dar nu se putu împiedica să nu roşească. Pentru a-şi abate atenţia în altă parte, şterse castronul cu restul rămas de la pâine, pe care îl băgă în botul Daggăi, pentru că ea oricum era sătulă. Când se ridică, îi veni o idee:

— Aş vrea să îmi răspundeţi la o întrebare, Herr Gaudentius: după tot ce am aflat aici, se pare că soţul meu nu s-a născut cu înfăţişarea pe care o avea la căsătorie. Cum arăta înainte?

Anna fu cuprinsă brusc de tuse, iar Gaudentius făcu un gest de parcă ar fi vrut să sucească gâtul cuiva. Dar se mulţumi cu un fornăit şi îi ceru răstit Giselei să se grăbească.

Gisela îşi încrucişă braţele pe piept.

— Am dreptul să ştiu cum arată bărbatul meu şi ce fel de om este.

— Micuţa are perfectă dreptate.

Anna se distra enervându-şi ruda şi privea înveselită cum faţa lui Gaudentius păli întâi, apoi se întunecă.

Bătrânul magistru ar fi preferat să răspundă îndărătniciei Giselei cu nuiaua, dar prezenţa Daggăi şi faptul că tânăra putea în orice caz să alerge mai repede decât el îl făcură să se răzgândească. Strânse din buze până când acestea ajunseră ca o linie şi se gândi rapid. Faţa lui reveni la normal şi o măsură pe Gisela cu privirea

cu care te uiţi la un purceluş de lapte simpatic în timp ce te gândeşti ce îmbietor va fi acesta peste o săptămână pe farfurie.

— Tu ai vrut-o, femeie! Pe adevăratul Alban îl găseai mai curând prin cârciumi, la un vin şi cu femei uşoare, decât la muncă cinstită. După ce a tocat banii sărmanului său tată şi i-a ajuns cuţitul la gât, m-a implorat să îi destăinui secretul obţinerii aurului ca să scape de închisoarea datornicilor. După ce va fi scăpat de blestem, îşi va relua viaţa desfrânată.

Gisela fu atât de şocată de această dezvăluire, încât nu observă că Anna îşi bătea fruntea cu degetul. Se ridică brusc, făcu un pas în direcţia lui Gaudentius şi îl arătă cu degetul.

— Şi eu de ce l-aş ajuta? Credeţi că aş fi nebună să numesc soţ un astfel de om?

— Draga mea, eşti deja soţia lui. Fii sigură că în actuala lui înfăţişare este cu mult mai neplăcut decât înainte. Până acum singurul lucru care te protejează de îndatoririle de soţie este avertismentul meu că trebuie să rămâi fecioară până când terminăm lucrarea. Doar neatinsă eşti în stare să îţi îndrepţi gândurile curate şi nepătate de slăbiciunile femeieşti spre ceea ce te învăţ eu. Femeia care a simţit ghimpele plăcerii nu este aptă lucrării sfinte şi este doar o vrăjitoare demnă de dispreţ.

Gisela nu înţelese nici jumătate din ceea ce spusese magul, dar îi fu suficient să se sperie. Chiar dacă îl asculta pe Gaudentius şi învăţa acele lucruri tainice, ce puteau să le redea lui şi lui Alban vechea înfăţişare, mai târziu, când va împărţi patul conjugal cu soţul ei, va fi doar o vrăjitoare, adică una dintre acele fiinţe dăruite diavolului, despre care sfânta Biserică îi avertiza pe credincioşi. Dar nu îi putea cere nimeni această jertfă, chiar de ar fi depins de ea salvarea soţului ei. Pe lângă asta, nu înţelegea să se jertfească pentru un bărbat care nu merită sacrificiul ei.

Gaudentius văzu cum Gisela îşi scosese în faţă bărbia

şi se certă în sinea lui, pentru că de supărare recursese la o minciună. Va fi şi mai dificil acum să-i risipească îndoielile. Putea să vadă ce gândea, simţea şi valul magic pe care ea îl construia în jurul ei ca pe un zid de protecţie şi care trebuia condus în direcţia cea bună. Lui nu îi rămânea altceva de făcut decât să îşi aleagă cu mare grijă cuvintele următoare, pentru a o convinge să colaboreze în continuare.

— Nu vei fi nici ulterior vrăjitoare, pentru că eu te voi învăţa să îţi stăpâneşti puterile şi să trăieşti ca o femeie onorabilă, cu frica lui Dumnezeu.

Gisela se încruntă.

— Cu un desfrânat risipitor ca soţ?

— Ca respectabilă văduvă a magistrului care te-a luat de soţie din casa tatălui tău şi care nu va mai exista după ce blestemul va fi ridicat. Tu ai jurat credinţă monstrului Alban, şi nu craiului care a fost acesta.

Cu aceasta Gaudentius era mulţumit, de parcă vorbele lui rezolvaseră toate problemele cu care se confrunta lumea. Gisela nu era convinsă încă, dar nici nu mai avea puterea de a se certa în continuare cu magul. Mai întâi trebuia să câştige timp pentru a putea cugeta în linişte. Ceea ce se va întâmpla cel mai devreme diseară; până atunci Gaudentius nu o va scăpa din gheare.

Gisela nu ar fi vrut să urce din nou în odaia din turn, care nu mai fusese dereticată de mult, dar nu avea ce să facă. Când, cu toate reţinerile ei, îi trecu pragul, privirea ei se opri asupra luminii limpezi emanate de crucifixul de argint, care i se părea precum focul călăuzitor ce orienta vasul în plină furtună către portul sigur. Împinse puţin scaunul ei în direcţia forţei liniştitoare şi se aşeză. În acest timp, Gaudentius încerca să închidă uşa înainte ca Dagga să poată intra, dar căţeaua fu mai rapidă şi oricum mai puternică decât el. Cu un avânt care ar fi făcut ţăndări chiar şi lemnul gros al uşii, ţâşni în încăpere, se aşeză la picioarele Giselei şi îşi lăsă capul pe labe.

Magistrul decise să ignore animalul şi îi ceru ucenicei sale să ia în mână tăbliţa şi creta. După care dictă iarăşi un şir nesfârşit de cuvinte latineşti, pe care ea trebui nu numai să le noteze, dar şi să le citească, el corectându-i nemilos pronunţia.

— Este *citus*. Cu ei, şi nu Kitus. Doar se pronunţă Cezar, nu Kesar.

Gisela strânse din dinţi până când i se albiră obrajii şi repetă cuvântul aşa cum voia Gaudentius. „Mi-ar fi mai uşor dacă aş şti ce înseamnă”, gândi ea. Totuşi magul o puse în continuare să scrie şi să pronunţe cuvinte fără a i le explica. Subaprecierea evidentă a inteligenţei ei o necăjea, dar în acelaşi timp o îmboldea să îi demonstreze de ce era ea în stare de fapt.

Din cauza concentrării, de această dată nici nu mai auzi clopotul ce anunţa prânzul. În timp ce Gaudentius încă se întreba dacă să întrerupă cursul, Dagga ciuli urechile, lătră scurt, dar sonor şi o împinse pe Gisela cu botul.

— Ce-i cu tine? o întrebă mirată Gisela, ca şi cum s-ar fi adresat unei fiinţe omeneşti.

Apoi auzi de jos vocea Annei.

— Veniţi la masă sau trebuie să vă aduc eu prânzul?

Abia acum băgă de seamă Gisela cât îi era de foame şi lăsă creta. Dagga dăduse deja fuga la uşă, iar Gaudentius le urmă pe cele două cu o mină nemulţumită. Îşi zise că o scurtă pauză pentru masa de prânz nu merita totuşi o ceartă cu mătuşa.

Deoarece nu aveau oaspeţi, Anna pusese masa nu în sala cea mare, ci într-o încăpere cu bovindou a castelului. Camera era hexagonală şi avea patru ferestre prin care se vedea până departe ţinutul deluros şi împădurit. La o distanţă pe care un călător ar fi parcurs-o în două ore bune Gisela zări un castel în vârful unui deal.

— Este Trelling, căminul lui Herr Eckehard.

Vocea Annei avea o duioşie ce trăda că abia aştepta

să se mute acolo ca nouă stăpână. În acel moment Gisela înţelese că îndeplinirea acestei dorinţe depindea de succesul ei în ce îl privea pe Gaudentius şi se simţi stânjenită. De aceea nici nu îi tihniră bucatele atât de măiastru pregătite şi până şi vinul roşu subţiat cu apă proaspătă de izvor îi lăsă în gură un gust amar.

— Mâine Alban va lua iarăşi masa împreună cu noi.

Odată cu remarca lui Gaudentius, Gisela îşi dădu seama că nu simţise nici măcar o clipă lipsa soţului ei. Dar, după tot ceea ce îi relatase Gaudentius despre el, absenţa lui chiar o bucura. Din fericire, va trebui să îi suporte prezenţa numai pe timpul meselor. Conform celor spuse de Gaudentius, el nu avea ce căuta nici în odaia şi nici în patul ei.

10.

Riebelsborn i se părea Giselei un loc uitat de lume. Zilele treceau una după alta la fel, lipsite de acel du-te-vino pe care în vremurile bune îl trăise în casa părintească. Gaudentius nu invita pe nimeni la el şi nu părăsea burgul niciodată. Dintre vecini, doar Eckehard von Trelling mai trecea pe aici o dată pe săptămână şi era vizibil bucuros dacă nu îl întâlnea pe stăpânul castelului. Atunci cavalerul îşi dubla efortul de a o convinge pe Anna să consimtă asupra căsătoriei şi să convieţuiască la Trelling. Femeia câştigase între timp şi încrederea Giselei, care s-ar fi bucurat de fericirea ei. Dar ea spera şi că ruda lui Gaudentius va rămâne la Riebelsborn, pentru că era singura care putea să convingă slugile să rămână. Dacă ea pleca, acestea ar fi întors spatele castelului, chiar cu riscul ca în afara lui să devină cerşetori.

Gisela încă nu reuşise să stabilească relaţii mai bune cu servitorii. Oamenii i se fereau din cale sau îşi plecau privirile când ea le vorbea. Se străduiau să-i îndeplinească cât mai repede posibil ordinele, ca şi cum le-ar fi fost teamă că pentru orice întârziere vor fi sever pedepsiţi. De

serviciile ei personale se ocupa Gundi, care, în ciuda tinereţii ei, dobândise la castel drepturi care le făceau să pălească de invidie şi pe cele mai vârstnice slujnice. Dar nimeni nu cuteza să conteste poziţia micuţei sau măcar să o supere în vreun fel. Astfel, stăpâna şi slujnica ei trăiau între locuitorii burgului ca nişte leproşi, de care toată lumea se ferea cu mare teamă. După cum constată în curând Gisela, aceleaşi graniţe invizibile despărţeau oamenii şi de Gaudentius şi de Alban. Făceau parte dintre acei magi de care trebuia să îţi fie frică, deoarece aceştia se ocupau cu lucruri aflate dincolo de puterea de înţelegere a omului simplu.

În primele zile, Gisela considerase revoltătoare atitudinea oamenilor de a o băga în aceeaşi oală cu cei doi blestemaţi. Dar, după un timp, remarcase că instruirea dură impusă de Gaudentius, pe care o resimţea deseori ca un chin, îi ascuţea simţurile precum o tocilă lama unui cuţit. Astfel, dojenise o slujnică deoarece aceasta servise supa fierbinte într-un castron crăpat, dar când vru să îi demonstreze asta femeii intimidate, constată că acea crăpătura nu era vizibilă cu ochiul liber. Dar ea o descoperise de la mai mult de zece coţi.

Auzul îi deveni mai bun şi putea să deosebească cu ajutorul nasului cele mai fine mirosuri. Atunci când cobora la masă în încăperea cu bovindou, ştia deja de la uşa odăii din turn a lui Gaudentius ce se gătise în ziua respectivă, de la primul până la ultimul fel de mâncare. Însă cel mai mult o mira că Gaudentius nu părea să fi remarcat aceste schimbări. El o tot punea să scrie la nesfârşit cuvinte latineşti şi să le repete papagaliceşte, dar între timp îi arătase şi primele mijloace magice pe care ea trebuia ulterior să le folosească pentru dezlegarea vrăjii. Gisela nu pricepea nimic din ele, iar Gaudentius o trata la fel de nesuferit ca în prima zi. Alban îl ajuta doar la predare şi se comporta mai iritat decât bătrânul mag. Soţul ei părea să o privească doar ca mijloc pentru atingerea unui scop şi,

spre mirarea ei, era supărată pe el. Chiar dacă intenţia lui fusese în primul rând de a aduce sub autoritatea lui de soţ o fată înzestrată supranatural, ar fi trebuit să-i acorde acesteia măcar respectul cuvenit.

În acest timp îi aducea mângâiere doar afecţiunea tot mai mare pentru Dagga. În burg animalul era deja denumit câinele sau uneori bestia miresei magului, pentru că Dagga nu se îndepărta niciun pas de ea şi mârâia la oricine o privea doar urât pe Gisela. Uriaşa căţea nu se supunea însă nici ordinelor ei. Daggăi îi plăcea să doarmă în patul Giselei, să o însoţească pe vreme bună sau pe vreme rea afară – ceea ce nici Gaudentius nu avea curaj să îi interzică – şi considera că sarcina cea mai importantă a Giselei era ca în timpul meselor să o hrănească cu tot felul de bunătăţi. Tânăra făcea asta cu plăcere, căci căţeaua îi dădea senzaţia că avea cel puţin o prietenă în castel. Şi Anna o trata prieteneşte, dar aceasta era foarte prinsă de obligaţiile ei de administratoare şi nu prea găsea timp şi pentru ea. Nici Gisela nu avea timp pentru o scurtă pălăvrăgeală decât rareori, pentru că instruirea îi solicita toate puterile.

Fără să îşi dea seama, trecuse deja o lună de când se afla la Riebelsborn şi renunţase la toate ideile legate de coabitarea cu bărbatul ei. De fapt, între ea şi Alban nu exista nimic care să-i lege, nici măcar mici gesturi ce i-ar fi dat posibilitatea să se împace cu soarta ei.

Într-o seară, înainte de lună plină, Alban fusese insuportabil şi, în timp ce Gisela se gândea cum să reacţioneze la afirmaţiile lui jignitoare, el se ridicase şi părăsise încăperea fără măcar să salute.

Anna se aplecase spre ea şi îi pusese mâna pe braţ.

— Nu te supăra pe el, copilă! Următoarele două zile nu ai să îl mai vezi.

— Pleacă într-o călătorie?

— S-ar putea spune şi aşa.

Gaudentius se încruntă şi îi ceru lui Ludwig,

servitorul său, să îi taie carnea în bucăţi preferabil mai mici.

Anna râse, apoi i se adresă Giselei:

— Cavalerul Eckehard va cina mâine din nou cu noi. Înainte de căsătorie, Gisela l-ar fi considerat pe Trellinger drept un singuratic ciufut şi s-ar fi amuzat pe seama lui. Dar acum era bucuroasă să îl revadă pe nobil. După orele de instruire, venirea acestuia reprezenta o schimbare şi în prezenţa lui îi pica greu şi lui Gaudentius să îşi păstreze mina posacă.

11.

Gisela tocmai o ducea pe Dagga afară, când Eckehard von Trelling intră călare în curte. Era îmbrăcat asemănător cu ceea ce purtase la ultima vizită, iar la beretă avea înfipte trei pene de bâtlan. Când o văzu pe Gisela, îşi conduse calul către ea şi coborî din şa. Pe faţa lui era afişat un zâmbet larg şi avea o privire glumeaţă, se îndreptă spre ea, o îmbrăţişă şi îi depuse pe obraji două sărutări plescăite. Îi dădu drumul şi se întoarse vesel către Anna, care ieşise din castel pentru a-l întâmpina şi care îl privea cu mâinile în şolduri.

Trellinger râse zgomotos când îi văzu faţa.

— Dacă tot au dat greş toate mijloacele întrebuinţate pentru a te face a mea, m-am gândit că aş putea să încerc să îţi stârnesc gelozia.

Anna deschisese deja gura pentru un discurs impetuos, dar declaraţia sinceră îi tăie cuvintele. Îl privi pe cavaler cu ochii mijiţi şi cugetă dacă ar fi trebuit să îi dea crezare sau dacă nu cumva acesta chiar se aprinsese după Gisela – în definitiv, soţia lui Alban era cu mai mult de zece ani mai tânără decât ea. Chiar dacă Gisela nu era neobişnuit de frumoasă, avea o înfăţişare plăcută, în timp ce Anna era conştientă de vârsta ei şi de urmele lăsate de aceasta. Îi plăcea cavalerul, deşi acesta căuta în primul rând să găsească o nouă mamă pentru cei trei copii minori

ai săi şi era gata să îl urmeze imediat ce Gaudentius nu va mai avea nevoie de sprijinul ei.

Totuşi nu voia ca Eckehard să scape nepedepsit.

— Am să dau indicaţii slujnicelor să te servească doar cu pâine uscată, pentru că ai adus ceva de uns cu tine.

Cavalerul nu se dădu bătut atât de uşor.

— Dacă dorinţa ta este să mănânc doar pâine, aşa va fi. Dar sper că vei fi mai generoasă cu mâncarea după ce ne vom căsători. Un bărbat trebuie să aibă putere ca să-şi bucure nevasta la pat.

Fără să vrea, Anna roşi ca o fetişcană.

— Nu ar trebui să vorbiţi despre astfel de lucruri, cavalere!

Ea ridică ameninţătoare arătătorul, deşi Eckehard ignoră gestul şi râse.

— Asta ţine de convieţuirea bărbatului cu femeia, draga mea. Dacă mă mai tratezi mult cu refuz, va trebui să mă culc cu vreuna dintre slujnicele mele, care să-mi mai îndulcească nopţile reci şi singuratice.

Anna pufni indignată, dar simţi că va pierde acest duel şi se întoarse către Gisela.

— Şi bărbaţii mai afirmă că noi, femeile, nu ne gândim decât la pasiunile şi la satisfacerea plăcerilor noastre! Dar ei înşişi nu vorbesc despre altceva!

În acel moment, din spatele lor se auzi o voce amuzată.

— Nu ar trebui să extinzi asta la toţi bărbaţii, dragă Anna.

Cele două femei se întoarseră şi se treziră faţă în faţă cu

Georg Streller, îmbrăcat, ca şi la vizita anterioară, cu o tunică din catifea lungă până la genunchi, dar care de data aceasta era în culorile toamnei. Se duse la Anna, o trase spre el şi o sărută pe obraji.

— Fie să guste Herr Eckehard aceleaşi bucate pe care voia să ţi le servească ţie, spuse el când îi dădu

drumul.

— Fii bucuros că nu eşti de sânge nobil, mojicule, că altfel te-aş fi provocat la duel şi nu m-aş fi oprit până când nu ţi-aş fi străpuns ficatul! Eckehard îl ameninţă în glumă cu pumnul, după care îl strânse în braţe. Mă bucur că te revăd, prietene. Poate că poţi să o convingi astăzi pe domnişoara Anna să mă invite în iatacul ei, dacă tot nu vrea să se căsătorească atât de rapid cu mine.

— Ferească Dumnezeu! Nu vreau să fac cunoştinţă cu tigaia, răspunse Georg râzând şi îl luă de braţ. Haideţi în sală! Masa este pregătită şi nu este politicos să lăsăm gazda să aştepte.

În timp ce bărbaţii dispăreau în direcţia castelului, Gisela o luă de braţ pe Anna.

— Nu ştiam că Herr Streller este aici şi nici nu l-am văzut venind.

— Nepotul meu nu îţi lasă timp nici să te uiţi pe fereastră.

Anna îi dădu Giselei un bobârnac şi îi spuse să vină cu ea.

Gisela vru să o urmeze, dar Dagga scoase un sunet de avertizare.

— Trebuie să o duc pe pajişte, ca să se zbenguiască puţin.

Gisela ridică braţele într-un gest de regret şi plecă în grabă. Dagga sărea în jurul ei lătrând, apucând-o în joacă de mâini.

— Ai vrea tu! îi reproşă Gisela.

Dar Dagga văzu în observaţie doar o nouă invitaţie la joacă. Căţeaua se îndepărtă de Gisela abia după ce trecură de poartă şi începu să alerge ca nebuna dintr-o parte în cealaltă, de parcă nu mai făcuse mişcare de săptămâni întregi şi trebuia să recupereze. Tocmai acum, când Gisela se grăbea să ajungă în sala cea mare, însoţitoarea ei patrupedă părea dezlănţuită. Dagga lătra voioasă, se răsucea pe iarbă ori sărea în aer ca să prindă păsărele.

Abia când apărură primele semne ale înserării, căţeaua păru mulţumită şi veni cuminte în faţa prietenei ei, aparent incapabilă să facă cel mai mic rău.

— Acum mergem repede! Îmi este foame!

Acesta nu era întregul adevăr, căci Gisela voia să se bucure de oaspeţi şi, mai ales, de Georg Streller, care ca fiu de negustor îi părea în acest mediu străin ca o ancoră de care putea să se agaţe. Ştia şi că gândurile ei nu erau potrivite pentru o femeie căsătorită. Dar, chiar dacă îi era puţin ruşine, se bucura totuşi că îşi va putea petrece seara într-o companie plăcută.

Puţin înainte de ajunge la poarta pajiştii, mai privi o dată cerul ce lua nuanţa cenuşie a serii. Palidă, dar perfect vizibilă, luna plină se ridica asemenea unui disc alb deasupra dealurilor. Peste mai puţin de o oră va străluci în toată splendoarea ei argintie şi îşi va revărsa lumina magică asupra pământului. Îşi aminti că auzise odată că lumina lunii pline alunga tot ce era rău şi fără să vrea se gândi la acea capsulă mică din aur din camera unde preda Gaudentius. Dar, când ridică privirea către fereastra acelei odăi, văzu ceva inform, de mărimea unui pumn, de un negru adânc respingător, ce părea că nu se sinchisea de lumina lunii.

Gisela se cutremură şi îşi continuă drumul alături de Dagga, până la castel. În sala cea mare, stăpânul castelului şi oaspeţii erau împreună. Gisela remarcă bucuroasă că Anna şedea lângă cavalerul Eckehard şi că îi lăsase liber locul de lângă Georg Streller. Se duse întins la acel loc, făcu o scurtă reverenţă şi se aşeză.

Georg Straller o întâmpină cu un surâs sclipitor.

— Păreţi înfierbântată, draga mea!

— De vină este Dagga. Nu m-a lăsat în pace niciun moment.

Deoarece, rostind aceste cuvinte, Gisela o mângâia pe uriaşa căţea, ele nu sunară ca un reproş. Şi Georg întinse mâna şi începu să o mângâie. Gisela se miră,

pentru că Dagga, care nu suporta să fie atinsă de niciun alt om în afară de ea, nu numai că acceptă, dar scoase chiar câteva sunete de plăcere. Când Georg începu apoi să o hrănească, aceasta se lipi de el, făcând-o pe Gisela să fie aproape geloasă. De când trăia aici, la Riebelsborn, Dagga devenise câinele ei, şi acum trecea cu arme şi bagaje de partea altuia. Apoi râse ea însăşi de astfel de gânduri. Georg fusese cu mult înaintea ei un oaspete bine primit aici şi probabil că o ştia pe Dagga de când aceasta era un pui mic şi stângaci.

— Aş da o sută de guldeni pentru a afla ce gândiţi! i se adresă Georg Giselei, pe deasupra lui Dagga.

Aceasta îşi înclină capul, ca el să nu-i vadă chipul.

— Gândurile mele, cu siguranţă, nu preţuiesc atât de mult.

— Sunteţi prea modestă! Gândurile dumneavoastră sunt cu siguranţă mult mai valoroase.

Georg îi făcu cu ochiul vesel şi îi dădu prima bucată adusă, o porţie de crap cu mirodenii, deşi un servitor aştepta să o servească.

Gisela mulţumi şi începu să mănânce. De cealaltă parte a mesei, cavalerul Eckehard ţinea o prelegere despre avantajele vânătorii cu câinii-urs. Mereu trăgea cu coada ochiului la Dagga, ca şi cum ar fi vrut să îi reproşeze că încă nu adusese pe lume pui. Pentru condiţia în care se afla, Gaudentius participa mai mult decât vioi la discuţie şi povesti câteva anecdote despre fostul lui vânător Sepp, cel care o adusese pe Dagga la castel şi care o crescuse. În cele din urmă, arătă către faţa sa slabă şi veştejită.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, aş fi preluat eu căţeaua după moartea lui Sepp. Dar aşa nu sunt în stare să mă fac ascultat nici măcar de căţelul de salon al unei muieri, darămite de către o bestie uriaşă ca asta! Nici Alban nu o poate dresa pe Dagga, deşi ea îl place. Dar se pare că ea îl consideră un câine peste măsură de mare, care ar trebui să îi dea *ei* ascultare. Gaudentius tăcu un

moment, bău o înghiţitură de vin şi i se adresă din nou lui Eckehard: Dacă totul decurge conform aşteptărilor mele, ai putea să o conduci acasă, ca soţie, pe mătuşa mea în mai puţin de un an. După aceasta îmi voi căuta şi eu o soţie sau cel puţin o menajeră cu calităţile corespunzătoare…

Nu putu să încheie fraza începută, pentru că Eckehard îl întrerupse rânjind.

— …spre a-ţi putea înlocui soţia şi la pat! Cred că tu şi Alban veţi simţi nevoia să recuperaţi. Prietenul tău deja s-a dotat bine.

Trellinger o învălui pe Gisela cu o privire plină de aluzii.

În timp ce Anna strâmba din nas dojenitoare, Georg Streller izbucni în râs şi prinse mâna Giselei.

— De câte ori vă văd, uit complet că sunteţi căsătorită cu un alt bărbat. Sper că el vă tratează bine, pentru că altfel ar trebui să îl învăţ bunele maniere.

— Mulţumesc, nu mă pot plânge!

Giselei i se făcu rău doar la gândul că Georg l-ar putea irita pe soţul ei şi ar putea să îşi piardă viaţa în labele lui puternice. Dar nu se putu sustrage mult timp veseliei generale din jurul mesei şi află din remarci izolate că Gaudentius, care faţă de ea făcea totdeauna pe profesorul nemulţumit, era foarte satisfăcut de progresele ei de până acum şi spera că ea va putea ridica blestemul ce plana asupra lor în cel mult un an.

12.

Cajetan îşi ridică privirea din oglinda de alabastru şi se întoarse cu buzele zvâcnind către homunculusul lui.

— Deci bunul Gaudentius crede că o să scape de blestemul meu într-un an. Dar nu va apuca să trăiască nici măcar un sfert din această perioadă. Apoi sufletul lui îmi va aparţine şi îmi va prelungi propria viaţă.

Magul privi satisfăcut la un ceas cu nisip aflat pe

cămin, de pe a cărui jumătate superioară aproape goală cobora un fir negru, subţire.

Fulvian urmări privirea stăpânului său şi se încruntă.

— Nu cumva nisipul se scurge mai încet decât până acum?

— Prostii! Ţi se pare ţie. În momentul în care se va scurge şi ultimul grăunte de nisip, fostul meu învăţăcel şi actual duşman îşi va găsi sfârşitul, iar după ce Gaudentius va fi mort, monstrul Alban va fi la fel de neajutorat ca un copil în leagăn şi nici el nu îmi va putea scăpa.

— În măsura în care nu moare într-o noapte cu lună plină, constată ironic homunculusul.

Cajetan înlătură această posibilitate printr-un gest energic cu mâna şi acoperi oglinda fermecată cu o pânză neagră precum catranul.

PARTEA A TREIA

NĂLUCA

1.

Gisela se trezi tremurând şi privi fix contururile lugubre desenate de lumina lunii pe plafonul încăperii. Încă o urmărea coşmarul care o înspăimântase. Se făcea că aruncase o privire în cea mai adâncă grotă a iadului şi îl văzuse pe Satan în persoană, pe tronul lui din oase umane în flăcări. Unul dintre supuşii săi – o creatură mică, crăcănată, cu o copită despicată în locul piciorului drept, cu o coadă terminată cu un smoc de păr şi cu coame de ţap – se aruncase în praf, în faţa stăpânului întunericului şi îi oferea acestuia un coş cu suflete captive.

— Cu cele mai respectuoase complimente de la sluga ta umilă, Cajetan!

Gisela se cutremura încă de groază, pentru că recunoscuse majoritatea sufletelor. Printre ele se aflau cel al lui Gaudentius şi, ceea ce nu o zguduise atât de tare, cel

al lui Alban. Dar şi fratele ei, Hans, se zvârcolea ca un vierme în coş, ce părea închis pe dinăuntru cu o pânză de păianjen, alături de beţivul împletitor de coşuri Landelin şi de sufletele altor două femei pe care nu le cunoştea. O voce îi spusese că în curând şi ea va împărtăşi soarta acestora.

Nu era primul coşmar de când sosise la castel, dar era cel mai urât dintre ele. Gisela trase adânc aer în piept, pentru a se linişti, şi încercă să îşi dea seama cât de târziu putea fi. Încă nu mijeau zorile. Ştia că va trebui să rămână trează până când se crăpa de ziuă, pentru că dacă adormea ar recădea în acel vis groaznic trăind inclusiv propriul sfârşit. Şi de aceasta se temea cel mai mult.

Pentru că în castel era linişte deplină, ziua ce venea părea să fie încă departe. Gisela se gândi să o trezească pe Gundi şi să stea de vorbă cu ea pentru a rămâne trează, dar nu vru să îi răpească acesteia atât de necesara odihnă a nopţii.

Coborî din pat şi se duse la fereastră. Orientându-se după poziţia constelaţiei Orion, care se arătase deasupra orizontului sudic de câteva zile, îşi putu da seama că era puţin trecut de miezul nopţii. Dacă nu revenea în pat, o aşteptau ore lungi şi reci. Mai înainte, Gisela nu se prea interesase de cerul înstelat, dar de câteva săptămâni Gaudentius o introdusese în arta astrologiei, pentru ca ea să poată stabili orele potrivite ridicării blestemului. Pentru a-şi distrage gândurile, încercă să îşi stabilească propriul horoscop în funcţie de poziţia stelelor. Dar nu reuşea fără calcule greoaie, pentru care trebuia să ia şi notiţe. Avea două pene pentru scris, dar nu dispunea de hârtie şi cerneală.

Până acum Gisela nu resimţise lipsa ustensilelor de scris, dar acum hotărî ca dimineaţă să îl roage pe bătrânul mag să îi dea cele trebuincioase. Dar alungă imediat acest gând, pentru că, aşa cum îl cunoştea, acesta îi va ţine doar o prelegere privind slăbiciunile fiinţei femeieşti şi o va

sancţiona cu scrierea unor cuvinte deosebit de dificile. Din când în când, avea voie să folosească hârtie în locul obişnuitei tăbliţe de ardezie şi simţea o anumită plăcere să acopere suprafaţa netedă cu scrisul ei delicat. Spre deosebire de ea, Gaudentius avea un scris foarte urât şi deseori trebuia să se străduiască să înţeleagă un cuvânt sau altul scris de el. Era deci lipsit de sens să îi ceară hârtie. Dar îl putea ruga pe Georg Streller. Cu siguranţă el îi va satisface cu plăcere acest mic capriciu. Pentru a afla când va sosi tânărul negustor, Gisela nu avea nevoie nici de hârtie şi nici de tabele astrologice, pentru că acesta apărea regulat după-amiaza târziu sau dimineaţa devreme, înainte de nopţile cu lună plină, şi părăsea castelul înainte de răsăritul soarelui. Gisela regreta că acesta rămânea totdeauna doar atât de puţin timp. I-ar fi plăcut să discute cu el mai mult, chiar dacă i-ar fi supărat pe soţul ei şi pe Gaudentius cu interesul manifestat pentru tânăr. Până una-alta, îl vedea pe Georg aproape mai des decât pe Alban, care zile de-a rândul se încuia în camerele sale şi nu îşi mai făcea apariţia. Gisela spera din toată inima că pe acesta îl chinuia conştiinţa pentru că prin căsătorie o pusese în această situaţie.

Gaudentius negase totdeauna existenţa unui pericol pentru nemurirea sufletului ei, dar coşmarul prin care trecuse îi dovedea Giselei că se afla pe calea ce ducea către iad. Strânse mânioasă din buze şi întoarse spatele ferestrei. Dacă nu voia să înnebunească, avea urgent nevoie de hârtie pe care să-şi aştearnă cele mai secrete gânduri, pentru că nu exista nimeni cu care să poată discuta despre temerile ei: pe Gundi probabil că ar fi înspăimântat-o de moarte cu cugetările şi viziunile ei, iar Dagga o asculta răbdătoare, dar lătratul ei plin de înţelegere nu reprezenta un răspuns satisfăcător.

— De ce nu îţi iei singură hârtie?

În primul moment privi speriată în jur, dar îşi dădu seama că îşi vorbise sieşi, dar atât de tare că aproape o

trezise pe Gundi. Fata se răsuci în pat, suspină şi chiar se ridică puţin. Dar îşi reluă somnul şi începu să sforăie uşor. Probabil că visa ceva mai plăcut decât stăpâna ei.

Gisela se apropie de uşă şi o deschise prudentă. O umbră apărută lângă ea şi auzi zgomot de labe. Dagga se trezise şi nu voia să o lase singură. Prezenţa căţelei, care părea să înspăimânte pe oricine din burg, îi dădu curajul de a se strecura de-a lungul peretelui până la scară pe care urcă treaptă cu treaptă. Era întuneric beznă, dar parcursese acest drum de atâtea ori încât îl cunoştea şi cu ochii închişi. Ştia chiar şi numărul paşilor ce trebuiau făcuţi pe coridorul de sus până la sala de studiu. Constată cu uşurare că uşa se deschise. Gaudentius nu luase măsuri de siguranţă deosebite, pentru că nicio slugă nu ar fi îndrăznit să intre în camera lui de lucru şi nici nu îi trecuse prin cap că ucenica lui s-ar putea întoarce aici din proprie iniţiativă. Gisela se gândi că, dacă el ar vedea-o, i-ar ţine iarăşi una dintre prelegerile sale prin care stigmatiza curiozitatea şi impulsivitatea feminină.

Cu un zâmbet răzbunător, împinse uşa şi intră. Imediat înaintă spre ea o negreală ce păru că îi striveşte inima, înspăimântată, se retrase un pas şi vru să renunţe la intenţia ei, când văzu crucifixul strălucind în întuneric. Deşi ştia că acesta era ascuns sub mai multe pături în cel mai îndepărtat colţ, părea că plutea în mijlocul încăperii. Lumina lui deveni tot mai puternică şi împinse înapoi oribila întunecime până când aceasta se retrase din calea Giselei şi în cele din urmă reveni pe servantă ca un vârtej asemănător unor picioare de păianjen.

Acum în cameră era lumină ca în plină zi. Deşi tremura de frică, Gisela era bucuroasă că nu mai trebuia să aprindă un felinar. Alergă în vârful picioarelor până la locul unde Gaudentius depozita hârtia, din care luă un teanc de coli de grosimea unui deget. Însă nu avea nici cerneală şi nici pene normale de scris, pentru că nu voia să le murdărească pe cele de argint din biroul ei. Dar putea

face rost de altele, smulgându-le din coada cocoşilor care cârâiau pe lângă burg.

Descoperi repede o călimară mică, din lut, urâtă, în care cerneala se uscase demult, pe care cu siguranţă că Gaudentius nu o mai folosise de ani de zile. O umplu atentă din vasul cel mare cu cerneală şi vru să părăsească încăperea, când avu senzaţia că cineva se afla în spatele ei. Se întoarse brusc, cu braţul ridicat pentru a se putea apăra de o lovitură. Dar nu era un om, ci doar o umbră cu contururile unei femei, ca părea că plutea deasupra crucifixului luminos.

Deşi contururile se estompau mereu, pentru a se reface din nou, Gisela văzu că acestea erau ale unei femei tinere cu un veşmânt cu aspect străin, ale cărui falduri cădeau splendid de pe umeri până peste picioarele încălţate cu sandale cu cureluşe. Când apariţia deschise gura şi spuse ceva, Gisela nu pricepu din primul moment. Dar pentru că cuvintele îi sunau oarecum cunoscut, trase concluzia că trebuie să fi fost în latină.

— Eu nu vorbesc limba ta, spuse ea neajutorată.

Femeia se descompuse, dar reveni cu înfăţişarea mai bine conturată şi îi făcu semn Giselei să se apropie.

Aceasta simţi cum i se întorcea stomacul pe dos, dar arătarea o atinse scurt pe frunte. Când aceasta vorbi din nou, Gisela auzi tot cuvinte în limba latină, dar i se părea că cineva le spunea şi în propria ei limbă, aşa că înţelese ce voia să îi spună năluca.

— Trebuie să mă ajuţi! Duşmanul tău este foarte puternic, iar eu sunt prea slabă pentru a-i face faţă mult timp.

Se părea că vorbitoarea era în mare pericol.

Gisela se retrase un pas şi o privi fix.

— Cine eşti?

— Numele meu este Lavinia. Am fost ucenică a Sfântului Sebastián, pe care duşmanii creştinătăţii l-au străpuns cu săgeţi. După moartea mea am fost aşezată în

acelaşi mormânt cu el. Când, decenii mai târziu, oameni credincioşi i-au strâns rămăşiţele pentru a le duce în bisericile lor ca moaşte, unul dintre ei a luat un os al piciorului meu drept os al sfântului. Acesta a pus să fie confecţionat un crucifix cu o capsulă pentru osciorul meu şi s-a rugat în faţa mea, ca eu să îl recomand sfintei Fecioare şi Domnului Iisus Cristos.

— Atunci eşti un fel de sfântă! exclamă Gisela.

— Pot fi un instrument al Domnului, dar cu siguranţă nu sunt o sfântă, contestă Lavinia. Dar acum, iute la treabă. Trebuie să distrugi conţinutul capsulei negre înainte de primul cântat al cocoşului!

Arătă către ghemotocul negru de pe servantă ce se agita în jurul recipientului mic şi auriu.

Doar aspectul lui era atât de respingător, că Gisela duse mâna la ochi.

— Nu pot face asta, murmură ea lipsită de curaj.

— Ba poţi să o faci! o îndemnă Lavinia. Am aşteptat atât de mult pe cineva care să vadă mai mult decât o poate face ochiul omului obişnuit şi mai mult decât îşi poate însuşi un alchimist sau un mag din cărţile lui. În tine curge sângele bătrânelor mame, care prin forţa lor au ţinut departe de popoarele lor răul şi care au ajutat oamenii, până când bărbaţi pioşi înşelaţi de trimişii lui Satan le-au acuzat de erezie şi le-au prigonit.

Gisela respira cu greutate.

— Vrei să spui că eu sunt una dintre vrăjitoarele acelea blestemate de Domnul?

— Blestemată de aceia care afirmă că vorbesc în numele Domnului, dar de fapt urmăresc intrigi diavoleşti! Tu, Gisela, eşti o armă împotriva duşmanului care ne ameninţă pe noi toţi cu întunericul şi cu focul cel negru.

Gisela nu ştia ce să creadă despre întâlnirea aceasta cu năluca. Ar fi preferat să părăsească încăperea cu prada ei şi să trateze totul ca pe o nălucire. Dar ceva în sinea ei o făcea să creadă că Lavinia exista şi că ea trebuia să îi

îndeplinească rugămintea. Involuntar, privirea îi alunecă spre ghemotocul întunecat, acum putând să vadă clar recipientul de aur. Apelă la tot curajul ei, se duse la servantă, întinse degetele şi încercă să apuce obiectul ce îi stârnea sila. Nu apucase bine negreala, când vârfurile degetelor i se înfierbântară, de parcă ar fi întins mâna spre o vatră de fierărie. Totodată simţi că îi vine să verse.

Gisela se înfurie. Se uită în jur, căutând un cleşte sau ceva asemănător, dar trebui să se mulţumească cu două bucăţi de postav, care, judecând după broderia lor, păreau să folosească drept învelitori pentru cărţile valoroase. Le înfăşură pe mâini, băgă mâinile prin negreală şi deschise capsula, izbucni în râs nedumerită. În frica ei, se temuse că din ea va ieşi un demon, care o va înşfăca şi o va duce cu el în iad, dar era vorba doar de un smoc de păr creţ, negru, care putea aparţine foarte bine şi unui urs sau unui porc mistreţ. Doar negreala ceţoasă, puternic prevestitoare de rău ce o emana, trăda că era legat de o vrajă.

— Nu îl atinge cu mâna goală! o preveni Lavinia.

Gisela se cutremură.

— Nici nu intenţionez. Dar cum să îl distrug? Părul se poate doar arde.

— Ar fi cel mai bine, fu de acord Lavinia.

Gisela privi crucifixul, a cărui lumină nu părea nici fierbinte şi nici pârjolitoare. După care îşi aminti de lampa care, împreună cu cremenea şi cu iasca, se afla în nişa de lângă uşă. După puţin timp, reuşi să aprindă fitilul cu o scânteie. Cu o pensetă de-a lui Gaudentius ţinu în foc un fir de păr creţ. Acesta pocni încet şi în încăpere se răspândi mirosul înţepător de sulf. Dar părul începu să ardă mocnit doar în vârf.

— Nu merge, oftă decepţionată Gisela.

Lavinia arătă către crucifix.

— Atinge lampa cu el şi rosteşte o rugăciune! Poate că ne va ajuta harul divin.

Gisela îi urmă sfatul şi, când trecu din nou părul prin flacără, se produse o lumină puternică şi părul fu distrus în câteva secunde. În acelaşi timp, în încăpere mirosi atât de puternic a pucioasă încât Gisela nu mai putu să respire. Se duse clătinându-se la una dintre ferestre, o deschise şi trase adânc în piept aerul răcoros al nopţii.

— Trebuie să continui! o zori Lavinia.

Gisela dădu din cap şi se întoarse la lampă. În timp ce ardea fir după fir, se uita după Lavinia.

— Pot să te întreb ceva? De ce, ca spirit, zăboveşti pe Pământ, şi nu în cer, cu Dumnezeu şi cu toţi sfinţii?

Pe faţa luminoasă a Laviniei trecu o umbră.

— Mi-am atras o mare vină: când duşmanii noştri, după moartea Sfântului Sebastián, ne asediau comunitatea, am fugit împreună cu trei însoţitoare la un bărbat care se pretindea a fi prieten. Acesta ne-a primit prieteneşte, deşi pe două dintre însoţitoarele mele le înspăimânta. Eu am râs de ele şi puţin mai târziu am părăsit refugiul situat mult deasupra râului Altmühl, pentru a căuta alţi prieteni şi a-i aduce acolo în siguranţă. La scurt timp, mi-a apărut în vis una dintre însoţitoare şi mi-a reproşat că le-am sortit unei grele osânde pe ea şi pe celelalte două. Afirma că gazda noastră le jertfise lui Satan printr-un ritual oribil, obţinând astfel prelungirea propriei vieţi. M-a blestemat să nu mă pot întoarce în împărăţia cerului până când sufletele ei şi ale însoţitoarelor sale nu vor fi eliberate.

Lavinia plecă ruşinată capul. Gisela văzu cum pe obrazul ei drept aluneca o lacrimă şi vru să o îmbrăţişeze şi să o consoleze. Dar, când făcu o mişcare de apropiere, Lavinia o rugă să continue arderea smocului diavolesc.

Puţin după aceasta, Gisela arse şi ultimul fir de păr şi vru să răsufle uşurată, când îi atrase atenţia o uşoară umbră. Se uită mai bine şi, ascuns pe jumătate sub un volum, descoperi un fir de păr. Îl ţinu şi pe acesta în flamă, şi din nou aerul se umplu de respingătorul miros al iadului.

Respirând greu, ea se salvă la fereastră şi, în timp ce se lupta să tragă aer în piept, auzi deodată zgomote pe coridor. Alergă la lampă şi suflă în ea. Dar când vru să dea fuga la uşă, Lavinia o opri.

— Ascunde-te sub pătura sub care se află crucifixul!

Gisela ascultă fără să se gândească şi trase pătura peste ea.

Atunci uşa fu deschisă şi se auzi o voce bubuitoare, pe care o recunoscu a fi a lui Gaudentius.

Dar aici nu este nimeni! Aş fi putut să jur că am auzit paşi şi voci!

Judecând după zgomote, bătrânul mag cotrobăia prin odaie, cercetând fiecare colţ. Gisela se şi crezu descoperită, când acesta se duse la fereastra deschisă, pe care o închise din nou.

— Vântul trebuie să fi fost. Dar este ciudat că eu nu am uitat niciodată fereastra deschisă. Se pare că vârsta mea se face tot mai simţită. Va trebui să o zoresc pe mica vrăjitoare să poată rupe vraja cât mai repede posibil.

Apoi Gaudentius părăsi încăperea. Gisela ieşi de sub pătură şi clătină din cap a mirare. După părerea ei, stăpânul castelului ar fi trebuit să o vadă atât pe ea, cât şi capsula goală în care se aflase părul. În afară de asta, încă mai trăsnea a pucioasă, ceea ce ar fi trebuit să remarce şi Gaudentius. Gisela vru să o întrebe pe Lavinia dacă nu cumva intervenise ea, dar năluca dispăruse şi nici nu mai reveni la rugămintea ei.

2.

Cajetan se înfăşură cu mantia lui din catifea, largă, ornată cu simbolurile stelelor, îşi puse pe cap coiful care aducea cu pălăriile aurite şi înalte din tinereţea lui şi se prezentă în faţa oglinzii din cea mai bună sticlă veneţiană, mare cât un stat de om. O primise de la un important negustor, ca răsplată pentru că îl sfătuise cum să devină mai bogat şi mai puternic. Cajetan strânse batjocoritor din

buze gândindu-se la serviciile pe care bărbatul i le va mai putea face. Căci legăturile negustorului se întindeau până departe şi o parte apreciabilă din câştigul lui provenea din răscumpărarea sclavilor creştini de la necredincioşii din Africa. Din fiecare ducat de aur primit în acest scop din partea Bisericii şi de la donatori voluntari, jumătate îi revenea lui.

Deoarece socotea că are puţini captivi, Cajetan intenţiona să făurească pentru negustor o piatră cu care acesta şi oamenii lui să-i recunoască printre cei răscumpăraţi pe oamenii înzestraţi pentru magie, pe care să îi trimită la el. Hetta, Kezia, Gaudentius şi Alban îi vor aduce deodată două vieţi omeneşti în plus. Cândva se va ocupa şi de soţia lui Alban, de fratele ei şi de beţivul împletitor de coşuri, dar aceasta reprezenta o pradă slabă în comparaţie cu vremurile când avea o rezervă de cinci sute de ani.

— Veţi reuşi să terminaţi curând să vă admiraţi singur, stăpâne?

Observaţia lui Fulvian îl smulse din gândurile sale pe Cajetan. Dar acesta nu reacţionă iritat, ci îşi strânse doar buzele dispreţuitor.

— Tocmai mă gândeam la acele vremuri în care tu mă slujeai mai bine decât astăzi.

— Aşa ceva nu este posibil, pentru că nicicând nu v-am slujit mai bine decât acum.

Cajetan avu impresia că în vocea creaturii sale e o urmă de zeflemea, dar râse apoi pe seama suspiciunii sale. Niciodată nu ar gândi Fulvian să se considere mai presus decât el. În definitiv, era creaţia lui şi se dovedise a fi un slujitor util, cu toată inexplicabila lui poftă pentru femei încă de la apariţie. Dar se părea că în ultimul timp homunculusul o lăsase mai moale.

— Le-ai convins pe cele două vrăjitoare să mă servească? întrebă Cajetan.

Fulvian îşi roti ochii în cap.

— Nu va mai dura mult, stăpâne. Am pus să fie despărţite. Kezia pare a fi un măr copt, ce va putea fi cules la fel de uşor ca acel fruct luat de Eva în grădina Edenului, crezând că l-ar putea bucura cu el pe Adam. Numai că a greşit!

Homunculusul izbucni într-un râs chiţăit şi săltă prin încăpere ca o veveriţă.

Cajetan îi dădu un picior.

— Şi cealaltă cum stă?

— Hetta este tăcută dintr-un material mai dur, dar cred că singurătatea o va înmuia.

— Asta sper şi eu, deoarece am nevoie de puterile mele magice pentru treburi mai importante decât să supun o vrăjitoare îndărătnică. În imperiu au loc evenimente importante! Împăratul Maximilian a îmbătrânit şi, dacă mă voi dovedi priceput, de mine va depinde numirea noului împărat. Deja au sosit mesageri din partea unor înalţi nobili care îmi solicită sprijinul. Am să mă gândesc pe care dintre ei să îl urc pe tron. Regretabil este că nu fac parte din cler, pentru că aş fi putut să ocup funcţia de inchizitor al imperiului şi atunci i-aş fi arestat pe toţi cei cu puteri magice. Fiecare dintre cei câştigaţi de partea mea din această poziţie mi-ar aduce prelungirea vieţii nu cu un secol sau două secole, ci cu milenii.

— V-aş putea mijloci cunoaşterea câtorva înalţi principi ecleziaşti, care v-ar ajuta în treaba aceasta contra unei plăţi minore, se oferi Fulvian.

Cajetan îl privi contrariat, pentru că nu era obişnuit ca homunculusul. Apoi vântură cu mâna dreaptă prin aer ca şi cum ar fi vrut să respingă acest gând.

— Nu mai spune prostii şi lasă-mă să mă gândesc! Pentru a-mi atinge scopul trebuie în primul rând să influenţez preluarea demnităţii imperiale. Voi analiza foarte amănunţit ofertele înainte de a decide pe cine ajut. Dar mai întâi vreau să văd ce mai face scumpul meu prieten Gaudentius. Cum se mai zbate ca să facă din fata

aceea o vrăjitoare?

Cajetan părăsi încăperea pentru a se duce în camera de studiu.

În timp ce el întindea mâna către pânza ce acoperea oglinda de alabastru, Fulvian rânji şuierând.

— Stăpâne, s-a întâmplat ceva! Simt asta!

Cajetan râse dispreţuitor, dar încetă fulgerător.

— Ce este asta? Apa din vas s-a tulburat!

Magul privea cu ochii larg deschişi în vasul pe a cărui suprafaţă, în loc de obişnuitele imagini clare, apăreau doar dâre cenuşii şi câteva umbre, ce aminteau foarte vag de oameni.

— V-am spus că am avut o presimţire rea! exclamă Fulvian.

Magul nu îl băgă în seamă, ci luă vasul, se duse la fereastră şi îi aruncă conţinutul în curte, într-o rigolă zidită ce evacua apa reziduală. Turnă apă proaspătă în vasul de alabastru şi rosti câteva cuvinte magice deasupra lui, însoţite de gesturi expresive. Suprafaţa apei străluci scurt, dar prezentă apoi aceleaşi imagini vagi. Cajetan îşi stăpâni cu mare greutate enervarea ce îl cuprinsese şi rosti o altă formulă magică. Suprafaţa apei se lumină scurt, după care pe ea apăru odaia negustorului ce îi dăruise oglinda veneţiană, atât de clar de parcă magul s-ar fi aflat la faţa locului. Acesta putu chiar să citească scrisoarea pe care negustorul tocmai o scria şi care cu siguranţă nu era destinată unor priviri străine.

— Oglinda de alabastru este în regulă! Cu atât mai mare este misterul pentru care nu pot privi în burgul lui Gaudentius! Să fi descoperit ceva ţapul acesta bătrân sau să fi învăţat o vrajă mai puternică?

Cajetan încercă iarăşi să-şi concentreze al treilea ochi asupra lui Gaudentius, dar din nou văzu doar umbre şi dâre.

— Trebuie să fie ceva în legătură cu fata, cu Gisela! De la început am avut o presimţire rea în ce o priveşte.

Eu…

O lovitură puternică de picior îl făcu pe Fulvian să ţipe revoltat, dar se opri imediat.

— Este o prostie! Fata dispune de forţe naturale, totuşi nu este nici vrăjitoare experimentată şi nici Gaudentius nu ar fi putut să o instruiască în aşa fel ca ea să reprezinte un pericol pentru mine. Aşa cum am văzut până acum, el a făcut totul greşit. Dacă vrea să obţină ceva, nu trebuie să trateze o femeie cu o asemenea putere ca pe o adeptă puţin înzestrată. Neisprăvitul acesta de la Riebelsborn trebuie să fi găsit într-una dintre cărţile pe care şi le-a procurat o vrajă care sporeşte puterea cârpăcitei lui vrăji de apărare.

— Nu există nicio vrajă, din cer până în iad, care să fie la fel de puternică precum părul meu pe care l-am strecurat în castelul lui Gaudentius. Deci înseamnă că acesta a fost distrus. Dar aşa ceva se poate face numai cu foc sfinţit!

Fulvian rânji şi îşi frecă coastele care îl dureau de la şutul maestrului său.

— Îmi este indiferent motivul din care acest obiect a devenit inutilizabil! Am să fac pe dracu-n patru ca să îi dau o grea lovitură lui Gaudentius!

Magul deja cocea planuri ce urmau să lovească în fostul lui ucenic. Privi involuntar ceasul cu nisip care îi măsura lui Gaudentius viaţa rămasă şi tresări ca lovit de o vână de bou: nisipul curgea acum invers, strângându-se în partea de sus a recipientului.

Pentru prima oară în cei mai mult de trei mii de ani de când se afla pe lume, lui Cajetan i se făcu frică. Gaudentius era doar un şarlatan cu puteri neînsemnate, care niciodată nu ar fi fost capabil să se măsoare cu un mag adevărat. Trebuie că îl ajuta cineva mult mai puternic decât era Matthias von Riebelsborn. Dar un duşman cunoscut este un duşman condamnat! Ridică pumnul drept şi ameninţă cu el în direcţia burgului adversarului său. Nu

triumfase Cajetan trei mii de ani în faţa tuturor inamicilor ca să se lase acum intimidat de un ageamiu jalnic.

3.

Giselei îi venea greu să spună de cât timp se afla la Riebelsborn. Poate jumătate de an. Vara lăsase locul toamnei şi acum acest anotimp cu splendidele lui culori începea să cedeze în faţa iernii, care ameninţa să înăbuşe pământul sub averse reci de ploaie şi zăpadă. Pentru a o împiedica pe Gisela să părăsească burgul, Gaudentius o lipsise mai întâi de haine călduroase şi blănuri. Dar pentru că Dagga nu ieşea fără tânără afară, Gisela o însoţise îmbrăcată mult prea subţire şi contractase o răceală gravă.

Acum Gisela se afla în dormitorul ei, transpirând de pe urma ceaiurilor de tei şi de muşeţel preparate de Anna şi luptându-se cu tuşea sufocantă. Se simţea rău, rău cum rareori se simţise. În acelaşi timp o încerca o anumită bucurie răutăcioasă. Gaudentius înjura şi era supărat fiindcă lipsea de la cursul lui, dar nu se bucura de nicio înţelegere, ci, după cum povestea Anna, de fiecare dată i se reproşa că purta vina îmbolnăvirii tinerei. Mătuşa lui îl izgonise din prima zi din cameră, explicându-i că Gisela se va însănătoşi mai repede dacă el rămânea cuminte în odăile lui. Magistrul se retrăsese urlând şi de atunci nu îşi mai făcuse apariţia. Şi Alban evita iatacul Giselei, aşa că ea nu ştia dacă el era îngrijorat din pricina ei sau nu. Este adevărat că prezenţa lui nu ar fi fost deosebit de agreabilă, dar ea îi lua în nume de rău că nu se ivise măcar o dată, ca să vadă cum se mai simte. Oricum, în faţa lui Dumnezeu ea îi era soţie, deşi căsătoria se realizase prin minciuni şi înşelăciune.

În seara aceea cu lună plină din decembrie, Gisela se simţea deosebit de rău. Gundi încerca să o facă să accepte cel puţin câteva linguri de supă caldă din orz, adusă din bucătăria castelului. Dar mirosul mâncării îi accentua senzaţia de rău şi ea întoarse capul. În acel moment cineva

bătu la uşă. Gisela încercă să ignore bătaia, dar Gundi se grăbi să deschidă uşa.

— Stăpână, aveţi o vizită! strigă ea cu un ton ciudat în voce.

— Nu vreau să văd pe nimeni!

— Nici pe mine? auzi ea un răspuns amuzat.

— Herr Streller!

Gisela sări cu o surprinzătoare energie şi îl văzu în uşă pe tânăr. O clipă se gândi cât de necuviincios ar fi să îl lase în dormitorul ei. Dar bucuria de a-l vedea era mai mare decât mustrările de conştiinţă şi de aceea îşi spuse că prezenţa lui Gundi făcea ca gestul ei să nu dea de bănuit.

— Intraţi! Gundi, mai avem ceva vin pe aici?

— Trebuie să aduc de jos, răspunse fata.

Gisela se întrebă dacă ar fi trebuit să îi ceară lui Streller să aştepte la uşă până când se întorcea Gundi şi decise că nu era cazul. În definitiv, era bolnavă şi nimeni nu ar crede că s-ar fi folosit de absenţa lui Gundi pentru ceva la care o bună soţie nici nu ar fi avut voie să se gândească.

— Atunci du-te şi adu vin. Dar te rog să te grăbeşti!

Ceea ce în ochii Giselei păru un compromis acceptabil.

Arătă către scaunul de lângă pat, pe care şezuse Gundi, şi îl invită pe Streller să ia loc.

— Regret că sunteţi bolnavă, Frau… Care este numele de familie al soţului dumneavoastră? De fapt eu nu îl ştiu.

La această întrebare, ochii lui Georg Streller scânteiară peste măsură de vioi.

Gisela încercă să îşi amintească, dar nu reuşi.

— Nu aş putea să vă spun, pentru că îl cunosc pe soţul meu numai ca magistrul Alban. Mai ştiu că este foarte bogat, pentru că şi-a permis să îi împrumute tatălui meu mai multe mii de guldeni.

— Mai bogat decât mine nu poate să fie.

În vocea lui Georg Streller era o nuanţă de aroganţă.

Gisela deveni brusc conştientă de o contradicţie pe care nu o remarcase până atunci.

— Ce ciudat! Cum de a putut magistrul să îi dea tatii atât de mulţi bani, deşi, conform celor spuse de Gaudentius, îşi tocase averea?

Streller izbucni în râs.

— Poate că l-am împrumutat eu!

— Dumneavoastră? Prin asta aţi fi vinovat de nenorocirea mea!

Pentru o clipă, privirea Giselei se întunecă şi mâna i se îndreptă către pernă, ca să i-o arunce în cap lui Streller. Dar se opri în mijlocul mişcării, pe de-o parte din cauza slăbiciunii, pe de altă parte din cauza lacrimilor ce îi curgeau brusc pe obraji.

Georg Streller o apucă de mână.

— Soţul dumneavoastră nu se poartă bine, nu este aşa?

Întrebarea o puse în încurcătură pe Gisela, care nu ştia cum i-ar putea răspunde. De fapt, magistrul Alban nu o trata nici rău, nici bine, ci doar îi ignora existenţa. Dar asta nu era ceva ce putea fi încredinţat unui străin. Îşi retrase mâna, îşi şterse lacrimile cu mâneca de la cămaşa de noapte şi ridică din umeri.

— Desigur că există multe femei care ar putea fi mai puţin mulţumite de soţii lor. Cel puţin al meu nu mă loveşte!

— Nici nu l-aş sfătui!

Ceva din vocea lui Georg o irita şi ea îl privi cu ochii mari.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Ce? Streller păru să remarce că prin afirmaţiile lui se situa deja pe o gheaţă cam subţire şi ridică braţele într-un gest ambiguu. Eh, de exemplu, v-aş putea ajuta să evadaţi de aici. Ar fi cel mai bun lucru pentru

dumneavoastră, credeţi-mă. Văd cât de nefericită sunteţi aici. Cum aţi putea fi fericită cu un asemenea monstru ca soţ! Aproape că te poţi îndoi de Dumnezeu pentru că s-a ajuns aici.

Vorbele lui incitante o torturau. Se gândise de câteva ori să fugă de la Riebelsborn, dar cugetând în linişte îşi dăduse seama că afară nu exista nimeni care să o primească. Singurul loc unde se putea refugia era casa părintească, dar tatăl ei ar fi predat-o imediat magistrului, din teama că acesta i-ar putea cere restituirea urgentă a împrumutului. Pentru o clipă, îşi puse întrebarea dacă nu ar trebui să îşi încredinţeze soarta lui Georg Streller. Dar se răzgândi: a-şi părăsi soţul era un păcat greu, cel puţin tot atât de greu ca acela pe care Gaudentius o silea să îl săvârşească. Şi, în afară de asta, îşi asumase o sarcină, de la îndeplinirea căreia, deşi îi repugna, nu se putea sustrage din motive de conştiinţă. Acum nu mai era vorba doar de a-i elibera pe soţul ei şi pe Gaudentius de blestem, ci era vorba şi de Lavinia şi de prietenele acesteia, care fără ajutorul ei ar suferi veşnic în iad. Nu avea nici cea mai mică idee cum va trebui să procedeze, dar dacă dezerta nu obţinea nimic.

Râse silit.

— Dragă Streller, te comporţi de parcă aş trăi aici doar cu pâine şi apă, în spatele unor ziduri de celulă. Dar duc o viaţă deosebit de plăcută. Să discutăm despre altceva! Dumneavoastră umblaţi în lumea largă: nu ar fi posibil ca o dată să îi vizitaţi şi pe părinţii mei şi să le transmiteţi salutările mele? Mi-ar face mare plăcere să ştiu ce mai fac ei.

Răspunsul fusese gândit ca o minciună care să o scoată din încurcătură, dar, în timp ce vorbea, Gisela simţea că el corespundea adevărului. Tatăl ei o vânduse lui Gaudentius ca pe o marfă, dar fusese silit să facă acest lucru de situaţia catastrofală în care se aflau.

— Aş fi vrut ca Tettenwieserii şi Beckheimerii să

plătească pentru tot ce ne-au făcut! izbucni ea furioasă.

Nici nu observă că Georg strângea din dinţi şi cum îi pălea faţa la auzul rugăminţii. Nu remarcă nici cu ce disperare o privi când uşa se deschise cu zgomot.

Era Gundi, care aducea o carafă mare din cositor şi două pocale.

— Cu cele mai bune salutări de la Frau Anna. Vă transmite că şi dumneavoastră ar trebui să luaţi o gură de vin.

Georg luă carafa şi una din cupe pe care o umplu şi i-o întinse Giselei.

— Beţi! Vă va face bine.

Gisela luă ascultătoare pocalul şi sorbi puţin. Pentru prima dată de când se îmbolnăvise, nu reprezentă pentru ea o obligaţie impusă de îngrijitoarea ei, ci o plăcere. Simţi pe limbă puţin gustul de fruct şi reuşi să înghită vinul destul de uşor. Simţind cum acesta i se urca la cap, îşi ţinu speriată respiraţia.

— Ce-aţi păţit, Frau Gisela? Vă este rău?

Georg se aplecă îngrijorat spre ea.

Gisela clătină din cap.

— Nu, sunt doar puţin slăbită. Vă rog să mă scuzaţi dacă voi fi mai tăcută.

Gândi că este mai bine să nu spună nimic, pentru că nu voia să-i ofere musafirului imaginea unei femei ameţite de băutură. Dar totodată simţi cum i se trezea dorinţa de viaţă şi cum i se face foame. Chiar se gândi să o trimită pe Gundi la bucătărie ca să îi spună bucătarului să pregătească o supă de pasăre. Dar, pentru că ar fi rămas pentru a doua oară singură în cameră cu Georg, renunţă. Musafirul îi mai turnă puţin vin şi îi luă mâna.

— M-aţi rugat să le transmit părinţilor veşti despre dumneavoastră. Promit că voi trimite pe cineva la ei.

Gisela gândise rugămintea ei altfel, şi anume că el personal va trece cu treburi prin Nürnberg, dar se simţea prea bolnavă şi istovită să mai intervină, iar intrarea Annei

o făcu să nu cadă pradă dezamăgirii.

— Pare să îţi meargă mai bine decât înainte, draga mea. Mă bucur, pentru că mai este un oaspete care vrea să îţi transmită urările lui de refacere rapidă.

Se dădu la o parte şi îi făcu loc cavalerului Eckehard, care intră vesel şi zâmbitor.

— Buna Anna are dreptate. Arătaţi bine, ba chiar prea frumoasă pentru inima unui bărbat solitar, care speră degeaba să fie auzit de o alta.

Ghiontul zdravăn al Annei îl duru.

— Dacă inima ta este aşa de fluşturatică, trebuie să mă întreb dacă nu aş greşi dându-ţi ascultare.

Eckehard veni imediat lângă ea. Îi luă mâinile într-ale sale şi se apropie de ea atât de mult încât corpurile aproape că li se atinseră.

Dar, draga mea, tu ştii că există doar o singură femeie pe care vreau să o duc acasă. Nu un mânz tânăr ca Gisela. Ea are abia câţiva ani mai mult decât fiul meu cel mai mare şi desigur că i-ar orienta preferinţele într-o direcţie greşită.

— Pe când o dihanie bătrână şi urâtă ca mine cu siguranţă că nu ar prezenta niciun pericol pentru tânăr, vrei să zici!

Deşi Anna ştia că nu fusese niciodată o frumuseţe, se simţea rănită.

Eckehard oftă şi căzu în genunchi în faţa ei.

— Ştii că eşti o femeie deosebit de chipeşă şi că ai de oferit totul unui bărbat. Dacă te-ai căsători cu mine, ţi-aş putea dovedi.

— Cred că l-aţi torturat destul pe fidelul dumneavoastră admirator, Frau Anna. Daţi-i mâna dumneavoastră, pentru a nu vă irosi viaţa şi nu veţi regreta.

Georg Streller sări în ajutorul cavalerului şi se alese cu o ciudată privire a doamnei.

— Tocmai tu spui asta? Ea tresări scurt şi îi zâmbi

Giselei. Cine ştie, poate că se va ajunge şi la această nuntă.

— Sunteţi încă destul de tineri pentru a avea copii, insistă Georg.

Eckehard îl bătu îndatoritor pe umăr şi îi promise că din partea lui va avea numai bine totdeauna.

— Din păcate, aţi fost doar o dată imprudent. Dar…

Icni primind între coaste un cot de la Georg, şi lovitura acestuia fu mai puternică decât ghiontul Annei.

— Cred că nu ar trebui să o mai necăjim pe Frau Gisela. Este bolnavă şi o vor apuca durerile de cap dacă mai vorbim aşa de tare.

— Este prima idee deşteaptă pe care ai avut-o astăzi, Georg. Anna îl împinse afară pe Eckehard, apoi şi pe Georg, care, în ciuda celor spuse de el, rămăsese lângă patul Giselei. Reveni scurt la bolnavă: Vinul se pare că îţi face bine, draga mea. Îţi este foame? Trebuie să mănânci ca să te refaci. Nu am să îi pot interzice o veşnicie inutilului meu nepot să te lase în pace. După cum ştii, timpul lui se scurge.

Gisela încuviinţă din cap.

— Nici eu nu mi-aş privi cu plăcere moartea apropiindu-se irevocabil, deşi există mijloace şi căi de a o opri. În ce priveşte întrebarea dumneavoastră: am cel puţin poftă de mâncare. Dacă aţi fi bună să îi cereţi bucătăresei să îmi pregătească un castron cu supă de pasăre, v-aş fi recunoscătoare.

— Cu plăcere, draga mea.

Anna o mângâie scurt pe obraji pe Gisela şi apoi ieşi din cameră.

Gisela se simţi deodată singură, părăsită de toată lumea, deşi Gundi stătea tăcută pe patul ei şi cosea. Nu avea chef să poarte o discuţie cu servitoarea, pentru că fata abia de pricepea prin ce trecea ea. Dar cât de plăcut ar fi fost să stea de vorbă cu Georg! Chiar şi modul ciufut de a fi al lui Eckehard i-ar fi făcut plăcere şi ar fi făcut-o să

mai uite de situaţia ei. După puţin timp, o servitoare bătu la uşă şi intră cu o tavă pe care se găseau un castron de supă de pasăre, o farfurie cu carne de pasăre tăiată în bucăţele mici şi o cană cu lapte cald şi miere, ce reprezentau, potrivit lui Frau Anna, un bun mijloc de luptă cu răceala.

4.

Gaudentius aştepta oaspeţii în încăperea cu bovindou, pentru că în sala cea mare era curent. Pentru a se proteja de frig, pusese pe el o mantie grea, îmblănită şi stătea aproape de o tavă cu jăratic, deasupra căreia putea să îşi încălzească mâinile.

Cu toate că era astfel încotoşmănat, cavalerul Eckehard remarcă o schimbare la gazda sa.

— Pe bunul mântuitor! Ori mă amăgeşte o himeră, ori arătaţi cu adevărat mai bine decât acum câteva luni?

Georg Streller îl privi surprins pe Gaudentius, se apropie de el şi îi atinse faţa. Pielea bătrânului era tot flască şi ridată, dar era evidentă o schimbare. Tânărul aproape că tremura, când cu o privire exprimând teama întrebă gazda:

— Se poate să fi fost ridicată vraja?

Gaudentius îşi ridică mâinile şi le examină. Constată şi la ele o modificare în bine. Reuşea chiar să-şi mişte degetele uşor şi, când se ridică de pe scaun de probă, mişcările lui nu mai semănau cu cele ale unui bătrân lipsit de puteri.

Totuşi clătină din cap.

— Blestemul mai există, deşi de câteva zile mă simt ceva mai bine. Parcă Dumnezeu, în bunătatea lui, mi-ar fi acordat o amânare.

— Atunci s-ar putea totuşi ca tânăra de sus să vă elibereze de blestem! M-aş bucura să redeveniţi cel care aţi fost, prietene Matthias. Ar înceta atunci şi bârfa că eu aş umbla după ruda dumneavoastră pentru ca după

moartea dumneavoastră să adaug Riebelsbornul la averea mea.

— Nu aş avea nimic împotrivă dacă un fiu al dumneavoastră cu Anna ar moşteni domeniul meu. Numai să îmi privesc în faţă sfârşitul fără groază! Gaudentius lovi cu palma în masă, dar imediat se scuză pentru gestul lui necontrolat. Să mâncăm! Serviţi-vă şi să vorbim despre altceva!

Cavalerul nu se lăsă rugat de două ori. Înainte ca cineva să apuce să scoată vreun cuvânt, acesta începu relatarea ultimei sale vânători de toamnă, când ar fi ucis o duzină de cerbi şi o întreagă turmă de mistreţi. Deoarece se referea şi la alţi vecini ai Riebelsbornului, cu care cei din burg nu prea aveau relaţii, Anna şi Gaudentius îl ascultau cu un interes evident, iar Georg cu destulă atenţie.

— Despre voi se vorbeşte într-un fel pe care nu îl consider bun, spuse cavalerul după un timp. Oamenii au remarcat că nu l-aţi înlocuit pe capelanul burgului, după ce ultimul a şters-o. Oamenilor le vine uşor pe buze cuvântul „lucrarea diavolului”, ceea ce nu este bine, prietene Matthias. Eu ştiu că sunteţi un creştin la fel de bun ca mine ori ca tânărul de faţă. Dar, atât timp cât nu aveţi un preot în burg, ceilalţi se vor îndoi şi poate că vă veţi trezi şi cu un exorcist pe cap.

Gaudentius râse respirând greu.

— Dacă vreunul dintre ei ar putea rupe blestemata aceasta de vrajă, ar fi mai bine decât bine-venit. Totuşi vă mulţumesc pentru avertisment. Mă voi îngriji ca la castel să vină un nou capelan. Să sperăm că acesta va rămâne mai mult. Ultimului i-a îngheţat sângele în vene cum i-a văzut faţa lui Alban şi nu a ştiut cum să fugă mai repede. Din cuvintele stăpânului burgului răzbătea amărăciunea că la nenorocirea în care se zbătea se adăuga şi faptul că vecinii îl priveau cu suspiciune şi teamă, deşi nu le pricinuise niciodată vreun rău. Pe Dumnezeu, dacă aş fi

pus mâna pe domeniul meu pe vreun negustor din Nürnberg ori din Schwabach şi l-aş fi uşurat de mărfurile lui, toţi conducătorii de bresle din regiune m-ar fi considerat un tip de nădejde. Dar, aşa, mă privesc cum se uită dracul la apa sfinţită. Gaudentius lovi cu pumnul în masă, că aceasta trosni, şi se sperie singur de zgomotul produs. Dar în acelaşi timp se bucură că îşi recăpăta puterea. Doamne! Mă simt cu cel puţin zece ani mai tânăr, decât acum o săptămână. Dacă nici acesta nu este un semn bun…

— Sper şi eu, vecine.

Eckehard îl bătu încurajator pe umăr şi apoi se întoarse către friptura pe care i-o pusese Anna în faţă. Şi Gaudentius începu să mănânce, surprinzându-i pe comeseni cu faptul că putea mesteca.

— Mi-au apărut şi câţiva dinţi, spuse el cu gura plină.

— Splendid! răspunse Eckehard, care acum era totuşi mult mai interesat de decolteul Annei, decât de dantura gazdei.

Aceasta purta o rochie verde, lungă, cu un corset prins cu şnur şi cu mâneci cu şliţ, iar împotriva frigului din castel pusese pe umeri un şal. Deoarece în încăpere se făcuse cald, acesta se întredeschisese în faţă, oferind privirii ceva ce provoca mare plăcere cavalerului.

În timp ce Gaudentius se întreţinea cu musafirul lui, Georg tăcu majoritatea timpului. O mângâia pe Dagga, care îl urmase în încăperea cu bovindou şi îi dădea cele mai bune bucăţi de carne. Oftă de mai multe ori şi privi în sus, unde ştia că se află odaia Giselei. O dată se ridică pe jumătate, ca şi cum ar fi vrut să părăsească masa şi să se ducă la bolnavă, dar se reaşeză oftând adânc şi aşteptă să se încheie petrecerea.

De data aceasta dură mai mult până când Frau Anna căscă în spatele mâinii ţinute la gură şi anunţă că doreşte să se retragă.

— Vă însoţesc cu plăcere, se oferi râzând cavalerul

Eckehard.

Ea îl privi mustrător şi-şi ţuguie dispreţuitor buzele.

— Dacă te gândeşti numai la satisfacerea plăcerilor tale, du-te acasă şi mulţumeşte-te cu slujnica ta. Pe mine nu mă ai fără jurământul de căsătorie.

— Dacă asta te doare, am putea să o rezolvăm încă astăzi. Ah, da, nu merge… voi nu aveţi capelan. Ca să vezi ce ghinion! Eckehard îi făcu cu ochiul, zâmbi şi se ridică. Mă duc şi eu să mă culc. Mai este puţin până dimineaţă şi vreau să fiu plecat înainte de a-l întâlni pe Alban. Ştiţi că îmi place, dar după o noapte cu lună plină este deosebit de nesuferit şi nu vreau să plec supărat cu el.

Îi făcu cu ochiul lui Georg, se plecă în faţa lui Gaudentius şi o urmă sus pe Anna, fluierând pe cât de tare, pe atât de fals un cântecel trivial, pe care îl auzise când fusese ultima oară la Ingolstadt.

5.

Abia rămaşi singuri, Gaudentius sări de parcă îşi redobândise puterile din tinereţe şi îi făcu semn lui Georg să îl urmeze.

— Trebuie să verific ceva. Este important!

Georg îşi trecu mâna dreaptă peste faţă, tremurând vizibil.

— Ce s-a întâmplat? Mă simt altfel în ultimele zile.

— Tocmai asta vreau să verific. Vocea lui Gaudentius era tensionată şi aproape tot atât de speriată ca a unui copil în întuneric. Ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie din nou dezamăgit. Urca treptele nerăbdător. Când servitorul vru să îl ajute, îl respinse supărat cu o mişcare a mâinii: Poţi să te duci la culcare, Ludwig. Astăzi nu mai am nevoie de tine.

— Dar, stăpâne, dacă aveţi un acces de slăbiciune?

— Este la post prietenul Georg. Va putea să facă el ceva.

Colţul gurii lui Georg tresări. Gaudentius i se părea

la fel de in putere ca şi înainte şi crescu şi în el speranţa că blestemul magului Cajetan era pe punctul de a se destrăma. Îl urmă pe stăpânul castelului în camera de studiu, care şi ea îi părea altfel decât în ultimele zile. Era mult mai puţin întunecată şi, în ciuda dezordinii, nu mai lăsa impresia că ar fi ticsită şi prăfuită. În timp ce Gaudentius muta dintr-un loc într-altul cărţi şi alte ustensile destinate magiei, căutând ceva de care îşi amintea doar vag, Georg se aşeză pe scaunul folosit de Gisela în timpul orelor de pregătire şi luă în mână tăbliţa de ardezie pe care încă se aflau cuvintele magice scrise de ea ultima dată. Când atinse literele cu vârful degetelor, simţi un uşor şoc. În acelaşi timp auzi un pârâit.

— Pe toţi sfinţii, fata deţine cu adevărat o putere deosebită, probabil mai multe decât am avut eu sau voi avea vreodată! strigă el surprins.

Gaudentius se opri din treabă şi se întoarse către el.

— Cred că o supraestimezi pe Gisela. Nu este decât o femeie, adică o fiinţă dominată de instincte, ce trebuie ţinută din scurt, ca să nu facă prostii. Am citit mult despre astfel de femei: fie îşi irosesc puterile pentru a-şi îmbunătăţi înfăţişarea ca să pună mâna pe un bărbat important, fie devin vrăjitoare din acelea care nu se pot stăpâni să nu facă rău. Nu ne putem folosi nici de unele, nici de altele.

— Nu cred că Gisela trebuie să se mai înfrumuseţeze prin mijloace magice. Arată atât de bine şi aşa! ripostă înveselit Georg.

Gaudentius făcu un gest de dispreţ.

— Treanca-fleanca! Femeile nu sunt niciodată mulţumite de înfăţişarea lor. Şi de ar fi vorba numai de Cleopatra! Ea poseda suficiente forţe pentru a avea un imperiu puternic şi ce a făcut? Şi-a irosit tot talentul şi toate cunoştinţele pentru a-i face mai întâi pe Iulius Caesar şi apoi pe Marc Antoniu să i se supună. Prostia ei i-a costat pe cei doi viaţa şi ea însăşi şi-a pierdut viaţa.

— Vorbeşti de parcă ai fi fost de faţă.

Colţul gurii lui Georg tresări din nou. În ultimele luni uitase complet cât de activ fusese prietenul său odată. Se părea că acum în el se regăsea ceva din vechiul Gaudentius, mai bine spus din Matthias von Riebelsborn.

Magul scoase la iveală un volum foarte vechi din adâncurile colecţiei sale şi îl ridică.

— Cred că acesta este! spuse el fără să bage în seamă remarca lui Georg. Sau nu este aceasta?

Câteva momente păru nesigur şi citi cu voce tare primele rânduri ale textului. Georg nu înţelese niciun cuvânt şi se ridică pentru a privi peste umărul prietenului său. Chiar şi scrisul îi părea străin, de nedescifrat pentru el.

— Ce carte este aceasta?

— De unde să ştiu? Am cumpărat-o în urmă cu mulţi ani, înainte de întâlnirea cu duşmanul meu de moarte. Nu îmi mai amintesc de la cine am luat-o. Dar am pe undeva senzaţia că în ea se află soluţia problemei noastre.

— Şi ce scria aici? Literele îmi par a fi greceşti, dar limba aceasta nu am învăţat-o niciodată.

— Pe vremea când am cumpărat cartea, nici eu nu o cunoşteam. Între timp, cunoştinţele mele au sporit şi acum pot să îi descifrez conţinutul. Gaudentius chicoti, pentru că din nou era cu un pas înaintea prietenului său. Citi mai departe, dar foarte încet, pentru a nu îşi tulbura gândurile cu propria voce, apoi se opri brusc. Nu te poţi încrede în intuiţie. Cartea nu are nicio legătură cu blestemul nostru, ci ea tratează despre un mag puternic din vremuri străvechi, care a învins moartea.

Vru să lase cartea jos, când Georg îl bătu pe umăr.

— Stai! Niciodată nu trebuie să îţi ignori instinctele. Instinctul îmi spune că vreau să aflu mai multe despre acest vechi mag. Poţi să îmi traduci textul la prima vedere?

Gaudentius pufni.

— Pe Dumnezeu şi pe Sfânta Kunigunde! Iar eşti

obositor! Eu caut informaţii privitoare la problema noastră şi tu îmi ceri să îţi spun poveşti, de parcă tu ai fi un băieţaş şi eu aş fi slujnica ta. Cu comportamentul acesta nu ai să ajungi niciodată mare mag şi alchimist.

— Nu cred că acum mai vreau să devin aşa ceva, chiar dacă jugul cel greu care ne apasă pe amândoi ne va fi luat de pe grumaz.

Georg se scutură ca înfiorat şi reveni cu solicitarea lui.

— Pe toţi sfinţii unicei adevărate Biserici! Bine, cedez voinţei tale, pentru că altfel nu te pot reduce la tăcere. Deci, ascultă!

Supărarea lui Gaudentius, cauzată de prietenul său, era evidentă, căci citea mecanic, plictisit, fiecare propoziţie. Dar după un timp simţi că începea să fie şi el interesat:

…El se numeşte Caidenos, sau ceva asemănător în limba lui barbară, şi este cel mai înalt preot al lui Zeus-care-vorbeşte-din-nori, dacă am înţeles bine numele zeului lui. Este un om deosebit de puternic, despre care se crede că deţine puterea nu numai de a prezice soarta unui om, ci şi de a i-o schimba. Marele stăpân Filip i-a trimis o sută de talanţi de aur şi douăzeci de sclavi aleşi de un sol al lui Caidenos, pentru a-l face stăpân al Greciei întregi. După cum se spune, Alexandru, fiul lui Filip, vrea să îi trimită acestui preot un dar deosebit de generos, pentru a deveni stăpânul Asiei. Darul va consta mai puţin în aur, cât în sclavii deosebiţi despre care se spune că preotul Caidenos îi jertfeşte zeului lui pentru a-l face pe el însuşi nemuritor.

Gaudentius ridică privirea. Aici se termină primul text. După cum se pare, a fost scris pe mai multe foi de pergament, care mai întâi au fost făcute sul, iar ulterior au fost legate împreună cu altele în această carte. Ceea ce urmează acum se află pe un material mai prost şi parţial

este ilizibil.

— Acest Caidenos ar putea fi duşmanul nostru Cajetan? Ideea tocmai îi venise lui Georg şi când îi pronunţă numele avu senzaţia atingerii unui suflu rece ca gheaţa.

Şi pe Gaudentius îl trecură fiorii.

— Sper că nu, pentru că atunci individul ar fi de neînvins. Eh, dar să încerc să mai traduc un fragment. Coborî privirea pe carte şi citi primele rânduri de pe o nouă pagină, făcând o figură de parcă tocmai i se extrăgeau toţi dinţii deodată:

Departe, în nord, trăia un vrăjitor care era nemuritor. Dar, pentru ca el să trăiască, alţi oameni trebuiau să îşi jertfească viaţa. Deşi nu îmi vine să cred aşa ceva, o scriu ca o atenţionare a acelora care îl slujesc pe adevăratul Dumnezeu din cer. Acest vrăjitor pune ca alţi oameni care au darul nostru să fie prinşi şi întemniţaţi. Până acum, niciunul dintre ei nu s-a mai întors.

— Dumnezeule, el trebuie să fie! exclamă Georg. Gaudentius nu acordă nicio atenţie exclamaţiei, ci dădu pagina şi citi mai departe.

El este o creatură a satanei, făcută spre a-i chinui pe drept-credincioşi şi a le trimite sufletele stăpânului său din iad. Dar el nu caută oameni obişnuiţi printre copiii lui Iisus, ci pe aceia care au flăcăruia, care deţin puterea de a lecui cu mâinile şi de a-i mângâia pe cei ce se îndoiesc. Astăzi au fost prinşi patruzeci dintre fraţii şi surorile noastre la Castra Regina, pentru a fi făcuţi martiri ai adevăratei credinţe. Publius Griffus, care se ocupă de închisori, nu bănuieşte că inima mea aparţine şi ea răstignitului şi de aceea mi-a destăinuit astăzi că patru dintre cei prinşi nu vor muri în arenă, ci vor fi predaţi acestui demon al răului. Conform spuselor acestuia,

Cajetanus se va îndopa cu carnea acestora, pentru a deveni şi mai puternic, ceea ce răstignitul ar dori să nu se întâmple. Eu voi pleca mâine la drum şi voi încerca să îi ajut cel puţin pe aceşti patru fraţi şi surori întru Cristos, dacă nu pot să îi salvez şi pe ceilalţi membri ai comunităţii noastre. Acestea sunt scrise de către Nicodemus din Treverorum. Cristos şi Domnul fie alături de noi.

Când Gaudentius termină de citit, în încăpere se aşternu o tăcere pe care nici măcar flacăra lămpii cu ulei nu îndrăzni să o tulbure cu un pâlpâit. După un timp, când bătrânul mag îşi întoarse faţa către Georg, aceasta era albă de frică.

— Ai avut dreptate, el este! El a aruncat asupra noastră blestemul, pentru a ne lega de el cu lanţurile iadului şi a închina sufletele noastre lui şi diavolescului lui stăpân. Când vom muri, vom deveni sclavii lui Lucifer şi vom prelungi blestemata viaţă a lui Cajetan.

Georg încercă să râdă, dar eşuă lamentabil.

— Dumnezeule, dar asta nu ai citit! Cum de poţi să fii atât de sigur?

— Eu am învăţat despre magie şi vrăjitorie mai mult decât îţi poţi tu închipui! Şi, pe lângă aceasta, am mai putut să citesc şi câteva dintre volumele lui Cajetan. Pe atunci nu am înţeles mare lucru, dar acum totul devine clar: duşmanul nostru este un demon care s-a dăruit diavolului, iar acesta, pentru fiecare suflet pe care i-l aduce, îi prelungeşte viaţa cu câţiva ani.

Brusc, Gaudentius arăta mai bătrân decât îl făcuse blestemul duşmanului şi respira de parcă plămânii şi inima lui erau pe punctul de a ceda. Pe obraji îi curgeau lacrimi şi scoase un sunet precum o pisică pe moarte.

Georg simţi că prietenul său voia să renunţe de bunăvoie şi îl scutură.

— Ce înseamnă asta, Gaudentius? Vrei să îl laşi pe duşmanul nostru să triumfe atât de uşor? Fără ajutorul tău,

sunt pierdut şi eu!

— Ah, de nu m-aş fi apucat de vrăjitorie şi alte chestiuni de felul acesta! Îmi pare aşa de rău că te-am băgat şi pe tine în treaba asta. Mi-aş dori ca tu să nu îmi fi trecut pragul niciodată. Ar fi fost mai bine pentru amândoi! Căci acum vina îmi apasă sufletul.

Stăpânul castelului arăta atât de descurajat, încât Georg nu mai ştiu cum l-ar fi putut altfel ajuta şi îi trase o palmă.

— Încă nu suntem pierduţi! Trebuie să găsim o cale de a scăpa de acest blestem şi de a-l distruge pe Cajetan.

— Este prea puternic! se lamentă Gaudentius. Nu ai văzut? Acest demon l-a făcut pe Filip al Macedoniei stăpân peste Grecia, iar pe Alexandru cel Mare cel mai puternic cuceritor din istorie. Cum i se pot împotrivi două fiinţe atât de slabe ca noi?

— Probabil că Filip ar fi învins la Cheroneea şi fără ajutorul lui Cajetan, iar Alexandru i-ar fi învins pe Darius şi pe perşi oricum. În afară de asta, cum poate fi Cajetan omul diavolului? De la naşterea Domnului nostru Iisus Cristos au trecut o mie cinci sute de ani, iar sublima noastră religie şi-a început marşul triumfal în lume abia după moartea lui pe cruce.

Georg era atât de înfierbântat că striga la prietenul lui.

— Dumnezeu a creat lumea acum cinci mii de ani, iar diavolul este doar cu puţin mai tânăr decât lumea. Deci exista deja înaintea lui Cristos!

Gaudentius îi atrăgea atenţia lui Georg, ca unui student tare de cap.

Dar Streller putea fi mulţumit pentru că stăpânul castelului îşi recăpătase spiritul combativ, şi scăpase de o parte din anii cu care îl îngreunase Cajetan. Gaudentius rânji în direcţia burgului duşmanului său de moarte cu dinţii ce îi reapăruseră şi îi dădu un ghiont lui Georg.

— Cu ajutorul Domnului îi vom arăta noi acestei

creaturi a diavolului! În definitiv, o avem pe Gisela, care va ridica vraja. La castelul lui Cajetan am citit cum se poate face asta, dar din păcate nu mai ţin minte tot. Era vorba despre o flacără luminoasă, în jurul căreia se adună alte lumini. Voi putea cu siguranţă să recompun ritualul şi formulele ce ţin de el. Căci pentru ce altceva deţin cărţile astea? Dar acum ar trebui să mergem la culcare pentru că a fost o zi foarte obositoare.

Gaudentius vru să plece din încăpere, dar Georg îl reţinu.

— Nu vreau ca Gisela să fie amestecată în treaba asta. Dacă este cu adevărat vorba despre nemurirea sufletelor noastre, nu vreau ca în cazul unui insucces să cadă victimă diavolului şi sufletul ei.

Gaudentius se întoarse ca muşcat de o viperă.

— Câtă nobleţe! Tu ţi-o poţi permite, deoarece, cu tot blestemul, vei trăi suficient pentru a găsi un mag care să te salveze de Cajetan. Dar eu mă tem că doar luna plină mi-a restituit o parte din forţe. Deci eu mai am la dispoziţie numai câteva luni şi nu vreau să ajung în iad din cauza mofturilor tale!

Când îşi dădu seama că aceste cuvinte nu îl convinseseră pe prietenul său, îl apucă de mâna dreaptă.

— Oricum este prea târziu pentru ca Gisela să rămână deoparte. Sunt sigur că Cajetan a aflat de prezenţa ei. Deci va încerca să pună mâna şi pe ea. Şi atunci ea va fi la fel de pierdută ca şi noi.

— Atunci trebuie să o trimitem departe de aici! Undeva unde el să nu o mai poată găsi.

— Bine, aşa facem! Dar dacă o găseşte? Şi, dacă nu pe ea, poate pe fiica sau pe nepoata ei. În ea arde puternic flacăra magică şi este cert că o va transmite fiicelor ei, poate chiar şi fiilor. Aceştia toţi vor fi victime potenţiale pentru Cajetan, care cu siguranţă ne va fi foarte recunoscător pentru aceste suflete.

Vocea lui Gaudentius devenea tot mai tăioasă, până

când ajunse ca o lamă ascuţită.

Tânărul negustor se gândi câteva clipe şi plecă învins capul.

— Ai dreptate! Vom lupta folosind toate mijloacele. Ori reuşim să îl învingem pe acest demon, ori el va continua să jertfească pentru stăpânul lui alţi oameni nevinovaţi. Hai să ne gândim cum vom proceda în continuare.

— Nu astăzi. Sunt foarte obosit şi vreau să mă culc.

Nu era nicio îndoială că Gaudentius nu mai voia să audă de nimic în această seară. Pe buzele lui Georg se aflau sute de întrebări, dar înţelese că va trebui să aştepte până mâine, învins, îl urmă pe Gaudentius, care rămase apoi în uşă.

Descoperi în mijlocul camerei o pată pe podea, ce arăta ca un uriaş păianjen. Scârbit, îşi ridică piciorul şi o călca. Obiectul scrâşni sub talpa lui şi, când se uită mai bine, Georg văzu că zdrobise o capsulă de aur despre a cărei existenţă nu avea habar. Şi Gaudentius fu puţin surprins. Se apropie, împinse cu vârful pantofului bucata de aur aplatizată, după care o aruncă într-un colţ, ridicând din umeri.

— Cred că Anna are dreptate. Ar trebui să fac odată curăţenie aici. Dai peste tot de tot felul de chestii.

Râse uşor şi părăsi încăperea. Georg îl urmă, după ce mai aruncă o privire asupra capsulei de aur distruse, care încă mai aducea a insectă strivită. Abia încinseseră uşa, când crucifixul din colţul opus al camerei se lumină şi trupul fantomatic al Laviniei prinse contur şi pluti către capsulă. Deşi Gisela îi distrusese cu săptămâni în urmă scârbosul conţinut, în obiect mai rămăseseră forţe care o împiedicaseră pe Lavinia să se materializeze. Acum capsula era doar o bucată de metal fără viaţă, pe care orice giuvaiergiu putea să o topească şi să o cureţe prin foc. Un timp, Lavinia nu ştiu ce să facă cu libertatea ei proaspăt cucerită, dar pluti apoi către volumul din care

citise Gaudentius şi îl studie pagină cu pagină. Privirea ei pătrundea mai adânc decât cea a stăpânului castelului şi cea a magistrului, pentru că ea sesiza şi unele gânduri care se imprimaseră în pergament la scrierea lui. Astfel că ea înţelese mai bine decât stăpânul castelului şi decât prietenul său cu ce duşman înspăimântător se confruntau ea, Gisela şi cei doi bărbaţi blestemaţi de către Cajetan.

6.

Cajetan turba de furie şi striga de răsuna laboratorul. Din nas şi din urechi îi curgea sânge, iar din ochii lui izvorau lacrimi mari şi roşii. Durerile îi transformaseră faţa în figura grotescă a unui demon şi se răsucea pe podea ca un vierme.

— Nu pot să mai văd! urla el.

Fulvian ţopăia agitat în jurul lui. Bărbăţia lui permanent sculată acum era moale şi se sfriji şi mai mult când magul îi strigă printre văicăreli numele.

— Dar sunt alături de dumneavoastră, stăpâne!

— Atunci ajută-mă!

— Asta şi vreau! Dar nu ştiu cum.

Fulvian îngenunche şi vru să îl ridice pe magul cuprins de spasme pentru a-i rezema capul de ceva moale, dar atingerea lui se pare că îi mări durerile lui Cajetan.

— Nu mă atinge! Nu suport! urlă magul şi îl lovi.

Fulvian înţelese că în aceste momente nu putea face nimic pentru stăpânul lui. Pe chipul lui de copil apăru o expresie răutăcioasă, care dispăru repede, făcând loc îngrijorării. Cajetan părea să fie la mare ananghie şi ceea ce păţise acesta putea deveni periculos şi pentru el. Homunculusul dădu fuga la uşă, le strigă pe cele două slujnice, cărora de fapt le era interzis să intre în această parte a castelului.

Preţ de o clipă, Fulvian crezu că slujnicele nu vor îndrăzni să dea urmare chemării lui, dar Mine şi Lina veniră tremurând, cu braţele ridicate într-un gest de

apărare, ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie lovite în orice moment. Rămaseră la distanţă de câţiva paşi de uşă şi îl priveau întrebătoare pe Fulvian. Acesta le făcea semne energice.

— Intraţi! Stăpânul are nevoie de voi!

— Nu intrăm acolo! Stăpânul ne-ar pedepsi aspru, răspunse Mine cu voce stridentă.

— Stăpânul s-a rănit! le aruncă homunculusul. Trebuie să îi opriţi sângerarea şi să îl duceţi în camera lui. Nu poate singur.

În vocea lui se afla suficientă autoritate pentru a contracara teama femeilor. Cele două slujnice se strecurară înspăimântate în încăpere şi, la vederea stăpânului lor prăbuşit la podea şi sângerând, izbucniră în bocete.

— Nu vă mai jeliţi, ci faceţi ceva! Altfel va trebui ca pe viitor să renunţaţi la mine! le strigă Fulvian.

Ameninţarea avu succes, pentru că, dacă exista ceva pentru care Lina şi Mine ar fi renunţat la nemurirea sufletelor lor, acelea erau orele de plăcere pe care le oferea homunculusul. Lina şi Mine îl ridicară cât putură de atente pe magul care încă se mai zvârcolea şi îl duseră în dormitorul lui. Pentru a nu le ispiti pe cele două femei să tragă cu ochiul în această parte a castelului, Fulvian încuie uşa ce dădea în zona dintre laborator şi bibliotecă, unde Cajetan păstra tot felul de lucruri misterioase. După care le urmă şi privi cum acestea, cu mâini tremurânde, îl dezbrăcau pe stăpân.

După puţin timp, Cajetan era întins în pat; Mine îi pusese pe ochi o compresă răcoritoare, iar Lina îi băga vată în urechi şi în nări pentru a-i opri sângerarea. Între timp, magul se mai liniştise, aşa că femeile putură să îl trateze fără a întâmpina rezistenţă. Doar din când în când gura i se schimonosea într-o expresie ameninţătoare, care, aşa cum observă cu interes Fulvian, exprima şi frica.

— Ce s-a întâmplat, stăpâne? întrebă el curios.

Cajetan îşi smulse compresa de pe ochi, clipi de câteva ori şi întoarse faţa către homunculus. Abia apoi păru că le observă pe femei şi se încruntă.

— A trebuit să le solicit ajutorul pentru că eraţi prea greu doar pentru mine, răspunse Fulvian întrebării neexprimate.

— Am avut senzaţia că nu puteam suporta atingerea ta.

În vocea lui Cajetan rezona o nuanţă de neîncredere, dar Fulvian continuă să îl privească cu o expresie naiv-copilărească şi ridică împăciuitor braţele.

— Stăpâne, desigur că asta nu avea nimic de-a face cu mine, era doar un efect al vrăjii aruncate asupra dumneavoastră. Sper că nu a fost un blestem, ca acelea pe care le rostiţi dumneavoastră.

— Sigur că nu! Cajetan făcu un gest de oroare şi le expedie pe cele două femei. Vedeţi-vă mai departe la bucătărie de treburi, pentru că în curând mi se va face foame. Dar să pregătiţi ceva bun, că altfel vă pedepsesc!

— Vreţi cumva să îi interziceţi dragului de Fulvian să mai facă cu noi ceea ce ne place nouă şi lui?

Aparenta slăbiciune a lui Cajetan îi dădea un neobişnuit curaj lui Mine.

Pe faţa magului apăru o grimasă batjocoritoare.

— Poate chiar ar trebui să o fac – îmi aminteşti de cât m-aţi neglijat voi în favoarea lui. Dar aş putea şi să fac să vă apară pe piele păduchi şi purici mari cât nişte broaşte.

Mine şi Lina îl priviră consternate pe stăpân şi apoi o luară la fugă urmărite de râsul strident al lui Cajetan. Când acesta aprecie că ajunseseră la bucătărie, i se adresă lui Fulvian:

— Nu m-a ajuns niciun blestem, ci am fost călcat în picioare. Fiertura cu ajutorul căreia m-am deplasat în capsulă a fost ceva cam tare. Alban sau, mai exact spus, Georg Streller a observat ceva şi a strivit-o cu piciorul. Asta am să i-o plătesc cu vârf şi îndesat.

Pentru scurt timp magul medită asupra răzbunării, apoi sări din pat, îşi scoase din nas şi din urechi dopurile de vată şi umplu un pocal cu un lichid cu iz acru pe care îl bău înghiţind atent. Băutura păru că îi face bine, căci sângerările încetară şi faţa lui palidă îşi recăpătă parţial culoarea. Privirea lui se pierdu în depărtare, se fixă pe un punct invizibil şi păru că pătrunde prin ziduri.

— Gaudentius, câinele acesta blestemat, este pe punctul de a îmi afla secretul!

Deşi magul nu mişcă buzele, cuvintele lui răsunară ca un ecou în încăpere.

Fulvian sări în sus de parcă l-ar fi muşcat tarantula.

— Cum poate fi posibil? Nu mai trăieşte nimeni dintre cei care vă ştiau şi majoritatea celor care au aspirat să vă cunoască secretul au murit pentru a vă face dumneavoastră viaţa posibilă.

— A pus mâna pe un vechi text care trebuie să ne fi scăpat nouă. Încep să îmi pun întrebarea dacă chiar meriţi preţul pe care a trebuit să îl plătesc pentru tine. În multe lucruri pe care le faci eşti foarte neglijent şi în acest fel mă pui în pericol.

Cajetan îşi însoţi cuvintele de o lovitură cu nuiaua.

Homunculusul îi aruncă o privire răutăcioasă, dar plecă repede capul pentru a nu-l mânia şi mai mult.

— Stăpâne, sunteţi nedrept cu mine! Pot fi doar aşa cum m-aţi creat.

— Când te-am creat nu m-am gândit în primul rând la femei, la ceea ce poţi face cu ele. Am nevoie de un servitor care să mă ajute în lucrarea mea.

— Şi eu nu fac asta?

Jignit, Fulvian împinse buza inferioară în afară, dar remarcă rapid că stăpânul lui nu avea acum niciun chef de joacă.

Cu un gest de mânie, Cajetan îşi întoarse privirea şi cu vârful degetului îşi frecă fruntea, sub care ardea de parcă o duzină de draci aprinseseră un foc de tabără.

Sudui în limba lui maternă, pe care nu o mai folosise de sute de ani, până când îşi pierdu suflul. Răsuflă de două-trei ori adânc, ca să se liniştească, şi scutură ameninţător pumnii în direcţia burgului inamicului său.

— În acest moment suntem surzi şi orbi în ceea ce priveşte Riebelsbornul şi locuitorii lui, după ce Georg, nebunul acesta, a distrus obiectul meu conţinând păr de-al tău. Nu îl vom mai putea folosi un timp, dar măcar am mai aflat câte ceva. Am pierdut orice contact chiar acum, când a devenit extrem de necesar să îi spionăm planurile lui Gaudentius. Sunt sigur că acum cloceşte cum să îmi vină de hac.

— Dar cum ar putea-o face? întrebă ironic Fulvian.

Cajetan se răsuci repede şi îl lovi cu nuiaua peste faţă, astfel că homunculusul se dădu înapoi scheunând. Abia după ce îi mai trecu mânia, Cajetan se învrednici să-i răspundă:

— Îi ştii pe înalţii seniori, de pe tronuri şi din jilţuri episcopale, care nu renunţă decât foarte greu la poziţia lor. Dacă Gaudentius se duce la ei şi le destăinuie că eu deţin taina vieţii veşnice, toţi se vor pune în mişcare încoace şi vor face totul pentru a-mi smulge acest mister.

Fulvian râse.

— Pfui! Şi vor vedea doar nişte ruine şi îl vor bănui de minciună. Atunci ar fi mort mai repede decât i-ar trece prin minte. Probabil că va fi executat într-un mod deosebit de dureros, iar dumneavoastră îi veţi putea preda sufletul marelui nostru maestru şi veţi beneficia dintr-un foc de alţi treizeci şi trei de ani de prelungire a vieţii.

Pentru o clipă, Cajetan păru că respiră mai liniştit, dar apoi clătină supărat din cap.

— Aşa ceva nu trebuie să se întâmple! Prea mulţi oameni vor veni să scormonească aici şi îmi vor periclita legăturile cu cei puternici. Cum mă vor mai contacta solii prietenilor şi aliaţilor mei, dacă pe aici vor colinda tot felul de vagabonzi? Nu, nu pot risca să atrag atenţia. Nu

degeaba m-am decis să rămân în anonimat. Este mai sigur să trăieşti ascuns şi să tragi sforile din spate.

Cajetan îşi mai turnă un pocal din licoarea lui şi îl bău pe îndelete, gândindu-se. După un timp, pe chip îi apăru un rânjet viclean.

— Până acum m-am jucat doar cu Gaudentius şi cu deplorabilul lui discipol. Dar acum voi lua lucrurile, în serios. Cei doi trebuie nimiciţi, iar vrăjitoarea pe care ei vor să o instruiască trebuie făcută inofensivă.

— Poate că nu ar trebui să-i ucideţi aşa repede, stăpâne! După cum ştiţi, este tot mai greu să găsim suflete potrivite, cel puţin în această parte a lumii. Nu ar fi mai bine să vă creşteţi singur nişte victime, ca să dispuneţi de o rezervă? Capturaţi-i pe Matthias von Riebelsborn şi pe tânărul Streller şi obligaţi-i să le lase cu burta mare pe Hetta, Kezia şi pe cele două slujnice ale noastre. Această Gisela este şi ea potrivită ca mamă a unui şir de progenituri care vă pot dărui câteva sute de ani până când vă veţi stabili într-o regiune în care va fi suficient vânat cu două picioare.

Fulvian îl privea pe mag, pândindu-i reacţia.

— Poate că ar trebui să am şi asta în vedere. Dar la ce ne trebuie Gaudentius şi alţi bărbaţi? De ce nu le însămânţăm noi înşine pe femei? Ştii că nu îmi place să am în celule bărbaţi. Sunt mai şmecheri decât femeile şi permanent gata să găsească o cale de scăpare.

Fulvian plecă privirea, pentru ca magul să nu îi poată vedea ochii.

— Iertaţi-mă, stăpâne, dar eu nu sunt decât o creaţie a puterii dumneavoastră magice şi de aceea nu sunt capabil să mă reproduc. Ar fi ca şi cum…

Homunculusul tăcu şi îşi muşcă buzele, ca şi cum vorbise deja prea mult.

Dar Cajetan nu fu atent la el, ci răspunse propriei întrebări.

— Eu sunt un mare mag şi ar trebui să fiu în stare să

las gravidă orice femeie când vreau eu.

— Puteţi comanda naturii numai într-un anumit cadru. Dacă îmi amintesc bine, aţi renunţat în faţa zeilor dumneavoastră barbari la capacitatea de a avea urmaşi de sânge pentru a avea parte de graţia nemuririi.

— Am făcut eu asta?

Cajetan se miră că homunculusul lui ştia asta şi se încruntă. Nu reuşea să facă lumină într-un timp atât de scurt în amintirile vieţii lui neobişnuit de lungi şi să reînvie în faţa ochilor scene de atunci. După toate aceste secole, pentru a pătrunde în profunzimea spiritului său şi a-şi reîmprospăta amintirile, ar fi trebuit să ia o fiertură din mac, mătrăgună, laur şi alte ingrediente ce nu existau în această ţară şi să petreacă un număr de ore în transă. Folosind acelaşi mijloc, ieri-seară reuşise să îl audă pe Gaudentius în Riebelsborn. Nu putea să utilizeze prea des această băutură, pentru că fiecare înghiţitură îl costa ani din viaţă. Şi, în plus, în acest moment nu îl interesa dacă îşi sacrificase sau nu capacitatea de procreaţie.

— Vom vedea ce putem face. Dar, în primul rând, Gaudentius trebuie înlăturat. Şi ştiu şi cum! Are nevoie la castel de un preot, lipsa unui capelan trezind suspiciuni printre vecinii lui. Dacă Gaudentius nu vrea să rişte să fie vizitat de un inchizitor al papei, nu îi rămâne altceva de făcut decât să caute un capelan.

— Vreţi să vă travestiţi şi să mergeţi la Riebelsborn? Mai bine nu o faceţi, vrăjitoarea cea tânără vă va demasca.

Vocea lui Fulvian conţinea în ea destulă batjocură, pentru ca magul să gesticuleze energic.

— În ultimul timp îţi permiţi cam multe. Poate că ar trebui să te distrug şi să te înlocuiesc cu un servitor mai ascultător.

— Dacă credeţi că el vă va putea servi mai bine, faceţi-o.

Fulvian râse încrezut. Spre deosebire de mag, care îl considera creaţia lui, homunculusul cunoştea istoria

apariţiei lui şi ştia că magia lui Cajetan nu ar fi fost niciodată de ajuns pentru a da naştere unei creaturi vii, cu atât mai puţin uneia care să aibă aptitudinile lui. În multe privinţe puterile lui le întreceau cu mult pe cele ale magului, dar Cajetan era atât de sigur de sine însuşi, încât nu mai voia să ia la cunoştinţă ceea ce era evident. Totuşi, Fulvian nu trebuia să rişte ca pretinsul lui maestru, într-un moment de proastă dispoziţie, să îşi pună în aplicare ameninţarea. De aceea făcu un gest cu braţul prin aer, ca şi cum s-ar acoperi cu o mantie invizibilă.

Cajetan, care tocmai îl privise ameninţător, duse mâna la frunte şi râse ca de o glumă bună.

— Poate că am să o şi fac, dar mai târziu. Acum nu am timp pentru asemenea experimente, pentru că trebuie să mă ocup de duşmanii mei. Deoarece obiectul meu a fost distrus, va trebui să găsesc o nouă modalitate de a supraveghea Riebelsbornul şi deja ştiu cum se poate face asta cel mai simplu şi mai eficient. Dar acum să mergem la bucătărie: îmi este foame şi vreau să văd dacă cu această ocazie nu se trezesc în mine şi poftele.

Homunculusul râse bucuros şi îşi mai dădu şi aere.

— Eu sunt pregătit, stăpâne, şi cred că şi dumneavoastră.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Cajetan simţi în el o pornire pe care nu o mai simţise de mult. În timp ce gusta această senzaţie gemând de plăcere, îşi spuse că putea fi mai mult decât mulţumit de un astfel de servitor.

7.

În noaptea în care Lavinia scăpase din crucifix, dispărură şi câteva dintre temerile ei, Gaudentius înlăturând peste zi învelişul distrus al obiectului vrăjit prin magie neagră şi, cu asta, ultima umbră a forţei întunecate care o surghiunise în relicvar. Îşi amintea înfiorându-se cât efort depusese pentru a o atrage pe Gisela către ea şi a-i vorbi în ciuda emanaţiei malefice a obiectului ostil. Fără

ajutorul acesteia, nu ar fi reuşit. Lavinia mai încercase să intre în contact cu Kezia, dar eşuase, ca de altfel şi în încercările ei de a fi se alătura lui Gaudentius şi lui Alban.

Stăpânul de la Riebelsborn îşi zicea mag şi dispunea şi de o anumită forţă, dar, cu toată ştiinţa pe care o dobândise în timp, avea o perspectivă prea limitată pentru a putea pătrunde în esenţa lucrurilor. Pentru a dezvolta această capacitate, ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în propria intuiţie decât în raţiunea sa. Totuşi, ca atât de mulţi bărbaţi, punea adevărurile scrise în cărţi înaintea învăţămintelor naturii şi a talentului de a le folosi. Lavinia ştia că existau mulţi smintiţi ca el, care se numeau magi pentru că posedau cărţi vechi despre arta magiei şi le puteau citi. Dar celor mai mulţi le lipsea complet forţa de a da viaţă formulelor magice. Gaudentius dispunea de unele dintre aceste capacităţi, dar nu ştia cum să le valorifice pe deplin.

Lavinia îşi dădu seama că era pe punctul de a se pierde în amintiri şi încercă să se concentreze asupra prezentului. Nu îi era de niciun folos să reînvie eşecurile. Trebuia să privească spre viitor, iar acesta arăta sumbru. Năluca se îndreptă spre uşă şi întinse mâna către clanţă. Degetele ei translucide trecură prin ea de parcă obiectul din fier ar fi fost o dâră de ceaţă, în primul moment se sperie, dar apoi râse singură de ea. Nu mai avea consistenţă materială de secole. Acum era o nălucă, vizibilă doar pentru cei care posedau puteri deosebite şi care nu treceau prin viaţă atât de orbi ca Gaudentius. Iritată de faptul că gândurile ei reveniseră la stăpânul castelului, cu care ea încercase în atâtea rânduri să intre în contact, Lavinia trecu prin uşa grea din lemn, care, ca şi clanţa, nu îi opuse rezistenţă. Când se afla pe coridor şi se apropia de scări, se dojeni singură pentru că se deplasa ca şi cum ar mai fi fost legată de regulile materiei. Privi podeaua şi începu să treacă cu picioarele prin ea.

Podeaua de lemn a coridorului se apropia tot mai

mult şi apoi rămase deasupra ei, iar Lavinia îşi dădu seama că se afla în dormitorul lui Gaudentius. Magistrul dormea într-un pat mare, comod, cu draperiile baldachinului trase. Se răsucea şi gemea ca prins într-un coşmar. Năluca uită de aversiunea pentru el şi îi puse mâna pe frunte, ca şi cum ar fi vrut să îl liniştească. Dar şi-o retrase rapid, pentru că mâna părea că pătrunde prin craniu în creierul stăpânului castelului. Însă atingerea o făcu pe Lavinia să afle ce îl chinuia pe Gaudentius: în vis, magul se afla faţă în faţă cu duşmanul lui, care îl sleise atât de mult de puteri încât acesta se ghemuia minuscul la picioarele lui, în timp ce Cajetan părea un uriaş ce îl strivea sub unghie precum un păduche.

Lavinia ştia că acest coşmar era un efect al blestemului aruncat de Cajetan asupra fostului lui ucenic. Imaginile din vis trebuiau să îi mărească teama şi să îl împiedice să se apere. Dar puterea magică a seniorului de la Riebelsborn atenua efectul vrăjii. Alţi oameni ar fi fost omorâţi de mult de vraja lui Cajetan, dar el i se opunea şi, inconştient, făcea apel şi la puterile Giselei. Lavinia spera că Gaudentius avea să câştige astfel suficient timp spre a descoperi o slăbiciune a duşmanului său de moarte şi a-l învinge. Dar aceasta nu i-ar reuşi fără sprijinul Giselei.

Deoarece tânăra era ţelul ei, îi întoarse spatele lui Gaudentius şi pluti mai departe. În camera pe care o traversa acum se găseau mai multe sipete grele şi alte obiecte personale ale castelanului, printre care şi armura sa pentru turnir, căreia i-ar fi stat mai bine în sala armelor. Lavinia nu mai privi în jur, ci pătrunse în odaia următoare. Aici dormea Alban, care, aşa cum aflase, se numea de fapt Georg Streller şi, ca urmare a blestemului lui Cajetan, arăta majoritatea timpului ca un monstru. Dar în ochii Laviniei, în ciuda unei anumite superficialităţi, el era un om mai bun decât Gaudentius. Pentru că, deşi ştia că blestemul îl reducea la o scurtă viaţă, şi aceea petrecută sub o înfăţişare respingătoare, şi era condamnat pe vecie,

se străduia instinctiv să nu o pună în pericol pe Gisela.

Lavinia îi aruncă un zâmbet prietenos făpturii brutale, care se răsucea în cearşafuri la fel de dihai ca Gaudentius, zâmbet care în mod ciudat păru că îl mai linişti, şi plecă mai departe până găsi odaia Giselei. Nici tânăra nu dormea liniştită. Pe faţă îi curgea transpiraţia, care se aduna sub cap şi umezea cearşaful. Scotea sunete tânguitoare şi din când în când striga. Dacă cu câteva ore în urmă se părea că se afla în curs de însănătoşire, acum arăta mai bolnavă decât oricând altcândva. Şi starea acesteia era un efect al blestemului şi al multor vrăji pe care Cajetan le aruncase asupra castelului. Aceste vrăji se manifestau în orele nopţilor, când lumina binefăcătoare a soarelui nu le mai diminua puterea distructivă. Lavinia simţea că vrăjile o asaltau şi pe ea, dar, dintr-un motiv care nu îi era clar, era invulnerabilă. Probabil că din aceleaşi motive nu putea întreprinde nimic împotriva răului care pătrunsese prin zidurile burgului ca o pânză de păianjen – pentru a putea acţiona, avea nevoie de un medium ca Gisela.

Când de data aceasta întinse braţele, simţi că li se opunea rezistenţă. Părea o coajă subţire, care la orice atac mai dur se putea sparge. Cât mai uşor posibil, Lavinia se aplecă peste faţa Giselei şi-i sărută buzele uscate şi crăpate.

Cumva, bolnava simţea apropierea ei. Se mai linişti, dar respiră de câteva ori precipitat şi deschise pe neaşteptate ochii.

— Lavinia!

— Da, eu sunt. Mulţumesc pentru ajutorul tău şi prezenţei de spirit a lui Georg, care din instinct a procedat corect. Ca urmare, pentru scurt timp sunt capabilă să evadez din relicvar.

— Te-a ajutat Georg? Deci mai este aici!

Privirea plină de speranţe a Giselei o obligă pe Lavinia să se întoarcă. Tânăra nu ştia încă de viaţa dublă a

soţului ei, care îşi putea relua adevărata înfăţişare doar când luna plină strălucea pe cer. Astăzi luna apusese devreme, de aceea tânărul era întins în patul său sub înfăţişarea monstruoasă a magistrului Alban. Lavinia nu voia să dezvăluie acest secret fără un motiv temeinic. Prea mare era pericolul ca Gisela să fie atrasă de Georg mai puternic decât până acum şi să pună inima şi simţurile înaintea a ceea ce era cu adevărat mai important. În această situaţie, Gaudentius se comporta corect: Gisela trebuia să rămână fecioară pentru a putea beneficia de toate puterile ei.

— Prea multe depind de asta! îşi spuse Lavinia.

— Ce depinde de ce?

Gisela auzise vorbele Laviniei.

— De tine depind foarte multe, draga mea prietenă. Nu este vorba numai despre soarta lui Gaudentius şi a lui Alban, ci şi de a ta, şi a mea, şi a prietenelor mele care ar fi trebuit să ajungă în paradis, dar au fost silite să suporte chinurile iadului. Lavinia o privi rugătoare pe Gisela. Duşmanul a suferit o lovitură neaşteptată, care cu siguranţă va provoca un nou atac. Trebuie să fim pregătite. Gaudentius şi Georg cred că au descoperit secretul duşmanului, dar mă tem că Gaudentius se află pe urme false şi, de aceea, va acorda prea puţină atenţie adevăratelor intenţii ale lui Cajetan.

— Să îi spun asta? Cel mult va râde de mine pentru că în ochii lui sunt o femeie fără nicio valoare, fără minte!

Mânia străfulgeră în privirea Giselei şi aceasta fu cuprinsă de o tuse chinuitoare.

Lavinia puse mâinile pe pieptul Giselei, pentru a-i alina durerea.

— Situaţia nu este chiar atât de gravă. De fapt ar fi suficientă o explicaţie spre a-i arăta că femeile nu au mai puţină minte decât bărbaţii, ci uneori au chiar mai multă. Gândeşte-te numai la Anna, care administrează burgul şi terenurile ce ţin de el. În această chestiune nepotul ei nu îi

este de mare ajutor.

— Într-adevăr, nu îi este de ajutor. Gisela râse uşor. Mânia îi dispăru şi, când îşi mişcă membrele, constată că se simţea mai bine. Întrebă surprinsă: M-ai ajutat?

Lavinia clătină din cap.

— Nu, propriile tale puteri te-au ajutat. Tu eşti o mare tămăduitoare, dar nu ai învăţat încă cum să îţi foloseşti harul, în viitor va trebui să o faci doar în taină. Deşi eu am fost zăvorâtă secole în relicvariu, am dispus totuşi de puţină libertate şi am aflat câte ceva despre lume înainte de a nimeri în diavoleasca cursă a lui Cajetan. Femeile cu aptitudini ca ale tale trec cu uşurinţă drept vrăjitoare. Dar adevăratele vrăjitoare sunt acele femei care se lasă ademenite de diavol şi care propovăduiesc învăţături satanice. Doar puţine dintre ele îşi pot păstra puterile până la adânci bătrâneţi şi pot chiar domina regi şi principi. Majoritatea vrăjitoarelor diavoleşti nimeresc rapid în mâinile inchizitorilor şi sunt înecate ori arse pe rug. Lucrurile au fost astfel orânduite de către Satana, deoarece el vrea să evite ca acestor femei să le vină ideea de a renunţa la el şi să îşi salveze sufletele prin lungi penitenţe şi pelerinaje.

— Nu vreau să am de-a face cu iadul şi cu lucrările diavoleşti.

Vocea Giselei se auzi puternic, astfel că Gundi deveni neliniştită. Mica servitoare deschise ochii, se ridică ameţită de somn în capul oaselor şi se holbă la stăpâna ei, care nu se distingea clar în lumina lămpii cu ulei ce ardea într-o nişă atât timp cât Gisela era bolnavă.

— Stăpână, vă simţiţi rău? M-aţi strigat?

Gisela dădu negativ din cap, deşi slujnica nu putea să îi vadă gestul.

— Nu. Doar vorbeam în somn. Îmi pare rău. Întinde-te şi culcă-te.

Pe Gisela o mira că fata nu părea să o fi remarcat pe vizitatoarea nocturnă, deşi aceasta stătea lângă pat, într-o

aureolă luminoasă.

— Mă simt groaznic de obosită.

Gundi căscă, se lăsă să cadă înapoi în pat şi adormi imediat ce puse capul pe pernă.

Lavinia râse impresionată.

— Într-adevăr ai puteri mari! Nu ai văzut? I-ai poruncit servitoarei să doarmă şi, în aceeaşi clipă, aceasta s-a simţit aşa de obosită, încât nici măcar nu a mai apucat să se întindă ca lumea.

Gisela se înfioră.

— Nu vreau să am astfel de puteri!

— Nu e alegerea ta să renunţi la ele, pentru că sunt moştenite din timpuri imemoriale. Din vremuri mult anterioare celei în care Domnul nostru Iisus Cristos şi-a plecat capul pentru a primi botezul din partea sfântului Ioan. Eşti urmaşa femeilor înţelepte, care şi-au folosit puterile spre binele oamenilor încredinţaţi lor. Dar, în vremurile timpurii ale istoriei, diavolul i-a ademenit de partea răului pe aceia care nu l-au putut recunoaşte. Le-a cerut tuturor femeilor înzestrate să devină vrăjitoare lipsite de Dumnezeu. Clerici plini de râvnă, care, convinşi de propria importanţă, au defăimat femeile ca fiind slabe, proaste şi lipsite de valoare, au făcut ce le stătea în putinţă ca acelea cele care voiau să facă uz de capacităţile lor să fie omorâte. S-au îngrijit şi ca majoritatea fetelor să fie astfel educate încât să se considere neînsemnate şi înclinate spre rău. Şi cu cât ar fi putut lumea să fie mai bună dacă învăţaţii şi preoţii şi-ar fi amintit cât de mult a preţuit femeile Cristos Domnul. El a fost cel care a primit-o în braţele sale pe Maria Magdalena, deşi era dispreţuită de toţi din cauza îndeletnicirii ei şi le-a venerat întotdeauna pe mama sa, Maria, sau pe Elisabeta, mama botezătorului. Aceste femei au fost cele care l-au recunoscut sub cruce, şi nu apostolii, dintre care unul îl trădase, în timp ce ceilalţi, în frunte cu Petru, se lepădaseră de el.

Lavinia vorbise cu furie, dar amuţi când îşi dădu

seama şi o rugă pe Gisela să o ierte. Apoi o rugă fierbinte pe Gisela să facă totul pentru a se însănătoşi cât mai repede.

— Magistral Gaudentius şi soţul tău vor avea curând mare nevoie de ajutorai tău şi pentru asta trebuie să înveţi cât de mult poţi, atât de la Gaudentius şi din cărţile lui, cât şi de la tine însăţi.

— Nu reţin nici jumătate din ce vrea să mă înveţe Gaudentius! Cum aş putea să învăţ de la mine însămi? Aşa nu ajung niciunde!

Gisela râse amar.

Lavinia nu vru să lase lucrurile astfel:

— Trebuie să te deschizi la ceea ce se află în tine, dar fă-o în taină. Nici Gaudentius şi nici duşmanul nostru nu trebuie să observe ceva. Magistrul te-ar mustra şi te-ar pedepsi cu nuiaua, pentru că nu înţelege nimic din forţa eliberată de capacităţile interioare, iar dacă magul Cajetan îşi dă seama ce puteri zac în tine, se va strădui să te distrugă. Trebuie să te subaprecieze amândoi, înţelegi?

Gisela se întinse din nou în pat şi îşi duse mâinile sub cap.

— Nu înţeleg absolut nimic. Ai spus mai devreme că Gaudentius şi Georg ar fi pe punctul de a descoperi secretul lui Cajetan. Aş vrea să ştiu ce legătură are Georg Streller cu toată treaba aceasta şi pe urma cărui secret se află ei. Va trebui să îmi explici, pentru că de la magistrul Gaudentius cu siguranţă nu voi afla.

— Corect! Deci iată cum stau lucrurile…

Lavinia îi spuse pe scurt ceea ce aflase ea însăşi despre drumul în viaţă al lui Cajetan, sperând că Gisela, după relatarea ei, va uita despre întrebarea privind rolul lui Georg în toată această chestiune.

8.

Când Gisela se trezi, mai întâi luă cele trăite în timpul nopţii drept un vis. Nu o mai revăzuse pe Lavinia

din noaptea în care arsese părul acela urât mirositor şi deja credea că năluca reprezenta o născocire a fanteziei ei suprasolicitate. Totuşi, când ridică mâinile şi le examină, simţi în ele o putere ce o surprinse, îşi atinse faţa cu vârful degetelor şi îşi dădu seama că febra şi chiar starea de boală dispăruseră. De fapt se simţea mult prea puternică pentru a mai rămâne întinsă în pat. Aruncă pătura cu curaj, coborî picioarele de pe marginea patului şi se ridică.

Mişcările ei o treziră pe Gundi, care o privea fără să înţeleagă.

— Dar, stăpână, nu aveţi voie să vă ridicaţi! Doar sunteţi bolnavă!

— Bolnavă? Da, am fost.

Gisela căută în sine şi descoperi resturi ale slăbiciunii ei care fură eliminate ca de un jet puternic de apă proaspătă. Niciodată nu se refăcuse atât de repede. În timp ce îşi dădea cămaşa jos, îi ceru lui Gundi să o spele pe spate şi se minună de sine însăşi. Apoi îşi aminti de Lavinia şi de vorbele ei despre o putere ascunsă, pe care ea ar deţine-o. Deveni gânditoare. Chiar ar putea fi aşa? Probabil că nu, pentru că Gaudentius i-ar fi spus ceva despre asta. Doar el remarcase că era înzestrată cu puteri magice. Tot în timp ce se gândea, îşi mai spuse că rămânea un mister faptul că se vindecase de la o clipă la alta. Brusc simţi că trebuia să se lupte cu foamea care îi chinuia stomacul.

— Mai repede! îi porunci ea lui Gundi şi, în cele din urmă, îi luă prosopul din mână.

Deşi se grăbea, îşi termină toaleta cu mare grijă. Nasul îi era deosebit de sensibil şi involuntar sesiza mirosul de transpiraţie de pe pielea sau de pe hainele ei. Curăţă şi un loc al corpului cu iz deosebit de intens, cu toate că Gundi se întoarse şi îşi frângea mâinile, pentru că o femeie cuminte nici nu trebuia să atingă acel loc. Dar Gisela fusese învăţată de mama ei să menţină curat îndeosebi acel loc, fără alte explicaţii. Ea bănuia că era

ceva legat de convieţuirea dintre bărbat şi femeie. De cele mai multe ori bărbaţii nu miroseau grozav. Se întâmpla altfel cu propriul ei soţ? Gisela nu îşi putea imagina, deoarece Alban era pe jumătate animal.

Gândind astfel, îl compătimea. Spre deosebire de prietenul său Gaudentius, magistrul Alban, în lunile petrecute aici, în burg, păruse foarte îndatoritor. Era de-a dreptul plăcut să gândeşti de bine despre soţul tău, îşi spuse ea, şi-şi îndepărtă repede gândurile, care se îndreptau către Georg Streller. Tânărul negustor îi putea fi un prieten bun şi nimic mai mult.

Cu această hotărâre în gând, Gisela se îmbrăcă şi părăsi dormitorul. Când intră în camera din foişor aflată două etaje mai jos, îi găsi acolo pe Anna, pe stăpânul castelului şi pe cavalerul Eckehard. Gaudentius şedea remarcabil de drept pe scaunul lui şi părea că tocmai gusta o glumă, căci el şi oaspetele său râdeau, în timp ce Anna zâmbea cu acea privire indulgentă pe care i-o arunci unui copil zburdalnic.

Exact când intra Gisela, din cealaltă parte apăru Alban.

— Slăvit să fie Dumnezeu! salută el şi apoi o descoperi pe soţia lui. Tu ce cauţi aici, jos? Îţi cauţi moartea. Du-te să te culci!

Gisela se îndreptă, ajungându-i până la stern şi privi direct în ochii lui roşii care o priveau dojenitori, dar şi îngrijoraţi. Spre surprinderea ei, Alban nu arăta nici pe departe atât de animalic cum îl avea ea întipărit în imaginaţie, ci mai curând părea un om cu o faţă grosolană. Pe drum ar fi atras atenţia cel mult prin statura lui anormală.

Pierzându-şi din siguranţă, ea îi făcu o reverenţă şi spuse:

— Scuzaţi-mă, domnul meu, dar mă simt din nou foarte bine. Pot să părăsesc patul şi să continui studiile cu Herr Gaudentius. Cu siguranţă că se va bucura de acest

lucru.

— Nu ar fi rău! Deja am pierdut câteva zile.

Gaudentius îi făcu semn Giselei să se aşeze.

Mătuşa îl privi supărată.

— Din cât îmi pot eu aminti, tu porţi vina pentru boala Giselei. Aşa că să binevoieşti să nu o cerţi, că vei avea de-a face cu mine!

— Hei, hei! exclamă Eckehard. Luna plină de ieri pare să fi acţionat şi asupra altora, nu numai asupra lui Alb…

Un cot energic în coaste primit de la castelan îl făcu să îşi înghită vorba.

— Asta nu are de-a face cu luna ori cu stelele, ci doar cu unele femei îndărătnice şi cu pliscul ascuţit. Dar le va trece. Am să o îmboldesc pe Gisela până când va plânge de parcă ar fi tăiat o pivniţă de ceapă, iar în ce priveşte mătuşa mea, am să…

— …Ce o să faci? întrebă Anna cu un zâmbet abia schiţat, care îi promitea interlocutorului multe zile cu prânzuri sărate copios şi paturi nefăcute.

— Ah, nimic! Gaudentius se întoarse către Alban. Dar cu tine ce este? Parcă arăţi a om.

— Chiar este om!

Gisela nu îşi explica ce o îndemnase să îşi apere soţul.

Primi din partea lui Alban o privire mirată, în care ea crezu că citeşte şi o anumită recunoştinţă.

Totuşi, el era departe de a exterioriza astfel de sentimente, în loc de asta, scoase un muget care ar fi putut alunga şi un urs.

— Am fost cândva om! Dar acum sunt un monstru deformat de plăcerea unui mag şi care trebuie pus sub cheie în nopţile cu lună plină. Pentru tine, Gisela, este mai bine să îţi îndrepţi gândurile către sarcina pentru care m-am căsătorit cu tine. Când blestemul va fi ridicat şi magistrul Alban va aparţine trecutului, vei fi dezlegată de

orice obligaţie şi vei putea pleca unde vrei.

Anna sări brusc.

— Pentru Dumnezeu, astăzi eşti iarăşi insuportabil! Stai jos şi mănâncă! Sau să-ţi trimit pe cineva cu un blid de mâncare în odaia ta?

— Va trebui să îl trimiţi pe Ludwig, dintre ceilalţi servitori nimeni nu îndrăzneşte să intre la mine.

În vocea lui Alban se amestecau zeflemeaua şi tristeţea, ceea ce o făcu pe Gisela să uite că el tocmai o pusese la punct.

— Cu siguranţă Herr Gaudentius nu va voi să renunţe la Ludwig, căci acesta trebuie să îi taie mărunt carnea, pentru că servitorul celălalt este neîndemânatic. V-aş putea aduce eu mâncarea în cameră.

— Terciul de dimineaţă va putea să şi-l mănânce dragul nostru Matthias şi fără credinciosul lui servitor, interveni râzând Eckehard. Dar, înainte de a mă considera cu toţii viitoarea victimă, serviţi-vă. Terciul se va răci şi nu va mai fi atât de bun.

Pentru a-şi întări spusele, cavalerul apucă lingura şi o înfipse în amestecul cenuşiu de cereale, măruntaie tocate mărunt şi prune uscate, care împreună cu o stacană de bere reprezenta micul dejun. Gaudentius îi aruncă o privire dură.

Dar începu şi el să mănânce. Deoarece şi Frau Anna se dedică aceleiaşi activităţi, Giselei şi lui Alban nu le mai rămase decât să li se alăture şi să îşi tragă mai aproape farfuriile.

Un timp domni liniştea. Dar curând pentru Herr Eckehard fu deja prea mult.

— S-ar putea deci crede că aţi făcut legământ de tăcere, aşa aţi amuţit. Şi ar fi atât de multe de discutat! Ne aflăm în prag de Crăciun şi voi încă nu aveţi un capelan.

Gaudentius tresări.

— Aşa este, nici nu m-am mai gândit la asta. De ce nu mi-ai amintit, Anna?

Mătuşa lui ridică mâna într-un gest de apărare.

— Nu da vina pe mine! Ţi-am reamintit de câteva ori. Dar tu nu ai nici ochi şi nici urechi pentru altceva decât pentru Cajetan şi blestemul lui. Dacă eu aş accepta astăzi propunerea cavalerului Eckehard, de mâine ai uita şi de mâncare, iar în câteva zile ai muri de foame.

— Cerule, la ce se va fi gândit Dumnezeu atunci când a creat femeia cu limbă aşa de ascuţită? L-o fi mâniat Adam aşa de tare ca să merite pedeapsa asta?

Cei din jurul mesei îl pironiră cu privirea pe Gaudentius mai puţin din pricina acestor cuvinte şi mult mai mult din cauza elanului cu care se desfăşura. Mătuşa lui întinse mâna şi îi atinse faţa.

— Pe Fecioara Maria şi pe toţi sfinţii, ce s-a petrecut cu tine? Arăţi cu cel puţin zece ani mai tânăr decât ieri!

— Sunt totuşi prea mulţi ani peste treizeci. Gaudentius clătină din cap dezorientat. Anna are dreptate! Mă simt încă o dată mai tânăr decât în ultimele zile şi mai tânăr decât oricând în perioada blestemului. Şi Alban arată mai uman decât oricând. Cerule, nu cumva blestemul se va ridica?

În vocea lui era atât de multă speranţă, încât pe Gisela o duru să îl dezamăgească.

— Nu cred. Presupun doar că în acest moment blestemul şi-a mai pierdut din putere. Dar, imediat ce Cajetan va observa asta, va face totul pentru a-i spori efectul.

— Puişorul se dă mai grozav decât găina, remarcă ironic Gaudentius.

— Mai curând decât cocoşul, spuse calmă Gisela. Cercetaţi în sufletul dumneavoastră şi veţi simţi că am dreptate!

— Nu aţi putea să uitaţi măcar pentru o clipă de acest mag jalnic şi de blestemul lui? Ne aflăm în prag de Crăciun, timpul minunilor şi al poveştilor! Poate că Dumnezeu sau unul dintre sfinţi vă va ajuta în aceste zile

sfinte sau măcar vă va arăta calea cea bună. Înainte de sărbătoarea Crăciunului, trebuie să îşi facă intrarea aici un capelan. V-am mai spus că vecinii şuşotesc. Dacă veţi sărbători naşterea Domnului fără preot, nişte oameni antipatici ar putea să profite de ocazie să îl viziteze pe onorabilul episcop şi să îl instige împotriva voastră.

Cuvintele lui Eckehard produseră o adâncă impresie. Gaudentius îşi şterse fruntea şi strânse din buze.

— Va trebui! Totuşi nu îmi va face plăcere să pierd timp pentru căutarea lui deoarece vreau să continui pregătirea Giselei. Alban, nu te-ai putea ocupa tu? Pe deoparte, acum arăţi aproape bine, pe de altă parte, noul capelan al castelului s-ar putea obişnui cu aspectul tău.

Alban îl privi posomorât.

— Asta nu îmi place.

— De ce? Prietenul nostru Matthias are dreptate. Aşa cum eşti acum, te poţi arăta printre oameni. Pe lângă asta, o vizită la Eichstätt ţi-ar prinde bine – ai putea să procuri de la negustorii de acolo un cadou frumos pentru soţia ta. Gisela se află la castel de mai multe luni şi nu a primit nimic de la tine.

Cuvintele cavalerului Eckehard îi treziră Giselei un sentiment la care ea nu se aşteptase: dorul de casă. Ea era un copil crescut la oraş, obişnuit a avea în jur vecini şi a putea colinda pe străzi. Dar la Riebelsborn se simţea deseori prizonieră.

— Mi-ar face plăcere să merg o dată la Eichstätt, spuse Gisela.

Gaudentius gesticulă cu ambele mâini.

— Nu se poate! Pierde prea mult timp de studiu!

Alban mârâi ca un câine indispus, ceea ce-i stârni mânia Daggăi. Deoarece ea socoti că Gisela era în pericol, se ridică şi se îndreptă lătrând către Alban. Acesta ridică mâinile ca să se apere şi, preţ de o clipă, păru că va curge sânge.

Înainte de a se putea întâmpla ceva serios, Gisela îşi

înfipse mâinile în ceafa Daggăi şi o trase înapoi.

— Stai liniştită!

Ea se sperie singură de îndrăzneala ei, dar în aceeaşi clipă Dagga se transformă dintr-un câine-urs gata de luptă într-un pui rugător, care împingea cu botul farfuria Giselei. Tânăra cunoştea gestul, aşa că luă o lingură de terci pe care îl aruncă în botul larg deschis al Daggăi.

— Pentru a sătura animalul nu va ajunge conţinutul castronului.

Anna chemă o servitoare şi îi porunci să aducă mai întâi terci, apoi un ciolan. Căţeaua încetă să mai cerşească abia după ce apucase să înfulece cea mai mare parte a micului dejun al Giselei. Doar după aceea se ocupă şi de ciolan, pe care îl înşfacă aruncându-i lui Alban o privire de parcă l-ar fi crezut în stare să rivalizeze cu ea pentru această pradă. Deoarece el nu se clinti, se lungi lângă picioarele scaunului Giselei şi îşi înfipse colţii în mâncare.

Gaudentius se uită chiorâş la animal, îi ceru energic Giselei să îl urmeze şi urcă apoi scările aproape în fugă, ca un tinerel. Când dădu să treacă pe la iatacul ei, pentru a-i da câteva dispoziţii lui Gundi, acesta pufni nerăbdător, o trase în sala de studiu şi se puse pe treabă de parcă ar fi vrut să recupereze în acea zi tot timpul pierdut. Dagga îşi înşfăcase osul şi îi urmase pe cei doi. Se aşeză lângă crucifixul în al cărui soclu se găseau moaştele Laviniei. Locul păru să îi priască, pentru că din când în când îi scăpa câte un sunet de încântare şi nu o deranjă nici intrarea lui Alban în cameră.

— Cavalerul Eckehard are dreptate! Nu o putem ţine veşnic încuiată aici pe Gisela.

Alban întrerupse astfel un lung discurs al prietenului său, prin care acesta voia să o facă pe Gisela să înţeleagă o formulă importantă.

— Pentru Dumnezeu, ce te mai frământă acum? Soţia ta nu este în niciun caz prizonieră, ci îşi duce viaţa într-un iatac plăcut, are haine frumoase, primeşte suficientă

mâncare şi, dacă doreşte, se poate împodobi cu o bijuterie pe care tu i-o aduci din Eichstätt.

Gaudentius crezu că cu aceasta spusese tot, dar fu surprins că Alban insistă.

— Gisela nu mai vede niciun alt om în afară de noi şi de Eckehard, care ne mai vizitează câteodată.

— Ai uitat de Georg Streller! Băiatul se gudură mult prea mult pe lângă soţia ta şi mă cam bate gândul să îi închid poarta în nas.

— Herr Streller este un om de onoare care ştie ce înseamnă buna-cuviinţă, se răsti Gisela la castelan.

Gaudentius o opri cu un gest şi vru să îşi continue discursul, dar Alban îl întrerupse.

— Dacă plec la Eichstätt, o iau cu mine pe Gisela. Are nevoie de stofă pentru haine mai călduroase.

Nu lăsă loc de îndoială asupra celor vrute de el şi fu răsplătit de Gisela cu o privire recunoscătoare. Era evident că îşi dorea din suflet să mai vadă şi altceva decât burgul, turnul acestuia şi priveliştea oferită printre crenelurile zidurilor.

— Alban, îţi mulţumesc! spuse ea, răsuflând uşurată, şi observă abia apoi că se exprimase atât de familiar, de parcă el ar fi fost într-adevăr soţul ei, iar nu cineva care o cumpărase de la tatăl ei pentru a-şi duce la îndeplinire scopurile.

Gaudentius înţelese că pierduse duelul privirilor pline de reproş şi în cele din urmă dădu din cap aprobator.

— Bine! Ia-o cu tine, dar adu-o înapoi aşa cum ai luat-o. Altfel sufletul tău va fi veşnic al diavolului. Şi, în toiul cumpărăturilor, nu uita să cauţi un capelan potrivit. Până atunci, oamenii noştri se mai pot duce la Trelling pentru a participa la liturghia predicatorului de acolo. Dar, imediat ce se va lăsa frigul, lucrul acesta nu va mai fi posibil. Iar tu, Gisela, acum repetă…

Gaudentius enunţă câteva noţiuni în limba latină, pe care Gisela, în semn de mulţumire pentru învoirea dată, le

repetă fără greşeală. Dar pentru asta nu primi laude, fiindcă Gaudentius părea că regretă deja gestul făcut.

9.

Călătoria nu avu loc atât de repede cum sperase Gisela. Două zile la rând Gaudentius găsi noi subterfugii pentru a nu o lăsa să plece, apoi plouă o săptămână fără întrerupere. În tot acest timp, atmosfera la castel la fel de tulbure ca şi vremea. Chiar şi Dagga evita să iasă afară mai mult decât era absolut necesar. Dar, spre deosebire de braci, ea era bine-crescută şi nu îşi făcea necesităţile în interior.

Când Anna, în drum de la dormitorul ei către bucătărie, călcă în excrementele unui câine, se mânie foarte tare şi le ceru slugilor să închidă animalele în grajd.

— Dar nu şi Dagga! Dacă încercăm, ne va omorî! strigă îngrozit unul dintre bărbaţi.

Anna îi aruncă laşului o privire dispreţuitoare.

— Cum este posibil ca unuia mare cât uşa, ca tine, să îi fie frică de o căţea?

— Dagga nu este un animal normal. În ea sălăşluieşte spiritul vânătorului Sepp. Acest lucru este dovedit de faptul că până acum nu a făcut niciun pui.

Servitorul mai cunoştea şi alte motive pentru care uriaşa căţea nu putea fi o creaţie naturală, dar Anna îi tăie vorba şi îi dădu afară pe acesta şi pe camaradul lui.

— Ca să vezi! Şi să te mai miri că vecinii cred că la noi se petrec lucruri neobişnuite! se oţărî ea când cei certaţi îşi luară tălpăşiţa.

Îşi dădea totuşi seama că era mai bine ca cei din împrejurimile Riebelsbornului să nu cunoască majoritatea evenimentelor ce aveau loc în burg. Îl cadorisi pe nepotul care provocase nenorocirea prin nechibzuinţa lui cu câteva expresii dure şi strigă cu voce tare că din partea ei putea să dea liniştit ortul popii. Dar, pentru că el se afla în sala de studiu împreună cu Gisela, nu luă la cunoştinţă aceste

urări, aşa că toate vorbele grele ale Annei slujiră doar pentru a da frâu liber supărării ei.

Între timp, slugile dădură câinii afară, dar nu se atinseră de Dagga, care, venind de la bucătărie, privea dispreţuitor în urma bracilor. Apoi căţeaua urcă pentru a-i aminti Giselei că era timpul pentru scurta lor plimbare.

Gaudentius încercă să ignore zgomotele făcute în faţa uşii de către căţea, dar Gisela consideră că era o ocazie bună să îşi mai limpezească mintea.

— Scuzaţi-mă, Herr magister, dar, dacă puneţi preţ pe o uşă care să se poată închide, nu ar trebui să o lăsaţi pe Dagga să mai aştepte.

— Afurisit animal! Trebuie că în el sălăşluieşte cu adevărat spiritul lui Sepp!

— Doar nu credeţi asta!

Gisela luă în zeflemea remarca magistrului, care părea că vorbise serios. Pentru ea, Dagga era o căţea curioasă, cam îndărătnică şi care nu avea nimic în comun cu firea unui om singuratic şi urâcios, cum ar fi trebuit să fi fost vânătorul. Din ce auzise ea, omul acela nu se înţelesese cu nimeni – spre deosebire de Dagga, care o iubea şi care se mai gudura şi pe lângă Georg Streller în timpul vizitelor periodice ale acestuia. Gisela lăsă deoparte tăbliţa şi, cu un zâmbet pe furiş, se despărţi de Lavinia, care, plutind lângă crucifix, urmărise instruirea, fără să fi fost văzută de Gaudentius.

Când Gisela vru să părăsească încăperea, Dagga se strecură înăuntru. Dădu din coadă cu putere în direcţia Laviniei, îşi dezveli colţii spre Gaudentius şi apoi îşi apropie botul de mâna prietenei ei. „Vino odată!”, părea să spună privirea animalului.

— Nu uita să te îmbraci gros. Este frig şi numai puţin dacă se mai răceşte se va face polei. Deci fii atentă! Nu vreau să renunţ iarăşi la tine zile de-a rândul.

Gisela nu se putu abţine să nu râdă de cusurgiul de Gaudentius.

— Nicio grijă, prea-măritul meu magistru! Dacă Dagga este cu ochii pe mine, nu mi se întâmplă nimic.

Nu mai aşteptă răspunsul lui, ci ieşi în fugă din cameră şi coborî scara în grabă. În antreu se înfăşură în prima mantie la îndemână şi îi porunci străjerului să deschidă poarta. Între timp, acesta se obişnuise ca Gisela să părăsească burgul pentru a plimba căţeaua şi se grăbi să urmeze porunca. Dagga o însoţea mândră, de parcă se amuza de graba străjerului şi o zbughi dând din coadă prin poarta ce dădea spre pajişte. Apoi privi înapoi, aşteptându-şi prietena.

În acel moment nu ploua, dar cerul era înnorat. „Nu-i de mirare că atmosfera din burg este atât de mohorâtă”, gândi Gisela când deschise poarta şi Dagga trecu repede pe lângă ea. În jurul burgului Riebelsborn nu exista nimic vesel: fie bărbaţii îşi beau împreună vinul ori berea, fie femeile se adunau şi intonau frumoasele cântece pe care în vremurile bune le cântase şi Gisela acasă, cu celelalte fete.

Fu cuprinsă de nostalgia după îndeletnicirile variate de la oraş şi îşi dori să poată arunca cel puţin o privire în atelierul unui meşteşugar sau în magazinul unui băcan. Ar fi dat mult să poată da fuga cu un coş la piaţă, ca o slujnică, ca să cumpere legume şi carne pentru prânz, chiar dacă vecinele ar fi clevetit ironice. Şi-o imagina pe Frau Ceißblatt, care acum vindea ciuperci şi mirodenii uscate, dar şi napi proaspeţi. Nu îi plăcuse terciul de napi, dar acum i se făcu o poftă, că ar fi dat fuga în castel, ca să o întrebe pe Anna dacă avea aşa ceva.

Dar nu voia să o lase singură pe Dagga afară. În plus, la poarta grajdului tocmai se făceau reparaţii şi lătratul sălbatic al căţelei le-ar fi speriat pe slugi. De aceea, Gisela rămase pe loc şi dădu frâu liber gândurilor; acestea reveniră rapid la viaţa ei anterioară, la familie, la casa părintească şi la oamenii pe care îi cunoscuse. Pentru că spera ca Georg Streller să apară şi să îi dea veşti despre părinţi şi despre fratele ei, avea impresia că nu va mai

putea aştepta până la următoarea lună plină. Le văzu în faţa ochilor pe cele trei care, îmbrăcate ca şi ea în haine călduroase, se grăbeau către biserică, spre a lua parte duminica dimineaţă la liturghie şi crezu că aude în sinea ei vocea părintelui Maternus. El înţelegea să-şi dojenească cu blândeţe, dar insistent oiţele păstorite, care de fiecare dată se întorceau acasă mângâiate sufleteşte.

Gândul la preot îi aminti dureros Giselei că de luni de zile nu se mai putuse spovedi. Până acum, Gaudentius îi interzisese să se ducă la Trelling ca să îşi uşureze conştiinţa la capelanul cavalerului Eckehard. Probabil că se temea că ea i-ar relata prelatului lucruri care acestuia nu i-ar fi plăcut. Hotărâtă ferm ca duminica viitoare să treacă peste orice pentru a se duce la biserică şi să îi amintească magistrului Alban despre călătoria promisă la Eichstätt, o strigă pe Dagga şi arătă către burg.

— Vreau să mă întorc, ai înţeles? Îmi este frig şi nu trebuie să mă îmbolnăvesc din nou. Dacă se supără Gaudentius, nu mă lasă să mă duc în oraş.

Dagga lăsă capul într-o parte, ca şi cum ar fi trebuit să se gândească, apoi se îndreptă repede spre poartă. Gisela o urmă şi îi deschise poarta. În acelaşi moment, căţeaua ţâşni înainte şi după puţin timp îi auzi lătratul sonor, acompaniat de lătratul bracilor închişi.

Gisela o luă la fugă şi ajunse în curtea castelului aproape în acelaşi timp cu o jumătate de duzină de călăreţi care îşi făceau intrarea pe poarta principală. După îmbrăcăminte, unul dintre călăreţi era nobil, pentru că purta o mantie tivită cu blană, o pălărie cu pene şi un centiron cu o spadă lungă. Din pricina depărtării, nu îi putea aprecia vârsta decât cu mare greutate, dar părea în vârstă.

Bărbatul călărea un armăsar puternic, ceea ce şi era nevoie, pentru că omul pe cât era de înalt, pe atât era de lat şi avea un abdomen proeminent. Îl urma un tinerel cu o pelerină modestă cu glugă, cum purtau pe vreme rea

călugării sau preoţii simpli. Părea a fi într-adevăr un cleric, deoarece pe sub pelerină se recunoştea o rasă monahală, care atârna pe trupul lui slab. Ceilalţi patru bărbaţi erau înarmaţi şi făceau parte din suita nobilului. Blazonul de pe tunicile lor nu îi spunea Giselei nimic, dar musafirul părea a fi de vază, pentru că Anna şi Gaudentius ieşiră în curte pentru a-l saluta.

Până acum, Gisela trecuse neobservată şi de aceea se retrase în umbra unui turn, pentru a-i putea observa nestânjenită pe oameni. Nobilul nu îi plăcu, deşi nu putea spune ce îi repugna la el. Râsul îi era prea strident pentru a suna cu adevărat vesel şi avea privirea prea cercetătoare pentru a fi a unui prieten. În plus, arăta respingător. Hainele îi erau luxoase, s-ar putea zice chiar pompoase, şi nu mai acoperite de murdărie decât era firesc după un călărit pe o astfel de vreme. Dar păreau acoperite de o mucozitate respingătoare, depusă pe stofa verde şi pe broderia aurită a vestonului, astfel că Gisela îi vedea hainele ca printr-o sticlă mânjită cu funingine.

Magistrul Gaudentius nu părea să fi observat nimic, deoarece nu mai prididea să îl salute pe vizitator.

— Bine aţi venit la Riebelsborn, Herr Heiner! Nu v-am mai văzut de mai mult de un an, aşa că mă bucur de două ori mai mult de sosirea dumneavoastră!

— A trecut chiar atât de mult timp de atunci? Mie mi s-a părut că au fost doar câteva săptămâni. Oricum, am fost cam ocupat. După cum ştiţi, fac parte din suita augustului principe Wilhelm de Bavaria şi, aşa cum mărturisesc cu plăcere, mă bucur de încrederea sa. A sluji un astfel de înalt stăpân înseamnă a fi mult pe drumuri. Dar acum, aflându-mă la Loipfing, am vrut să îl vizitez pe fiul bunului şi vechiului meu prieten Matthias, fiu ce poartă acelaşi nume cu el. Heiner von Loipfing râse zgomotos şi făcu semn către două slugi să îl ajute să descalece.

Anna arătă câte castel.

— Intră, Herr Heiner, şi urmează-mă în sală. Acolo

arde focul şi există şi vin cu mirodenii care alungă frigul din oase.

— Nu refuz, mai ales că am venit cu treabă.

Cavalerul Heiner râse atât de fals, că pe Gisela o durură urechile.

Aşteptă până când Gaudentius şi Anna dispărură în castel împreună cu oaspeţii. Se luă după ei şi îi observă pe străini prin uşa deschisă a salonului. Dagga i-o luă înainte în hol, le dădu un ocol cavalerului şi însoţitorului lui prelat şi alergă înapoi la Gisela.

Ceea ce atrase atenţia Annei asupra uşii deschise, unde o descoperi pe Gisela.

— De ce stai afară, în frig, draga mea? Intră şi aşază-te alături de noi. Acesta este cavalerul Heiner, un vechi prieten al familiei noastre şi...

Privirea ei întrebătoare se întoarse asupra tânărului prelat.

— Nepotul meu Fortunatus, care şi-a închinat viaţa Domnului, interveni cavalerul Heiner şi o măsură din priviri pe Gisela ca pe o vacă aflată în obor la vânzare. V-aţi făcut cu o mireasă? i se adresă el pe un ton voit camaraderesc lui Gaudentius.

— Frau Gisela este soţia prietenului meu, magistrul Alban, despre care aţi auzit cu siguranţă.

— De fapt, am auzit! Se adresă tânărului preot: Ştii, nepoate, bunul nostru Matthias von Riebelsborn se consideră mare alchimist şi vrăjitor şi îşi spune „magistrul Gaudentius”. Dar tot ceea ce a reuşit să facă a fost să se transforme singur într-un moş, iar prietenului lui să îi dea înfăţişarea unui monstru. De-aia mă şi mir că Alban, cu înfăţişarea lui respingătoare, a putut să o peţească pe femeia aceasta atât de frumoasă! apoi i se adresă lui Gaudentius, scuturând capul şi rânjind: Riebelsborn, vă bateţi joc de mine!

Gisela se înfurie.

— De ce ar face-o, cavalere? Eu sunt femeia cu care

este căsătorit Alban.

— Ei drăcia dracului! Ia spuneţi-mi, sunteţi în stare să îi suportaţi îmbrăţişările?

Privirea cavalerului Heiner parcă o dezbrăca pe loc pe Gisela.

— Până acum, da. Noi, femeile, nu suntem atât de firave cum vă imaginaţi dumneavoastră, bărbaţii!

Însăşi Gisela nu îşi putea explica pentru ce îl contrazise pe cavaler. Nobilul era oaspete la Riebelsborn şi ea, prin cuvintele ei dure, îi mâhnise şi pe Anna şi pe Gaudentius. Totuşi, spre deosebire de pretendentul Annei, Eckehard, Heiner von Loipfing îi era atât de antipatic, încât prezenţa lui îi provoca dureri de stomac.

— Menirea femeii este de a-l servi pe bărbat şi de a-i primi sămânţa.

Erau primele vorbe pronunţate de Fortunatus, ceea ce le făcu pe Anna şi pe Gisela să schimbe o privire amuzată. Călugăraşul, abia trecut de vârsta copilăriei, îşi dădea aere de parcă ar fi fost purtătorul întregii înţelepciuni a lumii.

Frau Anna îl privi ironică pe tânăr.

— De ce v-aţi decis să urmaţi calea preoţiei? În această calitate nu puteţi avea o femeie care să vă rodească sămânţa!

Tânărul vru să răspundă, dar unchiul îi înfipse cotul în spinare.

— Este vorba despre venituri bisericeşti ce aparţin familiei mele. Să le primească alţii? Eu zic că nu! Din acest motiv, Fortunatus a fost destinat de la naştere carierei ecleziaste. Iar în privinţa femeilor, o găsi el o gospodină şi bucătăreasă de treabă care să îl slujească în toate. Dacă aceasta nu îi va fi pe plac, în oraş sunt destule bordeluri amenajate pentru nevoile trupeşti ale călugărilor şi preoţilor.

Opiniile lui Heiner cu privire la femei i-l tăcură şi mai antipatic Giselei, care spera că vizita lui va fi de scurtă

durată. Spre regretul ei, obiceiurile prevedeau ca ea să stea la masă lângă el şi să îl servească. În loc să se ocupe de bucate ori de gazdă, Herr Heiner îşi plimbă privirile pe corpul ei, studiindu-l în amănunt, aşa că Gisela era fericită că alesese pentru acea zi o îmbrăcăminte deosebit de groasă, închisă pudic până la gât. Ea jură că îl va evita pe acest om când degetele lui scurte şi groase poposiră ca din greşeală pe braţul ei, voind să colinde de acolo mai departe.

— Scuze, domnul meu, mai bine lăsaţi. Soţul meu este deosebit de gelos şi lui nu îi place aşa ceva.

Era caraghios să vezi cât de rapid îşi trase mâna cavalerul Heiner şi cu ce expresie îngrozită privi scurt în jur.

— Sper că Alban nu este aici?

— Oh, poate să apară în orice moment.

Nici nu termină bine Gisela propoziţia, că observă o siluetă în umbra coridorului ce nu putea aparţine decât soţului ei. Pentru o clipă, la lumina focului, îi zări faţa şi i se păru că desluşeşte pe ea o mină amuzată.

— Nu despre Alban voiam să vorbim, luă iarăşi cuvântul cavalerul Heiner. După cum am spus mai înainte, noi, Loipfingerii, avem dreptul la mai multe posturi în biserică şi la veniturile aduse de ele. În acest moment toate sunt ocupate, chiar dacă bravul nostru părinte Bertram nu va mai putea face faţă mult timp. Dar eu nu aş dori ca tânărul să trebuiască să aştepte până când se va elibera un post şi de aceea m-am gândit să vin cu el încoace şi să vi-l prezint. Deoarece aici, la Riebelsborn, nu există capelan, Fortunatus ar putea să ocupe acest post pentru o anumită perioadă.

Acum lucrurile erau clare. Gisela ar fi preferat să îl roage pe Gaudentius să refuze propunerea. Nepotul nu îi era mai puţin antipatic decât unchiul, chiar dacă odăjdiile nu prezentau aceleaşi pete respingătoare care emanau neguri asemănătoare cu cele provenite din părul din

capsula de aur. Preotul îşi privea gazda cu o uitătură atât de superioară, că Gisela se îndoia de loialitatea şi de cinstea lui.

Gaudentius confirmă vizibil flatat. Rugămintea vecinului însemna pentru el că fusese reprimit în cercul nobililor. Ridică pocalul cu vin, pe care de această dată Ludwig nu îl mai subţiase cu apă, şi bău în onoarea oaspeţilor.

— În sănătatea dumneavoastră, Herr Heiner, şi bineînţeles şi în sănătatea dumneavoastră, părinte Fortunatus. Mă bucur foarte mult că vom avea din nou un om al Domnului în mijlocul nostru. Predecesorul dumneavoastră a părăsit burgul de teama prietenului meu Alban. Care însă, în ciuda aspectului său înspăimântător, este un suflet omenesc şi nu ar face rău nici unei muşte.

— Acelaşi lucru i l-am spus şi eu nepotului meu. Mai bine decât la dumneavoastră nu ar fi putut nimeri şi aici poate să aştepte liniştit până i se va elibera un loc cu venit rentabil.

Cavalerul Heiner ciocni cu Gaudentius şi turnă apoi vinul în el de parcă murea de sete. Când puse pocalul jos, plescăi din limbă de plăcere.

— Într-adevăr, aveţi un vin grozav! Aşa ceva nu îşi poate permite niciunul dintre vecini.

Invidia din vocea lui nu trecu neobservată.

Înainte, Matthias von Riebelsborn trecuse drept unul dintre cei mai săraci castelani din zonă, dar, de când îşi spunea magistrul Gaudentius, părea să dispună de bogăţii inepuizabile. Cavalerul nu bănuia că talentul de om de afaceri şi cunoştinţele lui Alban erau cele care aduceau banii. Ca şi ceilalţi vecini, credea că stăpânul de la Riebelsborn descoperise secretul transformării plumbului sau fierului în aur sau că se legase cu jurământ diavolului pentru a deveni bogat.

— Pe Dumnezeu, eu cunosc mulţi care ar face schimb cu dumneavoastră, iuncher Matthias, chiar de ar fi să

plătească asta cu un deceniu sau două din viaţă. Este mai plăcut să trăieşti când nu eşti nevoit să întorci fiecare bănuţ şi pe faţă, şi pe dos înainte de a-l cheltui. Şi eu îl scutur pe fiecare dintre ţăranii mei de două-trei ori ca să scot de la el fiecare creiţar, dar asta nu este suficient pentru a putea trăi cum aş vrea. Aş prefera să îi vând pe ţăranii robi cu grămada pentru a face rost de bani, dar fără ei nu aş avea pe nimeni care să fie pus la treabă. Iar ei sunt mereu nemulţumiţi, se plâng de fiecare zi de clacă şi, când îi chemi, sunt atât de leneşi, că vătaful şi oamenii lui sunt nevoiţi să se folosească de bici pentru a-i pune la treabă. Dumneavoastră nu întâmpinaţi aceleaşi greutăţi?

Cavalerul Heiner se aplecă şi îl străpunse din priviri pe Gaudentius.

Acesta clătină din cap şi spuse.

— Eu posed doar un sat şi până acum am scos-o la capăt bine cu ei. La mine nu au atâtea zile de clacă cum aveţi dumneavoastră sau ceilalţi vecini şi eu le pretind şi mai puţine dări.

— Păi vă permiteţi!

Din nou se citi pizma pe faţa cavalerului. Îşi dădu singur seama că greşise tonul şi schimbă subiectul. Dar Gaudentius nu i-o luă în nume de rău, ci continuă discuţia cu o mină mulţumită. Fortunatus nu participa la conversaţie, ci scotocea din priviri sala.

Se putea vedea că la Riebelsborn nu locuia un bărbat sărac, chiar dacă Gaudentius, după cum aflase Gisela de la Anna, era prea mândru să accepte de la Alban mai mulţi bani decât considera el că sunt necesari. Dar ceea ce primea ajungea pentru a putea trăi confortabil. Gisela stabili acestea, nu fără mândrie, urmărind jocul expresiilor de pe faţa lui Fortunatus, pe care se citeau lăcomie şi aviditate, şi se miră singură. Până acum crezuse că nu se simţea în largul ei aici, la Riebelsborn. Totuşi, senzaţia apăsătoare dispăruse cândva. Nu mai putu să se gândească în continuare, pentru că Heiner ridică pocalul

umplut pentru a patra oară, îl goli şi îl puse pe masă cu fundul în sus.

— Este bun vinul dumneavoastră, dar îl voi mai degusta şi altă dată. Acum trebuie să plec.

Anna, care era bucuroasă că nepotului ei îi făcea plăcere vizita, păru dezamăgită.

— Dar este deja târziu! Nu vreţi să rămâneţi peste noapte aici? Desigur că mai aveţi multe de discutat, iar slujnicele pot să vă pregătească o cameră.

— Aş rămâne cu plăcere, dar sunt aşteptat.

Heiner afişă o expresie de regret. Când se ridică şi îşi luă rămas-bun, se ridică de asemenea şi nepotul lui.

Atunci cavalerul ridică mâna.

— Bunul meu Fortunatus poate rămâne aici? Am să-i trimit cu unul dintre robii mei lucrurile de care are nevoie.

— Dar desigur! spuse bucuros Gaudentius.

Anna dădu şi ea din cap aprobator, însă Gisela se lupta cu un simţământ neplăcut. I se părea că odată cu tânărul prelat la Riebelsborn intrase un spirit rău.

10.

Cam în acelaşi timp, Magda şi Otto Güldener se aflau în camera cea bună a casei lor, care acum făcea o cu totul altă impresie decât la căsătoria Giselei: în curte lucrau mai mulţi slujitori supravegheaţi de un şef, încărcau lăzi şi butoaie în căruţe sau le orânduiau în depozite; încăperile casei erau ţinute în ordine de o duzină de slujnice care lucrau şi la bucătărie, gătind pentru toată lumea care locuia acum în casa mare. Nu mai trebuiau făcute nici economii, nu mai trebuiau să fie atenţi ca nu cumva să folosească prea mult din ceva ori din altceva, pentru că afacerile stăpânului casei luaseră un avânt neaşteptat. Desigur că în jur apăruse invidia şi pe la spate se clevetea că lucrurile nu erau curate. Se colporta cu sârg că negustorul îşi vânduse fata unui căpcăun pentru un cufăr plin cu aur şi că monstrul o înfulecase demult pe fată. Otto

Güldener nu dădea nicio atenţie pălăvrăgelilor, ci îşi vedea cu spor de afacerile lui. Astăzi expresia feţei lui era mai acră, dar asta nu avea nimic de-a face cu Gisela sau cu negoţul.

Părintele Maternus, preotul parohiei de care ţinea şi familia Güldener, venise şi nu se lăsase îmbunat nici de vinul bun turnat în pahar de Otto Güldener şi nici de friptura ale cărei resturi se mai aflau în faţa lui, pe farfuria de cositor. Continua să îi privească mustrător pe părinţii Giselei.

— Îmi este martor Dumnezeu din cer că îmi este neplăcut să fac cunoscute vorbele spuse la spovedanie, dar trebuie! Una dintre slujnicele voastre mi-a spus că fiul dumneavoastră practică cu ea treburi care îi sunt permise doar unui soţ cu soţia sa. El i s-a lăudat că nu este prima slujnică din casă faţă de care face pe armăsarul, l-a mai spus că a folosit-o în acest scop şi pe micuţa Gundi, plecată cu fiica dumneavoastră, or Gundi era aproape un copil!

Deşi preotul nu ridicase glasul, cuvintele lui răsunară ca un tunet în încăpere. Magda Güldener îşi ascunse faţa în mâini, nemulţumită în tăcere de fiul ei, în timp ce bărbatul ei transformă în apeluri nevinovate către câţiva sfinţi înjurăturile ce îi stăteau pe limbă. Spre deosebire de soţie, Otto Güldener avea o oarecare înţelegere faţă de Hans, pentru că nici el nu stătea grozav cu respectarea legilor sfintei Biserici şi mai invitase câte o slujnică să îi ţină companie intimă. Dar de fiecare dată avusese grijă să aleagă dintre acelea care nu ar fi dat imediat fuga la popă ca să îşi mărturisească păcatul. Din fericire, existau destule slujnice dispuse să satisfacă un bărbat pentru câţiva creiţari.

— Dacă îmi mai ajunge la urechi încă o asemenea faptă, voi face cunoscut de la amvon păcatul lui Hans şi îi voi refuza participarea la euharistie până când nu va face din slujnica cu pricina soţia lui în faţa Domnului!

Această ameninţare o făcu pe mamă să izbucnească

în plâns. Otto Güldener lovi mânios cu pumnul în masă.

— Afurisit să fie că ne-a făcut ruşinea asta!

— Cel fără de păcat să arunce primul piatra![2] Părintele Maternus cunoştea câteva istorioare despre Güldener, care îl făceau să bănuie că mărul nu căzuse departe de pom. Totuşi încercă să fie prevenitor: Eu nu pretind ca fiul dumneavoastră să trăiască în castitate ca un călugăr ori ca un preot…

— Care de cele mai multe ori nu fac asta… ripostă sarcastic Otto Güldener.

Preotul decise să ignore remarca.

— Fiul dumneavoastră este tânăr şi plin de energie. De aceea are nevoie de o femeie. Cel mai bine este să îi căutaţi o soţie şi să-l cununaţi încă înaintea zilei botezului Domnului nostru Iisus Cristos sau cel mai târziu până la ziua de sărbătoare din 2 februarie.

În ciuda dimensiunilor lui, Otto Güldener sări ca ars.

— Cinstite părinte, cum vă imaginaţi aşa ceva? Atât de repede nu îi pot găsi o mireasă corespunzătoare. M-am interesat deja la câteva familii, dar toate vor ca fetele să mai aştepte ca să se convingă că succesul meu în afaceri este de durată. Va mai dura un an, poate chiar doi ani până când voi putea aranja o căsătorie pentru Hans.

Pe buzele părintelui Maternus se ivi un zâmbet uşor. Desigur, cunoştea problema lui Güldener, deoarece de parohia sa ţineau mulţi negustori bogaţi din oraş, în casele cărora mergea din când în când. Pentru soţiile şi fiicele acestora el era cea mai importantă persoană de încredere, astfel că lua la cunoştinţă lucruri pe care acestea nu le încredinţau nici măcar soţilor sau taţilor lor. Dar Güldener nu va scăpa aşa de uşor.

— Dacă fiul dumneavoastră nu îşi poate manifesta bărbăţia în cadrul căsniciei binecuvântate de Domnul, să frecventeze unul dintre bordelurile oraşului, aşa cum li se

---

2 Trimitere la versetul biblic Ioan, 7, 8 (n.a.)

cade flăcăilor, slujitorilor necăsătoriţi şi bărbaţilor din rândul clerului. Eu nu admit ca el să constrângă fete cinstite la fapte ce le periclitează mântuirea sufletului.

Magda Güldener rămase stupefiată.

— Oh, Dumnezeule, ce ruşine! Ce vor spune oamenii când se va afla că fiul nostru nu este în stare să îşi stăpânească poftele carnale?

— Şi asta tot ar fi mai bine decât să se vorbească de faptul că le-ar fi stricat pe slujnicele din casa dumneavoastră! răspunse preotul, ridicând degetul arătător.

— Doamne, dacă acest lucru va deveni cunoscut! Vom fi arătaţi cu degetul, iar pe mine probabil că mă vor exclude din cercul negustorilor importanţi. Şi, pe lângă asta, exact ca dumneavoastră onorabile părinte, şi autorităţile oraşului vor insista ca el să se căsătorească cu fata. Ar trebui să o numim fiica noastră pe o simplă slujnică fără un creiţar ca zestre, deşi am fi putut beneficia de alianţa cu una dintre familiile de frunte ale oraşului!

Otto Güldener nu era mai puţin îngrozit decât soţia lui. El cunoştea cazul unui bogat văduv care fusese obligat să se căsătorească cu bona fiului său, pentru că îi pretinsese servicii ce depăşeau obligaţia de îngrijire a copilului.

— Dumnezeu şi autorităţile veghează asupra onestităţii şi ordinii creştinilor. Numai astfel ne diferenţiem de păgânii care trăiesc precum animalele şi care nu cunosc niciun Dumnezeu şi nicio lege.

Vorbele părintelui Maternus îl făcură pe Güldener să se răsucească precum un vierme. Negustorul trebuia să fie fericit că preotul nu îl constrângea ca fiul său să se căsătorească acum cu slujnica în chestiune. În sinea lui se întrebă care putea fi aceasta, căci, cu excepţia bătrânei Trina, toate puteau intra în discuţie. Nu punea preţ pe aşa-zisul chin sufletesc mimat, desigur, pentru a obţine căsătoria cu fiul lui. Otto Güldener era aproape sigur că

aşa era şi că părintele Maternus voia să îl avertizeze. Totuşi era supărat că i se freca ridichea atât de tare şi mai trebuia să fie şi recunoscător. În aceste clipe de mânie l-ar fi lovit pe fiul lui.

— Voi vorbi cu Hans, onorabile părinte, şi vă promit că de acum nu se va mai atinge de slujnice.

— Şi încă ceva: îl aştept mâine la spovedanie. Dacă se dovedeşte îndărătnic, duminică nu va primi ostia.

Acum îşi pierdu controlul Magda Güldener. Plângea cu suspine, dând frâu liber lacrimilor. Preotul o compătimea, dar nu se putea altfel. Güldener trebuia să îl pună la punct de această dată pe fiul său, la fel cum o făcuse imediat după plecarea Giselei. Atunci Hans povestise peste tot că cumnatul său ar fi un monstru ce aducea mai mult a fiară decât a om. Este adevărat că magistrul Alban nu arăta ca un tânăr fercheş, dar părintele Maternus avusese impresia că putea avea încredere în el. Dar acum nu mai era tot atât de sigur.

— Între timp aţi mai auzit ceva despre fiica dumneavoastră?

Mama Giselei plânse cu sughiţuri, iar Otto Güldener clătină din cap spăsit.

— Nu, nimic! Am făcut tot posibilul să o găsesc. Dar din cauza grabei de la nuntă am uitat să îl întreb pe magistru unde va locui şi de la cine am putea primi veşti despre ea.

Pentru o clipă, pe faţa preotului se citi dispreţul. Güldener fusese atât de ahtiat după aurul ginerelui său, că nu se gândise în niciun fel la soarta fiicei lui, iar acum în oraş umblau zvonuri oribile, bazate pe afirmaţiile iresponsabile făcute de Hans imediat după căsătorie. Prelatul îşi atribuia şi sie însuşi o parte din vină. Pentru că îi ceruse Giselei să asculte de tatăl ei şi pentru că binecuvântase legătura căsătoriei încheiate împotriva voinţei fetei.

— Aveţi grijă să primiţi cât mai repede posibil veşti

de la fiica dumneavoastră. Autorităţile locale vor dori să ştie unde trăieşte ea în prezent şi se vor interesa şi cum de aţi ajuns la bogăţia de acum. Părintele Maternus ura să procedeze astfel, dar, ţinându-i pe Güldeneri sub presiune, va putea clarifica soarta Giselei.

Discuţia lâncezea, căci fiecare dintre cele trei persoane din încăpere avea propriile gânduri tulburi. După un timp, preotul se ridică cu o mină întunecată şi vru să plece. Deodată se auzi un ciocănit în uşă şi, înainte ca Güldener să apuce să răspundă, înăuntru năvăli Hans. Flutura un plic şi părea extrem de agitat.

— Tată, mamă, avem veşti de la Gisela! Ne-a trimis o scrisoare prin partenerul nostru de afaceri Anton Streller. Fiul acestuia, Georg, a întâlnit-o şi a fost rugat de ea să ne transmită salutări.

— Georg Streller zici? Nu se dusese vestea că ar fi contractat o boală teribilă, care l-ar obliga să evite lumea?

Mâna lui Otto Güldener, care se întinsese către scrisoare, se opri la jumătatea drumului.

Părintele Maternus strânse din ochi.

— Georg Streller bolnav în aşa fel încât să nu mai apară între oameni? L-am întâlnit acum trei ani, când călătoream la Salzburg, pentru a-l vizita pe vărul meu Ludwig, aflat acolo în slujba preacucernicului episcop Leonhard von Keutschach. Un tânăr plăcut, la Streller mă refer, nu vorbesc despre înaltul prelat, care este un om mai în vârstă.

Preotul luă scrisoarea de la Hans, rupse sigiliul şi o despături.

— Ce scrie Herr Streller? întrebă mama Giselei, care îşi frângea mâinile nervoasă.

— Fiica dumneavoastră este bine. Ea trăieşte cu soţul ei într-un castel din apropiere de Eichstätt. Dar, din păcate, aici nu scrie despre care castel este vorba. Vă transmite salutări cordiale şi vă spune că în curând vă va scrie. Acum nu a putut-o face, pentru că Herr Streller

tocmai pleca la drum când ea l-a rugat să vă transmită salutările ei.

— Slavă Domnului! În sfârşit ştim că fata noastră este bine.

Şiroaiele de lacrimi ale Magdei Güldener nu mai conteneau, dar de data aceasta plângea de bucurie. Şi soţul ei răsuflă uşurat, pentru că, dacă preotul făcea cunoscută această noutate, orăşenii bogaţi, şi mai ales soţiile lor, nu îl vor mai privi chiorâş. Pe lângă aceasta, vestea îmbunătăţea şansele de căsătorie ale fiului său: dacă Gisela era mulţumită de căsătoria ei, nu mai exista niciun temei să se comenteze neobişnuit de rapida căsătorie.

— Acum trebuie doar să ne mai scrie chiar ea. Cine ştie, poate că ne trimite salutări de Crăciun. M-ar bucura.

Güldener îşi freca mâinile.

Preotul era sigur că Güldener era mai puţin interesat de prosperitatea Giselei decât de cea a lui şi a fiului său. Dar nu îl mustră deoarece era bucuros să fi aflat ceva despre fosta lui enoriaşă.

— Bucuraţi-vă şi mulţumiţi-i Domnului că a orânduit totul bine. Şi, în ce îl priveşte pe fiul vostru, nu vreau să mai aud plângeri contra lui! Altfel, la liturghia din noaptea Crăciunului uşa casei Domnului îi va fi închisă. Dumnezeu cu voi!

11.

În timp ce Güldener, fără a zăbovi, îl dojenea pe fiul său, părintele Maternus părăsi casa mult mai mulţumit decât atunci când venise. Dacă de la Gisela nu mai soseau alte veşti, avea posibilitatea să se intereseze cu privire la ea prin negustorul Streller din Schwabach.

Acum ţelul său era al doilea enoriaş cu probleme. De aceea părăsi strada principală pe care se aflau casele mari ale negustorilor şi, după scurt timp, se afla într-un hăţiş de uliţe cu căsuţe în care locuiau orăşenii simpli, care o

scoteau la capăt mai mult rău decât bine ca pantofari cârpaci, ca meseriaşi neînsemnaţi sau ca lucrători cu ziua. Niciunul dintre ei nu făcea parte din marile bresle şi totuşi aceşti oameni erau pentru viaţa oraşului tot atât de trebuincioşi ca şi familiile bogate. Preotul întâlni două femei, care din cauza frigului se înfăşuraseră strâns cu şalurile, şi ridică mâna dreaptă într-un gest de binecuvântare.

— Lăudat fie numele Domnului!

— Veşnic lăudat, amin! Slavă Domnului, Sfinţia Voastră!

Ambele făcură câte o plecăciune şi îşi continuară grăbite calea către piaţă, după cum lăsau să se înţeleagă coşurile lor. La o oră atât de târzie a zilei mergeau să se târguiască pentru resturi mai ieftine. Părintele Maternus le cunoştea pe femei şi păcatele lor mici, scuzabile. Până acum, niciuna dintre ele nu îi făcuse greutăţi şi nici nu credea că se va întâmpla asta în viitor. „De-ar fi toate oiţele mele atât de cuminţi!” gândi el odată ajuns la ultima căsuţă. Era îngustă, nu mai lată decât putea el cuprinde cu ambele braţe şi avea doar două niveluri. Alături de uşa la care duceau mai multe trepte uzate, era o ferestruică. Oblonul era lăsat, dar prin fisurile lui pâlpâia lumina.

Preotul renunţă să mai bată la uşă şi apăsă pe clanţă. După cum se aşteptase, uşa nu era zăvorâtă. Intră într-o cămăruţă, bucătărie, antreu şi atelier în acelaşi timp. În vatra zidită, netencuită, ardea un foc mic, care lumina încăperea, iar oala agăţată deasupra, pe un trepied, împrăştia mirosul de supă de orz cu puţină carne. Lângă perete, o scăriţă îngustă ducea la nivelul superior şi, printre scândurile din care erau alcătuite treptele, se vedea încăperea din partea din spate a casei. Lângă vatra al cărei foc abia încălzea încăperea, şedea împletitorul de coşuri Landelin pe scăunelul lui, înconjurat de nuiele de diferite dimensiuni. Coşuri terminate sau abia începute atârnau pe ţăruşi înfipţi în pereţi, făcând locul şi mai

strâmt. Proprietarul căsuţei era acolo, lucrând cu nişte crenguţe subţiri aproape ca aţa la un coşuleţ decorativ cu două toarte. Nimeni din oraş nu putea să facă mai bine decât el acest gen de recipient fin şi se spunea că, şi beat criţă fiind, era mai bun decât orice concurent. De aceea, la el veneau şi acei clienţi care condamnau consumul lui excesiv de vin. Şi acum vasul de lut fără de care nu fusese niciodată văzut era alături de scăunel.

La vederea preotului, împletitorul vru să lase din mână nuielele şi să se oprească din lucru. Părintele Maternus îi făcu semn să nu se ridice.

— Slavă Domnului, fiule! Văd că mâinile-ţi sunt harnice. Asta este bine, căci trândăvia este începutul tuturor viciilor.

Landelin ridică capul zâmbind.

— Ah, cu viciile nu le am, Sfinţia Voastră.

— În afară de unul.

Preotul arătă către vasul de lut.

Împletitorul lăsă jos privirea, spăsit.

— Sfinţia Voastră, eu nu beau de plăcere. Dar când şed aici şi împletesc coşurile, îmi rămâne mult timp pentru gânduri, iar acestea nu sunt prea bune şi doar vinul le face suportabile. De când a murit mama, fie iertată, stau aici şi…

— Te onorează faptul că încă deplângi moartea mamei tale, fiule. Totuşi, prea multă tristeţe strică. Nici singurătatea nu este bună. Caută-ţi o soţie! Sunt fete destule care s-ar căsători imediat cu un băiat atât de chipeş ca tine. Când vei avea în casă o soţie, îţi vor trece şi obsesiile, şi pofta de vin. Nimic nu stă în calea unei căsătorii în cazul tău. În definitiv, ai o casă proprie şi dreptul de a locui în oraş.

— Este adevărat, Sfinţia Voastră. Dar am văzut toate fetele din oraş şi sufletul îmi spune că niciuna nu mi se potriveşte. Toate se deosebesc mult de mama mea.

— Astea sunt doar subterfugii, pentru că nu vrei să

renunţi la vin. În acest fel te îndrepţi spre pierzanie şi sufletul îţi va merge în iad! Opreşte-te din drumul acesta cât mai ai timp, altfel va trebui să apelez la alte mijloace pentru a te aduce pe calea cea bună!

Pe preot îl mâhnea încăpăţânarea împletitorului de coşuri şi faptul că era nevoit să apeleze la ameninţări. Dar nu dorea totuşi să îl sperie.

Landelin îl privi şi zâmbi sincer.

— Dacă îmi găsesc fata potrivită, mă căsătoresc, părinte. Vă făgăduiesc.

— Dumnezeule, dar tu eşti mai încăpăţânat decât m-am temut. Sau de vină că te închizi în tine este singurătatea? Trebuie să revii printre oameni, Landelin, trebuie să vorbeşti cu fetele. Nu îţi cer să flirtezi cu ele, dar de la sine nu îţi vine niciuna în casă.

Părintele Maternus avea sentimentul că vorbea cu pereţii.

Landelin îl asculta atent şi părea chiar că îl aproba, dar rămânea ferm pe poziţie.

— Sfinţia Voastră, arătaţi-mi o fată care mi se potriveşte şi o voi cere bucuros în căsătorie.

Părintele Maternus rareori se recunoştea învins, dar în acest caz nu ajungea nicăieri. Zadarnic căută în memorie o fată de condiţie precară, care să i se potrivească lui Landelin. În mod ciudat, singura care îi venea în cap era Gisela, dar ea era deja măritată. În afară de asta, Otto Güldener nu ar fi consimţit la căsătoria celor doi nici pe vremea în care trecea drept minat.

— Am reţinut cuvintele tale. Când voi da de o fată pe care să o văd alături de tine, te vei căsători cu ea, fie că vrei, fie că nu vrei! Până atunci, Dumnezeu cu tine!

Cu aceste cuvinte, preotul se retrase. Landelin îl salută. Dar când părintele Maternus aruncă o ultimă privire închizând uşa după el, îl văzu pe tânăr întinzând mâna după cana cu vin.

— Voi avea grijă să ai parte de o femeie hotărâtă,

puternică şi care să îţi arate cum trebuie să trăiască un meşteşugar cu frica lui Dumnezeu!

Când preotul porni din nou la drum, înţelese că Landelin, nu îi crea mai puţine griji decât Hans Güldener, cu interesul lui pentru tinerele servitoare, ori sora lui Gisela, aflată acum departe şi despre a cărei soartă nu aflase până acum mai mult decât ce răzbătea din cele câteva rânduri scrise de un negustor părinţilor ei.

PARTEA A PATRA

TERTIPURI DIAVOLEŞTI

1.

Când Dagga începu să urle şi să latre sălbatic, jos, Gisela uită de formula magică pe care trebuia să o scrie şi sări îngrozită în picioare. Căţeaua stătuse liniştită la picioarele ei, până când bucătăreasa o ademenise strigându-i că îi va da un ciolan mare; atunci se ridicase şi dăduse fuga la uşă. Aceasta stătea de câteva săptămâni întredeschisă, pentru ca Dagga să poată intra şi ieşi fără a stânjeni cursul. După părerea lui Gaudentius, căţeaua era un animal foarte prost, totuşi cuvinte precum „ciolan” şi „carne” le înţelegea perfect. Gisela socotise că o va vedea curând pe prietena ei patrupedă revenind cu prada, dar acum de jos se auzeau sunete care păreau a fi scoase mai curând de gâtlejul unui monstru decât de botul lui Dagga.

— Trebuie să văd ce se întâmplă acolo! spuse nervoasă Gisela.

Faţa magului se făcuse roşie.

— Fă-o! Şi mai ales ai grijă ca animalul acela afurisit să se liniştească. Am ajuns să nu îmi mai înţeleg propriile cuvinte.

Gisela se întoarse şi se grăbi să iasă pentru că se temea că se întâmplase ceva îngrozitor. De obicei, Dagga era personificarea liniştii şi rar scotea câte un sunet, dar,

când Gisela cobora treptele, lătratul se intensifică, întrerupt de câteva ori de mârâieli ameninţătoare. Gisela auzi o voce de bărbat care îi chinuia urechile şi îi pătrundea adânc în cap. Din gâtlejul lui Fortunatus ieşeau sunete ce cu greu s-ar fi putut numi omeneşti; părea că era tras în ţeapă. Când Gisela ajunse la coridorul inferior, desluşi cuvinte izolate şi îşi dădu seama că acestea erau formule sau rugăciuni în latină. Dar sensul lor se pierdea în urletele şi zbieretele lui. Antipatia Giselei faţă de tânărul cleric creştea cu fiecare pas şi ea îşi dori, nu pentru prima oară, ca Gaudentius să îl şi dat afară pe uşă pe flăcăul incult şi îngâmfat şi să fi căutat un capelan mai respectabil.

Acum Fortunatus striga ceva ce, conform celor învăţate de la Gaudentius, Gisela traduse prin „Piei, spirit necurat!” Mai urmă o altă formulă de exorcizare şi, în acelaşi timp, răsună un pocnet, ca acela făcut de un bici. Dagga scheună, după care răsună un strigăt scos de mai multe persoane.

În clipa următoare Gisela năvăli în bucătărie. Bucătăreasa tremura într-un colţ, cu faţa în mâini, văitându-se de parcă îi strângea cineva degetele cu menghina. Două slujnice încercau să se ascundă în spatele trupului ei durduliu, agăţându-se una de alta pline de teamă. Străjerul de la poarta burgului şi doi slujitori ţineau bare lungi în mâini, dar fără a îndrăzni să le folosească împotriva Daggăi şi păreau mai curând că intenţionau să dispară pe uşa pe care Gisela tocmai o deschisese.

O descoperi pe Dagga şi văzu că pe blană avea o dungă sângerândă. Căţeaua îl culcase pe Fortunatus la pământ şi trăgea cu furie de rasa acestuia, compusă din casula roşie, stola brodată de aceeaşi culoare şi dalmatica albă. În mâna dreaptă, tânărul preot ţinea o cruce din lemn aurit, iar în cealaltă un bici pe care nu îl mai putea folosi pentru că Dagga îi imobilizase braţul. Din mânecă se scurgea sânge şi Dagga tocmai era pe punctul de a se

repezi la beregata lui Fortunatus.

Gisela se aruncă pe căţea, îşi petrecu braţele după gâtul ei şi încercă să tragă de animalul greu.

— Afară! Lasă-l! Ascultă-mă, culcat!

— Sfântă Maria, născătoare a Domnului, îndură-te de sufletele noastre! se ruga o slujnică, de parcă ar fi simţit colţii Daggăi la gâtul ei.

Gisela repetă ordinul şi trase cu toate puterile căţeaua care începuse să cedeze. Doar mai mârâia şi-şi dezvelea dinţii în direcţia lui Fortunatus, însă se supuse.

Gisela o conduse până la uşă şi se adresă bucătăresei:

— Adu osul pe care i l-ai promis Daggăi! Poate avea şi carne pe el. Sau vrei să-şi amintească de viclenia ta?

Femeia rotofeie, evident înfricoşată, dădu fuga cu rochia fâlfâind în cămara cu provizii şi se întoarse cu un os de vită uriaş, care captă pe loc interesul Daggăi.

— Aruncă-i-l pe podea! îi ceru Gisela.

Bucătăreasa îi dădu ascultare şi Dagga o târî pe Gisela după ea, pentru a ajunge la os. Îl apucă cu botul, îl aruncă scurt în aer, îl înşfacă din nou, luă direcţia spre uşă şi dispăru pe coridor dând din coadă. Gisela trase cu urechea câteva momente la zgomotul făcut de patrupedul care urca scările şi se întoarse către preot, care, alb ca varul, îşi privea braţul sângerând.

— Ce înseamnă asta?

Vocea Giselei răsună ca o lovitură de baros sub bolta bucătăriei.

Fortunatus suspină de durere şi îi aruncă bucătăresei o privire ce implora ajutor. Aceasta acceptă să vorbească abia după gesturile lui poruncitoare.

— Respectabilul părinte a vrut să scoată spiritul vânătorului din căţea.

Gisela se încruntă.

— Exorcism deci? Fără ştiinţa şi fără permisiunea stăpânului castelului? Dumnezeule, asta este ceva!

— Ne gândeam că ar fi cel mai bine pentru noi toţi, interveni străjerul.

— La început totul a mers bine, am ademenit-o aici pe Dagga şi, când prea onorabilul a început alungarea spiritului, ea mai era încă liniştită, paşnică…

— Pentru că aştepta ciolanul promis! o întrerupse supărată Gisela pe bucătăreasă. Îi întoarse spatele acesteia şi i se adresă lui Fortunatus: Iuncherul Matthias von Riebelsborn cu siguranţă că nu se va bucura să audă de iniţiativa dumitale.

Folosi intenţionat numele adevărat al magistrului Gaudentius, pentru a le aminti servitorilor de obligaţiile ce le aveau faţă de stăpânul lor.

— Este sarcina preotului să alunge spiritele necurate! protestă violent tânărul cleric.

— Dagga este la fel de puţin posedată de vreun spirit pe cât eşti dumneata sau sunt eu. Este pur şi simplu un câine mare. Dar spune-mi: de ce a sărit la dumneata? Mi s-a părut că am auzit o lovitură.

— Domnia Sa a vrut ca prin această lovitură să alunge definitiv spiritul vânătorului! strigă bucătăreasa înainte ca preotul să apuce să spună ceva.

— Atunci nu este de mirare că aţi provocat-o. Doar un nebun loveşte un câine aflat în libertate în faţa lui. Fii fericit că mai trăieşti! Dacă aş fi venit doar o clipă mai târziu, acum unchiul dumitale ar fi trebuit să te jelească.

În vocea Giselei era o nuanţă de dispreţ, care nu-i scăpă preotului.

— Credeam că voi birui prin formulele mele spiritul din căţea, se apără acesta.

Gisela râse uşor.

— Cu asta ai dovada că Dagga nu era posedată. Dacă ar fi fost aşa, ea ar fi recunoscut şi s-ar fi supus puterii dumitale spirituale şi superiorităţii ei. Deci nu este decât un animal prost, care a fost lovit şi a vrut să se răzbune pentru asta. Mulţumeşte creatorului şi tuturor sfinţilor că

nu s-a întâmplat ceva mai grav. Prin imprudenţa dumitale îl faci pe Herr Matthias să se simtă stânjenit şi i-ai expus pe aceşti oameni unui mare pericol. Dagga ar fi putut să vadă şi în ei duşmani, cu atât mai mult cu cât nu agreează parii şi bâtele.

La aceste cuvinte, slujitorii dădură drumul parilor, ca şi cum Dagga s-ar fi aflat la pândă în spatele lor. Dar Gisela nu îi învrednici cu nicio privire, ci îl întrebă pe preot cum de îi venise ideea că animalul ar fi posedat.

— Oamenii aceştia au afirmat asta!

Aruncă o privire supărată asupra bucătăresei şi a celorlalte slugi.

— Ar fi trebuit să vorbiţi cu stăpânul castelului în loc de a da ascultare palavrelor slugilor! Dar să te doftoricească slujnicele înainte de a sângera de tot.

Cu aceste cuvinte Gisela îi întoarse spatele. Deşi se pricepea puţin şi la îngrijirea rănilor, le lăsă pe bucătăreasă şi pe slujnice să se ocupe de preot. În uşă se mai întoarse o dată şi observă privirea plină de ură cu care o urmărea Fortunatus. Bărbatul acesta nu le va ierta înfrângerea de astăzi nici ei şi nici Daggăi.

Părăsind bucătăria, o întâlni pe drum pe Anna, care avusese treabă la grajd şi care îi veni în întâmpinare.

— Cred că am auzit-o pe Dagga. S-a întâmplat ceva?

— Sfinţia Sa, cum îi zic slugile, a vrut să îl scoată pe dracul din Dagga şi a biciuit-o. Se poate socoti norocos că a scăpat cu viaţă. Acum bucătăreasa îi oblojeşte rănile. Poate treceţi să vedeţi dacă procedează corect.

— Aşa am să fac. Anna vru să îşi continue drumul, dar se întoarse din nou către Gisela: Mă miră că preotul nostru a crezut palavrele despre posedarea Daggăi. Ca bărbat învăţat ce este, ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

Gisela îşi reţinu un gest de dispreţ, râse amar şi se întoarse în camera de studiu, unde Gaudentius o aştepta cu o mină jignită.

Alban îi ţinea tovărăşie şi o întâmpină cu o privire curioasă.

— Ce a iritat-o pe Dagga în felul acesta?

Căţeaua se aşezase comod pe locul ei preferat de lângă crucifixul Laviniei şi îşi rodea ciolanul cu evidentă plăcere. Gisela arătă urma lăsată de bici, care încă se mai vedea pe blana ei şi repetă ceea ce tocmai îi povestise Annei.

Soţul ei duse la frunte arătătorul mâinii drepte înmănuşate.

— Împotriva prostiei nu este suficient un seminar teologic. Prietene Gaudentius, eu cred că am făcut o afacere proastă cu acest Fortunatus.

— Nu puteam să refuz oferta lui Herr Heiner fără a-l jigni, se apără Gaudentius cu o mină acră. Nu avea intenţia să se ocupe mai mult de tânărul preot sau de Dagga şi îi indică Giselei scaunul: Stai jos odată! Iar am pierdut timpul! Acum repetă formula pe care ţi-am citit-o mai înainte.

Prin mintea Giselei zbârnâiau tot felul de gânduri şi nici ea nu îşi putu da seama cum de reuşi să redea ireproşabil succesiunea dificilă a cuvintelor latine. Alban dădu impresionat din cap şi o măsură cu o privire plină de apreciere, care în acelaşi timp o derută şi o bucură şi trase nădejdea să poată discuta în linişte cu soţul ei într-una din zilele următoare. Voia să afle mai multe despre el, despre Gaudentius şi, mai ales, despre duşmanul lor, de care, conform celor aflate de la Lavinia, trebuia să se teamă şi ea.

Gaudentius lovi cu bastonul într-un vechi volum şi o smulse astfel din gândurile ei. După experienţa de astăzi, Daggăi nu îi mai plăcea defel sunetul, aşa că începu să mârâie.

— Linişteşte-te, animal idiot! i se adresă Gaudentius căţelei.

Ceea ce o irită atât de mult pe Dagga, încât se ridică

ameninţătoare şi îşi arătă dinţii. Se linişti când Gisela îi vorbi cu blândeţe şi se întinse din nou pe podea. Acum cursul putea continua, dar în momentul în care Gaudentius se adună şi vru să-şi continue ideea, Dagga sparse ciolanul între colţi şi zgomotul produs îl deconcertă pe Gaudentius. Tresări de câteva ori, făcând eforturi vizibile de a se reţine de la o tiradă insultătoare, pe care căţeaua ar fi interpretat-o din nou ca pe o agresiune la adresa stăpânei sale. Gisela abia se putea abţine să nu zâmbească şi, când privirea ei o întâlni pe a lui Alban, înţelese că şi soţul ei gândea la fel.

2.

Gisela nu acordă o importanţă specială incidentului din bucătărie, în schimb ceilalţi îl priviră altfel. Deja la cină slugile dădură clar de înţeles că le era teamă de ea, iar Fortunatus nici nu se arătă. În ziua următoare, Gundi îi aduse la cunoştinţă stăpânei sale că se bârfea pe seama ei. Faptul că Gisela reuşise să se facă ascultată de sălbatica Dagga era pus de slugile din burg şi locuitorii satului pe seama unor puteri deosebite de care aceasta ar dispune. Şi oamenii îşi amintiră şi că Alban şi Gaudentius o aduseseră aici pentru a ridica blestemul care plana asupra burgului şi a stăpânilor. Dacă înainte oamenii erau înclinaţi să o compătimească, acum aceştia o priveau cu reticenţă.

Un timp, Gisela speră că vorbele vor înceta, mai ales că în zonă se petreceau destule alte evenimente ce ţineau locuitorii cu sufletul la gură: mai mulţi ţărani ai cavalerului Heiner se opuseseră clăcii suplimentare ce li se impusese şi unii dintre mercenarii lui fuseseră răniţi. Dar cavalerul reuşise să pună capăt tulburărilor, spânzurându-i fără multă vorbă pe instigatori. Totuşi, satele fierbeau până dincolo de Eichstätt şi chiar la Riebelsborn evenimentul era subiectul principal al discuţiilor. Însă nici Gaudentius şi nici mătuşa acestuia nu prea luau în serios zvonurile despre o posibilă mare răscoală ţărănească pentru că erau

preocupaţi de alte lucruri.

Se apropia Crăciunul, iar Gaudentius se simţea din zi în zi mai bine. Şi Alban tindea să semene încet-încet mai mult a om decât a monstrul cu care se căsătorise Gisela cu câteva luni în urmă. Deşi celor doi bărbaţi le era clar că blestemul nu fusese ridicat, prinseseră mai mult curaj. Felul cicălitor şi insistent de a fi al lui Gaudentius, pe care Gisela abia îl mai suporta, dispăru şi acesta condimenta acum instruirea cu glume şi anecdote amuzante. Acum Alban era deseori prezent şi îl ajuta pe mentorul său în instruirea tinerei, având grijă mai ales ca Gaudentius să nu o suprasolicite. Cei trei gustau căldura sălii de pregătire şi absenţa lui Fortunatus, care îşi vârâse deja nasul curios în toate celelalte unghere ale burgului. Doar la acest ultim cât al burgului nu se avântase încă.

Într-o dimineaţă, când cei doi bărbaţi tocmai râdeau pe seama unui răspuns spiritual al Giselei, cineva bătu tare şi insistent în uşă. Dagga, care până atunci dormise, ridică brusc capul şi scoase un mârâit furios. Imediat uşa fu împinsă şi intră Fortunatus fără să mai aştepte să fie invitat. Se înfăşurase şi astăzi în veşmântul preoţesc şi în dreapta ţinea aceeaşi cruce cu care încercase să alunge spiritul necurat din Dagga. În cealaltă mână, bandajată, nu ţinea nimic – renunţase prevăzător la bici.

Gaudentius îl măsură iritat din priviri.

— Ce doreşti, onorabile părinte? Ştii doar că nu vreau să fiu deranjat.

Ca răspuns, Fortunatus ridică crucea şi bolborosi câteva cuvinte în limba latină, care ar fi fost destinate alungării spiritelor rele. Dagga, căreia astfel de vorbe îi rămăseseră proaspete în memorie, rânji şi îi arătă tânărului preot splendida ei dantură. Fortunatus se cutremură şi ocoli căţeaua, dar nu dispăru afară, cum sperase Gisela, ci începu să se preumble prin încăpere rostind în continuare formule de exorcizare. În dreptul etajerei pe care Gaudentius ţinea unele din volumele sale,

se opri strâmbând din nas.

— Ce cărţi sunt acestea?

— Nu dintre acelea ce te-ar interesa! răspunse Alban în locul stăpânului castelului şi, cu un gest de nerăbdare, îi dădu de înţeles preotului că prezenţa lui deranja.

Fortunatus îi propti crucea în faţă lui Alban, de parcă acesta ar fi fost un demon înfricoşător.

— Eu sunt un bărbat al credinţei, iar sarcina mea este să descopăr cărţile necurate şi să le dau focului!

— Ce înseamnă asta? Aceste cărţi îmi aparţin şi nimeni nu pune mâna pe ele fără aprobarea mea. Nici dumneata! Gaudentius păşi în faţa clericului şi îi arătă uşa: Ocupă-te de sufletele slugilor şi ale oamenilor din sat, asta este sarcina dumitale, dar să nu îndrăzneşti să mă critici sau să îmi dai lecţii. Am învăţat destulă latină, încă de pe vremea când bona te învăţa să păşeşti, şi ştiu ce cărţi pot să citesc. Şi, pe lângă asta, aceste volume au fost scrise de mari alchimişti şi de bărbaţi înţelepţi, dintre care nu puţini au fost sfătuitori ai episcopilor şi chiar ai papilor!

Gisela nu îl mai văzuse niciodată pe Gaudentius atât de mâniat, dar îşi dădea seama despre ce era vorba. Cărţile după care umblase ani de zile spre a le dobândi erau pentru magistru nu doar o comoară de înţelepciune şi ştiinţă, ci reprezentau şi speranţa eliberării de blestem. De aceea, nu era dispus să îl lase un străin să arunce nici măcar o privire în biblioteca lui secretă, fie el preot şi cunoscător de latină.

La aceste cuvinte aspre, Fortunatus se încruntă ca şi cum ar fi vrut să se răstească la Gaudentius ca la un rob care îşi făcuse treaba prost. Dar înţelese rapid că se afla în faţa stăpânului castelului şi se îndepărtă de raftul cu cărţi. Totuşi sorbea din priviri tot ce era aşezat pe el.

Însă pe Gisela nu curiozitatea lui impertinentă o deranja, ci ceva ce se petrecea în apropierea lui. Se părea că imaginile lucrurilor ce se aflau în încăpere pluteau către el şi se scurgeau într-o piatră semipreţioasă purpurie, ce

parcă se aprinsese şi care împodobea inelul de la mâna lui stângă. Gisela se mira că Gaudentius şi Alban nu remarcau acelaşi lucru. Când privi în jur vrând să schimbe o privire cu Lavinia, năluca nu îşi făcu în nicio formă simţită prezenţa.

Abia după ce Fortunatus părăsi încăperea bolborosind şi alte formule de exorcizare, Lavinia apăru din soclul crucifixului şi se apropie de Gisela.

— Ai observat şi tu? Nimic nu a fost sfânt! Doar forţe negre groaznice, cu care ochi străini au scotocit prin toată încăperea.

— Ochii lui Cajetan?

— Ce trăncăneşti despre Cajetan, dragă?

Întrebarea surprinzătoare a lui Gaudentius o trezi pe Gisela din starea ei şi aceasta îşi propuse ca pe viitor să nu mai vorbească cu Lavinia în prezenţa lui. Cu greu se eliberă de senzaţia de rău lăsată de apariţia lui Fortunatus şi se adresă magului.

— Scuzaţi-mă, dar mi s-a părut că simt pe mine privirea duşmanului nostru de moarte.

— Drăcia dracului! Doar nu o fi pătruns prin vraja noastră protectoare. Gaudentius luă un volum foarte uzat, îl deschise şi rosti câteva fraze în limba latină. Magul îşi trase răsuflarea abia după ce rostise ultimul cuvânt fără să se întâmple nimic. Continuă: Slavă Domnului! Protecţia magică este mai puternică decât oricând. Este o absurditate, dragă.

— Cu siguranţă că nu este! Eu…

Gaudentius o întrerupse cu un gest depreciativ.

— Ascultă-mă pe mine, camera mea de studiu este atât de bine protejată, încât privirea lui Cajetan nu poate pătrunde aici.

— Şi totuşi a reuşit să pătrundă!

Gisela nu era dispusă să cedeze şi, preţ de câteva clipe, în aer pluti o sământă de ceartă. Dar interveni Alban:

— Calm, prietene, şi fii şi tu mai paşnică, Gisela! Se poate ca vraja noastră protectoare să fie puternică, dar Cajetan a trecut de ea cel puţin o dată. Pe atunci nu am ştiut să interpretez indiciile şi nici acum nu aş putea să spun dacă nu a întreprins un nou atac împotriva noastră pentru a ne putea asculta sau chiar pentru a îndrepta o nouă vrajă contra noastră. Este deci foarte posibil ca Gisela să fi remarcat ceva ce noi, bărbaţii, nu am putut sesiza. Oare nu menţionează cărţile cele vechi că simţurile femeilor înzestrate cu darul magiei ar fi mai ascuţite decât ale unui bărbat?

— Ah, este o prostie! Gaudentius făcu un semn de dispreţ. Dar expresia de îngrijorare de pe faţa lui îi contrazicea gestul. O măsură pe Gisela cu o privire întrebătoare, dar apoi clătină energic din cap. Nu, fusese doar închipuirea unei femei suprasolicitate. Dar nu cuteză să îşi expună cu voce tare părerea pentru că nu voia nici să zgândăre încăpăţânarea ucenicei lui şi nici să îl supere pe prietenul său Alban.

— Numai să nu devin acum slab! îşi spuse el sieşi.

Dar ceilalţi doi îl auziră.

— Nu te simţi bine, prietene?

Alban îl examină din priviri pe Gaudentius de parcă s-ar fi temut ca nu cumva blestemul să-şi fi sporit puterea de acţiune asupra lui.

— Mă simt grozav! răspunse arogant Gaudentius.

Alban clătină din cap cu regret.

— Cred că ţie şi Giselei v-ar face bine o pauză mai lungă. Tu vrei să realizezi pur şi simplu imposibilul şi vă chinuiţi şi tu, şi Gisela. Ar trebui să îţi permiţi şi tu câteva zile de recreere. Norii cei grei s-au răspândit ieri şi se pare că în următoarele zile nu va mai ploua. De aceea, am să o iau pe Gisela cu mine într-o călătorie la Eichstätt, aşa cum i-am promis. Iar la anul, când iarna va fi făcut loc primăverii, voi face o vizită în Ingolstadt.

— Şi lupta noastră cu blestemul? întrebă Gaudentius.

— O zi sau două, timp în care puteţi strânge noi forţe, vor face minuni, prietene.

Alban văzu cum se luminase faţa Giselei la cuvintele sale şi de aceea nu voia să mai cedeze.

Gaudentius spumega de furie, dar, după ce se linişti, îi dădu dreptate prietenului său. Amândoi erau interesaţi ca tânăra să se simtă bine şi nu le era de niciun folos să o trateze ca pe o prizonieră. Ar fi devenit atât de îndărătnică încât nu s-ar mai fi putut face nimic cu ea. De aceea, acceptă, chiar dacă împotriva voinţei lui.

— Bine! La naiba! Dar să nu lipseşti mult. Între timp, voi da de cărţile de care vom avea nevoie în continuare.

— Ar trebui ca şi tu să îţi permiţi puţină odihnă. Vino cu noi!

Alban îl privi rugător pe profesorul său, dar acesta clătină doar din cap.

— Eu am prea multă treabă pentru a colinda prin lume. Dar tu va trebui să îmi faci rost de la Eichstätt de câteva cărţi de care am urgent nevoie şi de diverse materiale pentru experimentele noastre. Unele dintre ele sunt pe terminate.

Alban îşi privi gânditor prietenul.

— Deci este necesar să ne scoatem nasurile dincolo de poarta burgului. Dacă ai nevoie de lucruri cunoscute doar de tine, ar trebui să ne însoţeşti.

— Am deplină încredere în voi!

— Este vorba şi de Ludwig: ştii că nicio altă slugă nu ar mâna trăsura în care mă aflu eu, dar nu vreau să te lipsesc de el.

Şi acest apel fu zadarnic.

Gaudentius râse scurt.

— Ia-l pe Ludwig cu tine liniştit. Mă simt atât de bine, încât pot să renunţ un timp la el. Şi o mai am şi pe Anna, care poate să aibă grijă de mine.

— Ca şi cum nu aş avea altă treabă! se auzi din uşă.

Anna îl văzuse pe preot coborând şi voia să ştie de ce

venise Fortunatus în camera de studiu. De pe coridor auzise ultimele cuvinte şi acum i se adresă lui Alban:

— Aşadar vrei să mergi cu soţia ta în oraş, stimate prieten? Doar nu crezi că eu voi renunţa la o astfel de călătorie! Să se ocupe mai departe Ludwig de nepotul meu. Şi nu cred că, dacă eu îi poruncesc unei slugi să ne însoţească, aceasta se va da în lături.

Anna se pronunţă atât de hotărâtă, că Gisela se întrebă ce pedeapsă o aştepta pe sluga care ar fi refuzat să îi execute ordinul. Probabil că ar fi trebuit să cureţe latrinele. Dar, având în vedere cum îl priveau oamenii din burg pe Alban, cei mai mulţi dintre ei ar fi preferat să cureţe latrinele în loc să facă un drum cu Alban.

Anna nu îi lăsă timp să cugete, ci o luă pe Gisela de mâini.

— Nici nu ştii cât mă bucur de această călătorie, draga mea! De când netrebnicul meu nepot a fost blestemat, nu am ieşit dintre aceste ziduri. De mult aş fi fost soţia cavalerului Eckehard dacă Matthias nu ar fi săvârşit această enormă prostie. Dar nu pot să îl părăsesc la nevoie. Pentru că, oricum, sunt mătuşa lui.

— Tu uiţi că suntem născuţi în acelaşi an şi că eşti mai tânără cu câteva luni decât mine! Cred că mama ta a fost total surprinsă de faptul că a putut să îi dăruiască tatălui tău din nou un copil. Am crescut amândoi ca frate şi soră. Aşa că, Gisela, nu te lăsa intimidată de Anna. Nu este chiar atât de mătuşă pe cât se dă.

Gaudentius îşi regăsise buna dispoziţie şi păru că se lăsa în voia unor amintiri frumoase, căci chicoti.

Anna îl privi clătinând din cap, dar îşi înghiţi replica şi i se adresă Giselei:

— Doamne, ce frumos va fi! La ce îi folosesc cuiva ducaţii strălucitori dacă nu îi poate cheltui? Trebuie cumpărate atâtea lucruri pentru castel! Nici nu ştiu cum am putut să o scoatem la capăt în ultimele luni. Hai, ne vom căuta mai întâi îmbrăcămintea corespunzătoare! Din

fericire, avem cam aceleaşi măsuri, aşa că ţi se vor potrivi câteva lucruri călduroase de la mine. Deoarece Alban trebuie să caute atâtea pentru nepotul meu, vom avea suficient timp să aruncăm o privire prin pieţe şi prin uliţele comercianţilor.

— Femei! oftă Gaudentius.

Alban izbucni în râs.

— Lasă-le totuşi celor două bucuria de a reveni printre oameni. În ce mă priveşte, nu sunt dispus să mă las stăpânit în aşa măsură de frica de Cajetan încât să nu mai îndrăznesc să trec de uşă.

Gaudentius se încruntă surprins.

— Tocmai tu spui asta? Când am purces la peţirea Giselei, a trebuit să te vâr cu forţa în caleaşcă! Doamne, acum te consideri frumos?

— Nu mai sunt la fel de respingător ca atunci, iar tu nu mai eşti aşa de boşorog. Totuşi, amândoi mai suntem sub puterea vrăjii şi ceea ce am aflat ultima dată mă face să mă tem de mai rău. Dar, în ciuda tuturor, nu trebuie să uităm că suntem creaturi ale Domnului şi că trebuie să ne bucurăm de lumea lui. Altfel nu am fi decât animale tâmpe.

— Asta este! În sfârşit cineva îl pune pe Matthias la punct.

Anna, care se întorsese din uşă, făcu un semn de recunoştinţă către Alban şi împreună cu Gisela părăsi încăperea.

Gaudentius le privi posomorât pe cele două şi îl arătă cu degetul pe Alban.

— Să nu îmi faci prostii, tinere! Chiar dacă Gisela îţi este soţie, nu ai voie să o atingi, ne-am înţeles? Nu vreau să dai curs instinctelor tale bărbăteşti pe timpul acestei călătorii. Pericolul este cu atât mai mare cu cât din acea zi blestemată nu ai mai avut nici măcar o singură femeie.

— Preot ar fi trebuit să te faci, prietene, pentru că ştii să predici atât de frumos… Ştiu că o îmbrăţişare intimă a soţiei mele, pe care aceasta, în condiţiile înfăţişării mele

actuale, mi-ar da-o doar silită, ar conduce de-a dreptul în abisul iadului! Crezi tu că aş arunca de bunăvoie sufletele noastre direct în ghearele lui Satana? Şi, în afară de asta, pe Gisela trebuie să o apărăm în mod special, pentru că este în acelaşi pericol ca noi, şi încă din vina noastră.

— Corect! Sper să nu uiţi asta pe drum.

Gaudentius părea morocănos, dar avea încredere că fostul lui discipol se va dovedi rezonabil.

3.

A doua zi, dimineaţa devreme, caleaşca părăsea burgul Riebelsborn. Pe capră şedea Ludwig, care cu o seară înainte, aruncând o privire dispreţuitoare restului slugilor, explicase că îi va conduce cu plăcere pe oaspeţii stăpânului şi pe mătuşa acestuia, dacă ceilalţi sunt prea laşi pentru a scoate nasul la aer curat. Gaudentius acceptase pentru că în starea actuală nu mai era dependent de îngrijirea unui servitor personal. Şi Gundi, care era evitată de cei mai mulţi slujitori ca servitoare a vrăjitoarei, se oferise să îl servească la masă pe mag şi să o însoţească pe Dagga la plimbările în aer liber. În acest fel, totul era orânduit, spre mulţumirea evidentă a stăpânului. Gisela, Anna şi Alban se înfăşuraseră în blănuri groase şi sub picioare aşezaseră cărămizi fierbinţi, în timp ce Ludwig trona pe capră în pelerina lui groasă şi pocnea din bici.

Nici nu coborâse caleaşca dealul pe care era aşezat castelul, că Fortunatus ieşea şi el pe poartă şi cobora în vale. De această dată nu mai purta rasa preoţească, ci o pelerină largă, încălţăminte solidă şi o cipilică tricotată, care îl făceau aproape de nerecunoscut. Vântul şuiera tăios dinspre înălţimi, făcându-l pe preot să se înfioare. Totuşi îşi continuă drumul, traversă satul fără a privi în stânga sau în dreapta şi apoi coti scurt pe un drum de pădure mărginit de stejari şi fagi seculari. Pe vremuri, Matthias von Riebelsborn folosise această potecă pentru a ajunge

călare în zona lui preferată de vânătoare, dar acum ea era utilizată doar de culegătorii de ciuperci şi de crengi. Fortunatus trebui să se lupte cu hăţişul des crescut peste drum şi înjura într-o manieră care l-ar fi făcut să pălească de ciudă pe un mercenar experimentat.

Totuşi capelanul o scoase bine la capăt şi după un adevărat marş lăsă în urmă limitele Riebelsbornului. Pădurea pe care o străbătea acum aparţinea unchiului său şi curând apăru o cabană de vânătoare construită din trunchiuri de copaci, din al cărei coş zidit ieşeau nori de fum ce anunţau un foc straşnic în interior.

Fortunatus intră şi închise imediat uşa după el.

— Pe şezutul Sfintei Barbara, ce frig este astăzi! Dacă mai şi ploua, cu siguranţă că nu aş fi venit.

Cavalerul Heiner lovi enervat cu pumnul în masă:

— Dragul meu nepot, te-am aşteptat deja de trei ori zadarnic. Dacă mă mai puneai o dată pe drumuri degeaba, veneam eu călare la Riebelsborn, ca să îţi reamintesc de adevăratele tale îndatoriri. După cum ştii, slujba după care îţi lasă ţie gura apă pot să i-o dau şi altei rude. Aşadar, ar trebui să mă asculţi cu sfinţenie!

Deşi Fortunatus se comporta la Riebelsborn de parcă fusese însărcinat personal de Sfinţia Sa Papa Leon al X-lea să păstorească sufletele celor de acolo, sub vorbele unchiului său se făcu mic de tot:

— Iartă-mă, unchiule! Dar, din păcate, a durat mult până când am putut îndeplini în întregime sarcina dată. M-am prezentat la dumneavoastră cât de repede a fost posibil.

— Ai fi putut să vii şi să îmi comunici ce dificultăţi întâmpini! Dar de data aceasta voi mai fi îngăduitor. Vezi că acolo, pe foc, se află un urcior cu vin aromatizat. Bea un pocal sau două, ca să te încălzeşti. Heiner von Loipfing părea pe jumătate împăcat, pentru că îi întinse acestuia un pocal cu lichidul aburind, mirosind puternic a mirodenii, şi-l umplu şi pe al lui şi ciocni cu Fortunatus. În sănătatea ta,

nepoate! Dacă îmi dai veşti bune, nu o să îţi pară rău. După cum ştii, am prieteni foarte influenţi, iar aceştia ţi-ar putea încredinţa un post de capelan al curţii sau chiar un post de paroh al unei comunităţi importante.

— O sinecură mai bănoasă decât cea pe care aţi avut-o în vedere pentru mine până acum?

Ochii lui Fortunatus străluceau de lăcomie. Nu înţelegea ce trebuia să afle pentru unchiul său şi cu atât mai puţin temeiul sarcinii lui, dar cu siguranţă era în spiritul sfintei Biserici să fie cu ochii pe oameni precum cei din Riebelsborn. În afară de asta, era obligat la ascultare faţă de cavalerul Heiner, capul familiei din care făcea parte. Dacă ceea ce făcuse el îi va aduce şi o promovare în slujba Domnului, socotea că era drept şi echitabil.

— O sinecură *mult* mai bănoasă, răspunse cavalerul la întrebarea lui. Dar dă-i drumul! Ce ai aflat despre cavalerul Matthias şi despre ceilalţi?

— Gaudentius este un om care se ocupă de ştiinţe oculte. Adică şi-a jertfit tinereţea unui demon, care în schimb îi pune zilnic sub pernă trei guldeni de aur şi, dacă are nevoie, şi mai mulţi…

Fortunatus trăncănea pe seama celor auzite de la slugile din burg şi de la oamenii din sat. Dar unchiul lui cunoştea aceste zvonuri şi îl întrerupse nemulţumit.

— Astea sunt palavre prosteşti! Dacă nu ştii mai mult, mă întreb de ce te-am mai trimis la Riebelsborn.

Fortunatus se chirci sub tonul dominator.

— Trebuie să fie totuşi ceva real, pentru că stăpânul de la Riebelsborn are destui bani pentru a-şi trimite la Eichstätt mătuşa şi pe magistrul Alban cu soţia, ca să facă acolo cumpărături importante. Pe lângă asta, am văzut eu însumi că dimineaţa se trezeşte mai tânăr decât se culcă seara. Deci chestiunea cu demonul trebuie să fie adevărată. Soţia lui Alban, pe care trebuia să o supraveghez în mod deosebit, s-a demascat şi ea ca teribilă vrăjitoare cu mari puteri. Am să îl caut cât mai curând

posibil pe unul dintre fraţii responsabili ai ordinului Sfântului Dominic şi o voi reclama pe tânăra care-i slujeşte diavolului.

Preotul se cutremură la amintirea scenei când văzuse moartea cu ochii prin demonul ascuns în Dagga. Nu simţea nici cea mai mică recunoştinţă faţă de Gisela, care îl salvase, ci doar adânca umilinţă îndurată în faţa vrăjitoarei şi a slugilor.

— Ba nu ai să faci asta!

Tânărul preot primi vorbele cavalerului Heiner ca pe o lovitură.

— De ce nu? Este obligaţia mea!

— Stăpânul care m-a rugat să supraveghez burgul Riebelsborn are un rang mult mai înalt decât fraţii dominicani din Eichstätt sau Ingolstadt şi va face el însuşi paşii necesari pentru a scăpa lumea de vrăjitoare şi de acel Gaudentius vândut demonului. Te vei mărgini la rolul capelanului burgului până când se va elibera un post mai bun. M-ai înţeles?

Îl străfulgera din priviri pe nepot.

— Da, unchiule, înţeleg ce vrei să spui. Dar totuşi spune-mi cine este acest înalt stăpân, care deja este cu ochii pe uneltirile de la Riebelsborn?

— Este un bărbat mai puternic decât Gabriel von Eyb, episcopul de Eichstätt. Ei va face ordine la Riebelsborn cu o mână de fier.

Deşi cavalerul nu nominalizase persoana, Fortunatus simţi că nu era cazul să mai insiste.

— Atunci sunt liniştit. Dar trebuie să mă tem pentru sufletele slugilor. Asupra lor pluteşte pericolul cel mare ca în urma acţiunilor stăpânului castelului şi ale vrăjitoarei să cadă în puterea satanei.

— Vei face ce depinde de tine pentru salvarea sufletelor acestora şi îţi vei primi răsplata meritată. Ah, da, fii cu ochii şi pe sora lui von Riebelsborn. Deoarece are legături atât de strânse cu nepotul şi cu camarazii lui

necuraţi, este şi ea vrăjitoare şi trebuie pedepsită. Dacă scapă, se va căsători cu ticălosul de Eckehard şi va încorpora Trellingului şi Riebelsbornul. Ceea ce trebuie evitat!

Lăcomia reflectată în privirea cavalerului îi spunea lui Fortunatus că acesta voia să dobândească pentru el Riebelsbornul. Probabil că unchiul lui va fi răsplătit mult mai consistent decât el. Cumpăni o clipă dacă nu ar fi trebuit totuşi să se ducă la Eichstätt şi să vorbească cu dominicanii competenţi în materie de combatere a vrăjitoriei. Dar privirea aruncată asupra feţei dure a unchiului lui îl făcu să îşi dea seama că ideea nu era bună, pentru că nu îşi putea permite să îl piardă pe unicul său protector.

Această concluzie îl făcu să îşi dea drumul gurii, iar Fortunatus îi raportă unchiului, care îl asculta lacom, tot ce aflase la Riebelsborn, condimentat cu tot felul de zvonuri ce circulau acolo, pe care le exageră aşa cum se cuvenea.

— Sper că sunteţi mulţumit de mine, stăpâne, încheie el cu o privire ce cerşea apreciere.

Dar gândurile lui Heiner zburau în altă direcţie.

— Ai putut să vezi camera pentru vrăjitorii a celor de la Riebelsborn?

— Da, stimate unchi, am reuşit asta abia ieri.

— Şi aveai pe deget inelul?

Fortunatus se miră de această întrebare, dar confirmă:

— Sigur că îl aveam! Doar mi-ai cerut să nu îl scot niciodată.

— Dă-mi-l!

Cavalerul Heiner întinse mâna revendicativ.

Fortunatus apucă cu mâna dreaptă inelul, pe care îl ţinea pe cealaltă mână, şi vru să îl scoată. Dar se opri.

— De ce vreţi înapoi inelul? Am crezut că mi l-aţi dăruit.

Cavalerul nu era obişnuit cu atâta nesupunere din partea nepotului.

— Nu a fost niciun dar! Trebuia numai să îl porţi la Riebelsborn, după care să mi-l înapoiezi.

— Dar nu aţi spus aşa! Fortunatus lupta cu lacrimile. Inelul este aşa de frumos, unchiule… Priveşte doar culoarea pietrei: este ca purpura întunecată purtată de înalţii cardinali. Când îl privesc, mi se pare că drumul meu duce spre culmile curiei. Dumneata ai cu siguranţă şi alte inele, mai valoroase decât acesta.

Pentru a pune capăt unei discuţii considerate de el inutilă, cavalerul apucă mâna stângă a nepotului, îi îndreptă degetele şi scoase inelul.

— Vei primi de la mine un alt inel, mai frumos decât acesta. Acesta nu îţi este destinat ţie!

— Dar cui îi este destinat? întrebă uluit Fortunatus.

Pe cavaler îl mânca palma să îi amintească tânărului că îi datora ascultare.

— Stai dracului odată cuminte! O să primeşti un alt inel. Pe lângă asta, am să văd dacă pot scoate pentru tine şi o altă mică recompensă de la înaltul stăpân care aşteaptă raportul şi inelul.

La auzul acestor vorbe, chipul lui Fortunatus se destinse şi acesta îşi privi răbdător unchiul. Heiner se despărţi de nepotul său mai prietenos decât socotea că merita şi îl împinse afară pe uşa cabanei.

— Acum trebuie să întreprind o scurtă călătorie. Tu ai să apari exact peste paisprezece zile în acest loc. Atunci vei primi noi ordine de la mine. Să nu îndrăzneşti să lipseşti! Altfel vei regreta până la sfârşitul vieţii tale!

Lui Fortunatus i se lungi faţa, pentru că asta însemna că trebuia să alerge încă o dată încoace, în ciuda vremii proaste şi poate a furtunii, a ploii torenţiale sau chiar a viscolului. O privire în direcţia unchiului îl făcu pe tânărul preot să se convingă că era mai bine să asculte ordinul. Blestemă dependenţa lui de cavalerul Heiner şi de toanele

acestuia şi îşi imagină cum ar fi să dobândească o putere ca să îl situeze mult deasupra unchiului său. De-ar fi episcop sau măcar abate al unei mănăstiri mari imperiale, i-ar întinde mâna să i-o sărute şi s-ar simţi net superior.

Nici Fortunatus şi nici cavalerul nu observară că piatra purpurie a inelului parcă se aprinsese în timpul discuţiei, învăluindu-se într-o lumină sumbră, pentru a se stinge apoi imediat.

4.

Călătoria pe drumurile proaste, înmuiate de ploaia din ultimele zile, nu fu o plăcere, dar lucrul acesta nu influenţă deloc buna dispoziţie a Giselei. Nu se mai sătura privind prin mica fereastră laterală a caleştii. Anna îi cerea mereu să acopere fereastra cu perdeaua din piele, pentru a opri pătrunderea frigului şi a murdăriei de afară, iar Gisela asculta cuminte. Totuşi, după puţin timp ridica din nou perdeaua şi privea afară.

— Într-adevăr era timpul să îi fie arătată acestei copile o parte a lumii, comentă Anna, cu o urmă de ironie, fascinaţia tinerei.

— Este atât de palpitant să călătoreşti! Acasă, la Nürnberg, niciodată nu am fost mai departe de mica noastră gospodărie de la ţară, şi asta numai când ţăranul ne plătea arenda în carne şi grâu, iar pe timpul călătoriei încoace… Se opri pentru a nu spune ceva ce l-ar fi putut jigni pe Alban. Pe parcursul acelei călătorii aveam alte lucruri la care să mă gândesc. Abia acum văd ce frumos este să călătoreşti.

Anna clătină din cap râzând.

În stânga drumului – pădure şi dealuri, în dreapta – dealuri şi pădure. Ce poate fi frumos aici?

— Îţi face pur şi simplu bine să mai vezi şi altceva. De exemplu, burgul de acolo. Al cui este?

— Care burg? Anna o dădu puţin la o parte pe Gisela şi privi în direcţia arătată. Ah, este Loipfing. Fortăreaţa lui

Heiner. Acum ne aflăm pe pământul lui.

— Este foarte bogat? întrebă Gisela.

— Nu mai bogat decât ceilalţi nobili din regiune. Nici unuia dintre ei nu îi merge mai bine decât negustorilor din marile oraşe. Cu asta nu vreau să te jignesc pe tine, Alban, sau familia Giselei.

— Nobililor le-ar merge mai bine dacă nu ne-ar privi de sus şi dacă ar lua exemplu de la noi. Viitorul aparţine comerţului, dar stăpâni ca Heiner din Loipfing sau Eckehard din Trelling nu vor să ştie nimic de asta. Ei se prevalează de blazoanele lor şi se prezintă în strălucirea strămoşilor lor. Dar uită că şi aceia erau doar oameni, şi nu semizei.

Vocea gravă a lui Alban făcu ca vorbele lui să sune mai caustic decât intenţionase.

Pentru Gisela, atitudinea lui nu era surprinzătoare, căci afirmaţii de acest gen auzise de multe ori în casa părinţilor ei. În vremurile lui de glorie, Otto Güldener fusese mai bogat decât cel mai bine situat castelan din regiune. Dar lui banii i se scurseseră printre degete ca apa, pe când nobilii nu erau în pericol să-şi piardă proprietatea din cauza concurenţilor necinstiţi.

— Cel mai bun lucru ar fi să legi cele două forme de trai, să păstrezi terenul agricol şi casele de la oraş drept garanţie şi cu banii lichizi să faci comerţ, spuse gânditoare Gisela.

Alban încuviinţă din cap, în timp ce Anna râdea dezaprobator.

— Ce imaginaţie ai! Niciun nobil nu ar accepta să-şi murdărească mâinile în comerţ ori într-o meserie.

— Şi este mai bine să fii sărac în mândria ta, decât bogat şi mulţumit?

— Nu înţelegi, Gisela. Marii stăpâni nu ar fi mulţumiţi, fiindcă pentru ei mândria este mai importantă decât orice confort. Când veniturile nu le mai ajung pentru a trăi, fac pe tâlharii şi jefuiesc convoaiele negustorilor

care le traversează ţinuturile. Şi Heiner von Loipfing a făcut asta şi era să o încurce cu oraşul Donauworth. Doar protectorul lui din Ingolstadt l-a salvat de la decapitare şi a trebuit să restituie cea mai mare parte a prăzii furate. Acum încearcă să diminueze drepturile ţăranilor lui şi îi obligă la dări mai mari.

Următoarele ore vorbiră despre legăturile dificile dintre proprietarii funciari şi ţăranii aserviţi lor. Gisela înţelegea prea puţin pentru a participa la discuţie, dar asculta atentă disputa aprinsă dintre soţul ei şi Anna. Opiniile lor erau doar puţin diferite, totuşi, când Alban se exprimă pentru dreptul ţăranilor la liberă administrare a satelor lor şi la reprezentare şi vot în dieta provincială, punctul lui de vedere era mai emancipat decât al nobilei. După ea, ţăranii trebuiau să-şi păstreze drepturile din vechime, fără a mai pretinde altele noi.

— Dar nici nu fac asta! Pe ţăran îl interesează doar să nu piardă ceea ce posedă acum. Nobili ca Heiner von Loipfing încearcă să îi oblige şi să-i asuprească în toate chipurile. Absolut fără niciun drept, ei pretind biruri şi clăci, care îi transformă pe ţăranii liberi în ţărani dependenţi şi pe ţăranii dependenţi în robi.

— În ce îl priveşte pe cavalerul Heiner, ai dreptate, răspunse îngândurată Anna.

În acel moment, strigătul pe jumătate sugrumat al Giselei răsună în caleaşcă.

— Ce s-a întâmplat?

Alban puse mâna pe spada pe care o luase pentru a se apăra de tâlhari.

Gisela arătă către exterior cu degetele tremurânde.

— Acolo, într-un pom, atârnă oameni morţi!

Alban aruncă o privire scurtă afară şi o trase de la fereastră pe Gisela.

— Asta nu este o privelişte pentru tine!

— Ce se vede? întrebă curioasă Anna.

— Cei trei ţărani pe care Heiner a dispus să fie

spânzuraţi. Pe doi dintre ei îi cunoşteam din vremea în care încă nu umblam cu înfăţişarea asta de monstru. Erau oameni cinstiţi şi, din câte ştiu, erau purtătorii de cuvânt ai ţăranilor de aici. Moartea lor va pricinui vărsare de sânge. Să dea Domnul ca ţăranii din zona noastră să nu se adune sub steagul ligii opincarilor şi să devină incendiatori care nu cruţă nici copilul din burta mamei.

— Ce este liga opincarilor? întrebă Gisela, pe care această denumire nu o ducea cu gândul decât la încălţările numite opinci.

Alban o puse la curent cu revoltele ţărăneşti dezlănţuite din secolul trecut şi până acum şi încheie cu speranţa că măcar de data aceasta stăpânii să aibă înţelepciunea de a recunoaşte doleanţele îndreptăţite ale ţăranilor.

— Având în vedere ceea ce am văzut, mă îndoiesc, spuse Anna pe un ton ce arăta clar cât de puţin aproba modul de a proceda al cavalerului Heiner.

Un timp ea nu mai spuse nimic, deoarece norii negri apăruţi la orizontul viitorului întunecau spiritele. Bucuria resimţită de Gisela la începutul călătoriei fusese înveninată de priveliştea morţilor şi acum ea îşi reproşa că insistase să plece în călătorie. Apoi se mai linişti şi profită de ocazie pentru a-l privi mai îndeaproape pe soţul ei. Nici acum acesta nu putea fi numit un bărbat arătos. Trăsăturile feţei lui erau prea necioplite şi maxilarul greu, cu dinţi puternici, arătând încă ameninţător. Chiar şi fără ochii mici şi roşii ce aminteau mai curând de un animal decât de un om, lumea s-ar fi holbat la el şi ştrengarii de pe uliţe l-ar fi ironizat.

Poate că ultima idee nu era corectă. Doar o privire aruncată staturii uriaşe, emanând forţă, l-ar fi făcut şi pe cel mai obraznic băieţandru să o ia la sănătoasa. Acest bărbat era acum soţul ei şi avea dreptul să îi ceară ceea ce era normal între soţi. Gisela îşi aminti cum îl surprinsese pe fratele ei cu Gundi în cămară. Slujnica îi povestise

ulterior ce teamă şi durere trebuise să suporte când era folosită de Hans. Tot atât de puţin i-ar fi fost şi ei pe plac dacă Alban ar veni noaptea la ea şi i-ar cere să-şi îndeplinească obligaţiile conjugale. Dar în acelaşi timp îşi dădea seama că ar fi putut îndeplini această obligaţie mai uşor decât o făcuse Gundi, pentru că ea era soţia lui Alban şi îi datora supunere.

Brusc râse de ea însăşi. Nu era în interesul lui Alban să se apropie intim de ea, pentru că trebuia să rămână fecioară ca să devină acea puternică vrăjitoare care să îl poată înfrunta pe Cajetan. Gândul la poftele carnale conjugale nu putea decât să deranjeze.

— De unde această bruscă veselie după clipele de groază de mai înainte?

Alban o măsură curios pe Gisela.

Tânăra era pusă în încurcătură. Nu îi putea spune ce îi trecuse prin cap.

— Mă gândeam la duşmanul nostru şi surâsul meu nu era cu siguranţă vesel.

— În afara protecţiei asigurate de vraja castelului, nici nu ar trebui să ne gândim la el, dar să îl mai şi pomenim! o dojeni pe bună dreptate Alban.

— Credeţi că ar putea…

Gisela se opri când văzu aprinzându-se mânia în ochii soţului ei.

— Nu cred în nimic, în afară de Dumnezeu, de fiul lui Iisus Cristos şi de Sfântul Spirit.

Vocea lui Alban nu pierduse nimic din duritatea ei. Anna cuteză totuşi să glumească.

— Când te aud predicând astfel, regret că nu ai devenit tu noul nostru capelan, ci tinerelul acela neisprăvit, pe care cavalerul Heiner ni l-a impus. Pe Gisela o luă cu frig când se gândi la tânărul preot. Nu îmi place acest Fortunatus. Este aşa de… Nici nu ştiu cum să mă exprim. Când părintele Maternus vorbeşte la Nürnberg, în biserică, ai sentimentul că Dumnezeu se află lângă tine.

Dar vorbele lui Fortunatus sună goale şi te bucuri nespus când predica lui ia sfârşit. Mi-aş fi dorit un capelan în felul părintelui Maternus.

— Predicile nu pot fi sculptate. Sunt şi ei oameni, de aceea unul este mai bun, celălalt mai puţin bun. Dar şederea lui Fortunatus la Riebelsborn este necesară pentru a reduce la tăcere cele mai puternice voci ce ne acuză de vrăjitorii şi chiar mai rău.

Gisela clătină din cap tulburată.

— Dar numai dacă nu răspândeşte el minciuni pe seama noastră! Eu nu am încredere în acest om. Amintiţi-vă cum a năvălit ieri în camera de studiu. A procedat de parcă ar fi trebuit să îl alunge pe diavol!

Alban se încruntă şi sprâncenele lui stufoase arătau fioros.

— Gisela, ai într-adevăr o privire ageră! Eu nu am privit până acum lucrurile astfel. Dar acum ar trebui să discutăm subiecte mai plăcute. Uite, nu mai este mult şi ajungem la Eichstätt. Pot deja să desluşesc în depărtare burgul.

— Unde? Gisela se strecură lângă mica fereastră şi privi afară. Aveţi dreptate! Se văd deja turnurile oraşului. Cele două alăturate trebuie să fie ale catedralei, dar mai sunt şi altele.

— Acelea sunt turlele de la biserica Sf. Valpurgia şi ale bisericii capucinilor, îi explică Anna.

Gisela privi îndelung oraşul aflat în valea adâncă a râului Altmühl, apoi îşi ridică privirea către burgul Willibald, care cu zidurile şi turnurile sale părea atât de rezistent, de parcă nicio putere din lume nu l-ar fi putut doborî. Deşi Eichstätt nu se putea măsura ca mărime cu oraşul natal al Giselei, Nürnberg, tânăra era impresionată. Râul, dealurile dintr-o parte şi din cealaltă şi oraşul adăpostit între ele alcătuiau un peisaj pitoresc.

În timp ce Gisela privea pierdută, se apropiară de poarta oraşului. Unul dintre străjeri le bară drumul cu

halebarda ridicată.

— Cine sunteţi şi unde vreţi să mergeţi?

Anna o dădu pe Gisela deoparte şi deschise uşiţa:

— Domnişoara Anna von Riebelsborn. Vrem să facem cumpărături în oraş.

Străjerul, căruia Riebelsborn îi era cunoscut şi prin zvonurile existente, se retrase pălind. Totuşi mai puse o întrebare pe care o considera ca ţinând de obligaţia lui:

— Cine mai este cu dumneavoastră?

— Magistrul Alban, un prieten al nepotului meu, şi soţia acestuia. Anna se supărase, pentru că pe vremuri era tratată mai politicos la porţile oraşului Eichstätt. Se întoarse către Alban şi îi spuse: Cred că ar fi fost mai bine să mergem la Ingolstadt. Acolo ai mai multe posibilităţi de a-ţi cheltui banii pe lucruri frumoase!

O spuse suficient de tare, pentru a fi auzită de străjer. Gisela intră imediat în joc.

— Sunt perfect de acord cu dumneata, draga mea. Ingolstadt ar fi fost cea mai bună alegere. Mă întreb dacă nu ar trebui să întoarcem şi să mergem acolo.

Străjerul ridică mâinile într-un gest de scuză.

— Este de datoria mea să le pun întrebări oamenilor care vin în oraş. Umblă tot felul de indivizi îndoielnici şi instigă ţăranii împotriva preaonorabilului nostru episcop şi stăpân.

— Ceea ce eu nu voi face în mod cert!

Gisela se strecură pe lângă Anna şi îi zâmbi străjerului.

Acesta trase uimit adânc aer în piept când îi văzu faţa cu trăsături regulate şi cu ochi mari, expresivi şi alungă orice gând că soţia magistrului ar fi vrăjitoare.

— Cel puţin dumneavoastră mă înţelegeţi, stimată doamnă! Să ştiţi că nu este o plăcere să stau aici, în poartă, în frigul acesta, şi, cu voia dumneavoastră, să îmi îngheţe dosul.

Alban înţelese aluzia şi îi întinse o monedă. Străjerul

rămase cu ochii pe strălucitorul obiect şi se apropie. Pentru că mâna care ţinea bănuţul era înmănuşată şi, în ciuda mărimii ei, părea de om, luă moneda de doisprezece pfenigi şi îşi spuse că i-ar ajunge pentru mai mult de o stacană de vin de la cârciumă. În timp ce făcea nevăzută moneda, se trase deoparte şi îi făcu semn lui Ludwig să intre în oraş.

— Vă doresc o vizită plăcută! mai strigă acesta când vizitiul struni caii şi trecu prin poartă.

La scurt timp, caleaşca opri în dreptul unui han cunoscut pentru faptul că hangiul îi primea cu plăcere pe călătorii străini şi Ludwig chemă un servitor.

— Stăpâna Anna von Riebelsborn şi însoţitorii ei doresc să rămână aici pentru o noapte sau două!

Servitorul încercă să privească în interiorul caleştii. Dar, din cauza luminii reduse a zilei de iarnă, nu putu să deosebească decât nişte umbre.

— Este şi stăpânul de la Riebelsborn înăuntru sau acel magistru străin?

Omul nu punea întrebarea de plăcere. Pentru că Gaudentius trecea aici ca mare mag, care îi putea transforma în broaşte sau şoareci pe oamenii care îl supărau; iar ceea ce se povestea despre magistrul Alban îi îngheţa sângele în vine celui mai curajos bărbat.

— Dacă la mine te referi, eu îmi însoţesc nevasta la cumpărături pentru sfânta sărbătoare a Crăciunului!

Vocea lui Alban era iritată, dar îl linişti pe bravul slujitor, care îşi spuse că un căpcăun nu s-ar putea exprima în niciun caz ca un om. Mai crezu şi că referirea la sărbătoarea Crăciunului arăta că oaspeţii nu aveau intenţii rele.

— Bine aţi venit la Vulturul Negru, Domniile Voastre! Aici găsiţi camerele cele mai bune şi cele mai moi paturi din tot oraşul, ca şi vinuri şi fripturi gustoase cum nici bucătarul personal al Eminenţei Sale episcopul nu le-ar prepara mai bine.

Alban mai înţelese şi altceva: speranţa unui bacşiş frumos. Din nou o monedă îşi schimbă posesorul şi servitorul deveni smerit. Se plecă în faţa Annei, care cobori prima, şi procedă la fel şi în faţa Giselei. Însuşi Alban se bucură de acest gest respectuos, deşi la vederea staturii lui uriaşe, omul se dădu puţin înapoi.

— Vă rog să mă urmaţi! spuse el, le făcu semn câtorva slugi să vină la el şi le porunci să se ocupe de cai şi să pună caleaşca la adăpost, pentru a nu mai fi expusă intemperiilor.

— Cine sunt aceştia? întrebă încet una dintre slugi.

— Sunt vrăjitorii din Riebelsborn. Aşa că ţine-ţi gura ca să nu îi superi. Dacă te porţi politicos cu ei, plătesc bine.

Şeful lor bătu cu degetul punguţa de la cingătoare, în care vârâse bacşişul, şi le ceru celorlalţi să se grăbească.

5.

Şeful slugilor nu exagerase, pentru că odăile în care îi conduse pe Gisela şi pe ceilalţi i-ar fi mulţumit şi pe cei mai pretenţioşi oaspeţi. Este adevărat că erau şi cele mai scumpe de la Vulturul Negru, care trăia de pe urma călătorilor în trecere şi care puţin înainte de sărbătoarea Crăciunului era mai puţin căutat decât celelalte hanuri ale oraşului în care înnoptau nobilii şi proprietarii de moşii din împrejurimi. Pentru Gisela şi însoţitorii ei acesta reprezenta un avantaj pentru că se expuneau astfel mai puţin privirilor curioase. Hanul îi adăpostea deja pe cei mai ciudaţi oaspeţi – printre care şi un grup de turci adevăraţi, sosiţi la Eichstätt ca trimişi ai sultanului sau ai unui paşă. Printre aceştia, un uriaş cu o soţie frumoasă ca un înger nu bătea la ochi în mod deosebit.

Altfel decât se aşteptase Alban, trebuiau să prânzească nu în camerele lor, ci puteau să se aşeze la masă, comod, în birtul hanului. Bucatele erau excepţionale, iar Gisela se întrebă cum de era posibil ca

bucătăreasa de la Riebelsborn să gătească atât de prost folosind aceleaşi ingrediente, dar înţelese că veşnic aceleaşi reţete ale femeii o plictisiseră şi că meniul diferit de aici îi făcea plăcere. Pentru că tânăra îi tăia lui Alban carnea şi, în joacă, îl hrănea cu furculiţa, masa luă şi o anumită notă de intimitate. Anna îi observa pe amândoi şi, uimită, nu putu remarca nicio urmă de scârbă pe faţa tinerei. Într-un fel se simţea mai uşurată, pentru că, cu toate explicaţiile date de nepotul ei, Gisela şi Alban erau căsătoriţi şi, chiar dacă se reuşea îndepărtarea blestemului, nu se schimba nimic din acest punct de vedere.

— Draga mea, vrei să mergem astăzi după stofe? întrerupse Anna liniştea ce se aşternuse în timpul mesei.

Gisela aprobă cu un gest, în timp ce Alban se încruntă.

— Iertaţi-mă, dar căutarea stofelor este mai degrabă o îndeletnicire a femeilor. Eu am să văd dacă pot procura cărţile cerute de Gaudentius.

— Pot veni cu dumneata? întrebă plină de speranţe Gisela. Ştii, mi-ar fi făcut totdeauna plăcere să am o carte a mea. Dar acasă nu am avut voie şi acum…

Se opri, pentru că i se păru nechibzuită rugămintea ei. Anna părea pe punctul de a o refuza, pentru că în concepţia ei o femeie avea destulă treabă la bucătărie şi cu dereticatul casei şi trebuia să se ţină de o parte de ştiinţa din cărţi.

Dar Alban acceptă entuziast:

— Va fi o bucurie să îţi cumpăr una sau mai multe cărţi. Ce ţi-ai dori? O biblie? Latina ta ar trebui să fie acum destul de bună pentru a putea să urmăreşti textul, iar în locurile dificile mă poţi întreba.

— Mi-ar face plăcere o biblie.

Cu siguranţă că aşa ceva i-ar da forţă pentru a suporta ceea ce o aştepta. Gisela se întrebă dacă nu ar trebui să îi spună lui Alban despre Lavinia şi despre cele

relatate ei de nălucă. Dar îşi ţinu gura, pentru că nu voia să divulge nimic fără acordul acesteia. Se decise ca la întoarcere să o întrebe pe prietena ei nevăzută dacă avea voie să îi împărtăşească soţului ei secretul lor. Gisela oftă adânc când se gândi la ceea ce dorea. Nu era vorba despre lucrurile practicate de soţi noaptea, ci de un om căruia să îi poată împărtăşi grijile ei. Dar până acum Alban nu dăduse ocazia formării unei legături de încredere reciprocă. Poate că această călătorie va aduce cu ea o cotitură către mai bine. Cel puţin Gisela aşa spera şi îi zâmbi lui Alban.

— Mi-aş mai dori o carte despre ierburi şi acţiunea lor tămăduitoare, pentru că ar fi util de ştiut ce boală cu ce ierburi poate fi tratată.

— Nu găsesc că este o idee bună. Se va spune imediat că există un anumit motiv pentru care vrei să ai cartea asta. Anna îşi aplecă capul până la urechea Giselei şi continuă: Desigur că nu ţii să fii luată drept vrăjitoare?

Gisela îşi aminti vorbele Laviniei, că forţele răului s-ar folosi inclusiv de sprijinul clericilor bine intenţionaţi, pentru a le nimici pe femeile care recunoşteau răul îi puteau preveni pe oameni. Lupta împotriva lui Cajetan va deveni aprigă şi de aceea nu trebuia să şi-i facă duşmani şi pe clericii încă superstiţioşi şi alte spirite naive. Aşa că, cu inima grea, renunţă la dorinţa de a avea cartea pe care o socotea valoroasă şi se hotărî să se mulţumească cu biblia.

— Eu am să mă duc totuşi la magazinele cu postavuri. Poţi veni şi tu mai târziu.

Anna nu lăsa nicio îndoială că preţuia mai mult postavul şi hainele decât hârtia tipărită.

— Vă poate însoţi Ludwig, Frau Anna. Vi-o aduc eu pe Gisela imediat ce terminăm cu cărţile.

Alban se ridică şi îi făcu Giselei semn să facă acelaşi lucru.

— Doar nu vrei să o laşi pe Frau Anna să aştepte mult!

Îşi puse pelerina, îşi trase gluga şi o ajută pe Gisela să-şi înfăşoare şalul cel gros din lână. Ajutorul neaşteptat o făcu să roşească.

— Herr, dumneata…

— Nu vreau să îngheţi sau să se supere Frau Anna că nu mai apari!

Vocea lui dură făcu scurta clipă de intimitate sufletească să se spargă ca un balon de săpun.

Gisela tresări, îl urmă cu privirea arzătoare şi îşi zise că era o gâscă proastă. Ca şi pe Gaudentius, pe Alban nu îl interesa decât să fie ridicat blestemul. Ea era doar un mijloc pentru atingerea scopului şi nimic altceva. Tot atât de bine putea să fi fost o babă respingătoare sau un mag păgân potrivnic lui Cajetan. O deranja totuşi că tocmai soţul ei nu găsea la ea nimic mai mult decât la un obiect oarecare de care, din păcate, nu se putea lipsi, deşi ar fi preferat să o scoată la capăt fără el.

În timp ce se ţinea în fugă după Alban, care se grăbea cu paşi mari pe străduţe, se gândi brusc la Georg Streller, care era totdeauna politicos şi grijuliu cu ea şi care se străduia ca serile pe care le petrecea la Riebelsborn să fie cât mai plăcute. Din păcate, oftă ea, apărea mult prea rar. În acelaşi timp, ştia că ar fi periculos pentru ea dacă el ar veni mai des. Şi ea era doar o femeie cu toate dorinţele ascunse pe care putea să le aibă şi i-ar fi plăcut şi ei să fie strânsă în braţe şi sărutată de un bărbat iubitor. Când se gândea la Georg, se întreba dacă ceea ce se petrecea între un bărbat şi o femeie era într-adevăr atât de îngrozitor cum îşi imagina ea.

Alban o opri cu o smucitură, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Am ajuns!

Se duse la o uşă îngustă şi bătu uşor în ea. O voce gâtuită îl rugă să aştepte o clipă. După puţin timp, uşa se deschise şi în ea apăru un omuleţ slab, într-un fel de robă, cu o bonetă ce îi stătea strâns pe cap.

— Ce doresc Domniile Voastre?

— O biblie pentru soţia mea!

Alban vorbi destul de tare pentru a se face auzit de unii trecători. Desigur că unii cunoşteau zvonurile despre monstrul de la Riebelsborn şi nevasta lui vrăjitoare şi întâlnirea cu ei le va fi adusă la cunoştinţă dominicanilor din oraş sau chiar cercului restrâns al episcopului Gabriel von Eyb. Era bine ca Gisela să treacă drept o femeie pioasă, cu frică de Dumnezeu. Ceea ce dorea în mod special prietenul său Gaudentius, Alban îi va cere librarului abia când vor fi siguri că nu sunt auziţi de urechi străine.

Bărbatul îi invită politicos înăuntru şi îi conduse într-o încăpere cu lambriuri de lemn, unde singurele piese de mobilier erau trei scăunele. Deoarece niciunul dintre ele nu ar fi suportat greutatea lui Alban, el rămase în picioare, dar îi porunci Giselei să se aşeze. Aceasta se conformă mai mult fără voie, pentru că volumele care erau aşezate în teancuri pe podea şi pe poliţe de jur-împrejurul pereţilor o fascinau. Ar fi preferat să pună mâna pe una sau pe alta dintre cărţi. Când se ridică pentru a lua una, Alban îi puse mâna pe umăr şi o împinse pe locul ei.

— Nu face asta!

— Îmi puteţi citi gândurile? întrebă ea acru.

— Nu! Dorinţa de a vedea aceste cărţi este firească. Dar maestrul Jacobi trece drept foarte pedant. Fiecare carte pe care vrea să o vadă cineva i-o dă el cu mâna lui. L-a dat afară din magazinul său pe un membru al corului catedralei locale deoarece, cu de la sine putere, acesta a pus mâna pe o carte.

— Mulţumesc de atenţionare.

Supărarea Giselei se topi şi ea se amuza în linişte de negustorul de cărţi care îşi conducea clienţii într-un adevărat paradis al cărţilor, dar pe care le proteja precum Dumnezeu mărul din grădina Edenului. Între timp, maestrul Jacobi se întoarse cu un teanc de cărţi, pe care

după titlu Gisela le recunoscu a fi biblii.

— Deoarece nu ştiu ce sumă sunt pregătite Domniile Voastre să plătească pentru Sfânta Scriptură, vreau să vă prezint diverse biblii. De exemplu, aceasta este ceva cu totul deosebit. Nu ar vrea Domniile Voastre să o vadă?

Negustorul deschise biblia şi îi arătă lui Alban mai multe miniaturi cu scene din Vechiul Testament.

Puţin indignată de faptul că era ignorată, Gisela privi peste umărul maestrului.

— Cartea este într-adevăr minunată. Dar cu siguranţă este prea scumpă pentru mine.

Alban ridică capul şi râse uşor.

— De ce? Este un cadou de Crăciun, maestre. Ce-i drept, capelanul burgului nostru, onorabilul părinte Fortunatus, nepotul cavalerului Heiner von Loipfing, va trebui să i-o citească soţiei mele, dar şi numai aceste minunate ilustraţii îi vor înălţa sufletul.

Prin aceste cuvinte, Alban se strădui şi aici să contracareze zvonurile referitoare la el, la soţia lui şi la Gaudentius. Dimpotrivă, Gisela se simţea jignită, pentru că acum putea să citească în limba latină mai bine decât nepotul lui Heiner. Dar, înainte de a-şi putea exprima nemulţumirea, soţul ei îi puse din nou, prevenitor, mâna pe umăr.

Maestrul Jacobi spuse un preţ nu tocmai mic pentru frumoasa operă de artă religioasă şi Alban acceptă fără să clipească.

— Mai vreau să cumpăr şi alte cărţi. Dar mai întâi o voi duce pe soţia mea la un negustor de postavuri. Că doar ştiţi: alături de mângâierea prin credinţă şi prin Sfânta Scriptură, gândul femeilor stă şi la îmbrăcămintea frumoasă şi la nimicurile la modă!

Nu lipsi mult ca Gisela să îi spună soţului ei pe faţă propria părere. În aceeaşi clipă avu senzaţia că cineva îi striga că trebuia să mai rămână şi să caute printre cărţi până când va găsi ceva cu totul deosebit.

— Lăsaţi-mă să mai zăbovesc puţin aici, domnul meu. Nu am mai văzut niciodată atât de multe cărţi şi aş răsfoi cu plăcere câteva în a căror limbă pot citi.

O uşoară tresărire a colţului gurii ei îi arătă lui Alban că se simţea jignită pentru că o prezentase drept proastă şi vanitoasă. Pentru că voia să încheie cât mai repede cumpăratul cărţilor, Alban acceptă şi îi spuse maestrului Jacobi câteva titluri din cele solicitate de Gaudentius. Pentru că era vorba despre cărţi de ştiinţă, care tratau despre alchimie şi despre magia nobilă şi misterioasă, ce nu erau interzise de Biserică, negustorul nu avu nimic de obiectat. Îi puse Giselei în mână o carte subţire, care, descoperi ea cu indignare, conţinea o culegere de versuri pentru copii şi dispăru iarăşi în adâncurile prăvăliei sale.

Gisela îl privi pe soţul ei.

— Ce om ciudat. Cum de poartă roba de învăţat, când este totuşi un negustor?

— Maestrul Jacobi a studiat la diverse universităţi şi astăzi s-ar putea numi doctor dacă nu şi-ar fi întrerupt studiul cu un an mai devreme pentru a-şi dedica viaţa cărţilor. Pentru el cărţile sunt totul, înlocuind chiar nevasta şi copiii.

Gisela zâmbi.

— S-a căsătorit cu cărţile. Aproape că îmi pare rău de el.

— De ce? Dacă este mulţumit, este bine.

— Dumnezeu nu a orânduit lumea în aşa fel ca un bărbat să îşi petreacă viaţa doar cu cărţile. Menirea lui este să se căsătorească şi să facă copii!

— Asta vrea să fie o aluzie la mine, pentru că refuz ultima parte? Totdeauna m-am gândit că eşti bucuroasă că evit patul tău.

Deşi răspunsul lui Alban era ironic, avea în el şi o altă tentă. Aşa că Gisela se bucură de revenirea negustorului, care căra un coş plin cu cărţi.

— Aveţi aici tot ce am găsit. La câteva cărţi va trebui,

din păcate, să luaţi titluri alternative, care tratează aceeaşi temă.

Maestrul Jacobi luă o carte din coş, o privi şi-şi încreţi iritat fruntea.

— Pe aceasta am luat-o din greşeală, nu face parte dintre cele solicitate de dumneavoastră.

O puse deoparte şi îi arătă lui Alban mai multe cărţi, pe care acesta le frunzări evident cu interes. Pe unele dintre ele le puse într-un teanc alături de el, pe când altele le înapoia librarului, nefiind interesat de ele.

În timp ce cei doi bărbaţi erau astfel preocupaţi, privirea Giselei căzu involuntar asupra cărţii pe care maestrul Jacobi, iritat, o lăsase deoparte. Era ceva ciudat. Simţea nevoia să o ia, să o ţină în mână.

— Scuzaţi-mă, maestre, mi-aţi putea da cartea aceea?

Negustorul o fulgeră cu privirea, pentru că îl întrerupea dintr-o prelegere referitoare la un titlu alternativ, dar luă cartea şi i-o îndesă în mână.

— Nu vă va face plăcere. Este un volum străvechi, scris în limba greacă. L-am achiziţionat acum mai mulţi ani de la un călător, dar, din păcate, nu conţinea ceea ce mă aşteptam, altfel aş fi putut să o vând demult. Aşa că va rămâne în magazin până la sfârşitul zilelor mele, ca amintire a unei afaceri proaste.

— Dacă aşa stau lucrurile, aveţi ceva împotrivă să cumpăr eu cartea?

Chiar şi Gisela se miră de cuvintele ei. Alban îi aruncă o privire supărată, pentru că interesul soţiei lui pentru o carte grecească misterioasă nu era potrivit unei bune creştine. Dar din privirea ei sfidătoare îşi dădu seama că se putea ajunge chiar la ceartă şi cedă.

— Atunci, maestre, pune şi cartea aceasta alături de celelalte. Chiar dacă nu este nimic deosebit, mă va putea ajuta la studiile mele de limbă greacă.

Mâna lui o avertiza pe Gisela să nu mai adauge ceva, dar aceasta îi zâmbi atât de fericită cum nu o mai văzuse

niciodată.

Nu putea să bănuiască că soţia lui, spre propria ei surprindere, se simţea atât de mulţumită şi destinsă cum nu mai fusese de mult.

6.

După discuţia purtată cu nepotul său, cavalerul Heiner se întorsese la burgul Loipfing. Dar nu îşi acordă răgaz pentru a-şi schimba îmbrăcămintea murdărită de drum, ci luă un prânz copios şi puse să fie înşeuat un cal odihnit. După care ordonă unui număr de şase oameni înarmaţi să îl urmeze. În alte vremuri ar fi efectuat singur călătoria, dar, de când îi spânzurase pe cei trei reprezentanţi ai ţăranilor, socotea că oricând putea fi atras într-o ambuscadă. Şi în această zi ţăranii îi aruncau priviri întunecate în timp ce traversa satul, iar în celelalte sate ale sale doar prezenţa oamenilor înarmaţi se părea că îi reţinea pe săteni să se năpustească asupra stăpânului lor cu coase şi furci. De aceea, cavalerul se simţi uşurat când ajunse pe pământul episcopului din Eichstätt.

Drumul prin râpele reci, prăpăstioase şi prin păsurile înguste ale văii nu îmbunătăţise starea de spirit a cavalerului. Se gândi o clipă să facă un popas la Eichstätt, unde să bea ceva la o cârciumă. Dar, după spusele nepotului său, magistrul Alban şi nevasta lui vrăjitoare se aflau şi ei în oraş şi nu ţinea să îi întâlnească.

Dar orele treceau şi garda lui, neobişnuită cu un călărit atât de istovitor, începuse să murmure. După un timp, cavalerul li se adresă oamenilor lui:

— Ţineţi-vă odată gura! Nu mai este mult şi o să puteţi să vă odihniţi şi să beţi un vin pe socoteala mea.

— Ne face plăcere să auzim asta, nu este aşa? zise unul dintre oameni camarazilor lui, care aprobară cu sârg şi strigară: „Să trăiască stăpânul!”

Heiner îi privi batjocoritor şi se întrebă cum de putuse Dumnezeu să creeze oameni atât de diferiţi: pentru

indivizii mărginiţi care călăreau alături de el, un pahar de vin acru şi o femeie dispusă la orice, indiferent de vârstă, reprezentau jumătate din împărăţia cerului, pe când el ţintea cu totul alte ţeluri.

Cu puţin înaintea Crăciunului ziua nu mai era lungă, astfel că deja se însera când cavalerul Heiner şi oamenii lui ajunseră la o cârciumă căţărată pe un perete stâncos aproape vertical. Locul era la limita dintre episcopatul Eichstätt şi ducatul Bavaria, nu departe de principatul Ansbach şi de câteva mici domenii şi enclave. Datorită izolării lui, cârciuma atrăgea clienţi a căror îndeletnicire nu figura printre activităţile breslelor şi corporaţiilor orăşeneşti. Când grupul intră în curte, cavalerul văzu mai mulţi evrei discutând sub o streaşină. Probabil că nu erau lăsaţi în cârciumă sau poate că nu se încumetau să-şi lase afară coşurile mari din răchită, cu mărfuri, cărate în spinare.

Pe Herr Heiner îl mâncau palmele să îi jefuiască, deşi prada nu s-ar fi ridicat la mai mult de câţiva taleri amărâţi. Negustorii ambulanţi evrei nu se mai încumetau să treacă de ani de zile pe pământurile lui, spre regretul ţăranilor, care înainte cumpărau de la aceştia cele necesare mai ieftin, dar acum erau obligaţi să se aprovizioneze mult mai scump în pieţele stăpânului din Loipfing. Cine cuteza să-şi procure cele trebuincioase din altă parte atrăgea asupra lui mânia stăpânului. Pentru că Herr Heiner câştiga bine din taxele pe pieţe şi din vămuială şi se hotăra repede să aplice pedepse grele.

Unul dintre oamenii lui Heiner remarcă privirea lacomă a stăpânului său şi în sinea lui îl dezaprobă. Deşi era înarmat ca un războinic şi purta blazonul Loipfingului, rămăsese ţăran în străfundurile fiinţei lui şi suferea odată cu rudele şi cu foştii lui prieteni. Dar indispoziţia lui nu ţinu mult: camarazii îşi făcură intrarea în cârciumă, goniră de la o masă câţiva cărăuşi şi le luară locul. Fiica cârciumarului, încă tânără, dar voinică, le aduse nerugată

o stacană mare cu vin şi şase pahare şi se întoarse apoi către Heiner.

— Ce ar dori nobilul stăpân?

Oaspeţi ca el veneau cu un scop aparte, iar fata îşi amintea că îl mai văzuse aici cu câteva săptămâni în urmă.

— Vreau un pocal cu vin, dar din cel mai bun, după care vreau să ştiu dacă secretarul Eminenţei Sale cardinalul Callani are timp pentru mine.

Nu era pentru prima dată când cavalerul se mira de ce omul de încredere al acestui puternic prelat îşi avea cartierul general tocmai în această cârciumă izolată şi privită cu prea puţină încredere. Atribuia alegerea caracterului confidenţial al acţiunilor lui.

Fata făcu o reverenţă neîndemânatică.

— Aşteptaţi o clipă, nobile stăpân. Am să văd dacă onorabilul domn are timp pentru dumneavoastră.

În timp ce fiica cârciumarului părăsea grăbită încăperea, cavalerul Heiner se alătură oamenilor lui, îi luă unuia dintre ei paharul din faţă şi îl goli dintr-o sorbitură.

Fiica cârciumarului se lăsă aşteptată până când urciorul aproape că se golise, apoi apăru cu obrajii roşii şi ochii strălucind, de parcă s-ar fi dedat unei alte preocupări decât vizita la un prelat, şi aduse şi vinul comandat şi un pocal din cositor pentru cavaler.

— Secretarul Eminenţei Sale vă roagă să mai aveţi puţină răbdare.

— Nu îmi rămâne altceva de făcut decât să aştept, pentru că nu vreau să fi venit degeaba aici.

Cavalerul încercă să-şi ascundă enervarea. Secretarul lui Callani îi ceruse să acţioneze atât de rapid, de parcă soarta întregii creştinătăţi era în joc, iar acum îl lăsa să aştepte ca pe un petiţionar.

Se consolă cu patru pocale cu vin pentru mojicia cu care era tratat şi, când era pe punctul de a trece la al cincilea, fata veni la el.

— Secretarul Eminenţei Sale este gata să vă

primească.

— Era şi timpul!

Cavalerul se ridică, trecu cu paşi mari pe lângă câţiva flăcăi cam ameţiţi, care îl priviră cu interes, ca pe un clapon îndopat tocmai bun de sacrificat. Observă privirile dispreţuitoare, se întoarse şi bătu cu palma stângă mânerul spadei.

— Cine vrea va simţi plăcerea ei!

— Este călăul Heiner von Loipfing, şopti un bărbat de la masa alăturată.

Pe loc interesul manifestat pentru cavaler dispăru şi oamenii reveniră la vinul lor.

— Trebuia să ne ocupăm de evrei, îl mai auzi Heiner spunând pe unul dintre indivizi, apoi ajunse la scară şi urcă după fata cârciumarului. Fata îl conduse într-o încăpere spaţioasă, bine mobilată cu un pat mare, mai multe sipete şi o masă cu două scaune. Pe unul dintre ele şedea un bărbat cu o constituţie gingaşă, purtând roba întunecată a unui învăţat prelat. La vederea cavalerului, se ridică şi veni în întâmpinarea vizitatorului.

— Bine ai venit, Herr Heiner! Mă bucur să te pot saluta! Frumoasă copilă, tu poţi pleca acum. Am să te chem când voi avea nevoie de tine. Prelatul aşteptă ca fata să închidă uşa după ea şi îl privi nerăbdător pe cavaler: Ce ai mai aflat cu privire la Riebelsborn?

— Deci, nu a fost deloc simplu nici să pui piciorul acolo, începu cavalerul încercând să prezinte străduinţele lui şi ale nepotului său mai anevoioase decât erau în realitate.

— Dă-mi inelul! porunci secretarul fără să bage în seamă afirmaţia.

Cavalerul vru să se arate indignat, dând de înţeles că nimeni nu avea voie să se poarte astfel cu el. Dar interlocutorul lui făcu un gest scurt cu mâna şi Heiner se trezi prezentându-şi raportul ca o slugă amărâtă în faţa stăpânului. Pe undeva, i se părea chiar firesc să fie aşa şi

cavalerul se bucură când în cele din urmă secretând îl lăudă.

— Desigur că mă veţi recomanda preaînaltei Eminenţe? întrebă cavalerul, precum un petiţionar cumsecade.

— Să nu ai nicio grijă! Îţi vei primi răsplata, prietene, şi ea nu va fi prea mică.

— Ah, încă ceva: este vorba despre nepotul meu. I-a plăcut mult acest inel. Poate că dumneavoastră…

Cavalerul Heiner nici nu apucă să termine propoziţia, că secretarul îşi şi scosese de pe deget propriul inel şi i-l puse în palmă.

— Nu face nimic! Fac cu plăcere o bucurie atât de mică unui tânăr ambiţios. Dă-i-l lui Fortunatus când îl vezi.

Cavalerul Heiner nu îşi putu aminti să fi pronunţat numele nepotului său în prezenţa secretarului lui Callani, dar fu mai mult decât bucuros. Inelul însemna că el economisea costurile pentru un cadou ce ar fi trebuit să i-l dea acestuia. Nu uită totuşi de propria prosperitate.

— Eminenţa Sa mi-a promis o răsplată bogată dacă îi fac pe plac.

Îl privi cu ochi lacomi pe firavul omuleţ, care i se părea ca un copil.

Pe buzele secretarului se ivi un zâmbet îngăduitor.

— Stăpânul meu şi cu mine nu-i uităm niciodată pe cei care ne-au slujit, prietene.

Îşi duse mâna la spate şi scoase la iveală o pungă burduşită, pe care i-o întinse cavalerului. Herr Heiner o dezlegă cu mâinile tremurânde şi se uită înăuntru. Conţinea guldeni de aur în valoare mai mare decât tot ce putea scoate el într-un an de la ţăranii lui.

— Ne reîntâlnim, să zicem, peste exact o lună, tot aici, prietene.

Secretarul lui Callani îi zâmbi cavalerului cu o graţie de parcă el însuşi ar fi fost purtătorul odăjdiilor purpurii şi apoi îl concedie pe Herr Heiner cu un gest de

binecuvântare ce avea în el ceva ciudat de indecent. Cavalerul se înclină şi continuă să se tot încline până când ieşi cu spatele din odaie.

7.

Pretinsul secretar al tot atât de puţin existentului cardinal aşteptă să se închidă uşa după cavaler şi râse impertinent. Făptura lui se micşoră şi el redeveni Fulvian, slujitorul lui Cajetan, care pentru a purta discuţia cu cavalerul se transformase cu puţin efort magic într-un omuleţ. Acum, în locul robei lungi, purta obişnuitul lui halat scurt. Ar fi trebuit să se întoarcă imediat la stăpânul său Cajetan, care aştepta tensionat la culme raportul lui. Dar Fulvian, foarte mulţumit de sine, nici nu se gândea la asta. În ochii lui, Cajetan era un nebun, chiar dacă unul util, pentru că prinsese nenumăraţi oameni înzestraţi pentru magie, pe care îi predase puterilor iadului.

Deoarece magul, în timpul experienţelor lui, irosea cu nesocotinţă timpul de viaţă obţinut în schimbul victimelor şi trebuia să-şi reîmprospăteze rezerva de ani, Fulvian vedea sosind cu paşi mari ziua în care nu va mai trăi pe lume niciun om care să poată recunoaşte forţele întunericului şi să-i avertizeze pe concetăţenii lui asupra ei. De câţiva ani, Cajetan şi el puteau să se folosească în atingerea scopurilor lor şi de sfânta instituţie a inchiziţiei şi, de curând, reuşiseră să se strecoare până sub masca unor înalţi demnitari ai curiei romane, fără a trezi bănuiala cuiva.

„Toate acestea mi se datorează mie”, gândi Fulvian şi decise că merita o răsplată. Rânjind, făcu câteva gesturi care, prin vrajă, aduseră în încăpere mai multă lumină, fără ca măcar o singură rază să scape afară prin crăpăturile uşii sau ale obloanelor ferestrelor. În acelaşi timp, din cameră dispărură urmele vieţii, iar zgomotele hanului se stinseră, ca şi urletul vântului şi foşnetul arborilor.

Mulţumit de ceea ce făcuse, Fulvian se duse la uşă şi o întredeschise.

— Fato, adu vin! strigă el.

Imediat se auziră paşi uşori pe scară. Uşa se deschise complet şi în încăpere intră fiica hangiului, în mână cu un urcior din cositor plin cu vin. Lumina neobişnuită din interior o orbi şi pentru câteva clipe închise ochii. Timp suficient pentru Fulvian ca printr-o mică vrajă să închidă şi să blocheze uşa.

Când fata redeschise ochii, lângă ea se afla o făptură ca un copil, cu figura unui sugar îmbătrânit prematur. Făptură care ar fi părut inofensivă de nu ar fi fost privirea nerăbdătoare şi semnul explicit al bărbăţiei ei.

— Întinde-te pe pat! porunci Fulvian.

Fata chicoti, în timp ce îl privea pe cel din faţa ei cu un amestec de scârbă şi fascinaţie.

— Doar nu vreţi să spuneţi că puteţi satisface o femeie cu aia? Doamne, chiar aş vrea să o văd şi pe asta!

La pronunţarea cuvântului „Doamne”, faţa lui Fulvian se schimonosi de parcă l-ar fi durut toţi dinţii. Îşi dădu seama că făcuse cel puţin o greşeală. Era prea obişnuit ca cele două slujnice din burg să cadă imediat pe spate în faţa lui şi uitase complet că pe o femeie străină ar fi trebuit mai întâi să o seducă.

Ca un şarpe se strecură lângă fata hangiului şi o cuprinse cu ambele braţe. Privirea lui pătrunse adânc în ochii ei şi el îi simţi disponibilitatea cu care se dădea altor clienţi pentru bani ori pentru un cadou drăguţ. De aceea, îi plimbă prin faţa ochilor o bijuterie din argint.

— Îţi place? O primeşti dacă te întinzi în pat şi îmi faci voia.

— Mă veţi răni, domnule.

Pe faţa fetei se citea lupta dintre dorinţa de a avea podoaba şi teama de Fulvian. Nu-i dădu de ales, ridicând-o şi purtând-o până la pat ca pe un fulg. Mâinile îi erau atât de abile, că ea se trezi goală, fără măcar să ştie cum îşi

pierduse veşmintele. Nu mai opunea rezistenţă şi era gata să cedeze creaturii diavoleşti.

Fulvian îi privea faţa aprinsă de patimă şi în sine îşi bătea joc de slăbiciunea omului, care îl face atât de uşor de ademenit pe o cale greşită. Se gândi la numeroasele femei, pe care de-a lungul secolelor, din însărcinarea Satanei, adevăratul lui stăpân, le ademenise spre a le strica sufletele şi din nou constată cât de supărător era să se afle sub această înfăţişare pentru a-l păcăli pe Cajetan că era creaţia lui. Îi era tot mai dificil, pentru că avea deja un rang înalt în suita lui Lucifer. Dar era atât de mare răsplata ce îl aştepta dacă, în chip de pretins servitor al lui Cajetan, îl conducea pe acesta în spiritul stăpânului său şi nimicea oamenii care deranjau lucrarea iadului, încât, de fiecare dată când i se făcea greaţă de înfăţişarea lui, se consola totuşi. În definitiv, misiunea lui avea şi părţile ei plăcute şi, cu această agreabilă constatare, continuă până când fiica hangiului îl imploră să înceteze, pentru că altfel ar muri de plăcere.

— Dacă mă asculţi, vei mai putea gusta deseori aceste desfătări!

Vedea că îi înfrânsese rezistenţa şi o făcuse sclava lui ascultătoare.

Fata încuviinţă pierdută.

— Ce trebuie să fac, stăpâne?

— Am să îţi spun la momentul potrivit.

Fulvian o mângâie pe coapse şi apoi o privi cum îşi îmbrăca rochia şi îşi aranja părul. Socotea că era important să supravegheze mai bine spelunca aceasta. Aici veneau destul de des oameni pe care nu îi puteai vedea în altă parte şi printre ei puteau fi şi unii înzestraţi, pe care, cu ajutorul lui Cajetan, să îi captureze, ca să îi poată preda adevăratului său stăpân. Totodată trebuia să îşi extindă căutările până la graniţele creştinătăţii. De ţările păgâne, în care stăpânul lui era temut sub diverse denumiri, se ocupau alte căpetenii ale întunericului, dar aceştia

înregistraseră mult mai puţin succes decât el. Ceea ce se datora faptului că de partea lui se afla un ajutor supus şi uşor de dirijat. Dar, în ciuda succeselor lui, Fulvian aştepta cu bucurie ziua în care nu va mai avea nevoie de bătrânul vrăjitor, pe care îl va lua cu el în iad. Acolo, îşi jura nu pentru prima dată Fulvian, îi va plăti lui Cajetan pentru fiecare lovitură şi pentru fiecare cuvânt urât cu chinurile iadului.

Dar încă nu era timpul. Fulvian scoase din pelerina sa o piatră mică, strălucind sumbru, fixată pe o bandă din piele, şi o atârnă de gâtul fetei.

— Acum du-te! îi ceru acesteia.

Fata hangiului se plecă şi părăsi încăperea. La un gest al homunculusului în odaie răsunară din nou zgomotele lumii înconjurătoare până atunci suspendate de vraja lui. Se pare că sosiseră noi clienţi, pentru că se auzeau voci puternice, poruncitoare.

— Cât mai este până la casa acestui astrolog? întrebă cineva cu accent străin.

Trebuie că se referea la Cajetan.

Pentru Fulvian era prima ocazie de a folosi talismanul dăruit fetei hangiului. La un gest al său, îi văzu pe străini ca şi cum s-ar fi aflat în faţa lui, iar gura sa era aceea care vorbea prin fată.

— Scuzaţi-mă, nobile domn, dar, dacă doriţi informaţii despre marele astrolog, le puteţi primi aici. Ajutorul lui se află sus, într-una dintre odăi. Dacă doriţi, vă conduc la el.

— Vreau!

Bărbatul cu vorbirea atât de aspră era nobil, judecând după port, pentru că purta nişte pantaloni puţin deasupra genunchiului, o tunică strâmtă, un mantou albastru-închis lung până la genunchi, cu broderii de argint şi o şapcă tivită cu blană. Doi dintre însoţitorii lui erau îmbrăcaţi asemănător, poate puţin mai modest, dar arătau de-asemenea ca nişte nobili. Restul grupului se

compunea dintr-o mică armată de servitori, robi şi soldaţi demnă de un duce.

În timp ce Fulvian se întreba cine putea fi străinul, acesta, urmând-o pe fata hangiului, ajunsese la etajul lui. Homunculusul îşi schimbă rapid înfăţişarea, apărând din nou ca un tânăr mic de statură, şi încercă să îşi alunge supărarea. Era în puterea lui să se arate sub orice înfăţişare nobilului, chiar şi în aceea a stăpânului său, care, după podoabele de pe îmbrăcămintea oaspetelui, trebuie că ocupa un tron în îndepărtata Spanie. Dar, dacă ar săvârşi o asemenea imprudenţă, Cajetan ar afla despre enormele lui puteri, şi fiinţe dotate, ca soţia lui Alban sau cele două vrăjitoare captive din celulele lui Cajetan, ar observa prezenţa forţelor magice şi ar pune-o în legătură cu iadul. La acest gând, Fulvian scuipă ca un motan călcat pe coadă. Se stăpâni şi se înclină în faţa nobilului care tocmai intra şi care, după cum explică unul dintre însoţitorii lui, se numea Don Ramón de Mandarés y Cornada.

— Fiţi binevenit, Domnia Voastră!

Fabian citi în expresia arogantă a vizitatorului cât de uşor ar fi să îi manipuleze pe acest Don Ramón şi pe însoţitorii lui. Credea că ştia deja ce voiau aceştia de la Cajetan: ajutor pentru regele lor Carlos, care ridica pretenţii la coroana Sfântului Imperiu Roman, ca urmaş al bunicului său Maximilian. Această demnitate era una din cele două demnităţi supreme ce le putea conferi creştinătatea. Cealaltă era tiara papală, pe care Fulvian spera că într-o zi o va aşeza pe capul unuia dintre propriii slujitori. După care victoria armiei iadului nu va mai putea fi împiedicată.

— Sunteţi mâna dreaptă a acestui învăţat?

Tonul superior din vocea spaniolului îl făcu pe Fulvian să regrete şi mai mult că trebuia să se prefacă.

— Sunt servitorul lui Herr Cajetan, răspunse el cu un uşor şuierat.

— Unde se află acest Cajetan? Trebuie să vorbesc cu el, chiar dacă eu consider că nu este neapărat nevoie. Cum l-ar putea sfătui pe regele Castiliei şi Aragónului un cititor în stele dintr-o regiune atât de izolată ca aceasta!

Fulvian, care între timp îşi recăpătase complet autocontrolul, se plecă cu devoţiune.

— Dacă părerea dumneavoastră este că vă irosiţi timpul, nu trebuie să îl consultaţi pe stăpânul meu. Maestrul Cajetan este suficient de ocupat cu întocmirea horoscopului pentru Majestatea Sa regele Francisc al Franţei.

Zâmbetul homunculusului nu reduse din otrava răspunsului.

Don Ramón înghiţi momeala şi continuă:

— Ce vrea acest francez jalnic de la stăpânul tău?

— Acest lucru scapă cunoaşterii mele.

Fulvian rânji în sinea lui cu satisfacţie. Acum, spaniolul acesta îngâmfat era ca peştele ce înghiţise cârligul. Referirea la Francisc din casa Angoulême, care se urcase de curând pe tronul Franţei, dezlănţui furia lui Don Ramón. Cei doi regi, de Castilia-Aragon şi al Franţei, erau asemănători: tineri, ambiţioşi şi se urau de moarte.

— Du-mă la stăpânul tău! îi porunci, scrâşnind din dinţi, Don Ramón pretinsului slujitor.

Fulvian arătă zâmbind către fereastra ale cărei obloane erau acum deschise tot printr-o vrajă şi prin care se vedeau doar stelele.

— Acum, imediat, stăpâne? Priviţi, s-a lăsat noaptea.

În ciuda dorinţei lui arzătoare de a-l interoga asupra planurilor francezului pe cititorul în stele pe care abia îl ponegrise, Don Ramón admise că era mai bine să aştepte următoarea zi.

— Pornim la drum imediat ce se luminează!

— Aşa să fie!

Fulvian se plecă din nou şi urmări cum celălalt părăsi odaia fără a saluta, urmat de însoţitorii lui ce rămăseseră

muţi tot acest timp. Imediat ce uşa se închise după ei, faţa homunculusului se schimonosi într-o grimasă sarcastică.

— Îţi voi arăta unde îţi este locul, javră!

Îşi puse în mişcare capacităţile vrăjitoreşti şi, după ce constată că pe coridor nu exista niciunul dintre acele puncte luminoase ce trădau prezenţa unui om înzestrat magic, zâmbi satisfăcut şi se roti o dată pe loc. Acum, în locul homunculusului în cameră se afla o femeie tânără. La un gest al său, apăru o oglindă şi Fulvian începu să se aranjeze ca o târfă cochetă. După ce zgomotele din han se stinseră şi clienţii se retraseră să doarmă, părăsi camera prin uşa încuiată şi în acelaşi fel pătrunse în odaia spaniolului.

Don Ramón dormea buştean. Totuşi, când mâini versate îi atinseră cele mai sensibile părţi ale corpului şi simţurile îi fură aţâţate la maximum, gemu de plăcere şi deschise ochii, înainte ca spaniolul să se fi trezit complet, Fulvian aruncă asupra lui o vrajă ce îl făcea să îşi urmeze instinctele, fără a fi conştient pe deplin de ce face. În timp ce Fulvian, ca spirit rău, se afla sub Don Ramón şi simţea cum acesta îşi găsea satisfacţia în el, pe faţa lui apăru un zâmbet de mulţumire. Acum era în stare să o însămânţeze pe una dintre cele două slujnice din burgul lui Cajetan sau poate chiar pe amândouă. Cel puţin una dintre ele va da naştere unui copil înzestrat magic, oferindu-i astfel lui Cajetan alte trei decenii de viaţă în plus. Împreună cu victimele aflate în carcera burgului, la Riebelsborn şi la Nürnberg, cu toate experimentele mistuitoare ale magului, îi vor asigura acestuia destul timp şi forţă pentru a se stabili în locuri mai favorabile şi a-i procura stăpânului său alte victime.

O clipă Fulvian se gândi dacă trebuia să meargă chiar până la a aduce pe lume alte fiinţe înzestrate pentru magie, deşi sufletele acestora îi erau garantate. Dacă magul nu s-ar pierde în jocuri copilăreşti precum răzbunarea faţă de cei de la Riebelsborn, ar fi fost de mult

unul dintre cei mai puternici înalţi prelaţi care stăteau ca un păianjen în plasa prea puţin sfintei inchiziţii şi ar fi putut să elibereze lumea mai repede şi mai temeinic de aceia care puteau să-i stea în cale adevăratului stăpân al lumii. El însuşi nu ar mai fi trebuit să joace rolul bufonului unui vrăjitor, care încet-încet dădea în mintea copiilor. Dar imediat îşi dădu seama că mai întâi trebuia să îl ajute pe pretinsul lui stăpân să îşi prelungească viaţa, pentru că ar fi fost greu să găsească o altă unealtă tot atât de docilă.

În urma acestor cugetări, Fulvian ajunse la concluzia că nu ar fi util scopurilor sale ca magul Cajetan să obţină prea uşor victimele necesare prelungirii vieţii lui şi decise doar să încerce să le lase grele pe Lina şi pe Mine. Se retrase de sub spaniol, care adormi iarăşi pe loc, şi se îngriji cu o vrajă uşoară ca acesta să socotească cele întâmplate ca pe un vis tulburător. Reveni mulţumit în odaia lui. În singurătatea din burgul lui Cajetan aproape că uitase ce putere avea asupra oamenilor. Deoarece numărul oamenilor cu darul magiei se redusese drastic, nu în cele din urmă din pricina lui Cajetan, şi nu mai exista în aceeaşi măsură ca altă dată pericolul de a fi recunoscut ca demon, îşi propuse să urmeze mai des propria cale. Cu această decizie, Fulvian se culcă şi intră într-o amorţeală pe care un om ar fi socotit-o un somn adânc. Dar spiritul lui rămânea treaz, făurind planuri care în viitorul apropiat să facă din Cajetan stăpânul creştinătăţii. Cu papa ca marionetă va fi uşor să obţină puterea asupra tuturor sufletelor din această parte a lumii. Dar nu pentru mult timp, căci Fulvian gusta plăcerea, ca după ridicarea magului înfumurat la cele mai înalte onoruri, să îl poată arunca în cel mai adânc întuneric.

8.

Cam în acelaşi timp în care homunculusul se deda fanteziilor lui, Gisela era întinsă trează şi crispată în patul ei de la hanul Vulturul Negru din Eichstätt şi asculta

sforăitul uşor al lui Alban. Pentru că în faţa oamenilor treceau drept soţ şi soţie, trebuiau să doarmă în aceeaşi cameră şi în acelaşi pat. Dacă ar fi stat în camere diferite, oamenii din han s-ar fi mirat şi ar fi comentat. Între timp, Gisela aflase ce poveşti ciudate circulau cu privire la cei care locuiau în Riebelsborn şi la ea şi acum înţelegea de ce Alban procedase faţă de maestrul Jacobi de parcă ea ar fi fost o copilă fără minte, care avea nevoie să fie strunită de un bărbat. Totuşi o supăra faptul că trebuia să-şi ascundă şi aptitudinile fireşti.

Alban murmură în somn ceva ce părea a fi „Gisela”.

— Ce doreşti, stăpâne? întrebă ea îngrozită, crezând că acesta se trezise şi o voia pe ea. Deşi dezinteresul manifestat de Alban în ultimele săptămâni şi luni o rănise puţin, nu era pregătită sufleteşte pentru o împreunare trupească cu el. De aceea, fu bucuroasă când, după un mormăit scurt, acesta se răsuci şi doimi în continuare. Numai că ocupa cea mai mare parte a patului şi ea se afla atât de aproape de margine, încât era în pericol să cadă din pat. Pentru a sta mai comod, ar fi trebuit să se apropie de el şi asta era tocmai ceea ce nu voia. De aceea, se ridică, se îmbrăcă şi se duse la fereastră. Afară, cu excepţia strigătelor paznicului de noapte care erau destinate liniştirii orăşenilor, domnea calmul. Gisela privi stelele care sclipeau ca nişte scântei de aur şi se întrebă cum de ajunseseră acestea atât de sus.

În ultimul timp îşi punea întrebări în legătură cu aproape tot ceea ce vedea şi se simţea vinovată, pentru că acasă fusese învăţată ce trebuia să intereseze o fată cuminte şi o viitoare soţie. O soţie trebuia să se ocupe de gospodărie şi să îşi ajute soţul în afaceri, preluând sarcini sâcâitoare, cum ar fi munca cu registrele şi supravegherea slugilor. Dar toate chestiunile de natură spirituală, cu care se ocupa bărbatul, trebuia să le lase în seama acestuia. Aşa vorbeau orăşenii în jurul mesei de la cârciumă, aşa predicau preoţii de la amvon, aşa scriau învăţaţii în cărţile

lor. Dar, după mai bine de o jumătate de an de învăţătură sub stricta supraveghere a lui Gaudentius, când aflase mai multe decât ştiau cei mai mulţi aparţinători ai sexului aşa-numit superior, se întreba dacă era corect ca femeile să fie excluse de la tot ce era cu adevărat interesant. Cu siguranţă că ea avea mai multă minte decât acel preot închipuit Fortunatus, care cu chiu, cu vai abia era în stare să repete papagaliceşte formulele latine învăţate pe dinafară.

Părintele Maternus fusese un om cu totul altfel: el ştia cum să îşi îndrume enoriaşii să urmeze calea virtuţii şi se ocupa de grijile şi de nevoile fiecăruia. Gisela simţi brusc impulsul de a merge la Nürnberg şi de a vorbi cu duhovnicul ei. Acesta ar înţelege-o şi ar putea-o sfătui.

Cu un oftat renunţă la acest gând. Nu avea cum să ajungă acolo, pentru că atât la Riebelsborn, cât şi aici, la Eichstätt, nu era decât o prizonieră tratată bine, sclavă a lui Gaudentius şi soţie nedorită a unui bărbat care acceptase căsătoria pentru că aceasta era unica posibilitate de a dispune de puterile ei.

Aceste gânduri o readuseră la sarcina ei şi la lucrurile pe care nu le bănuiau nici Gaudentius şi nici Alban.

— Dar va trebui să le explic totul! Duşmanul este mult mai puternic decât cred ei şi eu nu am şanse să îl înving de una singură.

Îşi auzi propria voce şi se îngrozi. Chiar fuseseră acestea gândurile ei? Chiar era prea slabă pentru a-l opri pe Cajetan şi pentru a salva sufletele osândite de el? Atunci tot ceea ce învăţa şi toate exerciţiile ar fi zadarnice. O cuprindea îndoiala, dar îşi arătă dinţii în direcţia în care, în depărtare, crezu că simte ceva întunecat, un rău profund.

— Nu am să cedez şi nu am să dau greş!

— Ar trebui să dormi, nu să vorbeşti cu tine însăţi, draga mea! Mâine-dimineaţă voiai să mergi cu Anna din

nou la cumpărături. Pentru asta ar trebui să fii odihnită. Alban se trezise şi se ridicase în capul oaselor. Acum băgă de seamă că luase în stăpânire aproape întregul pat. Te-am împins jos din pat? întrebă el simţindu-se vinovat.

Gisela dădu din cap, dar, cum în întuneric gestul nu putea fi văzut, zise:

— Nu, pentru că l-am părăsit eu la timp.

— Îmi pare rău, eu… Alban se întrerupse, se ridică şi-şi luă lenjeria. Am să dorm lângă pat, pentru ca tu să îţi găseşti liniştea, draga mea. Am să pun la loc păturile mâine dimineaţă, înainte de venirea cameristei. Nimeni nu va băga nimic de seamă.

— Nu trebuie… începu Gisela, dar simţi cât de obosită era şi se dezbrăcă din nou.

Alban o văzu mişcându-se ca o umbră în dreptul ferestrei ceva mai luminoase şi fu bucuros că întunericul învăluia silueta soţiei lui. De când devenise din nou mai uman, apropierea ei exercita asupra lui o putere de atracţie căreia doar cu mare efort reuşea să-i reziste. „Va trebui ca în viitor să o evit pe Gisela mai mult decât am făcut-o până acum”, îi trecu prin cap. Şi, mai ales, nu trebuia să o mai întâlnească în postura de Georg Streller. Sub înfăţişarea sa reală era foarte sensibil la frumuseţea Giselei şi abia îşi mai putea controla sentimentele.

O auzi strecurându-se sub pătură şi, după scurt timp, îi ajunse la urechi respiraţia ritmică, uşoară, care trăda faptul că adormise. El însuşi luptă mult timp cu sine şi cu simţurile lui răscolite, până când oboseala îl învinse şi pe el. Dar în visurile sale îl văzu pe Cajetan chinuind-o cumplit pe Gisela, în timp ce el era alături şi nu putea mişca un deget.

9.

Deoarece Cajetan voia să ascundă de priviri străine existenţa burgului său, crease în apropiere un loc unde putea să primească oaspeţi şi să negocieze cu ei.

Capacităţile lui Fulvian i-ar.fi permis să facă un palat cum mai frumos nu putea să aibă nici măcar împăratul, papa sau sultanul osmanlâilor. Şi în această zi pe homunculus îl mâncau palmele să modeleze domeniul măcar într-un mod ceva mai opulent, când remarcă privirile dispreţuitoare pe care Don Ramón de Mandares y Cornada şi nobilii lui însoţitori le aruncau asupra construcţiei cu turnul pătrat în vârful căreia era amenajat observatorul astronomic. Dar, pentru toată lumea, Cajetan trecea drept cititor în stele şi astronom şi în această calitate o construcţie costisitoare ar fi atras atenţia în mod nedorit.

Grupul intră călare pe poarta care se deschisese ca mânuită de o mână invizibilă şi ajunse într-o curte interioară exact atât de mare cât să cuprindă întreaga suită a spaniolului. În timp ce Don Ramón privea nedumerit arcadele ce înconjurau curtea şi care aminteau mai curând de Italia sau de propria patrie decât de stilul arhitectural de aici ori de construcţiile greoaie ale cavalerilor, Fulvian bătu din palme.

Administratorul şi mai mulţi slujitori sosiră în grabă şi îi întâmpinară pe oaspeţi în tăcere. Ca şi străjile burgului, erau câini transformaţi în oameni, pe care Cajetan, cu ajutorul magic al lui Fulvian, îi dresase să-şi îndeplinească obligaţiile ce le reveneau. Erau mai ascultători şi mai credincioşi decât oamenii adevăraţi, cu care Cajetan avusese mai curând experienţe proaste în vremurile trecute. În aceste zile era mai mic pericolul să treacă pe aici cineva care să pătrundă vraja. Şi, chiar în această situaţie, persoana făcea de cele mai multe ori parte dintre apatrizi sau dintre oamenii care din cauza îndeletnicirii lor puse în afara legii erau consideraţi necinstiţi şi nu puteau reprezenta un pericol pentru Cajetan.

— Intraţi, stăpânul meu se va ivi de îndată!

Fulvian se întoarse cu un zâmbet prietenos către Don Ramón, arătându-i o uşă boltită ce dădea în interiorul

clădirii principale.

— De oamenii dumneavoastră se va avea mare grijă, adăugă el când spaniolul şovăi.

Era adevărat, căci servitorii-câini urmau să îi conducă pe străini într-una din clădirile-anexă şi să le servească mâncăruri şi vin, după care oaspeţii aveau să adoarmă plăcut şi să se trezească la un semn al lui Fulvian.

Un servitor cu pantaloni până la genunchi şi cu tunică neagră îi primi pe Don Ramón şi pe însoţitorii lui nobili într-o sală cu pereţii acoperiţi de covoare pe care erau reprezentate în fir de aur şi de argint stelele, luna şi semnele zodiacale. Scaune comode te îndemnau să stai, iar pe masă se afla o carafă, în care vinul scânteia în lumina a o mulţime de lumânări, alături de paharele din cristal şlefuit.

Fulvian se plecă zâmbind în faţa lui Don Ramón.

— Vă rog să mă scuzaţi, nobile domn, vreau să îi dau de ştire onorabilului Cajetan de venirea dumneavoastră.

Spaniolul făcu un gest cu mâna, de parcă ar fi vrut să îl alunge.

— Fă-o, şi grăbeşte-te! Nu sunt obişnuit să aştept!

Homunculusul primi observaţia cu un zâmbet îngăduitor, pentru că vinul care tocmai îi fusese servit spaniolului îl va face pe acesta să i se pară că aşteptase doar o clipă sau două. Fulvian părăsi sala cu un rânjet batjocoritor pe buze, ieşi în aer liber pe o uşă invizibilă din afară şi urcă în grabă muntele.

Cajetan îl aştepta deja la poartă.

— Ce s-a întâmplat? De ce ai avut nevoie de atâta timp? Şi cine sunt oamenii din casa de oaspeţi? Nu mi-au fost anunţaţi.

Magul era prost dispus, pentru că toată arta lui nu fusese de ajuns pentru a mai arunca o privire în interiorul Riebelsbornului. Aşa că smulse din mâna lui Fulvian inelul pe care acesta îl primise de la cavalerul Heiner şi spiritul lui intră în piatra întunecată. În câteva clipe revăzu toată

perioada pentru care Fortunatus avusese nevoie de două săptămâni. Apoi aruncă inelul într-un colţ pufnind supărat.

— Nu iese bine niciun lucru dacă nu îl fac eu însumi! Şi doar i-am explicat cavalerului Heiner la ce trebuie să fie atent nepotul lui!

— Preoţelul chiar a procedat aşa. Dar la Riebelsborn există puteri care nu ne permit să vedem ce se petrece acolo. În spatele lor se află tânăra vrăjitoare, stăpâne! Pe toţi demonii întunericului, dacă ea ar fi ucenica mea ori a dumneavoastră, l-ar putea câştiga pe orice rege sau împărat de partea dumneavoastră şi ne-ar supune nouă întregul lui imperiu.

Fulvian uită pentru o clipă că rolul lui era doar de slugă artificial creată a lui Cajetan şi îşi dădu frâu liber fanteziei.

Cajetan gesticulă posomorât.

— Femeia se agaţă prea tare de Cristos şi de sfinţi. Mai întâi ar trebui să îi năruim credinţa în Dumnezeu pentru a o putea câştiga de partea noastră şi chiar şi atunci va rămâne un pericol pentru mine. Cine a gustat din putere nu mai vrea să se supună, ci doar să obţină şi mai mult.

Fulvian îşi ascunse zâmbetul, pentru că trăise momentul când magul încercase să se unească cu o femeie înzestrată asemănător. Deşi îi prelungise viaţa de mai multe ori, ea se dovedise orgolioasă şi nerecunoscătoare, aşa că în cele din urmă trebuise să o înlăture.

Cajetan se gândi cu nostalgie la acele vechi vremuri, când pe lume mişunau nenumăraţi oameni cu înzestrări supranaturale. Acum abia mai găsea suficiente fiinţe excepţionale pentru a-şi asigura două sute de ani de viaţă. De aceea, îşi puse problema dacă nu cumva ar trebui să o facă pe Gisela mamă a unor descendenţi, înainte de a-i jertfi sufletul. În acest fel ar putea dispune de o rezervă de persoane înzestrate pentru magie, care l-ar ajuta să iasă din impas.

Gândul îl conduse pe mag la o nouă idee:

— Ce ar fi dacă le-am oferi străinilor la pat pe Mine şi pe Lina? Poate că una dintre ele rămâne grea şi naşte un copil înzestrat.

Fulvian, care avea alte planuri pentru cele două femei, dădu dezaprobator din cap.

— Iertare, stăpâne, ambele sunt o cauză pierdută. Mine şi Lina, având doar slabe calităţi, nu vor aduce pe lume copii utilizabili. Cu certitudine că nu vă vor fi de folos.

— Şi ce altceva ar trebui să facem?

— Să facem rost de un tânăr înzestrat pentru magie, care să preia această treabă. Am deja pe cineva în vedere.

Fulvian rânjea ca un student care reuşise să deseneze pe spatele robei magistrului său o pocitanie.

— Şi pe cine anume? întrebă iute Cajetan.

— Mă gândesc la Hans Güldener, fratele Giselei. Îi plac tare mult tinerele şi le-ar lăsa urgent grele pe cele două femei. Poate l-am putea împreună şi cu Kezia. Ea este drăguţă, iar tânărul Güldener precis nu o va respinge.

Cajetan, încă slăbit de drogurile luate pentru a pătrunde dincolo de vraja de apărare a Riebelsbornului, îşi pierdu deja interesul pentru vreun plan de viitor.

— Cine sunt de fapt cei pe care mi i-ai adus? Sper că merită să stau de vorbă cu ei.

— Merită cu siguranţă, stăpâne. Conducătorul lor este un spaniol de rang înalt, aflat în slujba regelui Carlos. După cum ştiţi, acesta speră din tot sufletul să urmeze la tron bunicului său Maximilian. Şi pentru a-şi atinge scopul ar pune în mişcare e… cerul şi iadul, motiv pentru care şi-a amintit de astrologul şi savantul Cajetan.

La cuvântul „cer”, limba lui Fulvian se cam înnodă.

— Va trebui în curând să renunţ la această înfăţişare, înainte ca cineva să observe că pretinsul cititor în stele ar trebui să aibă mult peste o sută de ani. Cajetan mârâi uşor, deoarece o nouă înfăţişare însemna să renunţe la faima

câştigată ca cititor în stele şi să o ia de la capăt. Nu, câţiva ani mai merge. Aşteaptă aici să mă schimb!

Cajetan se întoarse în burg şi reapăru sub înfăţişarea de bătrân cu barbă albă lungă, pe a cănii robă scânteiau stele şi sori. Pe cap avea o bonetă prevăzută cu o bandă îngustă cu stele, iar în mână ţinea un toiag lung, cu mânerul împodobit cu o piatră preţioasă neagră, mare cât oul de găină.

Era evident mulţumit de cum arăta, pentru că se adresă homunculusului mult mai bine dispus:

— Hai, Fulvian, să nu îl lăsăm să aştepte pe acest prea nobil senior.

10.

Don Ramón îşi îndulcise aşteptarea cu un pocal de vin bun şi tocmai se pregătea să spună o anecdotă pe care cei doi însoţitori de rang înalt ai lui o mai auziseră de o duzină de ori, când uşa se deschise şi intră Cajetan.

Magul gustă impresia produsă asupra oaspeţilor, în special asupra conducătorului delegaţiei spaniole. Expresia înfumurată a lui Don Ramos şi surâsul lui superior aflat încă pe buze făcură loc unei uimiri aproape copilăreşti şi temerii de forţele înalte.

Cajetan îi întâmpină nepoliticos.

— Domnii mei? Ce doriţi? Nu dispun de mult timp!

Iritarea evidentă a magului, care trata nişte oaspeţi de rang înalt ca el şi însoţitorii lui ca pe nişte petiţionari sâcâitori, nu era neapărat ce aşteptase Don Ramón de la vizita sa. Vru să sară în sus, dar brusc i se păru ceva normal ca un om precum Cajetan, care se slujea de forţele universului, să acorde puţin timp şi chiar mai puţină înţelegere lui şi altora ca el.

— Scuze, dar… Se opri ca să îşi pună gândurile în ordine. Oricum, se afla aici ca trimis al Majestăţii Sale, Don Carlos de Castilia şi Aragón, cel mai puternic domnitor al vechii şi al noii lumi, şi nu ca cerşetor. Sunteţi

Gaetano, cititorul în stele?

— Sunt Cajetan, astrolog al principilor şi al regilor.

Spaniolul încercă să nu se lase intimidat a doua oară.

— Sunteţi în slujba unor persoane atât de înalte, dar trăiţi aici, în sălbăticie, iar nu la curtea celor pe care pretindeţi că îi consiliaţi?

— Aţi venit ca să mă jigniţi sau ca să aflaţi ceva de la mine? Dacă vreţi să mă jigniţi, mai bine vă întoarceţi de unde aţi venit!

Cajetan îl puse astfel pe spaniol în dificultate. Lui Don Ramón îi repugna să îl trateze pe astrolog ca pe un înalt personaj, ba chiar situat deasupra lui, dar ordinele primite în patrie erau clare.

De aceea, strângând din dinţi, execută o plecăciune suficient de respectuoasă spre a mulţumi un duce.

— Iertaţi-mă, Herr Cajetan, pentru că vă consum din timp. Totuşi, stăpânul meu, regele Carlos, doreşte lămuriri de la dumneavoastră.

— Vorbeşte!

— Este vorba despre tronul pe care astăzi se mai află încă împăratul Maximilian şi pe care caută să îl dobândească stăpânul meu. Un om de încredere din Germania v-a recomandat drept o persoană care l-ar putea ajuta pe Majestatea Sa.

— Eu, un simplu cititor în stele aflat în sălbăticia asta?

În ciuda ironiei din vorbele lui, solicitarea era pe placul lui Cajetan. Carlos, rege al ţărilor spaniole şi principe al Burgundiei, reprezenta doar unul dintre mai mulţi pretendenţi la coroana Sfântului Imperiu Roman şi era ultimul care trimisese soli la el. Ceea ce magul considera a fi un gest de desconsiderare şi de aceea voia să-i dea de furcă spaniolului.

— Se spune că aţi întocmit horoscoape extrem de precise. Stăpânul meu ar vrea să ştie dacă pretenţia sa la tron va fi încununată de succes şi prin ce mijloace ar putea

să influenţeze destinul în favoarea sa.

— Aşteptaţi foarte mult!

În vocea lui Cajetan plutea încă ironia. Nu exista nimeni care să cunoască mai bine decât el structurile imperiului. Prin experienţa şi cunoştinţele dobândite de-a lungul a trei milenii, era în stare să prevadă cum va reacţiona şi cu ce sumă putea fi cumpărat fiecare principe elector.

— Puteţi sau nu puteţi? răbufni încă o dată mândria spaniolului.

Cajetan îşi mângâie cu mâna dreaptă barba artificială.

— Pot să îi dau stăpânului dumneavoastră sfatul cel bun, dar acest lucru îşi are preţul său.

Spaniolul înghiţi în sec. Cu tot aurul jefuit de conchistadorii lui Carlos din Lumea Nouă, tezaurul acestuia era gol, iar banii lichizi reprezentau o raritate.

— Ce pretindeţi?

— Pentru mine nimic, dar i-aţi putea face o favoare unui prieten de-al meu, Sfinţia Sa cardinalul Callani.

Cajetan tocmai decisese ca în perioada următoare să se prezinte mai des ca prelat şi treptat să renunţe la rolul de cititor în stele, lăsându-l pe acest personaj să moară. Din poziţia de cardinal dispunea de mijloacele necesare pentru a-i aduce în puterea sa pe tot mai rarii oameni înzestraţi pentru magie, într-unul dintre sipetele sale se afla deja un document care îl legitima ca membru al curiei romane. Actul îl costase doar îndeplinirea unui favor solicitat de un cardinal autentic, situat în cea mai înaltă poziţie. Astfel de oameni aveau mulţi duşmani şi le erau foarte recunoscători celor care îi avertizau asupra lor.

— Ce doreşte Eminenţa Sa de la stăpânul meu?

— Controlul absolut asupra răscumpărărilor de sclavi creştini, ca şi dreptul de a cumpăra din Spania atâţia sclavi mauri câţi doreşte. Nicio grijă, nu vor fi mai mulţi de cinci/cei sau o sută.

Pe Cajetan tocmai îl fulgerase gândul că nu numai creştinii, ci şi păgânii puteau fi înzestraţi pentru magie, pentru că trebuiau să existe şi păgâni înzestraţi. Deşi în ultimii ani mulţi mauri fuseseră vânduţi în afara Spaniei, mai existau încă destui printre care putea să caute cu succes.

— Dacă Majestatea Sa va fi mulţumit de horoscopul şi de sfatul dumneavoastră, vă va îndeplini cu plăcere această dorinţă.

Don Ramón era vizibil uşurat că nu trebuia să făgăduiască bani sau domenii. Un privilegiu precum cel pretins de cititorul în stele se acorda rapid şi tot atât de rapid se anula.

— Majestatea Sa va fi cu siguranţă mulţumit, de acest lucru vă pot asigura. Vom discuta cu altă ocazie despre modul în care îl veţi putea sprijini cu sfatul şi cu fapta pe Majestatea Sa.

Cajetan văzu cum faţa spaniolului se lumină. Dacă Don Ramón îşi însuşea cunoştinţele prin care să-i dea stăpânului său sfaturile cele mai nimerite, aceasta ar fi în folosul lui, iar Cajetan voia să se încredinţeze că nobilul nu avea să uite acest lucru.

— Vă rog să mă scuzaţi pentru că am să vă părăsesc. Trebuie să fac toate pregătirile pentru ca în această noapte să consult stelele cu al căror ajutor voi întocmi horoscopul Majestăţii Sale.

Cajetan înclină scurt capul în faţa lui Don Ramón şi părăsi încăperea.

Fulvian îl urmă debusolat.

— Ce intenţionaţi, stăpâne?

— Am să călătoresc în Spania în calitate de cardinal şi acolo am să caut noi victime.

Cajetan râse la gândul acestei idei. Dacă se organiza bine, putea să urmeze şi propunerea făcută de Fulvian şi să crească oameni înzestraţi aşa cum alţii creşteau vitele.

Fulvian şi-ar fi frecat mâinile de mulţumire, dar făcu

pe îngrijoratul.

— Asta este o idee excelentă. Dar mai întâi ar trebui să vă ocupaţi de tânăra vrăjitoare din Riebelsborn. Ea are puterea de a ne da planurile peste cap.

Cajetan se întoarse către învăţăcelul lui cu o expresie de parcă acesta ar fi fost un copil nepriceput.

— Această mică problemă o vom rezolva cât ai zice peşte, dragul meu. Şi, când va fi captivă, Gaudentius şi Alban se vor zbate ca muştele prinse într-o pânză de păianjen până voi avea eu chef să pun capăt existenţelor lor jalnice. Magul râse şi îl bătu pe umăr pe homunculus. Apoi continuă: Acest Don Ramón are dreptate într-o privinţă: de ce am rămâne veşnic în pustietatea aceasta? Cu siguranţă că în Spania există mai mulţi oameni înzestraţi decât aici şi ne vom putea continua vânătoarea în Lumea Nouă. Fără îndoială, printre păgâni mişună talente precum această Gisela şi, pentru că pe ei nu îi protejează niciun Dumnezeu, îi pot aduna ca smântână de pe lapte. Regelui Carlos al Spaniei, viitorul împărat Carol Quintul, va trebui să îi întocmesc un horoscop favorabil. Francezul nu îmi aduce niciun câştig.

Pentru câteva momente, Cajetan se simţi ca un pescar care stă pe malul unui iaz în care înoată doar câţiva obleţi amărâţi şi care a aflat că dincolo de orizont există un lac mare în care se înghesuie crapii, lostriţele şi mrenele.

Dar diavolescul lui ajutor se gândea la propriile planuri.

— Sub înfăţişarea cardinalului Callani puteţi accede la o poziţie înaltă din ierarhia inchiziţiei, asigurându-vă astfel destule victime.

Fulvian se gândea nu doar la cei înzestraţi pentru magie, care puteau fi prinşi şi nimiciţi, ci şi la duzinile, chiar sutele de suflete pe care sub noua lui mască de secretar al cardinalului putea să le otrăvească şi să le ofere stăpânului lui. Pe de o parte, nu orice eretic care murea pe rug era un suflet curat. Pe de altă parte, în cazul

fiecărui condamnat care murea executat, nişte oameni îşi murdăreau mâinile, începând cu cardinali şi episcopi, apoi preoţii şi călugării care făceau pentru ei treaba murdară, până la nobili, soldaţi, copişti, călăi şi slugi. Toţi aceştia, prin implicarea în arderile pe rug, se apropiau pas cu pas de osânda veşnică, iar unii dintre ei vor întări poate cândva rândurile armiei iadului.

— Deci spre Spania, stăpânul şi seniorul meu! Dacă acum cardinalul Callani este în vârstă de treizeci şi ceva de ani, poate să activeze încă cincizeci, poate chiar şaizeci de ani. Cine ştie, poate că în cele din urmă veţi deveni primatul creştinătăţii.

Vorbele linguşitoare ale lui Fulvian îi făcură bine magului, căci acesta izbucni într-un râs triumfător.

— Pe zeul încornorat al strămoşilor mei, ce idee grozavă! Am să o am în vedere în toate planurile mele. Dar la treabă! Imediat ce pleacă spaniolii, te vei duce la Loipfing, la cavalerul Heiner. El şi nepotul lui vor trebui să îşi îndeplinească sarcina.

Pe Cajetan îl preocupau aceste gânduri atât de intens, încât ele luau formă în aura lui magică şi homunculusul putu să urmărească apariţia şi dezvoltarea lor. Deoarece planurile îi conveneau de minune, Fulvian chicoti în sinea lui şi ar fi preferat să purceadă imediat la realizarea lor. Dar pentru că spaniolii nu vor pleca decât a doua sau poate a treia zi, va trebui să se ocupe mai întâi de ei. Îi va rămâne şi destul timp spre a se dedica celor două slujnice, cărora să le însămânţeze germenul noii vieţi, obţinut de el prin videşug de la Don Ramón. O clipă se gândi dacă nu ar fi trebuit să aştepte până când s-ar fi apropiat ca duh rău de Hans, fratele Giselei, preluând de la acesta sămânţa. Astfel ar fi fost sigur că slujnicele vor aduce pe lume copii înzestraţi. Dar apoi râse de sine însuşi.

Acestea nu vor mai fi necesare, pentru că în curând, cu ajutorul lui Cajetan, va continua vânătoarea în alte

locuri şi atunci omul care se credea stăpânul lui va pune mâna pe suficiente vieţi pentru a şi-o putea prelungi pe a lui. Astfel Fulvian va putea să se dedice nestingherit satisfacerii propriilor instincte. Îşi propuse să vadă cât de curând şi de Kezia şi de Hetta şi să verifice dacă între timp acestea nu se hotărâseră să i se supună. Dacă nu se întâmplase aşa ceva, va trebui să le înfrângă voinţa, în curând, cu alte mijloace, altfel exista pericolul ca, cel puţin sufletul Hettei să reziste ritualului lui Cajetan şi să le scape. La începuturi, câteva femei foarte înzestrate şi îndărătnice reuşiseră acest lucru.

11.

După călătoria la Eichstätt, Anna şi Gisela se întorseseră acasă încărcate de cumpărături şi impresii. Alături de cumpărăturile făcute de Alban, care nu constau nici pe departe doar din cărţi, se aflau postavuri pentru o duzină de veşminte, mirodenii şi dulciuri destinate sărbătorii Crăciunului şi multe altele de care burgul dusese lipsă. Frau Anna alergase din prăvălie în prăvălie şi de la un meşteşugar la altul, pentru a procura tot ce îşi propusese. De aceea, grupul mai rămăsese câteva nopţi în oraşul episcopal. Spre dezamăgirea Giselei, Alban îşi aşternuse de fiecare dată pătura pe podea şi adormise pe loc, aşa că nu reuşise să poarte discuţiile sperate.

Cu atât mai mult se bucura Gisela de ultima noapte cu lună plină dinaintea Crăciunului, când spera să îl revadă pe Georg Streller. Dar fu amarnic dezamăgită pentru că apărură doar cavalerul Eckehard şi unchiul lui Fortunatus, Heiner. Acesta acapară discuţia de la masă, vorbi despre Dumnezeu şi despre lume şi despre faptul că regele francez Franz trebuia să devină neapărat noul împărat sau cel puţin englezul Henric. Un Habsburg ar fi prea puternic pentru imperiu, explică el.

Deoarece această familie stăpânea deja Austria, Tirolul şi alte teritorii întinse.

— …Dacă la acestea se vor adăuga Burgundia şi regatul spaniol, s-a terminat cu libertatea în landul nostru german. Principii şi prinţii noştri, în frunte cu Wilhelm de Bavaria, ar trebui, cu voia dumneavoastră, să intre la Carol al V-lea prin uşa din spate.

Cavalerul Heiner cerşi din priviri aprobarea celorlalţi.

Frau Anna clătină din cap cu o mină uşor acră.

— Astăzi sunteţi cam grosolan, vecine!

— Eh, vorbesc cum îmi vine, şi asta ar trebui să o facă orice german demn! Vă spun eu, spaniolul acesta este un nimic!

Ceilalţi de la masă oftară, deoarece cavalerul Heiner îşi continuă monologul fără să ia în seamă că modul lui necioplit de a se exprima strica buna dispoziţie a gazdei şi a oaspeţilor acesteia. Opiniile exprimate de el erau de fapt cele bavareze. Seniorii de Wittelsbach, care reuşiseră abia în ultima generaţie să unifice sub o singură ramură a familiei cea mai mare parte a proprietăţilor risipite ale casei moştenitoare, se temeau de vecinii Habsburgi din est şi din sud, mult mai experimentaţi decât ei şi mai cu succes în dobândirea de noi teritorii.

— Pentru noi, micii castelani, nu se va schimba nimic, respinse cavalerul Eckehard prezicerile sumbre ale vecinului său.

Herr Heiner ridică mâna dreaptă şi împunse cu arătătorul.

— Veţi vedea când se va ajunge la asta. Dar să nu spuneţi că nu v-am avertizat!

Pe Gisela nu o interesa politica, nici ce suveran va urma la tron lui Carol cel Mare, ci privea mereu spre uşă. În cele din urmă, ea se adresă Annei:

— Se pare că Herr Streller nu vine astăzi.

Anna plecă capul, pentru ca Gisela să nu îi poată citi pe faţă.

— Nu, astăzi nu va veni, draga mea. Un sol ne-a adus

vestea asta şi ne-a mai spus că Herr Streller a trimis o scrisoare familiei tale. În ea le-a comunica faptul că te simţi bine şi că te-ai bucura să primeşti veşti de la ei.

— Mulţumesc! A fost foarte amabil din partea lui.

Vocea Giselei era înăbuşită de lacrimi şi ea încercă să îşi ascundă tristeţea. Ce plăcere i-ar fi făcut să discute cu Georg, şi… nu, asta nu. Era femeie căsătorită, iar Georg nu era bărbatul de la care ea putea să accepte un gest gingaş sau o alintare, oricât de tare şi le-ar fi dorit. Era prea mare pericolul ca să uite de aceasta şi să facă lucruri care să îl supere pe magistrul Alban şi ce ar fi pus în joc însăşi mântuirea sufletului ei. Se mira de ea însăşi că tocmai acum, când trebuia să trăiască precum o călugăriţă, în ea se trezeau gânduri şi doruri care, după Gaudentius, perturbau dezvoltarea puterilor ei şi i le orientau într-o direcţie greşită. Îşi dori deodată să se apropie de Georg Streller şi fizic. Fără să vrea, se uită pe o fereastră deschisă care slujea la aerisirea încăperii. Afară domnea un întuneric ce nu aparţinea doar nopţii şi înţelese că rătăcirea ei se datora blestemului lui Cajetan. Inamicul ei voia prin orice mijloace să împiedice salvarea sufletelor vrăjite de el. Se întrebă înfricoşată ce urma. Această vrajă o va transforma oare într-o târfă care să se ofere fără ruşine oricărui bărbat? se gândi că poate ar fi fost mai bine ca Georg Streller să evite pe viitor Riebelsbornul. Dar, în ciuda oricărei raţiuni, perspectiva o întrista.

Adâncită în gândurile ei, Gisela nu remarcă ciudatul comportament al capelanului burgului. În timp ce cavalerul Heiner tuna şi fulgera în general împotriva Habsburgilor şi a lui Carlos al Spaniei în mod special, iar Eckehard von Trelling şi Gaudentius replicau, Fortunatus nu lua parte la discuţie, ci stătea la masă total absent. Privea mereu la inelul de aur cu piatră purpurie primit cadou de la unchiul lui şi se gândea la ce îi spusese acesta cu privire la efectul bijuteriei. Piatra ar fi trebuit să îi recunoască pe cei vânduţi diavolului, îi transmisese

cardinalul Callani, un demascator vestit al creaturilor iadului. Tânărul preot, pentru început, îndreptase piatra către el însuşi şi stabilise uşurat că aceasta nu îşi schimbase culoarea. Procedase la fel cu unchiul lui şi cu slugile. Acum avea îndreptată piatra către Frau Anna şi tresări când purpuriul ei se deschise puţin la culoare. La Gaudentius modificarea fu mult mai evidentă şi, când îndreptă inelul spre Gisela, protejându-l cu cealaltă mână, piatra parcă se aprinse.

Fortunatus regretă că nu putea să îl verifice şi pe magistrul Alban, dar acesta se retrăsese în această după-amiază în camera sa, de unde, după cum spunea Gaudentius, va ieşi abia mâine sau poimâine. Tânărul prelat consideră că acest comportament îl făcea suspect pe prietenul gazdei şi îl trecu şi pe Alban în rândul slujitorilor diavolului. Ar fi preferat să alunge spiritele necurate din acest castel prin rugăciunile şi prin ritualurile sale de exorcizare, dar pentru aceasta puterile lui erau prea slabe, după cum constatase în urma experienţei cu dihania numită Dagga.

Şi în această zi căţeaua se lungise sub masă şi îşi pusese capul puternic pe picioarele Giselei. Fortunatus era ferm convins că în acest animal se ascundea un demon puternic, pentru că altfel creatura iadului nu ar fi putut să se opună cu atâta uşurinţă încercării lui de a o alunga. Preotul simţea şi acum o senzaţie ciudată când se gândea la colţii puternici ai căţelei. Vrăjitoarea Gisela îi salvase atunci viaţa, dar nu vedea niciun motiv să îi fie recunoscător pentru asta. Dacă şi-ar fi găsit moartea în acea zi, sufletul lui s-ar fi ridicat drept la ceruri. Or, logodnica Satanei încercase să prevină, pentru că plănuia, probabil, să îi ia sufletul şi să îl dăruiască stăpânului ei satanic. Simţea că ea deja încercase să îl vrăjească, căci o visa noaptea şi făcea cu târfa lucruri care pentru un creştin credincios reprezentau un păcat, iar pentru un slujitor al Bisericii erau blasfemie curată.

Când Fortunatus fusese oaspete la castelul unchiului său, se gândise dacă nu ar fi trebuit să ceară unei slujnice de acolo să i se dea, pentru a afla despre ce vorbeau oamenii când venea vorba despre plăcerile trupeşti. Atribuia şi acest gând vrăjitoarei, care, sesizându-i curiozitatea, încerca să îl lege cu lanţurile voluptăţii şi ale destrăbălării şi să îl atragă în iad.

— Niciodată!

Cuvântul îi scăpă atât de puternic, încât fu reflectat ca un ecou de către tavan.

— Ce zici tu, mitocanule? Că francezul nu trebuie să devină niciodată împărat? Cum îţi permiţi? Eu îţi sunt unchi, iar tu susţii ce îţi spun eu!

Cavalerul Heiner îl fulgeră cu privirea pe nepot şi ridică mâna ca şi cum ar fi intenţionat să îl lovească.

Fortunatus răspunse cu o privire îngrozită.

— Nu asta am vrut să spun, unchiule! Era vorba despre un gând ce îmi umbla prin cap, împotriva lui era îndreptat cuvântul. Niciodată nu voi spune ceva împotriva prealuminatului Francisc de Angoulême, regele Franţei.

Cavalerul Heiner îl fixă cu privirea neîncrezător pe nepot, dar pe faţa acestuia se citea doar rugămintea fierbinte de a fi crezut. Aşa că mârâi doar un „Sper că aşa este!” şi-şi continuă discursul părtinitor. Nu părea să fi observat că stricase complet dispoziţia mesenilor, care altă dată gustau din plin serile cu lună plină de la castel. În timp ce ceilalţi se străduiau să fie răbdători, Gisela se ruga în sine Sfintei Fecioare ca nobilul să se arate pe aici cât mai rar posibil. Nici nu se putea uita la el, că o apuca greaţa. Pielea şi îmbrăcămintea lui îi lăsau impresia că ar fi unse cu noroi împuţit. O parte a acestei murdării o transmisese nepotului său, căci mâna stângă a preotului i se înfăţişa neagră ca o gheară de drac şi i se părea chiar că ambii bărbaţi miroseau a pucioasă. De aceea, fu mai mult decât bucuroasă când cavalerul Heiner îşi goli pocalul şi îl puse cu fundul în sus pe masă.

— Deoarece mâine vreau să plec devreme, este mai bine să mergem acum la culcare. Vino, nepoate, astăzi voi dormi în patul tău.

Frau Anna se ridică şi arătă în sus.

— Avem destule camere libere, stimate vecine. Nu este nevoie ca părintele să o împartă pe a sa cu dumneavoastră.

Cavalerul Heiner răspunse râzând:

— Nu aveţi nicio grijă, nu vom face ceva interzis acolo. Vreau doar să mai pălăvrăgesc cu tinerelul şi să îi transmit salutări de la prieteni.

Gisela simţi cum la cuvintele nobilului o trecură fiori reci şi nu îi mai suportă apropierea. Sări în picioare, înclină scurt capul în direcţia cavalerului Eckehard şi o rugă pe Anna să îi permită să se retragă.

— Cu plăcere, draga mea. Şi eu voi merge imediat să mă culc, răspunse aceasta cu un zâmbet forţat, ca şi cum nici ea nu ar mai putea suporta prezenţa cavalerului Heiner.

Gisela îi mulţumi cu un gest din cap şi părăsi în fugă încăperea. Când intră în odaia ei, Gundi dormea buştean, iar lângă patul ei unduia făptura Laviniei, ca şi cum nu s-ar fi putut decide dacă să capete consistenţă ori să dispară.

Faţa nălucii trăda o adâncă îngrijorare:

— Ceva rău se află în imediata apropiere a castelului, sună vocea ei în capul Giselei. Îmi provoacă teamă!

Gisela închise ochii şi îşi încordă simţurile, care în ultimul timp deveniseră tot mai ascuţite. Simţi imediat o cupolă alcătuită parcă din fumul iadului şi din gânduri negre, care înconjurau castelul, precum şi o prezenţă ameninţătoare. Când vru să o identifice, plăsmuirea se sustrase simţurilor ei.

— Gaudentius ar fi trebuit să mă înveţe mai puţine formule magice latine şi, în locul lor, ar fi trebuit să îmi dezvolte aptitudinile naturale, oftă ea dezamăgită.

— Deci şi tu ai remarcat asta.

Gisela se cutremură şi duse mâna la gât, cu senzaţia că cineva o sugruma.

— Crezi că duşmanul nostru plănuieşte un nou atac?

Lavinia ridică neputincioasă braţele.

— Nu aş putea să spun. Ştiu doar că rareori m-a cuprins o teamă ca acum.

— Şi eu simt ameninţarea. Ceva împresoară burgul, ca şi cum ar fi gata să pătrundă înăuntru şi să ne distrugă. Să ne rugăm ca vraja făcută de Gaudentius şi de Alban pentru protecţia castelului să oprească şi acest duşman.

La început, Gisela nu ştiuse de ce o cuprindea teama, apoi pricepu că sesizase urmele acestei puteri ameninţătoare la cavalerul Heiner şi chiar la Fortunatus. Era vecinul aliat cu această prezenţă abominabilă? Sau fusese doar atins tangenţial de rău, pe drumul către Riebelsborn? Poate că acel ceva care pândea de afară îl marcase intenţionat, pentru a-i induce în eroare pe ea şi pe cei doi magi.

— Va trebui să fim foarte atente, Lavinia. Mi-aş fi dorit ca Gaudentius să aibă mai multă încredere în mine. Poate că ar trebui să mă duc la Alban şi să discut cu el despre toate aceste lucruri.

Gisela vru să se ridice şi să părăsească odaia.

Deoarece soţul Giselei dormea în patul lui în înfăţişarea reală, cea a lui Georg, şi fiind puţin probabil să poată rezista frumuseţii tinerei femei, iar aceasta atracţiei pentru el, Lavinia consideră că ideea nu era bună.

— Să fiu în locul tău, nu aş face asta. În timpul nopţilor cu lună plină, magistral Alban nu prea este în apele lui şi nu te va recunoaşte. S-ar putea chiar să îţi facă vreun rău!

— Aş vrea totuşi să încerc. Dar voi rămâne afară, în faţa uşii, care este aproape la fel de rezistentă ca poarta castelului.

Gisela era prea îngrijorată să se mulţumească să aştepte fără să reacţioneze avalanşa de forţe magice

malefice care se făcea simţită la orizont. Totuşi, când bătu la uşa soţului, primi drept răspuns doar un mormăit supărat şi o voce ciudat de înfundată o sfătui să meargă să se culce.

12.

Nici nu părăsise bine Gisela sala, că se ridică şi cavalerul Heiner.

— Nu visa cu ochii deschişi, nepoate, hai la culcare! făcu câţiva paşi către uşă, apoi se întoarse spre Gaudentius şi Anna şi adăugă: V-am spus că mâine veţi fi oaspeţii mei? Cel mai bine ar fi să veniţi de dimineaţă, odată cu mine. Am mai invitat şi alţi prieteni şi aş dori să discutăm dacă nu am putea să sărbătorim împreună Crăciunul. Unii dintre noi suntem de părere că, în loc să ne ascundem ca bursucii, ar trebui să ne vizităm reciproc, ca nişte buni vecini, pentru a ne face urări de bine cu prilejul naşterii Domnului.

Pe figura lui Gaudentius se aşternu o expresie de parcă l-ar fi apucat durerea de dinţi, pentru că el intenţionase să continue instruirea Giselei şi în zilele de sărbătoare. În acelaşi timp, îşi dădea seama că invitaţia oferea un bun prilej de a discuta cu vecinii şi de a combate zvonurile care circulau pe seama lui. Deoarece se simţea mult mai bine decât în urmă cu un an şi nu mai avea aspectul unui moş lipsit de dinţi, îi convenea o vizită la burgul vecin.

— Vă mulţumesc, prietene! Desigur că eu şi sora mea acceptăm invitaţia!

Cavalerul Heiner îl privi poruncitor pe Herr Eckehard.

— Sper că ne veţi însoţi.

— Nu, îmi cer scuze. Mâine-dimineaţă trebuie să fiu înapoi la Trelling.

Cavalerul Eckehard nu auzise până acum nimic despre astfel de planuri şi se întreba dacă nu cumva vecinii

începuseră să îl evite din cauza legăturilor lui strânse cu cei de la Riebelsborn. Dar acest lucru îl putea clarifica şi pe alte căi decât petrecând alte ore cu un vecin care îi era cât se poate de antipatic.

— Nu este amabil din partea dumneavoastră să ignoraţi invitaţia mea! Doar nu vă veţi petrece Crăciunul ca un bursuc în vizuina lui!

Cavalerul Heiner păru mulţumit să ia la cunoştinţă gestul aprobator al bărbatului din Trelling şi îi ură noapte bună. Deoarece nepotul nu dădea semne că ar pleca odată cu el, îl apucă de umăr şi îl împinse în faţă. În faţa odăii acestuia, îl dădu în lături, deschise uşa şi îi făcu nerăbdător semn lui Fortunatus să intre. Capelanul castelului, care luase cu el lampa cu ulei, o aşeză lângă breviarul lui deschis. Mâinile îi tremurau şi pe faţa lui se citea panica.

— Locuitorii Riebelsbornului sunt toţi vrăjitori şi vrăjitoare!

Vocea lui Fortunatus se frânse, ca şi cum i-ar fi fost teamă că încă o noapte în acest loc îl va costa mântuirea sufletului.

— Nu aşa de tare! În niciun caz nu trebuie să fim auziţi! Deci ai putut constata tu însuţi ceea ce onorabilul cardinal bănuia deja. Acest cuib al diavolului trebuie lichidat şi, dacă vei corespunde aşteptărilor, te vei bucura de protecţia înaltului stăpân. Şi atunci vei putea spera la mai mult decât la o simplă parohie rurală.

Fortunatus nu bănuia că pe cavalerul Heiner nu îl interesa să îl promoveze pe el, ci să îşi mărească propriul domeniu. Dacă în acest fel scăpa de nepot, ar fi putut să dea sinecura altuia, mai apropiat de el, cum ar fi fost fiul lui mai mic. Acesta, la cei şapte ani ai săi, era prea tânăr ca să preia un post de preot după moartea clericului slăbit de vârsta înaintată care ocupa acum poziţia respectivă. De aceea, cavalerul Heiner trebuia să numească un reprezentant provizoriu pe post, însă veniturile sinecurii

vor ajunge în majoritate în vistieria fiului său, adică în a lui. Secretarul cardinalului îi dezvăluise că pentru serviciile sale fidele va primi ca răsplată Riebelsbornul, imediat ce vrăjitorii care îl stăpâneau îşi vor fi primit dreapta pedeapsă.

Cavalerul Heiner puse ambele mâini pe umerii nepotului şi îl privi sever.

— Ştii ce ai de făcut?

Fortunatus, căruia i se uscase gâtul, înghiţi în sec şi confirmă:

— Unchiule, mi-aţi explicat exact şi nu vă voi dezamăgi.

— Nici nu te-aş sfătui! Cavalerul îi întinse lui Fortunatus un obiect pe care îl ţinuse ascuns sub tunică şi continuă: Totul trebuie să decurgă rapid, ai înţeles? Imediat ce eu am plecat la drum cu Matthias şi cu Anna, treci la acţiune. Este important ca vrăjitoarea să fie înlăturată foarte repede, altfel tot ceea ce este aici intră în puterea vrăjii sale şi pe tine te transformă în sclavul ei lipsit de voinţă!

Heiner mai repetă o dată insistent ceea ce îi spusese aşa-zisul secretar al cardinalului Callani.

Fortunatus confirmă palid:

— Vă puteţi bizui pe mine, unchiule!

— Atunci totul este în regulă.

Herr Heiner îşi scoase tunica, se aşeză pe unicul scaun din încăpere şi îi porunci tânărului să îi tragă cizmele. După aceasta, cavalerul se întinse în pat şi trase pătura peste el. Ocupă atât de mult loc încât nepotului său îi mai rămase o fâşie îngustă de pat, prea mică şi pentru un şoarece. Totuşi, Fortunatus încercă să se înghesuie lângă unchiul lui, dar, când acesta se răsuci scurt în somn, fu proiectat peste marginea patului şi ateriză pe podea.

Capelanul se ridică oftând. Deoarece în odaie nu mai era un alt loc unde să se poată întinde, se înfăşură cu pelerina şi se aşeză pe scaun. La început fu atât de

răscolit, încât nu se putu destinde, dar după un timp capul îi căzu în piept şi aţipi în ciuda poziţiei incomode. Curând visa că avea parte de o carieră fulgerătoare, ce îl proiecta undeva sus în ierarhia Bisericii, şi că participa la un conclav, în care era candidatul cu cele mai mari şanse la tronul papal. Nu îşi putea da seama că acest vis pornea din inelul pe care cavalerul Heiner i-l dăduse din porunca lui Fulvian şi se strecura în mintea lui pentru a-l face supus lui Cajetan.

13.

Când se trezi, Fortunatus era ferm hotărât să nu îl dezamăgească nici pe unchiul său şi nici pe cardinalul roman, îl trezi şi pe cavalerul Heiner, care urma să-i uşureze sarcina luându-i cu el pe stăpânul castelului şi pe sora lui, şi se duse la bucătărie. Aici era mai cald decât în camera cu bovindou şi chiar decât în sala cea mare, iar servitorii se arătară recunoscători pentru prezenţa lui. Bucătăreasa îl servi radioasă cu terciul cu fructe uscate şi cu carne de pasăre. Fortunatus răspunse cu un aer superior la remarcile ei sfioase şi i le îndemnă pe slujnice să nu lipsească de la liturghie.

— Desigur că nu vom lipsi, promise bucătăreasa şi îi turnă din vinul aromat pe care tocmai îl fiersese.

— Va participa şi magistrul Alban la liturghie? întrebă preotul, căci soţul Giselei putea constitui o piedică în realizarea planurilor lui.

Bucătăreasa negă cu un gest dispreţuitor.

— Nu îşi părăseşte niciodată odaia în perioada de lună plină. Cred că ai putea să îi închizi uşa cu zăvorul şi să o deschizi peste o zi şi el nici măcar nu ar observa.

Ochii lui Fortunatus scăpărară, pentru că informaţia îi cădea bine. Răscolea cu lingura prunele uscate şi feliile de măr fiert din terciul de ovăz şi medita asupra planurilor lui. Când termină, îi dădu bucătăresei farfuria, îi mulţumi şi părăsi bucătăria cu un semn de binecuvântare. Pe

coridor deschise oblonul unei ferestre şi trase precaut cu ochiul afară. Constată cu mulţumire că unchiul său era deja în şa şi privea nerăbdător către trăsura la care tocmai se înhămau caii. Eckhard von Trelling îşi luă rămas-bun de la cei din Riebelsborn, încălecă şi plecă. După un scurt moment de gândire, Fortunatus îşi făcu apariţia în curte sub pretextul binecuvântării călătorilor care nu participau la liturghie şi cu acest prilej schimbă o privire elocventă cu Herr Heiner.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus! În dreptul porţii mici deja aşteaptă cei doi servitori care te vor ajuta, îi şopti acesta.

— Vă doresc călătorie plăcută, unchiule, şi bineînţeles tuturor!

Fortunatus făcu semnul crucii către cavalerul Heiner, ca şi către Gaudentius şi Frau Anna, se despărţi de ei cu un gest binevoitor şi se întoarse în castel. În timp ce urca treptele, se simţea încordat ca o coardă de arc. Ţinea strâns în mână sticluţa pe care i-o dăduse unchiul lui, de parcă de ea depindea viaţa sa. Era sigilată, purta însemnul farmacistului din Ingolstadt care o umpluse şi, ceea ce Fortunatus nu putea ştii, nu prezenta nici cea mai mică urmă de farmece. Fulvian avusese grijă de asta, pentru a nu exista niciun risc. Ajuns la uşa odăii lui Alban, Fortunatus mai aruncă o privire asupra sticluţei, o vârî într-un buzunar sub rasa sa şi ciocăni la uşă.

— Cine mă deranjează? i se răspunse nepoliticos.

— Voiam doar să întreb dacă aveţi nevoie de ceva, spuse preotul cu voce prefăcută.

— De linişte! fu răspunsul şi în acelaşi timp se auzi un zgomot ca şi cum cineva dinăuntru trăgea zăvorul.

Fortunatus privi zăvoarele aflate în exteriorul uşii. Erau suficient de solide pentru a rezista şi unui berbec. Nici măcar un colos ca Alban nu le-ar putea rupe, îşi spuse el, şi întinse mâna către primul dintre ele. Zăvorul alunecă uşor în lăcaşul lui şi Fortunatus îi dădu drumul de parcă ar

fi pus mâna pe un şarpe veninos. Fantezia îl făcea să creadă că Alban stătea de partea cealaltă a uşii, trăgând cu urechea la orice zgomot. Hazardul îi veni în ajutor, pentru că afară una dintre slugi începu să spargă lemne. Fortunatus trase repede zăvoarele şi o luă la fugă pe coridor. Când cobora scara, îi ieşi în faţă Dagga şi îşi arătă colţii mârâind.

Preotului aproape că făcu în pantaloni de frică – nu ţinuse cont în planurile lui de fiara patrupedă. Acest demon cu aspect de câine rareori se despărţea de vrăjitoare. Dacă nu reuşea să scape de căţea, nu îşi va putea îndeplini sarcina. Continuându-şi drumul, trecu pe lângă strachina cu mâncarea pentru Dagga, pe care niciun alt câine nu îndrăznea să o folosească şi respiră uşurat. Se întoarse şi dădu fuga în bucătărie. Spre bucuria lui, acolo era doar o slujnică bătrână, atentă numai la oalele şi ceaunele de pe vatră. Fortunatus ştia unde arunca bucătăreasa resturile de carne destinate câinilor, luă pe furiş un pumn de resturi şi se strecură afară din bucătărie tot aşa de neobservat cum intrase.

Deoarece dihania nu se vedea şi nici vreo slugă nu era prin apropiere, aruncă resturile în strachina Daggăi. Scoase sticluţa, turnă jumătate din conţinutul ei pe bucăţile de carne şi le amestecă cu mâna. Se pare că Dagga mirosise hrana, căci, în timp ce Fortunatus parcurgea din nou coridorul, ea veni alergând şi băgă botul în mâncare. Adulmecă şi găsi că bucăţile nu erau apetisante.

Tocmai atunci din bucătărie ieşi o slujnică cu găleata cu hrană pentru câini şi se opri lângă strachina Daggăi.

— Ţie ţi-a dat cineva ceva! Dar prea puţin pentru tine, bestie mâncăcioasă! mai ia câteva bucăţi!

Bătrâna vărsă cea mai mare parte a conţinutului găleţii în strachină şi plecă mai departe. Dagga privi scurt în urma ei şi începu să înfulece.

Fortunatus, care urmărise scena, inspiră adânc şi

aşteptă nervos să vadă dacă bestia mânca şi carnea tratată de el. Se părea că Dagga era înfometată, pentru că nu mai lăsă nimic în strachină, pe care o şi linse. Apoi se întinse la locul ei obişnuit, lângă perete, şi îşi lăsă capul pe labele din faţă. Preotul crezu că va adormi, dar căţeaua îşi aminti că în această dimineaţă nu o salutase pe Gisela şi urcă treptele, ca şi cum ceea ce îi pusese capelanul în mâncare nu avea niciun efect.

Fortunatus îşi făcu semnul crucii. Să fi fost conţinutul sticluţei prea blând pentru acest demon? Cavalerul Heiner îi spusese că va ajunge atât pentru Alban, cât şi pentru vrăjitoarea lui. Nesigur, dădu fuga la încăperea unde era fântâna, se spălă de resturile de carne de pe degete şi apoi se duse la sacristia de lângă capelă pentru a pune pe el veşmântul preoţesc. O clipă se întrebă cum de Frau Anna şi vrăjitoarea Gisela veneau regulat la slujbă. Şi Gaudentius participa de mai multe ori pe săptămână la slujbă şi îl văzuse şi pe Alban în capelă. În mod normal, astfel de creaturi ale Satanei nu suportau sfânta slujbă. După câteva clipe de gândire, ajunse la concluzia că demonii din ele erau prea puternici şi prea insolenţi pentru a se lăsa influenţaţi de cuvintele unui simplu preot. Gândul la propria neputinţă îl umplu de furie. Tocmai voia să părăsească încăperea, când îşi aminti, la timp, că mai purta la el sticluţa. O scoase din buzunar şi continuă pregătirile.

În afară de slugile care participau cu evidentă plăcere la ora de rugăciune, mai era prezentă la serviciul divin doar Gisela. Ea trebuia să se lupte mai mult ca până acum cu senzaţia neplăcută produsă de Fortunatus în timpul slujbei. Crezu că aceasta se datora nu numai faptului că în această zi avea aerul unui băieţel nepriceput, care îşi arogase în mod greşit calitatea de preot, dar se mai şi încurca permanent în timp ce vorbea. Era un chin să îl asculţi şi nu tăcea o clipă. Gisela îşi dorea ca măcar o dată să mai asculte o predică de-a părintelui Maternus şi

îşi propuse să îl roage pe soţul ei să o lase să meargă la Nürnberg singură sau însoţită de el, chiar dacă Gaudentius ar ocărî-o pentru asta.

Adâncită în gânduri, nici nu auzi ultima rugăciune de binecuvântare a lui Fortunatus şi nici încheierea slujbei. Abia la tropăitul şi şuşotelile oamenilor care părăseau încet capela se trezi la realitate şi observă din nou umbra pe care o simţise deja în noaptea trecută şi care, în ciuda razelor soarelui, părea că se strângea tot mai puternic în jurul castelului. Pentru că trebuia să vorbească cu cineva despre asta, decise să îl caute pe Alban. Spera că acum, la lumina zilei, el va fi mai dispus să o asculte.

Când dădu să părăsească capela, capelanul îi bară drumul.

— Scuzaţi-mă, Frau Gisela, dar aş avea nevoie de sfatul dumneavoastră.

— Despre ce este vorba?

Gisela oftă. De când dăduse buzna în camera de studiu, Fortunatus îi era nu numai antipatic, ci îi devenise chiar respingător.

— Despre biserica din satul ce aparţine domeniului! Ar trebui să fie urgent reparată sau, şi mai bine, ar trebui construită una nouă. Eu mi-am procurat deja planurile altor biserici. Se află în spate, în sacristie. Sunteţi atât de bună să le vedeţi?

Giselei îi displăcea să rămână singură cu Fortunatus, dar o descoperi pe Dagga la intrarea în capelă. Căţeaua se lungise pe jos şi respira abia perceptibil. Convinsă din experienţă că animalul avea somnul foarte uşor, îl urmă pe preot în sacristie.

Fortunatus se duse la un mic bufet, pe care se aflau două pahare. În cel din stânga turnase deja înainte de slujbă restul conţinutului sticluţei. Acum turnă vin în ambele pahare şi i-l întinse Giselei pe cel otrăvit.

— În sănătatea dumneavoastră, Frau Gisela! Trebuie să îmi cer scuze, vă datorez oricum viaţa. Dacă nu aţi fi

strunit-o pe Dagga, aş fi fost mort! Nici acum nu ştiu cum de mi-a venit ideea că în ea s-ar ascunde un demon. Ca preot, nu ar fi trebuit să plec urechea la palavrele slujnicelor.

Fortunatus asuda şi nu îndrăznea să ridice privirea la Gisela în timp ce vorbea. Ridică paharul şi îl goli fără să îl mai ia de la gură, de parcă murea de sete.

Gisela sorbi o înghiţitură de vin şi simţi cum răceala amorţitoare pe care o simţise în timpul liturghiei ceda.

— În sănătatea dumneavoastră!

Fortunatus îşi umplu paharul şi îl bău din nou.

În timp ce Gisela mai sorbi o dată din vin, se întrebă dacă preotul voia să se ameţească.

— Vreţi să îmi arătaţi planurile? îi aminti ea.

— Planurile? Da…

Fortunatus se duse la o ladă şi scotoci prin ea. Se întreba disperat de ce nu acţiona preparatul. Că doar Dagga adormise. Dacă la Gisela dura tot atât de mult, nu va fi posibil să o reţină atâta timp în sacristie. Spre bucuria lui, aceasta goli paharul şi îl puse pe bufet.

— Aţi găsit planurile? Tonul ei era nerăbdător, dar, spre uşurarea capelanului, ea începu să caşte şi să clipească tot mai des. Dar ce este cu mine? Mă simt brusc atât de obosită…

Se întoarse fără să îşi ia rămas-bun, făcu câţiva paşi către uşă şi întinse mâna spre clanţă. Înainte de a o putea apăsa, suspină şi se prăbuşi.

Fortunatus îşi împreună palmele şi privi la icoana Mariei, care veghea de deasupra uşii.

— Sfântă Maria, maică a Domnului, îţi mulţumesc pentru ajutorul tău!

Redeveni vioi, se apropie de Gisela şi o lovi cu piciorul. Ea murmură ceva, dar la următoarea lovitură nu mai reacţionă. O legă cât putut de repede cu un patrafir vechi şi îi vârî în gură o cârpă drept căluş. Deoarece în capelă nu mai era nimeni, o târî afară. La uşa coridorului

se asigură din nou că nu era văzut de nimeni, dar singurul zgomot ce se auzea era cel al vocilor din bucătăria de sus. Pentru că Gaudentius şi Frau Anna părăsiseră burgul, slugile păreau că vor să sărbătorească evenimentul. Scoase un oftat de mulţumire şi ridică femeia pe umeri. Doar la zece paşi era o poartă ce dădea într-o curte izolată, în care erau depozitate tot felul de vechituri. Când trecu prin dreptul Daggăi, Fortunatus îşi ţinu o clipă răsuflarea, pentru că se temea că fiara va ieşi din starea de somnolenţă şi va descoperi că îi răpea stăpâna. Părea să simtă deja colţii dihaniei la gâtul lui, dar căţeaua zăcea pe podea încremenită ca o stană de piatră. Cu un rânjet răutăcios trecu mai departe şi, mulţumit de sine, nici nu observă că în urma lui Dagga se ridică de jos şi, nesigură, se ţinea împleticindu-se după el ca un căţeluş care abia învaţă să meargă.

Fortunatus se strecură pe poartă, găsi drumul pustiu descris de unchiul lui şi, după două duzini de paşi, dădu peste cei doi bărbaţi care se adăposteau în tufişuri. Aceştia o preluară pe Gisela, o înfăşurară într-o pătură şi o aruncară pe un cal.

— Vii cu noi, Sfinţia Ta? îl întrebă unul dintre cei doi.

Fortunatus aruncă o scurtă privire înapoi, spre burg, şi se cutremură. Dacă ceilalţi slujitori ai diavolului ar fi observat dispariţia vrăjitoarei, şi-ar fi îndreptat imediat bănuielile spre el. Urcă totuşi hotărât pe calul oferit de slugi.

— Vin cu voi până la Loipfing.

— Va trebui să mergeţi pe jos. Noi cotim spre est la următoarea răscruce, răspunse cel care ducea de hăţuri calul pe care fusese pusă Gisela.

Spre a evita ca preotul să plece cu cel de-al doilea cal, celălalt servitor apucă de dârlogi calul acestuia.

— Nu ne-o luaţi în nume de rău, dar drumul nostru este mai lung decât al dumneavoastră, se scuză el.

Fortunatus îl linişti cu un gest. Nu dorea decât să se

îndepărteze cât mai rapid de Riebelsborn. Era supărat doar că nu apucase să se schimbe, pentru că în odăjdii sărea mai mult în ochi decât un fazan printre făzăniţele lui. Apoi descoperi pelerinele pentru vreme rea, pe care servitorii le legaseră de şei. Desfăcu curelele cu care era legată una din pelerine şi o trase spre el. Pentru că nu era nevoit să ţină hăţurile, o desfăcu pe una dintre ele şi o aruncă pe umeri. Cel căruia îi aparţinea făcu o mutră acră, dar nu îndrăzni să-i ceară nepotului stăpânului restituirea ei.

Răpitorii se simţeau atât de siguri pe ei încât nu priviră nici măcar o singură dată în urma lor. Dacă s-ar fi uitat după eventuali urmăritori, ar fi văzut-o pe Dagga clătinându-se în urma lor. Căţeaua era încă sub efectul narcoticelor şi nu voia nimic altceva decât să se lipească de stăpâna ei şi să fie mângâiată de ea. Labele i se împleticeau la fiecare pas şi ea se târa pe burtă mai departe. De aceea, avansul răpitorilor devenea tot mai mare. Dar în aer rămânea mirosul Giselei, care îi indica drumul.

Când Fortunatus se despărţi de servitori, se însera deja. Cei doi se urcară pe cai, dintre care unul era mai împovărat, purtând un călăreţ şi pe Gisela, şi dădură pinteni dobitoacelor. Dagga auzea în depărtare tropăitul potcoavelor cailor şi instinctiv se grăbea şi ea. Oboseala paralizantă din mădularele ei începea să cedeze şi simţurile îi reveneau treptat. Deşi otrava din trupul ei o oprea să îi ajungă din urmă pe călăreţi, simţea tot mai clar mirosul lăsat de cai şi de oameni şi îl urma stăruitoare.

PARTEA A CINCEA
PRIZONIERA

1.

Primul lucru pe care îl simţi Gisela când se trezi fu o greaţă care îi întorcea stomacul pe dos. În clipa următoare

simţi căluşul din gură şi intră în panică. „Ajută-mă, Dumnezeule din ceruri! Nu vreau să mă înăbuş!”, imploră ea şi încercă să respire cât mai normal. Apoi îşi puse întrebarea cum de se găsea în starea asta şi de ce îi era atât de rău. Parcă tocmai discutase cu Fortunatus despre ridicarea unei biserici în satul ce aparţinea domeniului, ea urmând să îl convingă pe Gaudentius în acest sens.

Brusc îşi aduse aminte de nervozitatea preotului şi de vinul turnat de acesta. Stomacul i se răscoli şi simţi venindu-i în gură gustul acru al băuturii combinat cu gustul sucului de mac, de mătrăgună şi al altor câteva ierburi, care îl fac pe om să-şi piardă cunoştinţa şi îi paralizează trupul.

Un timp, Gisela fu şocată şi îşi reproşă că se lăsase amăgită şi că nu luase seama dacă nu cumva era ceva în neregulă cu vinul. Totuşi, la început respinse orice suspiciune legată de tânărul capelan. Ce motiv ar fi avut Fortunatus să o drogheze ori să o otrăvească? se cutremură şi abia acum băgă de seamă că era legată şi că atârna pe burtă pe spatele unui cal. Fulgerător îi reveni şi auzul şi percepu zgomote de copite şi voci bărbăteşti. Dar ceea ce spuneau oamenii era atât de neclar, încât nu înţelegea.

Revenindu-i simţurile unul după altul, încercă să deschidă şi ochii, dar constată că era în întuneric. Încercă să pipăie cât era posibil cu mâinile legate la spate. Simţi un material aspru şi înţelese că se afla într-un sac. Unul dintre bărbaţi părea că stătea înapoia ei, pe cal, căci simţi mâinile acestuia apucând-o.

— Trebuie să facem ceva! Vrăjitoarea pare să se trezească.

De această dată desluşi cuvintele bărbatului, dar asta nu o ajută la nimic. Mai auzi exclamaţia cu care acesta opri calul şi alte zgomote ce trădau că pusese picioarele pe pământ. După care cineva o ridică şi îi dădu drumul să cadă pe pământ. Izbitura brutală îi smulse Giselei o

exclamaţie de durere.

— Ţi-am zis că mizerabila este trează! În vocea bărbatului era panică. De ce Sfinţia Sa nu o fi ameţit-o mai ca lumea? Ce se va întâmpla dacă o să ne facă acum o vrajă? După cum ştii, este o vrăjitoare cu puteri uriaşe!

„Dacă aşa ar sta lucrurile, gândi Gisela, te-aş preschimba acum într-un vierme respingător”.

Dar cel de-al doilea bărbat nu părea să împărtăşească îngrijorarea primului.

— Acum mai lipseşte să faci şi în pantaloni, smintitule! Avem mijlocul prin care putem să o punem la punct pe vrăjitoarea asta. Şi, în afară de asta, o vom preda înainte de a se însera şi vom putea transforma cei cinci guldeni promişi fiecăruia în vinul din care am gustat mai de mult.

— Dacă vom ajunge până acolo! Vrăjitoarea asta abia aşteaptă să ne prefacă în şobolani sau în vreo vieţuitoare otrăvitoare.

O lovitură cu piciorul o făcu pe Gisela să icnească. Apoi cineva desfăcu sacul în dreptul capului ei. O clipă Gisela văzu deasupra ei un petic luminos de cer, înainte ca cineva să se aplece deasupra ei. Mai desluşi acum o bluză de un maro murdar şi un iz de corp nespălat. Bărbatul o apucă de ceafă, iar celălalt, vizibil doar ca o umbră, îi scoase căluşul din gură. Înainte de a fi apucat să scoată un cuvânt, simţi între buze un şuvoi de lichid cu gust oribil şi trebui să înghită, ca să nu se sufoce. Era vorba despre un narcotic, şi încă unul puternic, după cum avea să constate în timp ce îşi pierdea cunoştinţa.

2.

Când se trezi pentru a doua oară, Gisela era întinsă într-o căruţă şi simţea şocul fiecărei gropi peste care treceau roţile vehiculului. Era tot în sac şi se simţea de parcă cineva o acoperise cu o prelată ce-i apăsa atât de tare pieptul că abia mai putea respira.

Încercă să îşi dea seama cam cât timp îşi pierduse cunoştinţa. Cu siguranţă nu mai mult de o zi, altfel ar fi trebuit să i se facă foame. Dar setea o chinuia aşa de puternic, încât în primul moment crezu că asta îi va provoca moartea. Probabil că era din cauza narcoticului – limba i se lipea de cerul gurii mai rău decât la acea sărbătoare de vară din Nürnberg, când Hans o păcălise să bea mai mult de trei pocale cu vin. Gândul la fratele ei şi la oraşul natal îi aduse lacrimi în ochi. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să rămână acolo şi să nu îi fi cunoscut nici pe magistrul Alban şi nici pe Gaudentius. Ideea o făcu să se simtă umilită. În situaţia în care se aflase, tatăl ei ar fi vândut-o pentru o pungă burduşită cu bani şi unui păgân, ba chiar şi acestui oribil Cajetan.

Tresări când brusc îşi aminti ceea ce spusese Gaudentius despre tânăra slujnică Kezia, pe care voise să o instruiască înaintea ei şi care dispăruse fără urmă. Se poate ca fata să nu fi părăsit Riebelsbornul de bunăvoie, ci să fi fost şi ea răpită? Răspunsul la întrebare nu era prea plăcut. Dacă ea se afla în mâinile acelui monstru cu numele de Cajetan, mântuirea sufletului ei era în cel mai mare pericol.

Luptă cu teama care o înconjura ca o mucoasă vâscoasă şi încercă să îşi aducă aminte una dintre formulele magice învăţate de la Gaudentius. Deoarece căluşul o împiedica să vorbească, formulă cât de clar putu, cu buzele, cuvintele ce îi treceau prin cap. În acest mod recită câteva formule menite să o apere de forţele iadului. Deşi nu apăru niciun înger care să o scoată din situaţia dezastruoasă în care era, îi crescu puterea de concentrare şi slăbi sesizabil efectul paralizant al narcoticului care i se administrase. Spre deosebire de data anterioară când se trezise, acum nu se mai auzeau voci, ci doar zgomotul roţilor în mişcare şi fornăitul unui cal.

Ca să nu recadă în starea de disperare, Gisela începu să pună în aplicare unele dintre cele învăţate de la

Gaudentius. Dar curând, remarcă faptul că nu făcea nicio ispravă în acest fel şi îşi îndreptă toate gândurile către ea însăşi. Mai întâi zări cu cel de-al treilea ochi numai un petic luminos pe un fond întunecat, dar apoi se văzu pe sine ca şi cum ar fi putut să se privească de sus şi să pătrundă prin postav şi prelată. Arăta atât de palidă de parcă era moartă şi stătea cu ochii închişi. Dar pleoapele îi tremurau şi în gură avea un căluş vârât atât de grosolan, că îi crăpase buza inferioară. Vru să împingă cârpa cu limba, dar aceasta era prea adânc vârâtă până şi printre dinţi. Eşuă şi încercarea de a se elibera de sfoara care îi lega încheieturile mâinilor, neajungând cu degetele la capătul ei.

Înspăimântată, Gisela constată că era prea bine imobilizată pentru a se putea elibera singură. Dar uită de frică şi de mânie când descoperi unda magică subţire, dar clară ce se desprindea din corpul ei şi se pierdea înapoi, în depărtare. Se pare că lăsa o urmă în spatele ei şi spera ca Alban să fie în stare să o urmeze. Astfel îi fu mai uşor să suporte situaţia în care se afla şi îşi imagină cum va fi când soţul ei, cu puterea lui supraomenească, ar da năvală peste slugile lui Cajetan. Poate că groaznicul vrăjitor, blestemându-l pe Alban să ia înfăţişarea unui monstru, îşi semnase propriul sfârşit. În timp ce gândea astfel, observă că drumul pe care circula căruţa începu brusc să urce abrupt. După care în jurul ei se închise un întuneric magic, care făcu ca groaza să îi pătrundă până în măduva oaselor.

Căruţa se opri şi cineva trase prelata de pe ea. Imediat se simţi apucată şi ridicată de mai multe braţe. Fu coborâtă pe o scăriţă ori pe o rampă, după care avu senzaţia că este scufundată într-o murdărie tot mai urât mirositoare. În cele din urmă, aceasta deveni atât de groaznică, încât Gisela fu cuprinsă de spasme şi ameninţa să cadă din mâinile celor care o duceau. Aceştia o apucară mai strâns şi o târâră mai departe. Deşi Gisela se mai afla încă în sac, putu treptat să distingă zidurile unui burg ceva

mai mic decât Ribelsborn, care păreau construite din excremente de porcine şi mânjite cu baligă.

În apropiere sesiză deodată mai multe luminiţe. Două dintre ele erau puternice, dar sumbre ca o flacără în spatele unui geam afumat, altele două, mai îndepărtate, ardeau în întuneric ca un jar pe cale să se stingă. Cele două lumini mai puternice se îndreptară spre ea şi simţi cum cea mai mică, cu o flacără mai întunecată, voia să o atingă.

— Las-o, Fulvian! se auzi o voce neplăcut de stridentă. Vreau să o văd primul!

Cealaltă prezenţă, nu atât de întunecată, se grăbi spre ea, trase de sac şi îl scoase de pe ea. Gisela privi în sus şi văzu o faţă îngustă, palidă, cu ochi aproape incolori, nefiresc de ticsi. Fără ca cineva să îi fi spus, ştiu că era Cajetan. Purta o robă largă, dintr-un material albastru-închis, pe care din loc în loc erau brodate stele şi luni, iar pe cap avea o pălărie înaltă, ascuţită spre vârf, cu boruri înguste.

— Deci tu eşti micuţa vrăjitoare care în ultimele săptămâni a cutezat să îmi stea în drum! Cajetan îşi dădu seama dintr-o privire că prizoniera lui era foarte înzestrată magic, dar, în propriul castel şi sub vraja protectoare ţesută de el cu ajutora1! lui Fulvian, se simţea în deplină siguranţă. Examină figura Giselei şi scrâşni din dinţi când observă că teama acesteia era mai mică decât se aşteptase el. Se întoarse brusc spre servitorii lui şi adăugă: Duceţi-o în celulă! Se dădu înapoi şi îl văzu pe Fulvian clătinând din cap. Micuţa asta încă mai crede că mi se poate împotrivi. Cine ştie ce i-a şoptit la ureche smintitul de Gaudentius. Probabil că ea îşi închipuie că este suficient să lingă de trei ori o mătrăgună după care mă poate face praf cu un scuipat.

În timp ce Cajetan izbucni într-un râs răutăcios, Fulvian se plecă într-o parte, pentru a o putea privi pe Gisela. Pentru o clipă, privirile lor se întâlniră şi el văzu

ura izvorâtă din ochii ei.

— Ea ştie mai mult decât credeţi dumneavoastră, stăpâne. Ceea ce este de mirare, pentru că de la Gaudentius nu putea niciodată afla atâtea.

Cajetan respinse replica homunculusului cu un gest de supărare.

— Prostii! Este o vrăjitoare neobişnuit de puternică, dar proastă ca noaptea. Gaudentius i-a umplut capul cu o spoială de cunoştinţe. Nici nu ar fi fost în stare să o instruiască cum să se apere de un maestru al magiei ca mine, iar în mâinile mele este la fel de neajutorată ca un pui de scatiu căzut din cuib.

— Ar trebui să o punem sub pază sigură, stăpâne! Cel mai bun lucru ar fi să fie pusă în fiare şi să fie permanent drogată.

— Măi avortonule, nu mai ai încredere în propriile tale vrăji? Cajetan îl altoi pe Fulvian cu toiagul, îi porunci să supravegheze slugile care trebuiau să o încarcereze pe Gisela şi se întoarse să plece. Dar se mai apropie o dată de tânără şi o luă de bărbie: Vei dispune de suficient timp să te gândeşti dacă merită să te încăpăţânezi copilăreşte. Dacă ai cât de puţină minte, mă vei recunoaşte de stăpân şi îmi vei da ascultare! Eu îţi pot oferi mult mai mult decât acest scamator de Gaudentius, care a învăţat magia din cărţi seci.

Gisela nu se aşteptase la o asemenea cerere. Chiar credea Cajetan că ea i-ar trăda pe Alban şi pe Gaudentius şi ar trece de partea lui? Ea ştia ce ar costa-o şi, dacă trebuia să moară, nu voia să-şi pună în joc şi mântuirea. Probabil că magul intenţiona doar să o îmbrobodească până când va putea arunca asupra ei un blestem şi să îi ofere sufletul iadului, aşa cum procedase cu prietenele Laviniei. Acum creştea în Gisela o ură faţă de Cajetan care o îngrozea mai tare decât situaţia gravă în care se găsea. Până acum nu întâlnise niciodată direct întruparea răului. Aura acestui bărbat fudul, ai cărui ochi oglindeau o viaţă şi

o experienţă de mii de ani, trăda faptul că era un supus al Satanei, care cu siguranţă trimisese în iad nenumărate suflete. Întoarse capul, pentru că nu mai putea suporta priveliştea magului, şi dădu cu ochii de a doua creatură a iadului. Acesta trebuia să fie Fulvian, homunculusul muieratic, a cănii singură plăcere era să sară pe slujnicele magului. Cel puţin asta îi spusese Gaudentius despre el.

În timp ce examina pretinsa creatură artificială, sub privirea ei contururile acesteia se topeau şi de sub masca ei se ivi o făptură păroasă, asemănătoare omului, cu o faţă îngustă ce amintea de cea a unui ţap, având şi două coame curbate, ce se ridicau din claia de păr. Privirea ei coborî şi nu se mai miră să vadă la şezutul creaturii o coadă subţire, ridicată, care se termina într-un smoc zbârlit. Copita despicată pe care Fulvian o avea în locul labei stângi confirma ceea ce deja constatase. Lumina emanată de homunculus i se părea mai primejdioasă decât flama neagră a magului şi ar fi mâna în foc, că adevăratul pericol pentru sufletul ei pornea de la făptura pe care, în aroganţa lui, Cajetan o considera servitorul său.

— Iat-o, vrei să o simţi în tine?

Fulvian luase o poziţie indecentă şi tăcu un gest semnificativ. Gisela îşi stăpâni cu greu pornirea de a-l scuipa. Dispreţul i se putea citi şi pe faţă, pentru că homunculusul slobozi un blestem cu voce joasă şi porunci la două slugi voinice să o târască în celulă.

Drumul cobora şi, în lumina felinarului cu care Fulvian mergea în fruntea coloanei, Gisela putu să îl urmărească pe acesta în două ipostaze: ca homunculus producea o impresie mai curând jalnică, dar, şi în această formă, în jurul lui ardea o aură de răutate profundă; ca demon al iadului era cam tot atât de înalt ca magul Cajetan.

Cel din urmă părea să aibă alte planuri în legătură cu ea. Cobora treptele în spatele slugilor, după care se opri în uşa temniţei subpământene şi privi cum bărbaţii voinici o

împingeau pe Gisela dincolo de gratiile celulei şi o aşezau cu faţa în jos pe un aşternut împuţit.

— Spune-i femeii ce o aşteaptă dacă se dovedeşte recalcitrantă, îi porunci el homunculusului.

După care se întoarse şi trânti uşa după el.

Un timp, Gisela auzi ecoul paşilor lui. Pe urmă îi mai receptă prezenţa dureroasă pentru ea doar ca pe scânteierile unui foc ce se stingea în vatră. Pe moment, îi fu imposibil să recunoască ceva, pentru că în jurul ei totul era de un negru respingător şi mirosea groaznic. Din întuneric se detaşau doar două lumini şi încercă să îşi dea seama ce reprezentau acestea. Mai întâi desluşi doar silueta unei femei în spatele unor gratii. Conturul era neclar şi se pierdea mereu, ca şi cum lumina lui s-ar fi luptat cu întunericul înconjurător.

— Să nu îţi fie frică de nemernicii aceia!

Vocea era puternică şi pătrunzătoare. Gisela îl auzi pe homunculus grăbindu-se către femeie. Deoarece în faţa ochiului ei interior acesta apărea ca o caricatură schiloadă a unui om, nu îi scăpă nici excitaţia lui.

— Dacă mai deschizi o dată gura, pun să te lege de pat, ca un prânz gata pregătit pentru mine, şi o să scot eu din tine încăpăţânarea!

— Încearcă numai!

Făptura luminoasă explodă brusc împrăştiind scântei. Una dintre ele atinse monstruoasa excrescenţă dintre coapsele lui Fulvian şi îl făcu să scoată un geamăt.

„A durut”, se gândi Gisela cu o răutate neobişnuită la ea. Dar homunculusul îşi reveni rapid şi i se adresă ei:

— Să nu asculţi ce zice vrăjitoarea aia! Are probleme cu capul!

— Aici sunt doi care au probleme cu capul, şi anume jalnicul tău stăpân şi cu tine!

Femeia produse o nouă explozie de scântei, care de data aceasta, pe lângă Fulvian, o atinse şi pe Gisela. Homunculusul se retrase puţin, dar Gisela simţi scânteile

ca mângâierea unei mâini moi.

— Poate că ar trebui să te dresez prin înfometare. Multe iepe se lasă aşa mai uşor călărite, dacă le chiorăie maţele.

Gisela simţi că, în ciuda mâniei din vocea lui Fulvian, acestuia îi lipsea puterea. Aici avea loc o luptă ce nu se putea decide prin una sau două mese şi nici cu biciul ori prin strângerea degetelor în menghină. Aici se aflau faţă în faţă două puteri, ca în război, şi numai una dintre ele putea învinge şi prin aceasta putea să supravieţuiască. Se părea că de acest lucru erau conştienţi şi femeia, şi homunculusul.

3.

După ce Fulvian părăsi carcerele, proferând ameninţări deşarte, se făcu linişte ca într-un cavou. Doar respiraţiile îi trădau Giselei prezenţa a încă trei paznici, pe lângă cele două creaturi cu aure luminoase. Unul dintre ei aduse a doua persoană luminoasă mai în faţă şi o închise în celula de lângă Gisela.

Era vorba tot despre o femeie, dar care, spre deosebire de cealaltă, tremura de frică.

— Nu trebuia să îl enervezi pe Fulvian, Hetta. El chiar este în stare să se năpustească ca un animal sălbatic la tine, sau la mine, sau la noua prizonieră.

Dar reproşul ei nu fu bine primit.

— De ce să nu vorbesc pe şleau? răspunse Hetta. Ştii prea bine că această jalnică creatură are succes numai dacă ne oferim de bunăvoie, precum proastele acelea din castel.

— Mine şi Lina nu sunt încarcerate şi nu trebuie să doarmă pe paie prin care mişună gândacii şi şobolanii.

— Pentru asta trebuie să suporte pe ele un ţap împuţit şi, pe deasupra, şi pe bătrânul mag, dacă i se mai scoală şi ăluia!

Gisela chicoti la auzul unei afirmaţii atât de sincere.

Nu, Hetta nu putea să fie oprită să se exprime pe şleau. Încercă să se întoarcă spre ea, dar, pentru că încă avea mâinile şi picioarele legate, reuşi doar să se răsucească pe spate.

— Domnul fie lăudat. Numele meu este Gisela, se prezentă ea. După cum se pare, am devenit şi eu, ca şi voi, prizonieră a acestui detestabil Cajetan.

— Mă tem că da! răspunse Hetta. Eu mă aflu deja de câteva luni în mâinile lui, iar el, împreună cu creatura lui, nu m-au slăbit cu încercările de a mă face să mă supun lor. Dar prefer să mor decât să cedez unuia dintre cei doi ţapi scârboşi.

— Lor nu le arde de satisfacerea nevoilor lor trupeşti, ci îi preocupă cu totul altceva, explică Gisela.

— Lasă-mă pe mine să ghicesc! Vor să ne vândă sufletele diavolului din iad?

Gisela încuviinţă din cap, în măsura în care putea.

— Chiar acesta le este scopul! Dar pentru asta trebuie să ne înfrângă voinţa. Ah, afurisitele astea de legături! De ce nu mă dezleagă? Ei cred că mă voi strecura printre gratii?

— Vor să te chinuiască, pentru a te supune mai repede.

Hetta zgâlţâi gratiile care despărţeau celulele. Cu tot stratul gros de rugină depus pe ele, gratiile nu cedară. Hetta întinse mâna printre ele, dar Gisela era prea departe pentru a o putea ajuta.

— Am să chem un paznic ca să te dezlege, interveni în discuţie şi femeia cea fricoasă.

— Las-o moartă, Kezia! Băieţii nu vor face nimic. Fac numai ce le porunceşte stăpânul lor. Nu sunt altceva decât câini bine dresaţi.

Gisela întoarse capul în aşa fel încât să îl vadă pe paznicul aflat într-o nişă slab luminată de o lampă cu ulei, unde mai stăteau ghemuite încă două siluete asemănătoare şi, preţ de o clipă, avu într-adevăr senzaţia

că priveşte un câine mare ciobănesc. Dar imaginea se şterse şi în locul ei apăru un bărbat voinic.

Încercă să se ridice, dar căzu înapoi cu o exclamaţie de durere.

— Cu voi ce se petrece? Vedeţi şi voi ceea ce este în jur tot atât de ciudat ca mine? Nu desluşesc decât silueta voastră şi un întuneric care aproape că mă sufocă.

Hetta negă cu o mişcare a capului.

— Nu, Dumnezeule, chiar aşa de rău nu ne este! Eu văd în jurul meu ziduri solide, gratii de fier groase ca antebraţul şi pe paznicii noştri, despre care ai zice că sunt muţi dacă din când în când nu ar răspunde la întrebările stăpânului lor sau ale ciracului lui.

Pentru scurt timp, Gisela parcă văzu cu ochi străini zidăria veche şi o temniţă cu câteva celule, dintre care erau ocupate doar trei. Se îngrozi când se văzu pe sine legată şi chircită ca un vierme pe un strat de paie. În celula din spatele ei descoperi o altă femeie tânără, cu faţa palidă şi cu părul încâlcit, îmbrăcată într-o rochie ruptă.

Brusc auzi un geamăt înăbuşit, văzu o mână acoperind ochii spre a-i proteja şi redeveni iarăşi ea însăşi.

— Tu ai fost? o auzi ea întrebând pe Hetta.

Gisela miji ochii şi putu să desluşească o femeie cu câţiva ani mai tânără decât Anna von Riebelsborn, asemănătoare ei în gesturi şi ţinută, deşi nu arăta ca mătuşa lui Gaudentius. În orice caz, era mult mai drăguţă decât Anna şi părea să aibă mai multă experienţă.

— Ce să fiu? răspunse când Hetta repetă întrebarea.

— Am avut senzaţia că în capul meu s-ar afla alt om şi că acesta privea prin ochii mei. Hetta părea înspăimântată şi şocată, dar tresări şi râse singură de ea însăşi. Bineînţeles că tu ai fost, dar nu ai fost şi conştientă de asta. Şi eu am trăit ceva asemănător, dar l-am considerat un coşmar. Cine ar fi putut bănui că fiul meu vitreg, atât de săritor până atunci, după moartea soţului meu se va dovedi a fi un nemernic care să mă vândă lui

Cajetan? Cu certitudine că nu s-a gândit că acesta ar avea nevoie ca menajeră de o femeie din nobilime. L-a interesat doar să nu intru în posesia zestrei rămase mie de la cununie şi a părţii din moştenire ce mi se cuvenea ca văduvă.

În vocea Hettei se simţeau dispreţul şi supărarea, dar Gisela înţelese că sentimentele acesteia faţă de fiul vitreg erau doar un ecou al urii resimţite pentru Cajetan şi pentru ciracul lui.

— Dacă există un Dumnezeu în ceruri, el ne va elibera şi îi va pedepsi pe duşmanii noştri!

De fapt încurajarea fusese gândită pentru Hetta şi pentru cealaltă femeie, dar Gisela pricepu că în primul rând voia să îşi facă singură curaj. Dar nu avea nici cea mai mică idee despre ce ar putea face împotriva unui monstru precum Cajetan.

Tânăra femeie de alături îngenunche şi-şi făcu semnul crucii.

— Să dea Sfânta Fecioară ca asta să se întâmple cât mai curând! Eu nu mai rezist mult aici. Şi Fulvian nu are decât să mă folosească, dacă aceasta îmi va uşura viaţa.

Hetta scutură cu furie zăbrelele.

— Ce înseamnă asta, Kezia? Ţi-am spus de atâtea ori că nu trebuie să-ţi dai trupul acestui individ!

— Ei vor să-ţi jertfească sufletul stăpânului lor, diavolul! spuse încet Gisela, dar se auzi clar.

Ambele femei se înfiorară, iar Kezia rosti o rugăciune cu un glas copilăresc.

Dar Hetta rânji.

— Te pricepi să încurajezi oamenii. Dar, din păcate, am proasta presimţire că ai dreptate. Dacă ne dăm trupurile lui Cajetan şi ajutorului lui, le punem în mâini şi mântuirea sufletelor noastre, iar ceea ce vor face ei cu ele ne-ai spus-o clar şi răspicat.

— Chiar crezi că ne vor trimite în iad? Atunci ar fi mai bine să ne luăm singure viaţa.

Kezia vorbea strident din cauza fricii, în timp ce prietena ei, nemulţumită, făcu un gest de dezaprobare.

— Fată neroadă! Dacă îţi faci seama în hruba asta întunecată, tot îi laşi să pună stăpânire peste sufletul tău. Sinucigaşii nu ajung în ceruri şi calea lor nu este către purgatoriu, ci duce direct în cazanul lui Lucifer.

Discuţia se întrerupse câteva momente. Apoi Gisela i se adresă femeii mai tinere:

— Scuză-mă, tu eşti fosta slujnică Kezia, pe care Gaudentius a vrut să o înveţe magia? Prietena ta ţi s-a adresat mai înainte cu acest nume.

Kezia se îndreptă şi confirmă:

— Da, sunt Kezia din Riebelsborn. Herr Matthias a vrut să mă înveţe cum să ridic blestemul pe care Cajetan l-a aruncat asupra lui.

Gisela o măsură pe tânăra servitoare şi clătină din cap:

— Nu ai fi reuşit. Nici în mine nu am încredere, dar cumva trebuie să reuşesc, altfel sufletele lui Alban şi Gaudentius vor cădea pradă puterilor diavoleşti.

— De ce Cajetan nu face acelaşi lucru şi cu noi? Cu siguranţă că i-ar fi uşor să arunce asupra noastră un blestem.

Hetta se cutremură de teamă că lungile luni de rezistenţă s-ar putea dovedi zadarnice, pentru că intraseră într-un joc căruia Cajetan într-o zi îi putea pune capăt cu o mişcare de deget.

Gisela nu putu să îi ofere un răspuns lămuritor, pentru că Gaudentius nu o introdusese atât de adânc în arta magiei.

— Trebuie să fie ceva legat de capacităţile noastre.

Hetta râse amar.

— Crezi că suntem ceea ce alţii numesc vrăjitoare? Dumnezeule, cu excepţia câtorva feţe pe care le-am luat drept vise cu ochii deschişi şi, lăsând la o parte acel coşmar, nu am luat niciodată cunoştinţă de existenţa unor

astfel de puteri. Abia aici am aflat, de la Cajetan, că aş poseda aşa ceva.

— El dispune de mijloace şi căi pentru a stabili asta, explică Gisela. Gaudentius a folosit o piatră pentru a mă descoperi pe mine.

— Aţi fost şi dumneavoastră la Riebelsborn?

Kezia se aplecă, arătând că spera să afle noutăţi care să-i abată măcar câteva clipe atenţia de la situaţia disperată în care se afla.

Dar Gisela era interesată de cu totul altceva.

— Cum ai ajuns în mâinile lui Cajetan? La Riebelsborn se spune că ai fi furat o sumă de bani şi că ai fi fugit cu ei.

— Este o minciună infamă! Bucătăreasa, cotoroanţa asta respingătoare, m-a rugat să merg cu ea în sat, la fratele ei, despre care susţinea că era bolnav, ca să îl ajut. Herr Matthias mă introdusese puţin în arta tămăduirii, iar femeia ştia asta. Am fost aşa de proastă că am urmat-o şi i-am găsit fratele sănătos tun. Dar de la vinul de mere pe care mi l-au dat mi s-a făcut rău şi am leşinat. Când mi-am revenit, eram prizoniera lui Cajetan. De atunci mă aflu în văgăuna asta.

Gisela simţea că aceasta spunea adevărul şi o blestemă în gând pe bucătăreasă. Femeia îi displăcuse din prima zi şi se întrebă de ce Cajetan nu se folosise din nou de această complice.

Kezia păru că îi citise gândul, căci răspunse la întrebarea ei nepusă.

— Poate că am fost minţită, dar, după asta, fratele bucătăresei s-a temut că Alban ar putea descoperi ce făcuse şi l-ar omorî. De aceea, a părăsit ţinutul cât a putut de repede. Cel puţin asta a afirmat Fulvian, amuzându-se că omul a alergat spre propria nenorocire.

Gisela se încruntă gânditoare.

— Ar putea fi adevărat, căci nu am auzit la Riebelsborn că bucătăreasa ar avea un frate. Dar ea ce

motiv ar fi avut să te dea pe mâna lui Cajetan?

Acum interveni în discuţie Hetta:

— Din teama de vrăjitoare şi de vrăji, insuflată de palavrele preotului. Eu sunt o femeie cu frica lui Dumnezeu, dar uneori mă întreb cum de Dumnezeu din ceruri permite ca astfel de oameni să predice în numele Lui.

— Cum de nu a înţeles Gaudentius în ce chip a pierdut-o pe Kezia? El se socoteşte deştept, iar Alban…

Gisela se opri când văzu privirea speriată a Keziei îndreptată asupra sa.

— Alban arată groaznic, nu? De fiecare dată când era în apropiere, aproape că muream de frică.

— Este soţul meu. S-ar putea spune că m-a cumpărat de la tatăl meu pe câteva mii de guldeni.

Pentru Gisela mărturisirea nu fu grea şi chiar se amuză puţin privind faţa îngrozită a Keziei.

— Eşti soţia lui! Ai putut să îi suporţi prezenţa şi ceea ce se petrece noaptea în patul conjugal?

— Eşti o prostuţă. Ai uitat că Gaudentius are nevoie de o fecioară pentru scopul lui? Crede că numai o fecioară poate fi instruită să devină vrăjitoare. De aceea, Alban a evitat mereu apropierea mea şi patul.

— Ceea ce te-a bucurat foarte mult, nu este aşa?

Scurta discuţie îi fu suficientă Giselei să o catalogheze pe Kezia. Era o fată simplă, fricoasă, mai bună la orice altceva decât la a fi vrăjitoare. Nu poseda puteri mari, iar voinţa ei nu era suficient de puternică pentru a-i salva pe Gaudentius şi pe Alban. Probabil, pentru cei doi bărbaţi fusese un noroc faptul că slujnica fusese răpită. În ea, în Gisela Güldener, ei găsiseră o femeie cu aptitudini mai mari şi chiar Gaudentius trebuise între timp să recunoască, deşi nu cu plăcere, că talentul ei era mai mare decât al predecesoarei ei.

În timp ce aceste gânduri arogante se năşteau în capul ei, Gisela se amuza pe seama ei. Tocmai ea îşi găsise

să se considere deasupra Keziei! Oricum, se afla acum în aceeaşi temniţă cu ea şi se confrunta cu o soartă faţă de care şi o moarte îngrozitoare era preferabilă. Pentru câteva clipe, se gândi cu adevărat la sinucidere, dar îşi alungă ideea din cap. Aici, în acest loc ce părea alcătuit doar din balele iadului şi din gânduri negre, orice suflet era atât de îmbibat cu răutate şi suflare diavolească că nici în Ziua Judecăţii drumul spre ceruri nu i-ar fi deschis. Deci nu-i rămânea decât să le opună rezistenţă lui Cajetan şi ciracului lui atâta timp cât era în stare, cel mai bine şi dincolo de moarte.

— Perspectivele nu sunt bune, într-adevăr, spuse ea cu un zâmbet amar.

Hetta simţea că Gisela ştia mai multe despre duşmanul lor comun decât ea însăşi.

— Cred că ar mai fi de discutat. Dar mai întâi ar trebui să vedem cum te poţi elibera de legăturile de la mâini şi picioare. Fulvian este destul de rău ca să te ţină legată până când te vei murdări. Pe urmă, va asista rânjind la modul în care te spală slugile lui.

Suna atât de urât, încât Gisela nu avu curajul să o întrebe dacă ea aşa păţise. În plus, în acest moment o interesa altceva.

— Dacă ai putea să mă dezlegi prin vrajă, ţi-aş rămâne datoare. Dar mă tem că aceasta îţi depăşeşte puterile.

— Uneori lucrurile mici sunt mai dure decât se crede. Chiar acum am ceva cu care te-aş putea ajuta!

Hetta chicoti încet şi băgă mâna în paiele din spatele ei. Când o scoase, în ea era un şobolan deosebit de gras. Giselei nu îi plăceau asemenea animale şi sila i se citea pe faţă.

— Nicio grijă. Ducele meu este cuminte, o linişti Hetta zâmbind.

Gisela ridică din sprâncene:

— Ducele?

— Aşa l-am botezat eu pe şobolan, pentru că faţa lui îmi aminteşte de un prinţ care a poposit odată în burgul meu. În plus, prietenul meu este un companion mult mai plăcut decât Alteţa Sa, care lăsa impresia că nimic din ceea ce îi puneai pe masă nu ar fi destul de bun pentru el.

Hetta, care cât vorbise despre acel bărbat se strâmbase, se relaxă şi ţinu şobolanul în aşa fel încât să îl poată privi în ochi. Îl instrui vorbind încet.

— Prietene, ştii ce ai de tăcut! spuse ea în încheiere.

Gisela clipi uluită, pentru că şobolanul dădu din cap ca un om. Când Hetta îl puse din nou pe podea, acesta se strecură printre barele de fier, urcă pe grămada de paie şi începu să roadă sfoara cu care mâinile Giselei erau legate la spate. După puţin timp, Gisela îşi putu întinde braţele pentru a repune sângele în mişcare. Îşi dezlegă şi picioarele şi atunci observă ochii „ducelui” privind-o parcă dezamăgiţi.

— Ei, ţi-am promis prea mult? vocea Hettei vibra de mândrie.

— Nu, este cu adevărat un animal surprinzător.

— Ar trebui să îi mulţumeşti, o sfătui Hetta.

Nu îi fu uşor Giselei să întindă mâna dreaptă şi să îl ia în palmă pe şobolan. Spre surprinderea ei, blana acestuia nu era ţepoasă, aşa cum crezuse, ci moale, mătăsoasă. Ducele îi adulmecă puţin degetele, apoi i se urcă pe braţ şi se opri pe umăr. Gisela îşi stăpâni pornirea de a arunca jos animalul, căci îi era silă şi frică, senzaţii ce se intensificară când acesta îi atinse cu botul lobul urechii.

Dar Ducele nu o muşcă, ci chiţăi uşor, ca şi cum ar fi vrut să îi spună ceva. Spre surprinderea ei, în minte îi apărură imagini: văzu burgul stăpânit de forţele iadului, toate zidurile şi turnurile lui şi apoi interiorul clădirii principale. În bucătărie desluşi două femei, ambele acoperite cu un fel de mucilagiu, care le schimonosea aspectul plăcut şi care le dădea un miros de puroi. Îl văzu intrând pe Fulvian, care în starea lui de erecţie arăta mai

curând caraghios decât ameninţător. La semnul său, cele două femei îşi ridicară fustele şi săriră pe el.

— Mai mult nu vreau să văd!

Cuvintele spuse cu voce tare îl speriară pe şobolan, dar, înainte ca acesta să apuce să fugă, Gisela îl mângâie pe blăniţă.

— Nu m-am răstit la tine, micuţule, îl linişti ea pe animal.

Şobolanul întoarse capul într-o parte şi o privi cu ochişorii lui mici ca şi cum ar fi vrut să se asigure că femeia nu intenţionase să îi facă un rău.

— După cum vezi, privirea mea umblă prin tot burgul.

Hetta radia de mândrie.

— Este o minune! Cum ai reuşit? S-ar putea crede că animăluţul este deştept ca un om!

— Există oameni mai proşti ca un şobolan. În ce îl priveşte pe Ducele meu, eu dispun aici de atât de mult timp şi nu am nimic cu ce să mi-l umplu. De fapt, mi-a fost milă de el când alţi şobolani au tăbărât asupra lui şi l-ar fi omorât cu siguranţă dacă nu i-aş fi alungat. Am dat cu pantofii în ei. Ducele s-a refugiat la mine, iar eu i-am îngrijit rănile cum am putut, l-am pus pe picioare cu resturile din terciul care ni se dă aici drept masă. Ai să vezi şi tu. Are un gust groaznic. În ce îl priveşte pe Duce, am observat curând că prin el pot vedea imagini care reprezintă adevărul, judecând după lăudăroşenia lui Fulvian. Am sperat un timp ca, ajutată de micul meu prieten, să găsesc o cale de a ne elibera pe mine şi pe Kezia. Dar pentru aşa ceva puterile şi aptitudinile Ducelui sunt insuficiente. Însă el m-a ajutat să rămân eu însămi şi să îmi dau seama ce indivizi dezgustători sunt în realitate Cajetan şi ajutorul lui. Dacă m-aş da lor, ar fi ca şi cum aş face-o cu un animal.

Hetta se cutremură la această imagine şi sila ei se transmise şi Giselei, care mai nutrea totuşi speranţe.

Acestea erau legate de unda magică, subţire dintre Hetta şi şobolan, care atârna în faţa ochiului interior al Giselei ca un fir strălucitor de mătase. Mai ştia că exista cineva, care făcea în acelaşi fel parte din ea. Asemănător legăturii dintre Hetta şi Duce, sesiza un fir mult mai strălucitor, ce pleca de la ea şi se pierdea în depărtare. Era sigură că cineva va urma acest fir şi o va ajuta să îl înşele pe mag şi să scape de el. Preţ de o clipă, îşi dori ca acela să fie atât de puternic, încât să îl poată distruge pe Cajetan, dar pe urmă oftă. În propria lui casă, Cajetan era extrem de puternic, mai ales pentru că demonul iadului Fulvian îl sprijinea şi probabil că îl şi proteja.

5.

În timp ce se afla în burgul Loipfing, Gaudentius se întreba ce îl determinase de fapt pe cavalerul Heiner să îi invite pe el şi pe Anna. Nu apărură nici vecinii anunţaţi şi nu exista nici vreo problemă importantă de discutat. Gazda lor vorbea încontinuu, dar spunea doar banalităţi şi se dădea mare cu influenţa lui la curtea bavareză. Pleoapele lui Gaudentius se îngreunau de plictiseală şi o văzu şi pe mătuşa lui ducând pe ascuns mâna la gură, ca să îşi mascheze căscatul. Comparativ cu pălăvrăgeala lui Heiner, chiar şi poveştile vânătoreşti ale cavalerului Eckehard erau pasionante. Gaudentius se gândi cât de des, în timpul lungilor descrieri, fusese pe punctul de a-l strânge de gât pe prietenul său, dar acum ar fi fost bucuros să se fi aflat fie la Trelling, fie să îl salute ca gazdă la Riebelsborn. La Loipfing se simţea ca un sarazin păgân la sfânta liturghie.

La un moment dat, Gaudentius se sătură şi întrerupse elanul verbal al gazdei.

— Dar unde sunt vecinii de care ne-aţi vorbit?

Cavalerul Heiner tresări speriat şi apucă pocalul cu vin de parcă s-ar fi ţinut de el. Bău încet, pentru a câştiga timp, şi apoi ridică din umeri.

— De unde să ştiu eu de ce nu vin ei?

Era o minciună. Gaudentius nu se îndoia, de parcă i-ar fi şoptit la ureche un înger al Domnului.

— Pe Dumnezeu, mă întreb de ce am venit. Mai ales că astăzi nici nu mă simt prea bine.

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Gaudentius simţi nişte ciupituri în membre, iar braţele îi deveniră atât de lipsite de putere, încât nu mai putu nici să ridice pocalul cu vin de pe masă.

— Chiar că nu arăţi bine, nepoate.

Vocea Annei era îngrijorată. În ultimele săptămâni Gaudentius se simţise din ce în ce mai bine, reducând, după aprecierea lui, numărul anilor dintre vârsta lui reală şi cea datorată blestemului lui Cajetan la o diferenţă de vreo douăzeci de ani. Dar acum părea din nou un moşneag cu un picior în groapă.

— Ar trebui să ne întoarcem acasă, ca Ludwig să aibă grijă de tine!

Anna se ridică şi vru să îl ajute pe Gaudentius, dar cavalerul Heiner o împinse înapoi în scaun.

— Aţi putea să rămâneţi la masă!

La aceste vorbe, Gaudentius duse mâna la gură şi păli.

— Dinţii pe care îi redobândisem au dispărut. În plus, mă simt de parcă tocmai mi-a sunat ceasul.

— Dar cine spune aşa ceva?

Cavalerul Heiner părea mai curând mulţumit decât îngrijorat, în ciuda celor spuse.

Frau Anna îi aruncă o privire supărată şi se ridică din nou.

— Regret, dar vom pleca acum, Herr Heiner.

Fără să mai onoreze gazda cu o privire, ea îl strigă pe Ludwig, credinciosul slujitor al nepotului ei. Când acesta apăru, tresări la vederea stăpânului său şi îşi făcu semnul crucii.

— Sfântă Maria, maică a Domnului, ce s-a întâmplat cu dumneavoastră, Herr Matthias?

— Nu ştiu, răspunse Gaudentius cu voce tremurândă.

— Îl ducem pe nepotul meu acasă. Acolo se va ocupa Gisela de el. În prezenţa ei s-a simţit totdeauna mai bine.

Anna îşi sprijini nepotul şi, în timp ce Ludwig îl ţinea din cealaltă parte, îl ridicară în picioare. Pentru că Gaudentius nu mai avea putere nici să meargă singur, trebuiră să îl ducă ei în curte şi să îl aşeze în caleaşcă.

Cavalerul Heiner nu se mai opuse, ci rămase în clădire, urmărind de la fereastră plecarea oaspeţilor. Pe buzele lui se ivi un surâs diabolic. După cum stăteau lucrurile, Fortunatus îşi dusese cu bine la capăt sarcina: vrăjitoarea care îl reîntinerise pe vecinul lui cu puterile ei neobişnuite era deja prizoniera cardinalului Callani. Inspiră adânc, căci secretarul înaltului prelat îi promisese să îl recomande la înalte personalităţi ca fidel slujitor al credinţei şi se şi vedea promovat într-o situaţie superioară celei de membru de rang inferior în suita principelui Bavariei. În plus, această faptă pe placul Domnului însemna şi prima treaptă în ascensiunea nepotului lui. Dacă, Fortunatus va fi promovat conform promisiunilor, în slujba cardinalului, în curând îl va putea folosi spre binele familiei lui.

În privirea cavalerului Heiner nu era nici urmă de compătimire când Gaudentius fu cuprins de o criză de tuse şi horcăitul lui ajunse până la urechile sale.

— Crapă odată! îi ură el şi, după cum stăteau lucrurile, evenimentul părea că se va produce curând.

Gaudentius nu bănuia atitudinea duşmănoasă a gazdei şi se simţea şi prea rău pentru a fi interesat de dorinţele şi de planurile cavalerului Heiner. Tremură pe tot parcursul călătoriei şi mătuşa lui trebui să îl sprijine, ca să nu alunece de pe locul său. Ludwig, aflat sus pe capră, oscila între a goni spre casă, pentru ca stăpânul lui să îşi poată lua medicamentele, şi prudenţa necesară pentru ca magistrul să nu îşi rupă oasele ca urmare a zgâlţâielilor provocate de drum.

Toţi trei se simţiră uşuraţi când în faţa lor apăru castelul Riebelsborn. Mai aveau de traversat ultimul sat ce aparţinea cavalerului Heiner. Acolo oamenii ieşiseră în drum, se holbau la trăsură şi ameninţau cu pumnii.

— Dispari, vrăjitoareo! strigă un băieţandru şi ridică o piatră, pe care o aruncă în trăsură.

Alţi tineri, dar şi copii şi câteva femei îi urmară exemplul şi asupra trăsurii se abătu o grindină de pietre şi bucăţi de pământ. Frau Anna şi Gaudentius, fiind în interior, erau oarecum apăraţi de lovituri, dar Ludwig era protejat doar de i pelerină şi de şapca din lână. Pietrele mari aruncate de bărbaţi îl loveau dureros şi, când o cremene ascuţită îi făcu fruntea să J sângereze, se ridică mânios.

— Vagabonzilor! Lovi-v-ar furtuna!

Ridică biciul şi îl lovi peste urechi pe cel mai apropiat, 1 care urlă. Dar pietrele ajungeau mai departe decât biciul din mâna lui Ludwig şi sătenii îl luară pe acesta ca ţintă, Sărmanului om nu îi rămase în cele din urmă nimic de făcut decât să lovească armăsarii şi să treacă într-un galop nebun. Satul şi locuitorii lui rămaseră în urmă, dar când ajunseră, după puţin timp, în satul aparţinând de Riebelsborn, feţele oamenilor nu arătau mai prietenoase. Doar că aceştia nu aruncau cu pietre, ci doar mârâiau surd.

Niciodată până atunci Frau Anna nu întâlnise o asemenea ură la supuşii lor şi îşi făcu înspăimântată semnul crucii.

— Cu siguranţă că este un nou blestem al lui Cajetan, striga ea, în timp ce îşi cuprinse în braţe nepotul pentru a-l proteja.

— Aşa trebuie să fie, deşi eu nu am remarcat aşa ceva.

Vocea lui Gaudentius abia se desluşea. Pe faţă avea parcă o mască inexpresivă şi în priviri o teamă care nu se datora numai perspectivei morţii ivite la orizont.

Frau Anna se bucură când trăsura intră în curtea castelului Riebelsborn. Totuşi, când Ludwig opri caii, nu se grăbi spre ea niciun servitor, cu toate că doi sau trei stăteau într-un colţ şi discutau aprins.

— Hei, nu vreţi să vă ocupaţi de cai? se răsti Ludwig la ei.

— Fă-o singur! ripostă unul dintre oameni şi plecă demonstrativ în altă direcţie.

Camarazii lui îl urmară, deşi arătau ca nişte băieţaşi fricoşi, care se temeau de nuiaua profesorului.

Ludwig trebui să coboare de pe capră, vorbindu-le liniştitor cailor, care tropoteau pe loc nervoşi. Frau Anna trebui mai mult să îl tragă decât să îl sprijine pe Gaudentius să coboare din trăsură şi să îl ducă până la scări. Dar aici nu mai făcu faţă fără ajutoare. Mătuşa lui Gaudentius îl strigă pe străjer şi, când acesta nu veni, strigă câteva slujnice în care avusese încredere până atunci. Dar nu apăru nici măcar propria ei slujnică. În schimb, apăru Gundi, care arăta atât de înspăimântată încât Anna se temu de ce era mai rău.

— Ce s-a întâmplat? A apărut acest Cajetan blestemat de Dumnezeu şi de toţi sfinţii, de nimeni nu îşi mai îndeplineşte îndatoririle?

Gundi clătină din cap.

— Frau Gisela a dispărut fără urmă. Am ajutat-o să se pregătească pentru liturghie, dar nu s-a mai întors din capelă.

Frau Anna era dezorientată.

— Doar nu o fi rămas acolo până acum. Nu ai întrebat dacă a văzut-o cineva?

— Majoritatea slugilor au fugit din castel şi cei puţini pe care i-am mai întâlnit afirmă că nu au văzut-o. A plecat şi preotul!

— Fortunatus? Frau Anna clătină iritată capul. Nu se aşteptase la o astfel de veste. I se adresă nepotului: E cu siguranţă mâna lui Cajetan. O căută apoi din priviri din

nou pe Gundi: Dar cu magistrul Alban ce este? Să nu îmi spui că a dispărut şi el.

— La magistru nu m-am gândit. Aşteptaţi, mă duc să văd dacă Frau Gisela nu este la el.

— Stai! mai întâi ajută-mă să îl duc pe nepotu-meu în camera lui.

Apelul Annei veni prea târziu, pentru că Gundi se şi întorsese şi dispăruse. Din fericire, Ludwig legase caii de unul din inelele fixate în peretele grajdului şi se grăbi să revină ca să o ajute. Împreună reuşiră să îl ducă pe Gaudentius în odaia lui. Din experienţă, servitorul ştia de ce medicamente avea nevoie stăpânul lui în astfel de situaţii şi reuşi să îi mai calmeze bătăile nebune ale inimii şi chiar să îl adoarmă.

Nici nu apucă bine Gaudentius să închidă ochii, că uşa zbură în lături şi înăuntru năvăli Alban. Atât Anna, cât şi Ludwig trăiseră momentele în care acesta arătase cel mai rău. Dar amândoi se îngroziră acum de ce văzură: Alban nu mai avea nimic uman în el. Crescuse în înălţime şi umerii lui erau atât de laţi că îl împiedicau să treacă de uşile cu adevărat masive. Avea un chip animalic, iar când deschise gura dinţii de două ori mai mari decât ai unui urs matur sclipiră în ea. Tot corpul îi era acoperit cu blană sârmoasă şi pe şolduri îi mai atârnau nişte resturi de îmbrăcăminte sfâşiate.

— Ce este cu Gisela?

Vocea ieşită din monstruosul bot suna ciudat de clar.

Frau Anna ridică braţele într-un gest ce exprima neputinţa.

— Nu ştim mai mult decât tine. Gundi spunea că a dispărut, la fel ca nepotul cavalerului Heiner.

— A dispărut?

Alban părea atât de speriat încât Anna se simţi obligată să îl liniştească:

— Va apărea cu siguranţă curând. Poate că a făcut doar o plimbare.

— Eu nu cred, interveni Gundi, pentru că s-au petrecut lucruri ciudate. Astfel, la uşa lui Herr Alban, zăvoarele erau blocate pe dinafară. Şi acest straniu preot nu a scăpat-o astăzi din ochi pe Gisela şi permanent mormăia ceva. Din păcate, nu am înţeles niciun cuvânt din ce spunea, dar bucătăreasa îl asculta şi dădea de zor din cap afirmativ.

— Bucătăreasa? Atunci te rog să o aduci acum!

Frau Anna o împinse spre uşă pe Gundi. Apoi ea observă că Gaudentius se trezise, puse din nou medicamentul într-un pahar şi i-l duse la gură nepotului.

În timp ce Gundi ieşea în fugă, Alban îşi arătă dinţii răcnind:

— Blestemul a devenit mai puternic. Aş zice că eu şi Gaudentius arătăm de parcă nici nu ar fi avut loc vreo îmbunătăţire a stării noastre.

— Nu ai putea să îi zici nepotului meu Matthias, cum ar trebui să îi spună fiecare creştin normal? Aiureala cu „magistrul” şi „magul Gaudentius” ne-a adus tuturor numai nenorociri.

Nici Anna nu ştia de ce i-o retezase astfel lui Alban. Dar era cu nervii la pământ şi tresărea la fiecare sunet care pătrundea din exterior în cameră.

După puţin timp, Gundi reveni.

— Nu am putut-o găsi niciunde pe bucătăreasă. Şi dintre celelalte slugi mai sunt aici doar puţine şi arată de parcă se pregătesc şi ele să o şteargă.

— A văzut-o cineva dintre ele pe Gisela? întrebă Alban scurt.

Gundi dădu negativ din cap.

— Nu, i-am întrebat pe toţi cei pe care i-am putut găsi. Nici pe preot nu l-a mai văzut nimeni de la liturghie. Cei cu care am vorbit afirmă că Fortunatus a încercat să izgonească spiritul rău din stăpâna mea şi că de aceea ar fi fost tras de ea în iad. Din cauza asta nu mai vrea nimeni să rămână în castel. Cei care nu au plecat până acum nu ştiu

încă încotro să apuce.

— Sau aşteaptă să vadă ce pot să jefuiască.

Gaudentius se trezise din cauza larmei din cameră şi îşi aminti de câţiva tipi unşi cu toate alifiile, pe care îi văzuse prin curte fără niciun rost. Altă dată nu ar fi angajat astfel de indivizi, dar lipsa de oameni dornici să intre în slujba lui îl silise să facă şi asta.

— Dracul şi-a băgat coada aici!

Alban spuse aceste cuvinte şi se întoarse în aceeaşi clipă alarmat. Dar, în afară de el, de Anna, Gaudentius şi Gundi, nu se mai vedea nimeni. Privirea lui nu pătrundea în lumea în care exista Lavinia. Năluca se afla exact în faţa lui şi îşi agita disperată braţele. Asistase la răpirea Giselei, dar nu avea nicio posibilitate să le împărtăşească aceasta şi celorlalţi. Încercă să îl atingă pe Alban, dar corpul lui era pentru ea ca aerul şi nu întâmpină nicio rezistenţă. Astfel că pătrunse în el cu speranţa că va putea să provoace în capul lui măcar frânturi de gânduri, care să îl pună pe urma cea bună.

Se părea că Alban simţea ceva, căci ridică labele mormăind.

— Simt că cineva vrea să îmi spună ceva. Dar nu înţeleg.

— Gisela? Poate că este rănită şi are nevoie de ajutor.

Frau Anna îşi făcea deja speranţe. Alban îi făcu semn să tacă şi se cufundă în sine. Deşi deţinea doar o frântură din forţa magică dezvoltată în Gisela, reuşi să înţeleagă ceva din informaţia transmisă de Lavinia.

— Cred că preotul a ameţit-o pe Gisela cu narcotice şi a răpit-o. Dumnezeule, dacă îl prind pe individ, o să-şi dorească să nu se fi născut!

Gundi clătină mirată din cap.

— Dar Fortunatus a tot făcut pe sfântul atâta timp. Vedea peste tot lucrătura răului şi, în cele câteva săptămâni cât a stat aici, a întrebuinţat atâta apă sfinţită cât părintele Maternus din Nürnberg într-un an.

— Linişteşte-te! îi ceru Anna.

Alban ridică mâna cerând tăcere.

— Aşa este! Cred că ştiu tot ce trebuie să ştiu. Cajetan a reuşit cumva să îl aiurească pe smintitul cel tânăr şi să îi întărească prejudecăţile avute faţă de noi. Cred că şi bucătăreasa este amestecată aici, ea trebuie să fi ajutat la dispariţia Keziei. Ceva îmi spune că fata nu a plecat de bunăvoie. A fost, ca şi Gisela, răpită şi este pierdută fără scăpare. Dar eu voi face totul ca Gisela să nu ajungă victimă a acestui demon blestemat!

Gaudentius îl privea pe fostul lui discipol de parcă acesta tocmai îi prezentase una dintre minunile acestei lumi, despre care se crezuse că era pierdută.

— Dar de unde ai aflat toate astea brusc?

— Ştiu chiar mai mult: necunoscutele puteri ale Giselei au fost cele care te-au făcut să reîntinereşti, iar mie mi-au înlăturat aspectul respingător. Dumnezeule, ar fi trebuit să îi dezvoltăm acest talent, nu să îi facem capul pătrat cu bombănelile acelea lipsite de sens în limba latină!

— Nu spune asta!

Gaudentius se simţi atins în calităţile lui de magistru şi mag.

Dar Alban nu îl băgă în seamă.

— Şi, pentru că ştiu unde se află castelul lui Cajetan, am să o găsesc pe Gisela. Uraţi-mi noroc!

— Îi voi spune lui Ludwig să pună din nou caii la trăsură.

Frau Anna vru să părăsească odaia, dar Alban o opri.

— Nu cred că îmi va sta bine în trăsură. Pe lângă asta, caii s-ar speria la vederea mea.

— Nu poţi umbla ziua în amiaza mare prin ţară cu înfăţişarea pe care o ai!

Frau Anna dădu din cap dezaprobator, dar Alban nu mai asculta de niciun argument. Fără a mai spune un cuvânt, le întoarse spatele tuturor şi ieşi cu greutate pe

uşă.

— Credeţi că Herr Alban ar putea-o salva pe Frau Gisela? întrebă Gundi cu un glas copilăresc.

— Dacă poate cineva să o facă, atunci el este acela.

Dar Gaudentius nu părea prea convins. În afară de toate acestea, întâmpinară noi dificultăţi în sala cea mare. După ce Alban ieşi pe poartă ca o vijelie, slugile rămase încă în burg folosiră ocazia pentru a se pricopsi pe seama averii stăpânilor.

Anna, Gaudentius şi Gundi auzeau cum se răsturnau mobile, cum se spărgeau lăzi şi se priveau cu teamă. Stăpânul îşi reveni primul.

— Veniţi cu mine, trebuie să mă ajutaţi să ajung în camera de studiu. Acolo am mijlocul prin care putem să ţinem slugile în frâu. Aici ne şi omoară.

Anna şi Gundi îşi făcură semn şi îl apucară pe Gaudentius de sub braţe. Deşi acesta se simţea mai bătrân şi mai lipsit de puteri ca niciodată, mânia îi dădu forţe neaşteptate. El tratase şi plătise totdeauna bine servitorii şi iată-l acum nu numai trădat şi părăsit, dar şi ameninţat. Îşi îndemnă mătuşa şi pe Gundi să se grăbească şi îşi blestemă slăbiciunea trupului, care îl obliga să apeleze la ajutorul celor două femei.

Ajunseseră în capătul de sus al scărilor, când jefuitorii îi observară. Cu un urlet, unul dintre ei arătă în sus şi făcu gestul decapitării.

— Cât am aşteptat ziua asta! strigă acesta şi urcă în fugă scările.

Fu urmat cu urlete de alte slugi.

— Pe cele două femei să le laşi în pace! strigă unul dintre ei. Sunt ale mele! Gundi este frumuşică şi totdeauna mi-am dorit să aud o nobilă icnind sub mine!

Anna îşi dădu seama îngrozită că, odată cu dispariţia Giselei şi cu evidenta îmbătrânire a nepotului ei, dispăruse şi teama oamenilor faţă de capacităţile lui magice. Se şi vedea pe sine şi pe tânăra servitoare înşfăcate şi necinstite

de către brutele acelea.

Dar Gaudentius nu prea avea chef să se lase ucis de propriii servitori.

— Drept înainte, în camera de studiu! le porunci el ajutoarelor sale şi se strădui, şchiopătând, să le uşureze sarcina.

Reuşiră să ajungă în încăpere exact înainte? urmăritorilor, dar nu mai apucară să zăvorască uşa. Indivizii împinseră uşa şi pătrunseră înăuntru rânjind prosteşte. Erau în total patru bărbaţi, care acum îşi satisfăceau pornirea de a-l batjocori pe stăpânul de care luni de zile se temuseră ca de ciumă.

Hei, slujitor al diavolului, acum te vom trimite stăpânului tău, Satan!

Unul dintre cei patru se duse la etajeră şi apucă un teanc de pergamente scrise aflate pe ea.

— Scamator jalnic! Acum o să îţi vâr pe gât almanahurile şi cărţile tale de vrăjitorie, ca să îţi ia răsuflarea!

Ceilalţi îl ameninţau pe Gaudentius cu toate chinurile posibile prin care voiau să îl omoare. Privirile lor alunecau mereu către Gundi şi Anna, care se refugiaseră într-un colţ al încăperii, strângându-se în braţe.

— Ne vom ocupa şi de voi două! zise, rânjind, unul dintre nemernici şi trase de şnurul cu care îşi lega prohabul pantalonilor. Îşi mişca obscen bazinul înainte şi înapoi. Cu care dintre voi două să încep? Cu micuţa cea drăguţă ori cu cea mai în vârstă? Te ţii bine, cucoană Anna, este de înţeles că un bărbat ca Eckehard abia aştepta să se culce cu tine. Trebuia să te căsătoreşti cu el cât mai aveai timp. Acum este prea târziu!

În ideea că tovarăşii lui se vor descurca cu Gaudentius, se îndreptă către Anna. Aceasta îi dădu drumul lui Gundi şi apucă fără să se gândească un crucifix de aur, ce îi era la îndemână.

— Nu cumva să crezi că mă poţi avea fără luptă,

neisprăvitule!

Gundi îşi aruncă şi ea privirea după un obiect cu care să se poată apăra. Îi fusese de ajuns să îi facă pe voie fratelui Giselei. Pe figurile celor patru nemernici se citea că ceea ce intenţionau cu ea şi cu Anna era şi mai groaznic.

Când observară încercările disperate ale femeilor, slugile izbucniră în râs. Dar, ca să nu fie singur în faţa celor două, conducătorul lor mai chemă un ajutor.

— Micuţa este a ta dacă mă ajuţi să o dezarmez pe damă!

Bărbatul scoase de la cingătoare un cuţit.

— Poţi să te foloseşti de o femeie şi dacă este rănită.

Vru să se apropie de Anna, care îl lovi cu crucifixul peste braţ şi acesta scăpă cuţitul din mână.

— Târâtură blestemată, mi-ai rupt mâna!

Faţa i se schimonosi de durere şi înjură în acelaşi timp, pentru că ceilalţi râdeau de el.

— Vrei să faci pe eroul, dar nu eşti în stare să te descurci cu o femeie, îl ironiză conducătorul lor.

— Atunci încearcă singur, smintitule! Bărbatul îşi pipăi cu stânga degetele mâinii drepte, dintre care trei erau îndoite nenatural, şi suspină de durere. Adăugă: Pentru asta, după ce o voi avea, am să o omor.

— În situaţia asta vei beneficia ultimul de ea, pentru că vrem cu toţii să ne bucurăm de puţină plăcere.

Unul dintre camarazi îl dădu deoparte şi se îndreptă hotărât către Anna.

În aceste momente, niciunul dintre indivizi – nici măcar al patrulea, care rămăsese în continuare în spate – nu se sinchisea de Gaudentius, care se sprijinea de marginea etajerei, lângă perete, şi arăta de parcă era gata să îşi dea duhul. Buzele îi murmurau încet formule magice şi simţi cum bagheta, pe care o apucase pe ascuns, începu să vibreze între degetele sale. Era cea mai slabă dintre baghetele sale, dar o confecţionase el însuşi dintr-o

rădăcină de alun şi o încrustase cu semne magice. O ridică şi o îndreptă spre ticăloşi.

— Focul meu să vă ardă!

În tensiunea în care se afla, pronunţă cuvintele în limba germană, nu în latină. Totuşi, vârful beţişorului se lumină şi împrăştie scântei. În prima clipă, ticăloşii se speriară teribil, dar când scânteile se stinseră cu zgomot, fără a produce nicio pagubă, izbucniră în râs.

— Cred, Herr Matthias, că nu sunteţi marele magician drept care vă daţi, îl ironiză şeful mişeilor şi întinse mâna ca să ia bagheta lui Gaudentius. Atunci Gundi apucă primul obiect ce îi stătu la îndemână şi îl zvârli în bărbat.

Era cartea grecească cumpărată de Gisela dintr-un capriciu în Eichstätt şi de care apoi uitase. Aceasta îl lovi pe omul cel încăpăţânat în ureche, făcându-l să sângereze. Bărbatul scoase un strigăt de furie şi apoi o privi cu ochi reci pe fată.

— Pentru asta vei plăti, bestie! După ce vom termina cu tine, îţi vei dori să nu te fi născut! Şi acum siluiţi-le pe cele două femei! Paiaţa asta poate să asiste în linişte. Oricum, nu ne mai poate împiedica.

Gaudentius păli în faţa jignirii aduse şi mai ridică o dată bagheta. De această dată, rosti cuvintele corect şi se auzi o bubuitură de parcă cineva trăsese în încăpere cu tunul. O flacără se îndreptă către căpetenie, îl cuprinse şi îl pârjoli adânc în carne, prin haine şi piele. Omul se aruncă urlând la podea şi se rostogolea ca să stingă flacăra, dar în zadar.

— Ajutaţi-mă, ard! îşi imploră el camarazii.

Dar niciunul nu cuteză să se apropie. Când Gaudentius îşi îndreptă bagheta spre următorul, acesta se retrase către uşă. Focul fu mai potolit decât cel precedent, dar fii suficient de puternic pentru a-l face pe acesta să ţipe de durere. Fără să mai arunce nicio privire în urmă, o luă la fugă pe uşa deschisă, urmat de camarazii lui. În

cameră rămase urlând doar individul care fusese lovit primul.

Frau Anna se lipise de perete, cu mâinile pe faţă, pentru a nu mai vedea suferinţele mişelului.

— Nu poţi să faci ceva? întrebă ea îngrozită.

Gaudentius sufla greu, de parcă tocmai urcase în fugă toată scara castelului şi se prăbuşi pe scaunul pe care şedea de obicei Gisela în timpul pregătirilor.

— Sunt terminat! suspină el.

— A fost într-adevăr un număr de mare magie şi ne-aţi salvat! Bărbatul va muri, dar este de mirare că nu s-a aprins altceva nimic în această cameră. Nici măcar cartea asta.

Gundi se apleacă pentru a ridica obiectul pe care îl aruncase şi îşi dădu seama că volumul suferise totuşi, dar mai mult din cauza căderii pe podea decât din cauza focului. Legătura din piele crăpase, lăsând să se vadă un papirus împăturit, care fusese ascuns în interiorul ei.

Mânat de un sentiment ciudat, Gaudentius luă papirusul şi se uită la el.

— Nu îl pot citi. Nu am mai văzut asemenea semne, strigă el mirat. Dar când despături complet papirusul, încruntarea lui spori: Doamne, textul este şi în greacă şi este vorba despre duşmanul nostru. Trebuie să îl descifrez!

— Dar nu acum şi aici! mai întâi eliberează-l pe individul acesta de chinuri şi scoate-l de aici.

Frau Anna era pe punctul de a deveni isterică. Dar nu mai era necesară intervenţia lui Gaudentius. Omul amuţi şi focul magic îl mistui în continuare, până când nu mai rămase din el decât o grămăjoară de cenuşă. Apoi flama se stinse cu un bubuit puternic.

Mai durară câteva clipe până când cei trei putură să audă din nou. Frau Anna lucea o cruce după alta şi buzele îi rosteau o rugăciune mută. Gundi privea locul în care murise individul care voise să le facă ceva îngrozitor şi mulţumi Domnului că le salvase pe ea şi pe Anna de mişel.

Gaudentius nu mai avea ochi pentru nimic altceva decât pentru papirus şi, în timp ce îl citea, pe buzele lui apăreau vorbe de care nu era nici el conştient.

— Alban avea dreptate! Gisela este o fiinţă minunată! Nici unui alt om în viaţă nu i-ar fi venit ideea că această carte ar conţine ceva important. Ea a simţit totuşi şi, în loc de a studia mai îndeaproape manuscrisul, eu am râs de achiziţia ei.

Gundi îl privi surprinsă.

— Cum adică, stăpâne?

— Acest papirus conţine soluţia salvării noastre. Dacă acţionăm rapid şi inteligent, nu numai că vom rupe vraja lui Cajetan, dar vom putea chiar să îl distrugem pe acest vrăjitor aflat în slujba diavolului.

— Tu mai poţi face ceva, cu toate că Gisela a fost răpită şi Alban a plecat după ea? întrebă îngrijorată mătuşa lui.

Faţa lui Gaudentius deveni atât de cenuşie de parcă îi şi suna ceasul.

— Pe Dumnezeu şi pe toţi sfinţii, am uitat complet! Aici scrie că ar trebui să existe şase persoane care posedă darul! Numai la un loc se pot opune vrăjii duşmanului nostru!

— Atunci nu ne rămâne decât să ne rugăm. Chiar dacă Alban o poate elibera pe Gisela, voi trei sunteţi totuşi prea puţini!

Era clar că Anna nu mai credea într-un succes.

Gaudentius vru să o dojenească, dar renunţă, pentru că se simţea atât de neajutorat şi de nesigur cum nu mai fusese niciodată. Până acum crezuse tot timpul că soarta se afla în propriile mâini. Dar uşurinţa cu care Cajetan reuşise să îl tragă pe sfoară îl înspăimânta. Îi blestemă pe Fortunatus şi pe Heiner von Loipfing şi în gând enumeră duzini de vrăji cu care ei ar putea fi pedepsiţi pentru trădarea lor. Dar râse de sine însuşi când fantezia lui depăşi orice limită. Tocmai reuşise să-l omoare pe unul

dintre cei patru care îi atacaseră pe el şi pe cele două femei. Dacă ceilalţi trei nu ar fi fugit, puterea lui nu ar fi fost de ajuns să le asigure apărarea. Pentru pedepsirea eficientă a cavalerului Heiner şi a tânărului preot, nu ştiinţa îi lipsea, ci puterea.

5.

Alban trebui să recunoască până la urmă că nu era recomandabil să umble cu înfăţişarea lui prin lume ziua în amiaza mare. Când trecu prin satul burgului, oamenii o rupseră la fugă din faţa lui ţipând şi, cu fiecare cătun, panica era tot mai mare. Văzu fugind femei şi copii, deseori chiar şi bărbaţi, şi în urechi îi răsunau strigătele: „Monstrul!”, „Monstrul din Riebelsborn!”. Într-un sat, bărbaţii se strânseseră în grupuri şi ameninţau cu coase şi furci. Unul chiar aruncă o piatră în direcţia lui şi îl lovi în umăr. Alban se întorsese şi slobozise un urlet care fusese suficient ca vitejii ţărani să o ia la sănătoasa.

În timp ce se grăbea spre castelul lui Cajetan, faţa lui schimonosită de blestemul acestuia zvâcnea şi de mai multe ori strânse din dinţi atât de tare încât aceştia scrâşniră. Gândul lui era la Gisela, aflată în cel mai mare pericol, el singur fiind vinovat de toată nenorocirea ei.

— Nu ar fi trebuit să mă iau după Matthias şi să mă căsătoresc cu ea! striga el plin de mânie. Ea nu poate să facă nimic pentru cutezanţa noastră de a nădăjdui să dobândim o putere care o depăşeşte cu mult pe cea dată nouă, muritorilor!

Nu primi niciun răspuns la acuzaţiile pe care şi le aducea, pentru că oamenii o luau la fugă deja când îl zăreau în depărtare sau când îl auzeau croindu-şi drum prin desiş. O dată avu senzaţia că este urmărit de cineva. Se opri, se întoarse, dar văzu doar pomi, râul şi, dincolo de el, povârnişul înalt al malului, care se transforma mai apoi într-un lung lanţ de coline. Atunci băgă de seamă că urmărise fără să vrea cursul râului Altmühl, deşi ar fi putut

să scurteze drumul spre Cajetan trecând peste coline. Se gândi o clipă dacă nu ar trebui să se caţăre de-a dreptul prin regiunea fără drumuri, dar o privire asupra versanţilor deosebiţi de abrupţi şi înţesaţi de desişuri îl făcu să renunţe la idee.

Alergând mai departe, după scurt timp dădu cu ochii de un burg cunoscut ca reşedinţă a uneia dintre multele familii colonizate între oraşele imperiale france şi principatul Bavaria. La jumătatea drumului către poartă, zări un bărbat urcând cu paşi grei, care sub pelerina ce fâlfâia purta sutană. Acest articol de îmbrăcăminte şi mersul ţanţoş îi amintiră soţului Giselei de Fortunatus. Fără să se mai gândească, îşi strigă mânia şi alergă de două ori mai repede, pentru a-l ajunge din urmă pe preot înaintea porţii burgului.

Fortunatus se grăbea să ajungă la burgul unui vecin şi prieten pentru a înnopta acolo, înainte ca a doua zi să purceadă la drum spre hanul, unde, conform cuvintelor unchiului său, l-ar fi putut întâlni pe secretarul cardinalului Callani. Când auzi urletul ca de urs al lui Alban, nu se întoarse, ci îşi suflecă sutana şi o luă la fugă ca să scape cu viaţă. În această regiune exista doar un singur gâtlej care putea să scoată astfel de sunete şi acela era al monstrului de la Riebelsborn.

Fortunatus îl descoperi pe urmăritorul lui la o cotitură a drumului şi cu groază stabili cât de mult se apropiase acesta de el. În acel moment regretă că înapoiase calul slujitorului şi că plecase mai departe pe jos. Disperat, încercă să scurteze drumul, dar îşi dădu seama curând că nu va putea ajunge la timp la poarta burgului.

Dar străjerul îl observase şi sunase alarma, acum printre creneluri adunându-se oameni înarmaţi care arătau agitaţi către el şi către urmăritorul lui.

— Ajutor! Pentru numele Sfintei Fecioare, ajutaţi-mă! Monstrul de la Riebelsborn este pe urmele mele şi vrea să mă mănânce!

Pentru a sublinia importanţa cuvintelor şi a statutului lui, Fortunatus aruncă pelerina şi le oferi oamenilor din burg priveliştea îmbrăcămintei sale preoţeşti.

Aceasta acţionă ca un semnal. Se auziră voci mânioase şi pe ziduri se adunară mai mulţi oameni înarmaţi. Printre ei se afla şi castelanul, care strigă un ordin. În clipa următoare, poarta se ridică şi mai mult de o duzină de lăncieri ieşiră şi îndreptară în faţă vârfurile lăncilor, ca acele unui arici. În acelaşi timp, castelanul îi făcu semn preotului să se grăbească.

Primele săgeţi trecură pe deasupra lui Fortunatus, în direcţia lui Alban. Cele mai multe nu îl nimeriră, iar cele care îl atinseră abia îi zgâriară uşor pielea groasă cu care îl fericise blestemul lui Cajetan.

Alban ştia că era periculos să se apropie mai mult de burg, dar voia să îl prindă pe Fortunatus, pentru a-l putea interoga. Deoarece preotul o drogase şi o răpise pe Gisela, ştia şi pe ce drum o apucaseră cu aceasta oamenii lui Cajetan. Având acest indiciu, Alban spera că va putea să ajungă din urmă grupul înainte de a ajunge la castelul marelui vrăjitor. Deşi inima îi bătea ca ciocanele unui şteamp, din care erau atât de multe pe valea râului Altmühl, Alban se încordă şi mai făcu câteva salturi. Fu atât de rapid, încât putu întinde braţul ca să îl prindă pe Fortunatus.

În graba lui nu observase că, aflat pe ziduri, cavalerul luase în mâini un obiect alungit, pe care îl îndreptase către el. Era vorba de o ţeavă de bronz fixată într-un pat de lemn, o flintă a cu fitilul aprins. Cavalerul sprijini arma de zid, ţinti cu grijă şi strânse arătătorul. Deasupra văii se auzi o bubuitură scurtă, multiplicată de dealurile înconjurătoare.

Alban simţi o lovitură puternică în umăr, care aproape că îl aruncă la pământ şi văzu sângele roşu-închis ţâşnind dintr-o gaură neagră. Totodată, simţi o durere ascuţită, care îl făcu să încetinească, deşi ar fi vrut să

înainteze.

Oamenii din burg îl văzură pe Alban sângerând şi jubilau. Strigătele lor triumfătoare îl determinară pe Fortunatus să privească înapoi. Micul avantaj pe care îl câştigase îl făcu să spere la salvare, mai ales că un scutier îi întinsese castelanului o a doua flintă.

Alban văzu cum ţeava se îndreptă spre el şi urlă de mânie. De săgeţile arcurilor nu se temea, iar arbaletele erau periculoase numai din apropiere, dar o a doua lovitură a acestei arme zgomotoase îl putea ucide. Se vedea nevoit să aleagă între a-l prinde pe Fortunatus şi apoi să moară sau să fugă ca un laş. Ura ce o nutrea faţă de Fortunatus îl îmboldea să nu îl lase pe capelanul trădător să scape, dar, dacă voia să o salveze pe Gisela, nu trebuia pur şi simplu să renunţe la viaţă. Cu faţa schimonosită de furie se opri, aruncă un blestem în urma preotului care reuşea să scape, îşi tăcu vânt şi se rostogoli pe pietrişul versantului. Mişcarea aceasta îl salvă, căci glonţul tras în acel moment de către cavaler răscoli inutil locul pe care Alban tocmai îl părăsise.

Cavalerul blestemă lovitura ratată, aruncă mânios flinta şi îl căută din privire pe Fortunatus, a cărui voce întreruptă de respiraţia sacadată răzbătea până la el:

— Slavă Domnului, Herr Luitpold! A fost într-adevăr salvare în ultima clipă.

Cavalerul îl privea pe preot ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Ah, dumneata erai. Sfinţia Ta! Atunci mă bucur de două ori că am putut să-l gonesc pe acel monstru diavolesc. L-am nimerit o dată, dar a doua lovitură l-a ratat.

— Cu siguranţă că a fost mâna diavolului. Se spune că nu îi părăseşte pe ai lui la nevoie, lucru care tocmai ni s-a confirmat. Ce păcat că v-a scăpat acest monstru! Mă tem că va produce încă mult rău.

Uşurarea provocată lui Fortunatus de salvarea lui fu

micşorată de ruşinea de a fi primit în burg ca fugar ce avea nevoie de ajutor. Desigur că nu era în avantajul faimei lui dacă i se reproşa că rugăciunile şi conjurările lui nu aveau forţa de a izgoni creaturile iadului.

Cavalerul Luitpold observă tulburarea de pe faţa lui Fortunatus şi presupuse că preotul îşi făcea griji în privinţa locuitorilor din împrejurimi.

— Încă nu ne-a scăpat această creatură a diavolului, prietene. O vom vâna şi o vom lichida, ţi-o promit.

Porunci scutierului să reîncarce ambele flinte şi i se adresă apoi castelanului său:

— Orice bărbat care poate purta o armă vine cu mine. În afară de asta, să se sune cornul de alarmă, pentru a alarma satele din apropiere. Toţi oamenii mei vor vâna monstrul care nu trebuie să plece viu de aici.

Privirea stăpânului castelului oglindea mai puţin grija faţă de propriii ţărani şi mai mult plăcerea vânătorii şi a doborârii unui vânat de care nimeni nu mai avusese parte în această regiune.

6.

La început, urmăritorii erau atât de departe în spatele lui Alban, încât el nici nu îi remarcă. Gândurile lui erau din nou îndreptate către Gisela, pe care trebuia să o elibereze din mâinile lui Cajetan imediat ce va da de vrăjitor. Abia când auzi din urmă sunetele cornului, reflectate din toate părţile, se opri şi privi atent împrejur. Într-un sat, care, după cum ştia, aparţinea tot burgului unde fusese rănit, bărbaţii îl întâmpinară cu coase, furci şi îmblăcie, aruncându-şi strigăte de încurajare.

Deoarece aceştia îi baraseră drumul direct, Alban intră în tufişuri, pentru a ocoli localitatea. Nu voia să se implice în nicio luptă, pentru a nu se alege şi cu alte răni, care l-ar fi slăbit şi l-ar fi împiedicat să o salveze pe Gisela. Deoarece trebuia să îşi croiască drum pe căi neumblate, nu putea înainta atât de rapid cum sperase, iar umărul

rănit îi zvâcnea dureros. Dacă nu voia să piardă periculos de mult sânge, va trebui să îşi lege rana. Dar pentru aşa ceva îi lipseau şi timpul, şi mijloacele. Ceva ce putea folosi la bandajat ar fi găsit doar într-un sat, dar ţăranii şi robii ce păzeau gospodăriile nu păreau pe punctul de a fugi de el zbierând. Desigur că le era tuturor superior ca forţă, dar prea mulţi câini răpun şi cel mai puternic urs.

Sunetele metalice îl avertizară chiar înainte de a ajunge la următorul povârniş al văii. Rămânând în umbra arborilor şi privind drumul, observă trei călăreţi însoţiţi de pedestraşi, unul dintre ei având în mâini o armă ca aceea care îl rănise adânc. Evident, bărbaţii dăduseră curs chemării cornului de alarmă din burgul cavalerului Luitpold şi erau gata să întâmpine cu plumb fierbinte şi cu spada pericolul semnalat.

Deoarece în acea direcţie nu putea să avanseze, Alban se retrase prudent şi încercă să îi ocolească pe departe pe călăreţi. Exact atunci auzi lătratul şi urletul câinilor şi pricepu că începuseră să-l vâneze din mai multe direcţii. Cu un blestem destinat în general urmăritorilor lui şi în special lui Cajetan, mări pasul, dar deja la următorul drum peste care trebui să treacă fu descoperit de un grup de ţărani. Pentru că nu putea să rişte să piardă timp căutând altă cale şi să dea peste urmăritorii mai bine înarmaţi, se repezi urlând sălbatic asupra bărbaţilor. După cum era de aşteptat, aceştia îşi aruncară înspăimântaţi armele şi o luară la sănătoasa. Câţiva dintre ei încercară totuşi să îl oprească şi trebui să treacă cu forţa de ei. Se alese cu două împunsături de furci, care nu însemnau însă mare lucru.

Nu fu ultima hărţuială de care avu parte Alban în acea zi, pentru că mereu dădea de grupuri de oameni înarmaţi. Şi nu scăpă de fiecare dată atât de uşor ca de grupurile formate doar din ţărani. În fruntea urmăritorilor se aflau de cele mai multe ori conducători călări, care le insuflau curaj oamenilor înarmaţi. Dacă la început Alban

încercase să cruţe vieţile oamenilor simpli, până la urmă trebui să se conducă după principiul: ori ceilalţi, ori eu. Dar se îndepărtă mult de drum şi ajunse nechibzuit ca un animal hăituit. Se agăţă disperat de gândul că o va putea totuşi ajunge pe Gisela, însă imaginea ei păli în interiorul lui, ca acoperită de lacrimi şi doliu.

Când începu să se clatine din cauza slăbiciunii şi deveni mai încet, asupra lui se repeziră câinii sloboziţi din lese. Braţele lui Alban se învârteau ca braţele unei mori de vânt sfâşiind câinii ca pe nişte cârpe putrede aruncate de vânt. Lăsând în urma lui câinii morţi, fu bucuros că niciunul dintre ei nu s-ar fi putut măsura cu Dagga, căci lupta cu o asemenea fiară i-ar fi lăsat urme adânci.

După ce scăpă de câini, Alban speră ca îl pierduseră şi poteraşii, dar brusc pădurea se deschise într-o zonă defrişată, în centrul acesteia se afla un sat şi între pădure şi clădiri se strânsese o mică armată, ca şi cum urmăritorii l-ar fi aşteptat acolo. Aceştia îl descoperiră în aceeaşi clipă în care şi ei fuseseră descoperiţi. Se auziră strigăte de bucurie şi călăreţii dădură pinteni cailor.

Alban îşi simţea slăbiciunea de două ori mai intens şi în sinea lui îşi făcu loc disperarea: va muri şi îi va dezamăgi amar nu numai pe Gisela, ci şi pe prietenul său Matthias von Riebelsborn. Amândoi vor trebui să plătească eşecul lui cu propria viaţă şi probabil şi cu damnarea sufletelor lor. În timp ce se învârtea neajutorat, în urma lui răsunau voci şi zăngănit de arme şi înţelese că nu mai avea scăpare. Respiră adânc, pentru a-şi linişti bătăile inimii, slobozi din gâtlej un urlet care acoperi sunetele tuturor cornurilor şi se năpusti ferm hotărât să îi facă pe inamici să plătească cât mai scump posibil moartea sa.

7.

— Acum bunul Georg Streller şi-a găsit beleaua rău de tot! Cajetan strălucea de satisfacţie când, cu o mişcare a mâinii, făcu să se stingă imaginile din oglinda fermecată

şi se întoarse către Fulvian: Această mică problemă s-a rezolvat. Nici nu ştiu de ce ai fost atât de nervos în ultimele săptămâni. Totul decurge cât se poate de bine!

Cajetan arătă către clepsidra care măsura viaţa lui Gaudentius, în a cărei parte superioară aproape că nu mai rămăsese nisip şi, ridicând supărat din umeri, alungă din minte gândul că într-o zi nisipul cursese şi invers. Acum, că o avea prizonieră pe tânăra vrăjitoare şi puterea ei nu mai putea fi de niciun folos duşmanului lui, totul reintrase pe făgaşul dorit. În aceste clipe, Alban era încolţit de urmăritori, iar Gaudentius mai avea de trăit doar câteva zile.

Fulvian ştia ce gândea stăpânul lui, dar nu comentă nimic. Părerea lui era că pericolul de a da greş era mai mare decât voia Cajetan să admită. Tânăra vrăjitoare ar putea cu uşurinţă să încline talerul cântarului de partea Riebelsbornului şi chiar să ameninţe existenţa lui Cajetan. Succesele lor se datorau unor indivizi ca Fortunatus şi unchiul acestuia şi, în continuare, trebuiau să se folosească de castelanii şi de ţăranii din împrejurimi, de ale căror gânduri şi sentimente puteau dispune în anumită măsură prin puterile lor magice. Spre deosebire de Cajetan, el îşi dădea seama că aceste tulburări puteau să atragă în zonă trimişi ai principilor şi ai clericilor importanţi din regiune, care să desfăşoare anchete temeinice.

— Va trebui să fim atenţi ca pe aici să nu îşi vâre nasul nimeni dintre cei înzestraţi pentru magie, care ar putea pricepe mai mult decât ceilalţi, îşi dădu el cu părerea.

Magul râse.

— Vom abate atenţia autorităţilor asupra castelului Riebelsborn. Pot să cerceteze acolo cât vor. Vei avea grijă ca burgul lui Gaudentius să devină centrul întregii tevaturi. Pentru asta, îl poţi folosi pe tânărul preot aflat acum în drum spre taverna contrabandiştilor, spre a-şi

cere răsplata. Du-te şi aşteaptă-l acolo. Tâmpitul acela ne va mai face servicii, ca de altfel şi unchiul lui şi toată şleahta de briganzi pe care i-a adunat în jurul lui. Cu ajutorul lor, vom înţepa şi cauteriza definitiv această bubuliţă, care pentru câteva săptămâni a cutezat să devină abces. Acum du-te şi să nu îţi treacă prin minte să mai treci înainte pe la Mine şi Lina!

Fulvian şuieră încet. În ultimul timp, nu se mai putuse dedica plăcerilor vieţii, deoarece Cajetan îl alerga ca pe un băiat de prăvălie, nelăsându-i nicio clipă de linişte. După acea noapte în care, sub întruchiparea de duh rău, îl ispitise pe nobilul spaniol Ramón de Mandares y Cornada, mai reuşise să îşi satisfacă poftele cu Mine şi cu Lina şi să le transmită sămânţa furată, dar nu putuse controla dacă rezultatul era pozitiv. Pentru aceasta ar fi trebuit să ajungă suficient de aproape de femei pentru a le mirosi şi a stabili astfel dacă rămăseseră grele. Şi va mai trece timp până când va putea face asta.

O altă lovitură, mai puternică, curmă cugetările homunculusului. Acesta îi aruncă vrăjitorului o privire plină de ură, dai ultimul nu-i dădea nicio atenţie servitorului său, ci privea pe fereastră zâmbind mulţumit, ca şi cum ar fi fost martor la evenimente ce se desfăşurau exact pe voia lui.

— De ce mai eşti aici? Ţi-am dat de îndeplinit o sarcină! se răsti el la Fulvian fără să se întoarcă.

— Mă grăbesc, stăpâne!

Fulvian scrâşni din dinţi şi îşi imagină răzbunarea faţă de bărbatul care îl privea ca pe creaţia lui artificială, pe care o putea maltrata cum voia.

8.

Cabana nu arăta ca locul în care ar fi fost aşteptat un cardinal cu mitră purpurie sau măcar secretarul acestuia. În prima clipă, Fortunatus fu dezamăgit şi chiar se temu că unchiul lui îl înşelase. Când descălecă de pe calul pe care

i-l dăduse gazda şi dădu unei slugi hăţurile, începu să îi fie teamă şi pentru viaţa lui, căci omul arăta mai curând a tâlhar la drumul mare decât a om cinstit. Era convins că nimerise în cuibul unei bande de jefuitori şi îşi adună toată stăpânirea de sine care îi mai rămăsese.

— Îl caut pe Eminenţa Sa ilustrul cardinal Callani sau pe secretarul dumnealui. Se află vreunul din cei doi domni în cârciuma asta?

— Dacă Sfinţia Voastră binevoieşte să mă urmeze.

O tinerică frumuşică apăru în uşă şi se înclină în faţa lui Fortunatus ca în faţa unei înalte personalităţi.

Când fu faţă în faţă cu fiica hangiului, preotul clipi buimăcit. Ea emana ceva necunoscut lui, dar care îl vrăji pe loc. O urmă ca fermecat şi păşi în han ca şi cum ar fi lăsat toate reţinerile şi temerile sale dincolo de prag. Nişte indivizi cu înfăţişări deplorabile stăteau la o masă, jucau zaruri şi beau vin din căni de lemn. Fata nu îi ceru lui Fortunatus să ia loc în cârciumă, ci îl conduse pe trepte în sus, până la o cameră surprinzător de mare şi prea bine mobilată pentru o simplă tavernă. La fereastră stătea un bărbat întors cu spatele la cel care intrase. Deoarece şi acesta purta sutană, Fortunatus crezu că are de-a face cu secretarul cardinalului, rămase în picioare lângă uşă şi tuşi uşor pentru a-l face atent asupra lui pe înaltul cleric.

Fulvian se întoarse încet şi îi expuse vizitatorului o faţă cu aspect tineresc. Acum era ceva mai înalt decât la întâlnirile cu cavalerul Heiner sau cu Ramón de Mandares y Cornada – pe de o parte din cauza supărării pe Cajetan, pe de altă parte pentru a-l impresiona pe Fortunatus.

— Ah, tu eşti nepotul iubitului Heiner von Loipfing. Apropie-te! Fulvian îi făcu semn să se apropie de el şi apoi se adresă fetei hangiului: Lasă-ne singuri. Te chem eu dacă am nevoie de tine.

Fata îşi aminti de desfătările pe care ciudatul secretar al cardinalului i le mai oferise şi se înfioră bucurându-se anticipat. Ceea ce îi smulse lui Fulvian un

rânjet mulţumit, pentru că mai avea nişte gânduri cu fata. Dar acum era nepotul cavalerului Heiner la rând.

Aşteptă până când fiica hangiului închise uşa în urma ei şi afişă un zâmbet binevoitor.

— Ne-ai ajutat foarte mult pe noi şi pe Sfânta Biserică, fiule. Fapta nu-ţi va fi uitată.

— Mulţumesc…

Fortunatus se opri pentru că nu ştia cum să i se adreseze lui Fulvian.

— Ajunge, Sfinţia Voastră, interveni acesta. Mă bucur că ai venit atât de repede. În mod cert, vei străluci în ierarhia sfintei curii.

— Sfânta curie? Asta înseamnă Roma!

Fortunatus mai că nu plesni de mândrie. Roma era centrul creştinătăţii şi a fi chemat acolo reprezenta pentru orice cleric onoarea supremă.

— Da, asta înseamnă Roma! Fulvian îi întinse mâna şi tânărul preot sărută piatra inelului său, ce sclipea într-o culoare purpuriu întunecată. Trebuie să mergi la Roma, fiule, şi acolo să acţionezi pentru cauza noastră.

Fulvian surâse blajin, de parcă tânărul ar fi fost propriul nepot preferat, dar în sinea lui se amestecau bucuria anticipată cu hohotele de râs diabolic. La Roma, în oraşul în care mişunau mai mulţi bastarzi ai cardinalilor, episcopilor şi preoţilor decât copii născuţi din căsătorii, curând se va deprava destul pentru a putea fi folosit ca armă în lupta pentru tronul papal. „Cine ştie, gândi homunculusul, poate că într-o zi am să pun tiara papală nu pe capul lui Cajetan, ci pe capul acestui mitocan”.

— În câteva zile vei pleca în Cetatea Eternă, fiule. Am să îţi dau o scrisoare care te va recomanda Sanctităţii Sale Papa Leon X.

La acest cap al Bisericii, cunoscut mai mult pentru plăcerea de a cheltui şi pentru desfrâul lui decât datorită cucerniciei dovedite, tânărul va învăţa repede ce era bine pentru el. Voia să îi ofere chiar aici o degustare din ceea ce

îl aştepta, ca să o apuce din capul locului pe calea cea bună.

În timp ce Fulvian luă o foaie de hârtie, o umplu cu scrisul lui delicat şi puse deasupra un sigiliu în ceară purpurie şi o chemă în gând pe fiica hangiului. Aceasta sosi exact în clipa în care îi înmâna tânărului preot scrisoarea de recomandare. Cu un gest scurt al mâinii, făcu ca interiorul odăii să fie separat de restul lumii, astfel ca nimeni să nu îi poată deranja, apoi îl privi pe Fortunatus şi îi zise:

— Curând vei dispune la Roma de o mare putere şi vei judeca păcătoşi şi eretici. Dar pentru a putea să apreciezi corect oamenii, trebuie să trăieşti pe propria piele unele chestiuni.

— Nu prea înţeleg, răspunse nedumerit tânărul cleric.

— Ceea ce este mai important vei învăţa imediat.

Fulvian îi făcu un semn fetei hangiului. Fără nicio reţinere, aceasta îşi scoase fusta şi bluza şi rămase goală în încăpere. La această privelişte, respiraţia tânărului se acceleră şi fu fericit că purta veşmintele preoţeşti, căci altfel secretarul ar fi observat necuviincioasa lui erecţie. Dar Fortunatus nu ştia că Fulvian îşi dădea seama de asta, ca şi cum ar fi stat gol în faţa secretarului.

Privirea tânărului preot se plimbă nesigură între fata dezbrăcată, care între timp, la porunca neauzită a homunculusului, luase poziţia corespunzătoare pe pat, şi aşa-zisul secretar al cardinalului. După care Fulvian îl îmboldi şi prin cuvinte:

— Ia femeia şi află pe propria piele ce înseamnă plăcerea trupească!

În vocea lui era destulă putere pentru a învinge voinţa lui Fortunatus. Acesta se îndreptă împleticindu-se către pat şi nici nu observă că o pală de vânt îi ridică sutana până la piept. Totodată i se desfăcu şnurul de la pantaloni, care-i căzură pe podea.

Fortunatus râse ironic când Fortunatus astfel dezbrăcat stătea în faţa lui şi avu grijă ca dorinţa tânărului să fie atât de puternică, încât acesta să nu se mai poată stăpâni şi să se arunce asupra fetei ca ieşit din minţi. Deoarece preotul nu avea nicio experienţă în materie de femei, se puse tare neîndemânatic pe treabă şi cu siguranţă că unei femei mai puţin pricepute decât fiica hangiului i-ar fi provocat mari dureri.

Fulvian asista frecându-şi mâinile şi rânji când simţi că fanteziile lui Fortunatus nu fuseseră complet satisfăcute. Dar tinerelul putea fi ajutat! Sutana i se preschimbă într-o negură fină şi el urcă în patul în care cei doi erau încă ocupaţi unul cu celălalt.

Fortunatus înlemni când mâinile fierbinţi ale secretarului cardinalului se aşezară pe spinarea lui şi când simţi trupul acestuia cum se mula tot mai aproape de al lui. Preţ de o clipă, vru să se apere, dar în momentul următor fu cuprins de o dorinţă de neînfrânat şi se dărui bărbatului de deasupra lui, în timp ce femeia de sub el era strivită în aşternut, şi totuşi îşi striga plăcerea atât de puternic, încât pereţii răsunau.

Vraja lui Fulvian nu permitea ca ceea ce se petrecea în încăpere să răzbată în vreun fel afară şi mai avea grijă şi ca hangiul să nu observe absenţa fiicei lui, ci să umple el însuşi paharele clienţilor, care îşi beau imperturbabili vinul.

9.

În timp ce Cajetan şi diavolescul lui ajutor gustau ceea ce credeau ei a fi victoria asupra lui Gaudentius şi Alban, Gisela se gândea cum ar putea să se elibereze atât pe ea însăşi, cât şi pe cele două femei care-i împărtăşeau soarta. Nu ştia nicio formulă magică cu care să deschidă încuietorile sau să îndoaie gratiile. Pe de o parte, instruirea ei în magie nu prevăzuse şi asemenea situaţii, iar pe de altă parte nici nu credea că vreun mag ar putea

să ridice vraja făcută de Cajetan propriului burg, mai puţin în cazul în care ar avea de partea lui un arhanghel.

— Ducele nu ştie nicio cale de ieşire de aici? o întrebă ea pe Hetta cu speranţa celui care se agaţă de un fir de pai care s-ar putea dovedi frânghia salvatoare.

— Din păcate, nu. Şobolanul meu este isteţ şi îmi poate arăta multe din cele ce se petrec în burg, dar nu îi e cu putinţă nici să deschidă uşile celulelor noastre şi nici să îi gonească pe câinii de pază ai vrăjitorului.

Pe Gisela o trecură fiorii la menţionarea paznicilor, pentru că se convinsese în mai multe rânduri că aceştia arătau ca oamenii, dar în realitate erau dulăi tineri, cărora vrăjitorul le dăduse înfăţişare omenească. Aceştia îl serveau cu fidelitatea specifică speciei şi, la nevoie, şi-ar fi sacrificat viaţa pentru a aduce la îndeplinire ordinul stăpânului.

— Dar *trebuie* să existe o posibilitate de a scăpa din văgăuna asta!

Hetta ridică din umeri.

— Se poate, dar eu nu am descoperit-o până acum. Cajetan pare să fie atât de sigur în privinţa noastră, de parcă ne-ar fi legat cu lanţuri. De altfel, degeaba ne gândim la evadare la orele acestea atât de târzii. Hai mai bine să dormim. Dimineaţa este aproape.

— Şi eu aş vrea să dorm, se plânse Kezia.

Ea era cea mai slabă dintre cele trei, atât în ce priveşte puterea magică, cât şi voinţa.

Gisela încuviinţă din cap şi se întinse oftând.

— Somn uşor! Fie ca zorile să ne aducă o zi mai bună decât cea care a trecut. Auzi foşnetul făcut de Duce prin paie şi simţi apoi boticul animalului atingându-i obrazul. Ce păcat că nu ne poţi ajuta! şopti Gisela şi îl mângâie.

Apoi se gândi că numai o fiinţă cu puteri supraomeneşti ar fi în stare să o scoată de aici. Se gândi fără să vrea la soţul ei şi îşi spuse că i-ar sări de gât chiar dacă avea cea mai groaznică înfăţişare dacă ar apărea aici

şi i-ar deschide celula. Mult timp îl privise doar ca pe un monstru şi numai gândul la el o înfiora. Dar, acum îi era dor de vocea lui aspră, de mâinile ca nişte labe păroase, care cu siguranţă că puteau nu numai să lovească dur, dar şi să dezmierde gingaş.

— Duce, unde eşti? murmură pe jumătate adormită Hetta din cealaltă celulă.

— Este aici, la mine, zise Gisela, dar primi ca răspuns doar un uşor sforăit şi, după puţin timp, respiraţia regulată a Keziei vestea că şi aceasta adormise.

Însă Gisela era trează şi încordată, simţind că se întâmpla ceva inexplicabil cu ea. Preţ de câteva clipe, privi prin ochii şobolanului şi văzu o umbră mare, în care străluceau două puncte luminoase. Umbra era corpul ei, iar luminile erau ochii plini de o forţă ce nu putea proveni din această lume.

„Ceva mi se întâmplă", gândi ea şi se răsuci stânjenită, pentru că nu mai era ea însăşi. Stomacul îi chiorăia cu zgomot, deşi Lina, una dintre cele două slujnice ale vrăjitorului, îi dăduse seara un castron cu mâncare, iar acum îi venea în nas un miros ce cu siguranţă nu provenea din temniţa subterană, în timp ce în jurul ei totul se transforma, Gisela îşi linse buzele. Se afla într-o pădure deasă şi ningea de parcă albul rece ar fi vrut să îngroape sub el întreg pământul. Mirosul ademenitor venea de la un iepure, care ţopăia nu departe de ea. Trebuia să îl prindă spre a-şi potoli foamea cumplită şi a se putea dedica apoi îndeplinirii ţelului propus.

Gisela scutură buimăcită capul. Care *era* de fapt ţelul ei? Înainte de a se putea dumiri, sări asupra iepurelui ca o săgeată, îl prinse şi muşcă din el. Avea gust de blană, sânge şi carne crudă, care îi producea greaţă acelei părţi din ea care mai rămăsese ea însăşi. Atunci înţelese că nu ea înfuleca iepurele, ci o altă fiinţă, dar o labă puternică, plină de zăpadă o aduse pe pista bună.

— Dagga! Gisela simţi unda dintre ea şi căţea şi în ea

se trezi brusc speranţa. Dagga, mă auzi?

Se concentră asupra animalului, încercă să vorbească cu el, spre a putea să îl conducă. Dar încercarea ei disperată nu avu succes. Putea doar să îşi dea seama de ceea ce vedea, auzea ori gusta căţeaua, dar nu era în stare să o influenţeze. Odată cu un oftat puternic îşi exprimă şi dezamăgirea. Colega ei de temniţă, Hetta, putea să realizeze mai multe cu Ducele ei şi chiar ea însăşi reuşise să controleze într-o oarecare măsură şobolanul. Dar Dagga se sustrăgea oricărei încercări de influenţare.

— Bestie încăpăţânată! o certă Gisela când căţeaua scuipă resturile de blană ale iepurelui şi cobori la malul râului ca să se spele de urmele gustării. După care, mult timp văzu numai arbori, printre care fugea Dagga, fără a-şi putea da seama unde se afla animalul.

10.

Zăpada o stânjenea pe căţea, pentru că acoperea urmele pe care mersese până atunci, şi nasul ei nu mai simţea mirosul cailor şi oamenilor şi nici pe cel al prietenei ei. Totuşi ceva îi spunea că Gisela se găsea undeva în faţa ei şi urma acest instinct cu consecvenţa animalului care nu cunoaşte îndoiala. După ce îşi mai potolise foamea, alergă mai departe, fără să o intereseze viscolul tot mai puternic. După un timp, ajunse la un drum ce mergea în direcţia urmată de ea şi merse pe el până când o clădire mare îi bară calea. Ajunseră la ea vocile bărbaţilor fără griji şi în nas o înţepă izul acelei băuturi care îi făcea să devină imprevizibili. În acelaşi timp, mai constată ceva, ceva cunoscut din încăperea în care stătea atât de des prietena ei. Era ceva vag, otrăvitor şi viu într-un mod neplăcut. Mârâi instinctiv, pentru că întreaga clădire era înconjurată de mirosul dezgustător ce îi provoca greaţă. Deoarece nu voia să întâlnească fiinţa care locuia acolo, ocoli casă, strănută de câteva ori ca să elimine mirosul din nări şi alergă mai departe cât de repede îi permitea zăpada.

După puţin timp, simţi că Gisela trebuia să fie foarte aproape şi adulmecă. O dâră din mirosul ei era imprimată în arbori şi în stânci şi ea deveni mai puternică cu cât adulmeca mai sus. Ca urmare, părăsi drumul, se luptă cu hăţişul din marginea pădurii şi scormoni zăpada de pe colina abruptă ce se ridică deasupra râului. Curând, văzu ziduri asemănătoare celor de acasă, dar care miroseau şi mai urât decât casa pe lângă care tocmai trecuse. Dar mirosul era mai vechi, ca şi cum cel care îl imprimase ar fi plecat.

Acolo unde oamenii vedeau doar mine şi dărâmături peste care nu puteai trece fără să rişti să îţi frângi gâtul, simţurile Daggăi percepeau un burg nu deosebit de mare, dar solid construit, cu intrarea printr-un turn înalt. Se opri în faţa micii porţi din dreapta turnului şi o împinse cu labele din faţă, aşa cum făcea la Riebelsborn. Pentru că aici nimeni nu se aştepta la intruşi, poarta nu era încuiată şi se dădu în lături.

Nasul Daggăi sesiză un iz mai ciudat: mirosea a piele, metal şi a câine, dar foarte puţin a om. Mirosul îi spunea că în burg se aflau câţiva oameni, dar prin această poartă nu mai trecuse de mult vreunul dintre ei, şi asta o irita pe căţea. Adulmecă suspicioasă, se strecură prin poartă în interiorul burgului şi se opri când auzi o uşă deschizându-se. Doi indivizi înarmaţi ieşiră din încăperea străjerilor şi priviră în jur. Bazându-se mai mult pe nas decât pe ochi, Dagga stabili că era vorba de dulăi tineri, care puţeau atât de groaznic de parcă s-ar fi tăvălit prin acea otravă al cărei miros era omniprezent, îşi arătă dinţii şi, când cei doi se îndreptară spre ea, atacă fără niciun avertisment.

Cajetan le dăduse câinilor înfăţişare de oameni, dar în interiorul lor aceştia rămăseseră căţelandri stângaci, care, deşi erau mari şi puternici, nu erau maturizaţi. Văzând în faţa lor o căţea uriaşă, se retraseră tremurând. În ei mai exista amintirea mamei lor, care-i punea la punct luându-i de după ceafă şi zgâlţâindu-i sau înghiontindu-i

dureros între coaste, şi, când Dagga sări la ei mârâind, se întoarseră şi o zbughiră căutând adăpost în cel mai îndepărtat colţ al încăperii lor.

Dagga pufni mulţumită, ca la Riebelsborn, când speriase bracii ce se aşezaseră în culcuşul ei, şi trecu nestânjenită mai departe, în timp ce nasul ei cerceta burgul. Partea superioară a acestuia puţea mai tare decât câinii străjeri, dar din adâncime venea acel miros fin spre care se îndrepta nostalgia ei. Îşi vârî botul în crăpătura unei uşi întredeschise şi coborî printr-un coridor ce ducea într-o încăpere de unde se putea pleca în mai multe direcţii. Majoritatea galeriilor erau blocate prin uşi, dar mirosul pe care îl urma ea venea dintr-o deschizătură în spatele căreia se afla o scară abruptă. Fără să şovăie, plecă în fugă pe scară în jos, până când drumul îi fu blocat de o uşă lată, închisă.

Când zgârie supărată cu laba uşa, se auziră paşi apropiindu-se. Căţeaua auzi deschizându-se zăvorul şi se aruncă în lemnul prins în rame de fier. Uşa se dădu în lături şi ea se năpusti înăuntru. Omul, care mirosea şi el a câine, înţepeni în faţa ei, într-o mişcare de apărare făcută cu halebarda. Fără să îi pese de armă, Dagga sări pe el şi îl puse la podea. Sub colţii ei trosniră oase şi încăperea se umplu pentru o clipă de urletul de durere al unui câine. Încă o muşcătură, şi se aşternu liniştea. Alţi doi câini, care se apropiaseră, chelălăiră strident la vederea camaradului mort şi imediat se ascunseră făcându-se covrig în întunericul bolţii. Dagga nu mai luă seama la ei, încercând să vomite sângele cu miros de sulf ce îi cursese pe gâtlej şi îi provoca crampe.

În spatele ei răsună un strigăt speriat, dar şi bucuros în acelaşi timp, care o făcu să uite de preocuparea ei.

— Dagga! Cerule, cum ai ajuns aici?

Căţeaua, dând din coadă, fugi la Gisela, întinse laba şi încercă să ajungă la ea printre gratii. Cu această ocazie deranjă un şobolan, care fugi cuprins de panică. Dar

Dagga nu se lăsă ademenită de el. Nările ei aspirau izul prietenei şi privirea ei trăda cât de mult ţinea la tânără.

Gisela trăia profund neaşteptata revedere şi lupta cu lacrimile. Hetta avea grijă de Ducele ei speriat de moarte şi le privea pe cele două cu ochii mari.

— Până aici este bine! Dar nu am realizat mai nimic. Dacă nu putem pune mâna pe cheile de la celulele noastre, apariţia acestei bestii uriaşe nu ne este de niciun folos!

Gisela vru să riposteze la această apreciere defavorabilă la adresa căţelei, dar privirea îi căzu pe legătura cu chei care atârna pe peretele dintre uşa de intrare şi încăperea paznicilor. Dacă Dagga s-ar ridica pe labele dinapoi, ar ajunge la ele, dar probabil că nu era suficient de inteligentă pentru a pricepe ce se voia de la ea.

— Dagga, uite! Acolo sunt cheile! Dă fuga şi adu-mi-le!

Gisela arătă către legătura cu chei, arătând cu mâna direcţia. Dar Dagga parcă era surdă, tot împingea grilajul şi scâncea cerându-i stăpânei să o mângâie.

— Pentru Dumnezeu, nu se poate ca totul să fie în zadar!

Kezia plângea dezamăgită, în timp ce Hetta îl ridică pe

Duce şi îi arătă legătura de chei.

— Măcar poţi să o dai jos din cui? Pe urmă o vom rezolva noi cumva.

Puse şobolanul din nou jos. După ce trase cu coada ochiului la Dagga, şobolanul fugi, se căţără pe lemnul negeluit al cadrului uşii şi sări direct pe cârligul care susţinea cheile. Căţeaua văzu animalul şi, din instinct, vru să se ia după el, ca să îl omoare, dar Gisela îşi înfipse mâinile în blana ei şi o reţinu.

— Este Ducele, prietenul nostru, şi nu ai voie să îl vânezi şi să îl mănânci!

Între timp, şobolanul îşi făcea de lucru la legătură,

dar din cauza greutăţii metalului nu reuşea să o arunce din cârlig. Hetta începu să înjure ca un birjar, iar Kezia scâncea ca un bebeluş. Gisela strângea din dinţi şi arunca priviri arzătoare spre cheile care reprezentau muchia îngustă dintre libertate şi sclavie veşnică.

— Dagga, fir-ai tu să fii! Adu cheile! strigă ea la căţea.

Animalul se trase un pas înapoi şi rânji. Privirea Giselei se fixă poruncitoare spre ea şi, când şobolanul chiţăi rugător, Dagga se întoarse către el, se duse la uşă şi se sprijini de perete, manifestându-şi enervarea pentru modul în care era tratată. Până acum nimeni nu o învăţase ce erau cheile, dar, când dădu să înhaţe mogâldeaţa cu blană, aceasta sări înspăimântată pe podea şi căţeaua rămase cu legătura de chei în bot. Scutură involuntar capul şi lăsă jos cheile, dar, când Gisela o lăudă ademenind-o, înţelese că ar fi vorba despre un joc nou, pe care stăpâna voia să îl joace cu ea. Ridică din nou legătura care zăngănea, o aruncă în aer, o prinse din zbor şi se grăbi către stăpâna ei.

Gisela îi luă cheile din colţi şi se puse pe treabă. Trebui să se împingă cu toată greutatea în gratii şi să îşi forţeze braţul pentru a introduce cheia în broască. Din fericire, broasca era unsă bine şi se deschise cu uşurinţă după două rotiri ale cheii. Când zăvorul ieşi din opritor, uşa se deschise singură. Gisela ieşi în fugă, ca şi cum s-ar fi temut că prin puterile vrăjitoreşti ale lui Cajetan uşa se va reînchide, o îmbrăţişă pe Dagga şi apoi le eliberă pe cele două tovarăşe de temniţă ale ei. Hetta ieşi plină de demnitate din celulă, luându-l cu ea pe Duce, care se pusese în siguranţă faţă de căţea pe canatul de sus al uşii, şi se scutură sub impactul valurilor de aer îngheţat ce pătrundeau prin uşa temniţei rămasă deschisă.

— Auziţi cum urlă vântul afară? Mă tem că sus este furtună şi, judecând după anotimpul în care ne aflăm, poate chiar viscol. Pe o astfel de vreme nu putem merge

nici jumătate de kilometru.

— Cel puţin nu aşa, zise Kezia arătând către zdrenţele subţiri de pe ea.

Hetta ridică din umeri cu un surâs ironic.

— Dacă vrei să rămâi, nu ai decât! Eu sunt sătulă de văgăuna asta! Ducele a descoperit lângă poartă o cameră cu pelerine şi cizme pentru paznici. Nu va fi prea plăcut să purtăm lucruri ce put a pucioasă, dar nu avem de ales.

— Şi paznicii? întrebă Kezia speriată.

— Doar ai văzut ce repede l-a terminat bestia asta uriaşă pe unul dintre ei. Cred că nu va trebui să ne temem de tipii de la poartă. Dacă ne vor face probleme, le va rezolva căţeaua.

Gisela nu împărtăşea optimismul Hettei şi vru să ia cu ea spada paznicului mort, pentru ca la nevoie să se poată apăra. Dar, când atinse mânerul acesteia, avu impresia că pusese mâna pe o mizerie lipicioasă şi renunţă.

Hetta se întoarse spre ea şi o privi întrebător.

— Ce este?

— Nimic.

Gisela mai intră o dată în celula ei şi îşi şterse mâna cu paie din grămada ce îi servise drept pat. Apoi o urmă pe Hetta, care alerga pe trepte de parcă prinsese noi puteri. Dagga o luă înaintea lor, urcă vijelios coridorul, traversă curtea burgului şi se opri în faţa încăperii străjerilor. Câinii cu aspect omenesc, care se aflau în încăpere, remarcară că afară se petreceau lucruri ce nu puteau fi în sensul celor dorite de stăpânul lor, dar, când dădură cu ochii de colţii dezveliţi ai Daggăi şi auziră mârâitul ei ameninţător, se întoarseră şi se ghemuiră tremurând în cel mai îndepărtat colţ.

Hetta tresări scurt când viscolul o lovi cu toată puterea, aruncându-i zăpada sub cârpele de pe ea, cu senzaţia că mii de ace i se înfipseseră în piele. Cu o sudalmă şuierată încet se îndreptă în faţa viscolului şi, cu

paşi şovăielnici, se duse la turnul porţii şi deschise uşa pe care o văzuse prin ochii Ducelui. În încăpere, pe lângă îmbrăcăminte, se mai aflau şi rezerve de mâncare pentru câinii cu înfăţişare umană. Totul puţea îngrozitor şi nu avu curajul să pună mâna pe ceva. Dar, în cele din urmă, descoperi câteva pelerine prăfuite, pături şi fulare în care mirosul de pucioasă nu era atât de persistent ca să îi taie respiraţia şi găsi şi mai multe perechi de cizme.

Între timp ajunseră în încăpere şi Gisela cu Kezia şi o ajutară pe Hetta să cureţe obiectele utilizabile de praf şi de pânza de păianjen. După ce se înfofoliră bine, priviră cu atenţie în jur şi ieşiră din burg prin poarta cea mică a acestuia.

11.

Salvarea lui Alban se dovediră a fi caii urmăritorilor lui. Când se repezi asupra lor urlând, aceştia se speriară şi câţiva chiar îşi aruncară jos călăreţii. Lipsiţi de şefii lor, pedestraşii nu cutezară să îi stea monstrului în cale. Alban străpunse rândurile de bărbaţi şi fugi. Preţ de o clipă, se amuză de ocările vânătorilor luaţi prin surprindere, dar îşi dădu seama că a doua oară nu îi va mai reuşi figura şi simţi cum forţele îl părăseau odată cu sângele pierdut prin răni. În plus, după scurt timp se auziră sunete de corn care-i chemau pe urmăritori să strângă rândurile.

Când auzi zgomotul produs de grupul din faţa sa, cei din urma lui se regrupaseră deja şi se apropiau. Descumpănit, se opri în dreptul râului, ce apărea ca o dungă întunecată în peisajul acoperit cu zăpadă şi, încolţit de potere, se aruncă în apa rece ca gheaţa.

— Nu îl lăsaţi să scape! îl auzi strigând pe cavalerul Luitpold.

Câţiva călăreţi încercară să îl urmărească pe Alban de pe mal, dar erau locuri în care zăpada era acoperită cu gheaţă. Calul primului călăreţ alunecă şi căzu. În timp ce acesta necheza de durere, cei din spate nu mai putură să-şi

oprească armăsarii şi se prăbuşiră peste animalul căzut. Alban văzu căzând oameni şi animale ca nişte jucării şi înţelese că, pentru moment, cerni îl ajutase. Luat de curent, înotă mai departe, în timp ce urmăritorii rămaseră în urmă, dând semnale de corn către cei aflaţi în josul râului.

Lui Alban îi erau greu să se mai menţină la suprafaţă, din cauza oboselii şi a slăbiciunii trupului. Brusc îl prinse un vârtej şi îl trase în adâncuri. Fu lovit de stânci, învârtit de mai multe ori şi, în cele din urmă, se trezi aruncat pe o stâncă plată. Abia după un timp observă că nu mai trebuia să lupte pentru fiecare gură de aer, ci că se găsea pe uscat. Doar picioarele îi mai atârnau în apă. Când privi în jur, nu văzu nicio lumină şi pricepu că apa îl dusese într-o grotă. Prea obosit pentru a se mai ridica, lăsă capul jos şi închise ochii.

— Acesta este sfârşitul. Aici vei muri!

Mai întâi crezu că aude o voce străină. Abia pe urmă înţelese că acela care vorbise fusese chiar el. „Bun, gândi el, grota aceasta nu este un mormânt prost pentru unul ca mine. La cimitir oricum nu m-ar fi îngropat, mai curând m-ar fi dat la câini”. O vreme se cufundă în neştire, dar apoi se gândi la Gisela şi simţi lacrimi în ochi.

— Să o salveze bunul Dumnezeu, chiar dacă propriul meu suflet va trebui să ajungă în iad!

Cuvintele îl durură, dar această rugăminte era singurul lucru pe care îl mai putea face pentru soţia lui. Soţia lui? Alban râse amar. Niciodată nu o privise astfel, ci doar ca mijloc pentru a atinge un scop. Sau nu era aşa?

Din cauza slăbiciunii, nici nu mai putea să gândească. Simţea cum îl părăseşte viaţa şi se cufundă într-o beznă dezgustătoare, ce ameninţa să îi înăbuşe ultimele răsuflări şi restul existenţei sale.

12.

Alban se trezi brusc, deschise ochii, dar nu putu să

vadă nimic. Se simţea de parcă o mână răcoritoare de femeie îl apucase şi îl smulsese dintr-o mlaştină plină de miasme pestilenţiale. Îi reveniseră şi o parte din puteri şi, când îşi palpă umărul, constată că rana i se închisese. *T*

Se ridică, se lovi de plafonul grotei şi, în patru labe, porni în direcţia de unde venea curentul de aer proaspăt. Dădu peste o crăpătură în stâncă prea îngustă pentru a-i permite trecerea. Nu avea altceva de făcut decât să se arunce în apă şi să caute gaura prin care apa îl împinsese în grotă. Dar, judecând după urletul vijeliei de afară, cu blana lui udă ar îngheţa în scurt timp. În disperarea lui, mai încercă o dată să se strecoare prin crăpătura îngustă. În clipa în care reuşi să scoată capul, ca prin farmec, stânca îl expulză, cum se întâmplă cu copilul la naştere.

Era noapte, dar totul sclipea în alb. Zăpada cădea atât de deasă, de parcă ar fi vrut să îngroape sub ea tot ce era viu, iar vântul urla ca o haită de mii de lupi. Alban îşi trase involuntar capul şi se dori înapoi în siguranţa grotei pe care tocmai o părăsise. Pe urmă, i se păru că zăreşte o lumină prin furtuna de zăpadă şi porni cu paşi greoi către ea. După doi-trei paşi trebui să îşi croiască drum prin nămeţii cât înălţimea unui om. Când se crezu rătăcit în deşertul alb, căzu pe burtă pe un petic de pământ neacoperit de nea şi văzu trei siluete venind în direcţia lui, înfăşurate în pături şi pelerine groase, însoţite de o creatură precum un urs.

— Gisela!

Alban era sigur că ea trebuia să fie, deşi nu o văzuse decât ca pe o umbră.

Ea se opri şi ridică mirată braţele.

— Alban! Cât ai clipi, fu lângă el, îngropându-şi mâinile în blana lui încâlcită. Ce bucuroasă sunt că te văd! Dar ce este asta? Eşti rănit!

Deşi bucata de plumb zvâcnea în umărul lui, Alban spuse:

— Nu este aşa de rău. Am avut o dispută cu câţiva

smintiţi care voiau să mă oprească din drumul către castelul lui Cajetan. Dar, slavă Domnului, te văd întreagă şi neatinsă de vreo vrajă! Cum ai reuşit să te salvezi?

Gisela izbucni în râs, ca şi cum nici ei nu i-ar fi venit să creadă.

— Este meritul Daggăi! Fără ea nu aş fi reuşit. Întinse mâna şi mângâie căţeaua, care se lipi de ea şi scoase un lătrat uşor. Ea este Hetta. Cajetan o ţinea captivă, ca şi pe Kezia, pe care bucătăreasa de la Riebelsborn a dat-o pe mâna acelei creaturi a diavolului, vrăjitorul iadului.

Hetta dădu din cap în direcţia uriaşului, cu mâna omului care considera prieten pe oricine era duşman al duşmanului lui. Dar Kezia se ghemui speriată în şalul ei. La Riebelsborn se temuse de Alban, dar, uitându-se acum mai atentă la el, nu i se mai părea atât de îngrozitor cum îl păstrase ea în amintire.

Între timp Hetta descoperise rana lui Alban de la umăr.

— Dumnezeule, dar eşti plin de sânge!

Gisela îi atinse rana. El icni, dar zise imediat:

— Nu este nimic!

Dar cu Hetta nu îi merse.

— Cu aşa ceva nu poţi fi niciodată prea precaut! Juponul soţiei tale mai este suficient de curat pentru a improviza din el un bandaj. Nu o să îngheţe dacă îţi cedează o bucată de material, oricum are pelerina. Să vedem dacă putem să te acoperim şi pe tine. Umbli complet gol, ceea ce este nedemn pentru un creştin.

Alban îşi acoperi îngrozit pântecele cu mâinile, dar Hetta doar râse în timp ce se aplecă pentru a căuta în îmbrăcămintea Giselei o bucată de material care să fie folosită drept bandaj.

— Nici chiar aşa de ruşinos nu este nevoie să fiţi. Gisela cu siguranţă v-a văzut des, iar eu sunt văduvă şi ştiu ce îi deosebeşte pe bărbaţi de femei. Kezia poate să se uite

între timp în altă parte.

Gisela fu recunoscătoare întunericului dinaintea dimineţii, căci se roşise la vorbele Hettei. Încercă şi ea să nu îl mai privească pe Alban, dar involuntar privirea îi trecu peste coapse. Fiind un monstru, se aşteptase să vadă ceva monstruos şi între picioare. Dar, cu excepţia blănii nu remarcă altceva decât văzuse la fraţii mai mici ai prietenelor ei când făceau baie. Şi-l reaminti pe fratele ei şi îşi reaminti şi cum îi surprinsese pe el şi pe sărmana Gundi şi înţelese că acest aspect nevinovat putea să se modifice prompt.

Se răsti la Hetta, pentru a scăpa de reflecţiile ei prosteşti.

— Dă-i bătaie, că trebuie să plecăm mai departe!

Cu o smucitură bruscă, Hetta rupse o bucată de material destul de lungă, cu care îi bandajă lui Alban umărul. Deşi acesta nu voia să arate cât îl durea, scoase totuşi un geamăt.

— După cum arată rana, ar trebui tratată mai bine decât pot eu să o fac aici, în drum. Aş vrea să te duc la un chirurg, dar nu am fi bine-veniţi acolo.

— Există bărbaţi care arată mai rău decât Alban, interveni Gisela.

Hetta îl măsură cu privirea pe bărbat cât era posibil în lumina slabă reflectată de zăpada proaspăt căzută şi ridică din umeri:

— Ai dreptate, draga mea. Totuşi, niciun om nu s-ar bucura să i se bată la uşă în miez de noapte şi să se trezească faţă în faţă cu cineva ca Herr Alban.

— Prietenul meu Matthias, pe lângă celelalte calităţi, o are şi pe aceea de a fi un medic învăţat. El îmi va extrage bucata de plumb din umăr.

Alban obosise de atâta vorbit şi voia să găsească un loc în care să se poată odihni.

Gisela scoase un strigăt uşor.

— Plumb! Au tras în tine cu o armă de foc?

— Cu siguranţă nu a fost o manifestare de prietenie. Alban îşi arătă dinţii. Cred că Cajetan i-a asmuţit asupra mea pe oamenii din satele învecinate, pentru a mă împiedica să te salvez, draga mea. El nu putea să bănuiască faptul că Dagga va reprezenta un ajutor mult mai bun pentru tine decât aş fi putut fi eu.

Din cuvintele lui răzbătea invidia faţă de căţeaua care putea fi sigură de afecţiunea şi prietenia Giselei. Dar Alban râse apoi. Dagga o salvase pe Gisela din captivitatea lui Cajetan şi astfel îşi câştigase atât recunoştinţa ei, cât şi pe a lui.

— Uite, leagă-ţi asta în jurul coapselor. Şi hai să plecăm. Aici îngheţăm.

Hetta îi întinse una dintre păturile pentru cai pe care le luase cu ea pentru a se proteja suplimentar de zăpada viscolită.

Alban tocmai voia să îi spună că nu îi este frig, dar observă unda puternică şi călduroasă care se îndrepta către el din direcţia Giselei şi care îl făcea să uite slăbiciunea şi durerea. Când ea se îndepărtă de el câţiva paşi, Alban începu să tremure din nou şi genunchii începură şi ei să îi tremure de oboseală.

— Va trebui să mă sprijini puţin, o rugă el, se apropie de ea, îşi puse pătura pe umeri şi îşi petrecu braţul în jurul Giselei.

O simţea ca pe o mică sobă, care radia căldura în mod plăcut, fără a-l arde.

Gisela îl privi zâmbind.

— Sprijină-te de mine! Sunt suficient de puternică.

— Pe Dumnezeu şi pe Sfânta Fecioară, eşti într-adevăr!

Alban simţi forţa ce răzbătea din ea şi pe care soţia lui, fără să îşi dea seama, o împărţea cu el. Ar fi preferat să o ia în braţe şi să o poarte aşa, pentru a-i fi mai aproape de inimă.

Îşi continuară drumul şi, în timp ce cele trei femei

erau obosite, dar şi vesele pentru că vântul sufla din spate şi le împrăştia zăpada din faţa picioarelor, Alban simţi clar că aici lucrau forţe ce nu proveneau din lumea aceasta, dar care le voiau binele. Această putere miraculoasă acţiona doar pe mica bucată de sol pe care se mişcau ei, care apoi se acoperea imediat cu straturi de zăpadă, iar deasupra, pe vârful dealului, urla viscolul.

Când Alban ridică privirea, crezu o clipă că vede silueta în mărime supranaturală a unei femei care ţinea deasupra lor mantia ei sclipind albastru, apărându-i de furia vremii, şi rosti în gând o rugăciune. Aproape nici nu îi venea să creadă cât de repede merseseră. Deşi se deplasau pe jos, parcurgeau kilometrii cu viteza unui cal în galop. Chiar dacă totul i se părea puţin cam ciudat, se bucura că o forţă superioară intervenise în favoarea lor şi îi proteja. Părerea lui era că niciun om nu dispunea de puteri atât de mari, nici măcar femeia pe care o iubea.

— Fii fără nicio grijă, prietene. Darul Giselei este pur şi fără niciun amestec al răului!

Alban auzi vocea atât de clar încât se cutremură şi privi în jur agitat. Dar cele trei femei îşi continuau drumul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când ridică întrebător privirea, văzu femeia celestă zâmbind, apoi acoperindu-se cu un voal şi dispărând. Simultan o puternică pală de vânt sfâşie norii şi, pe înălţimea din faţa lor, văzură Riebelsbornul scăldat în lumina aurie a răsăritului de soare.

13.

În timp ce Gisela, Alban şi cele două însoţitoare ale lor soseau în acest mod miraculos, viscolul îi ţinea pe oamenii din împrejurimi în casele lor, obligându-i să rămână acolo, de parcă toate zăvoarele fusese trase. Cavalerul Luitpold şi vânătorii lui rămaseră pe timpul viscolului în coliba unui porcar, fără ca măcar să dea frâu

liber cailor lăsaţi afară, care, urmându-şi instinctul, s-ar fi întors la grajdurile lor. În sate, ţăranii înspăimântaţi se făceau covrig sub pături şi se rugau palizi Fecioarei Maria să îi apere de vijelia nemaipomenită. Călugării din mănăstiri promiteau zile de post şi rugăciuni Fecioarei Maria şi tuturor sfinţilor, crezând că aud în urletele elementelor naturii nu zeii păgâni, ci creaturile iadului, pornite să vâneze sufletele sărmanilor păcătoşi.

Viscolul îl ţinea şi pe Fulvian în han. La început, în ciuda dezlănţuirii naturii, homunculusul vru să se întoarcă la burgul stăpânului lui. Dar ura să se lupte cu zăpada ca un om norma! şi prostănac şi ar fi trebuit să apeleze la forţe de care nu trebuia să afle Cajetan. Dar când în faţa hanului opri o trăsură din care coborî un grup de călători fericiţi că găsiseră un adăpost sigur, curiozitatea şi capriciul lui îl determinară să le joace un renghi. Printre călători se aflau şi două femei, mamă şi fiică – cea tânără era chiar frumoasă, cealaltă încă plăcută, şi ambele, după cum remarcase Fulvian, foarte dornice de complimente.

De aceea se transformă din nou în secretarul cardinalului Callani şi atrase asupra lui atenţia tuturor. Hangiul şi slugile lui, clienţii, dar şi contrabandiştii şi bandiţii, care îşi găsiseră aici refugiu în faţa vijeliei, vedeau în el autoritatea credinţei şi îi sorbeau cuvintele când povestea anecdote adevărate sau mai multe născocite, de la Roma şi despre curie. Pentru început, făceau ochii mari la câteva istorioare deocheate, dar vinul turnat din belşug şi fascinaţia exercitată de Fulvian sporiră buna dispoziţie. Iar când homunculusul povestea, rânjind, cum Sfinţia Sa Papa trebuise să o ştergă pe fereastră din cauza unui soţ ajuns acasă prea devreme, se prăpădeau toţi de râs.

Fulvian tocmai pregătea cea mai marea orgie ce avusese loc vreodată în această cârciumă, când chemarea lui Cajetan îl plesni ca un bici.

14.

În castelul marelui vrăjitor, viscolul le adunase pe slujnice în bucătărie, în timp ce Cajetan dormea în patul lui şi visa la ascensiunea lui în Spania. Dimineaţa, Lina şi Mine fierseră terciul pentru cele trei prizoniere, dar când una dintre ele doar întredeschise uşa şi văzu vijelia de afară, se cutremură.

— Pe vremea asta nu mă duc! Afară mori, spuse ea întorcându-se la colega ei.

— Cele trei vrăjitoare pot foarte bine să flămânzească o zi. Dragul de Fulvian spunea mereu că postul le-ar mai reduce din încăpăţânare.

Mine clătină gânditoare din cap.

— Nu ştiu. Pe Hetta am lipsit-o destul de pâine, dar este încăpăţânată ca un bou şi scuipă foc numai când îi vede de departe pe stăpânul nostru şi pe Fulvian.

— Pe noi ne avantajează. În acest fel, îl avem pe bunul Fulvian numai pentru noi. Ah, ce dor îmi este de el!

Lina oftă, atrăgându-şi ironia celeilalte slujnice.

— Pot să te întreb de ce anume îţi este dor la el?

De fapt de tot, vru să spună Lina, dar, când vru să recheme în memorie imaginea homunculusului, aceasta se contura vag. Doar permanenta dovadă a bărbăţiei lui se evidenţia clar. Lina se cutremură. În prezenţa lui Fulvian tânjea după desfrâu, dar ceva din interiorul ei o avertiză brusc că pentru acest lucru va plăti cu vârf şi îndesat.

Brusc, Lina simţi singurătatea de care era înconjurată aici. Mine era o femeie pizmaşă, ce se bucura de nefericirea altuia şi care o trata ca pe o inferioară. De Cajetan se temea, cât despre Fulvian, ştia că începând de astăzi îl va privi cu alţi ochi. Îi lipsea, de fapt, tot ce în viaţa ei anterioară i s-ar fi părut plăcut – prietenele cu care să poată vorbi şi râde, un băiat a cărui privire să se aprindă la vederea ei, chiar şi înalţii domni şi înaltele doamne frumos îmbrăcate, care treceau călare pe lângă

ea.

— Chiar îţi place aici, în burg? o întrebă ea pe Mine.

Aceasta se uită la ea cu buza superioară ridicată, ceea ce o făcea să semene cu o iapă în călduri.

— Dumnezeule, ce întrebare! mai bine decât aici nu mi-a fost niciunde. Numai gândul la prietenul nostru Fulvian şi este de ajuns ca să rămân aici!

Cuvintele ei nu prea contribuiră la mulţumirea sufletească a Linei. Pentru că în acea clipă Fulvian îi apăru în imagine cu coadă, coame de ţap şi, la piciorul stâng, cu o copită despicată.

15.

Cajetan se trezi către prânz, după un somn nenatural de adânc. Încă ameţit, sări în picioare şi ştiu imediat că se întâmplase ceva neplăcut.

— Fulvian!

Apoi îşi aminti că homunculusul nu se întorsese ieri, aşa cum îi poruncise. Se concentră asupra creaturii, pe care o descoperi înconjurată de lume ce îi sorbea vorbele de pe buze. Ceea ce le povestea Fulvian putea enumera pe trei degete, pentru că cei mai mulţi bărbaţi tot îşi duceau mâna la prohab pentru a aranja pantalonii deveniţi prea strâmţi, iar o femeie mai în vârstă, dar încă arătoasă, se apăsa cu mâna pe pântece.

— Desfrânat afurisit! Nu pentru asta te-am creat.

Cajetan spumega de furie din cauza nesupunerii dovedite de creatură faţă de el şi se gândi serios să o castreze. Cu trecerea mileniilor, pofta de a avea femei i se redusese, dar fără să dispară complet, şi nu găsea plăcut să apeleze la servitoarele care îl suportau, tânjind însă în sinea lor după Fulvian. Mine şi Lina erau doar ultimele dintr-un lung şir de femei care îl serviseră atât în viaţă, cât şi prin moartea lor şi care, spre deosebire de majoritatea predecesoarele lor, erau fiinţe obişnuite, care treptat îşi pierdeau aspectul plăcut.

— Fulvian, câine păcătos! Vino acasă!

Nu se putea ca acea chemare magică să nu fi fost auzită de creatura lui, dar aceasta doar rânji şi o apucă de sâni pe femeia mai în vârstă. Cu un pocnet neplăcut, dispăru în aceeaşi clipă şi imaginea din mintea lui Cajetan.

Dură un timp până când magul putu să se mai gândească la ceva. Îl blestemă pe Fulvian şi ar fi vrut să îl şi lovească. Dar înţelese că, dacă voia să îşi pună în aplicare planurile, nu se putea lipsi de el. Pentru prima dată avu senzaţia că nu el ar fi stăpânul, ci fiinţa aceea apărută dintr-o experienţă de a sa în urmă cu două mii de ani. Dar ce se petrecea în prezent nu îi lăsa timp să cugete la asta, pentru că, atunci când simţurile lui controlară temniţa, se loviră de un gol înspăimântător.

Încă înainte ca prin intermediul oglinzii sale fermecate să privească acolo şi să vadă în faţa uşii deschise corpul deformat al unui câine ucis, îi fu clar că cele trei vrăjitoare evadaseră. Cajetan cercetă fiecare urmă din interiorul şi din jurul burgului care să indice existenţa unei puteri suficient de puternice spre a trece prin scutul lui protector, dar nu găsi nimic. Constatarea îl făcu să fie cuprins de un uriaş val de frică în faţa necunoscutului care ameninţa să îl devoreze. Prea mult timp se ocupase de magie pentru a putea să vadă în evadare un rezultat al unor evenimente obişnuite. Ideea că o căţea ca Dagga i-ar fi putut alunga pe străjerii lui ca pe nişte căţeluşi îl depăşea complet.

Pentru prima oară de când putea să îşi amintească, simţi o gheară de gheaţă apucându-i inima: frica de un duşman invizibil şi frica de moarte. Socoti câţi ani de viaţă dobândise în urma ultimelor jertfe aduse şi câţi dintre ei îi folosise doar în lupta contra celor din Riebelsborn şi se îngrozi, pentru că timpul rămas se apropia de sfârşit. Pierderea celor trei femei îl durea ca o lovitură de pumnal. Şi se simţi şi mai rău când privirea îi căzu pe ceasul cu nisip care îi măsura viaţa lui Gaudentius şi văzu că nisipul

se scurgea invers mai repede decât oricând. Cuprins de mânie, închise ochii şi strânse pumnii. Nu s-ar fi aşteptat niciodată ca tocmai Matthias von Riebelsborn să fie în stare să îl sfideze în acest mod.

— Pe toţi dracii din iad, tipul devine supărător!

Era o exprimare nevinovată, pentru că în realitate Cajetan simţea pericolul ce izvora din Riebelsborn şi se temea să nu fie zdrobit.

— Trebuie să mă mişc repede şi să lovesc tare ca un ciocan din oţel!

Cajetan se duse în grabă în încăperea în care păstra vestigiile mileniilor lui de viaţă şi privi în jur. Trebuia să stârnească o furtună care să distrugă Riebelsbornul şi pe locuitorii lui, înainte ca aceştia să i se poată împotrivi. Căută şi găsi cornul fermecat cu care îşi stăpânise odată poporul. De aproape două mii de ani, de când neamuri străine invadaseră ţara, acesta nu mai răsunase, pentru că apreciase că era mai convenabil să se unească cu căpeteniile cuceritorilor decât să lupte contra lor. Din acele zile, devenise puterea invizibilă din planul secund. Gândul de a interveni acum direct nu îi plăcea, căci în acest mod cu siguranţă că ar atrage atenţia unor oameni din regiune.

Dar râse de sine însuşi, pentru că, dacă voia să se mute în Spania, putea să îi fie indiferent ceea ce se petrecea aici. Obiectul nu era un corn de zimbru cum se utiliza acum, ci provenea din alte timpuri. Era curbat ca un inel ce putea fi apucat doar cu greu de un bărbat adult, cu ambele braţe, şi era turnat din cel mai fin bronz. În ciuda vechimii lui, strălucea de parcă ar fi fost nou. Cajetan mângâie bătrânul instrument şi se simţi ca în acele vremuri în care fusese singurul care putea să sufle în acest corn special. Revăzu corpurile palpitânde ale mulţimii ce dansa în faţa lui, divinizându-l în cadrul unei sărbători orgiastice ca întruchipare a Dumnezeului lor, şi se întrebă dacă nu cumva greşise că se izolase atât de mult de

oameni.

Alungă repede acest gând. Ce era de domeniul trecutului nu trebuia să îl mai intereseze în aceste momente când trebuia să îşi asigure viitorul. Se întoarse grăbit în odaia lui, întinse mâna deasupra oglinzii fermecate şi rosti formulele magice pentru a vedea interioarele castelelor şi ale celor mai importante case ale ţinutului. Îl văzu pe cavalerul Luitpold, care ajunsese acasă după ce trecuse viscolul, negru la faţă de furie şi dezamăgit că monstrul din Riebelsborn îi scăpase. Veni la rând cavalerul Heiner, care tocmai chemase o slujnicuţă frumuşică şi încă altele pe lângă ea. Chiar şi cavalerul Eckehard apăru în oglindă; îngrijorat de cele întâmplate la Riebelsborn, acesta se pregătea să plece într-acolo.

Pe buzele lui Cajetan apăru un zâmbet diabolic atunci când duse la gură cornul şi suflă în el. Ca la un semnal, toţi cei care apăruseră în oglinda fermecată înlemniră. Al doilea sunet al cornului răsună sălbatic şi poruncitor peste ţinut.

— Direcţia Riebelsborn! Daţi foc burgului şi omorâţi-i pe toţi cei care se află acolo!

16.

Deşi Gisela resimţise totdeauna viaţa la Riebelsborn ceva cam tristă, fu şocată când păşi în burg. Dagga şi Alban mârâiră când una din uşile deschise ale grajdului se mişcă în bătaia vântului. Grajdurile erau goale, pentru că slugile luaseră cu ele toţi caii, vacile, oile şi caprele şi nu se dăduseră în lături nici în privinţa găinilor şi raţelor. În curtea castelului zăpada era atât de mare, că abia reuşiră să treacă prin ea. Alban avu nevoie de toată puterea lui pentru a le croi un drum până la scara ce urca la intrare. Uşa era încuiată, dar, când Gisela ciocăni, undeva sus se deschise un oblon şi Gundi scoase capul pe fereastră ca să vadă cine venise. La vederea Giselei, aproape că îi ieşiră ochii din cap.

— Dumneavoastră sunteţi, stăpână? Dumnezeule, ce minune!

Dispăru fără să mai închidă oblonul şi parcă zbură până jos, deoarece aproape în aceeaşi clipă deschise uşa şi sări de gâtul Giselei.

— Este în regulă, Gundi! Dar lasă-ne să intrăm. Ne-ar prinde bine şi un pahar de vin. Şi, pe lângă asta, trebuie tratate cât mai repede cu putinţă rănile soţului meu.

Gisela o împinse pe Gundi şi intră în hol. Dagga se strecură înaintea ei şi păru dezamăgită că nu dădu peste bracii pe care ar fi vrut să îi alunge din culcuşul ei.

În acest timp apărură şi Frau Anna şi Gaudentius. Sora castelanului îşi dădu frâu liber bucuriei şi uimirii, iar Gaudentius îl bătu pe umărul nevătămat pe Alban.

— Doamne, ai reuşit deci să o eliberezi pe Gisela! M-am gândit eu la asta, în noaptea în care au început să îmi revină puterile.

Alban clătină cu regret din cap.

— Nu eu am făcut asta, ci Dagga. Nu mă întreba cum, dar căţeaua a tras pe sfoară gărzile lui Cajetan. Eu nici măcar nu am ajuns până la castelul lui. M-au vânat ca pe o sălbăticiune şi am să îi aprind o lumânare mare Sfintei Fecioare, pentru că m-a ajutat să scap de urmăritorii mei.

— Înainte de asta trebuie să îţi tratezi rănile. Soţul meu are în umăr plumbul trimis de o armă de foc. Puteţi să i-l scoateţi dumneavoastră ori mă ocup eu?

Gisela i se adresă cu fermitate lui Gaudentius, care nu o băgă în seamă, ci îl luă de braţ pe Alban.

— Hai cu mine sus. Acolo este mai cald. Căminul din camera mea este singurul în care arde focul. Slugile au fugit şi ne-au lăsat baltă. Unii au încercat chiar să ne omoare. Am scăpat ca prin minune, dar sărmanului Ludwig i-au spart capul. L-a găsit Anna în dreptul scărilor. A încercat să îi oprească pe ticăloşi să urce la noi. Ar fi trebuit să se ferească de ei!

Gaudentius vărsă câteva lacrimi pentru credinciosul lui slujitor, în timp ce îl conducea sus pe Alban. Anna rămăsese jos şi le privea pe cele două femei. Când privirea i se opri asupra Keziei, tresări.

— Tu eşti într-adevăr?

Fata confirmă.

— Eu sunt, stăpână. Şi nu am fugit, cum probabil aţi crezut.

— Alban bănuia că ai fi putut fi răpită ca şi Gisela. Slavă Domnului că eşti liberă din nou.

Anna o îmbrăţişă scurt pe Kezia şi i se adresă apoi Hettei:

— Ai fost şi tu prizonieră a acestui ticălos vrăjitor?

— Hetta din Hornberg, mă numesc. Şi, dacă s-ar putea, Kezia şi cu mine v-am rămâne îndatorate pentru nişte haine mai bune. Cârpele de pe noi vor fi fost potrivite pentru temniţă, dar în libertate nu vreau să le mai port.

Hetta dădu jos de pe ea pelerina călduroasă arătându-şi veşmântul zdrenţuit, din care nimic nu mai arăta că ar fi aparţinut odată unei femei nobile.

Anna încuviinţă din cap şi le ceru să o urmeze. Atunci se auzi de sus vocea lui Gaudentius foarte tare şi viguroasă:

— Fir-ar să fie, am nevoie de ajutorul cuiva!

Gisela aruncă pelerina şi fugi pe scări. Anna cugetă o clipă şi o împinse în faţă pe Gundi.

— Ocupă-te tu de musafirele noastre. Trebuie să mă duc sus, pentru situaţia în care ajutorul dat de Gisela nu ar ajunge.

17.

Ceva mai târziu, erau cu toţii strânşi în camera de studiu a lui Gaudentius. Împreună cu Gundi erau şapte, dar Gisela vedea şi o a opta persoană, pe Lavinia, care, gesticulând, îşi exprima bucuria de a îşi revedea prietena sănătoasă. Între timp, Alban fusese doftoricit şi, după ce

bucata de plumb îi fusese îndepărtată din umăr, în câteva clipe se transformase dintr-un monstru păros într-un om normal. Gisela, care mai mult se bucurase decât se mirase de transformare, jubila şi plângea în acelaşi timp de când îl recunoscuse în el pe Georg Streller. El îi răspundea cu un zâmbet de îndrăgostit şi ea pricepu că în sufletul ei ştiuse de mult cine se ascundea sub blana monstrului.

Alban îi luă mâna, o strânse la pieptul lui şi o privi.

— Eşti supărată tare pe mine pentru că te-am indus în eroare?

— Ba pe naiba! i-o reteză Gaudentius. O să fie fericită că nu eşti un individ respingător. Acum, că am scăpat de blestem…

— Nu am scăpat! îl întrerupse Gisela. Lupta cu Cajetan nu a fost câştigată încă! Potoliţi-vă o clipă! Stătea cu capul aplecat într-o parte şi părea că asculta ceva din depărtare. Când li se adresă celorlalţi, faţa îi era albă ca zăpada proaspăt căzută. I-am auzit vocea. Le-a poruncit tuturor din acest ţinut să se îndrepte spre Riebelsborn şi să ne nimicească.

— Trebuie să fugim imediat. Cel mai bine ar fi să mergem la Trelling. Cu siguranţă că Eckehard ne va oferi protecţie.

Frau Anna încercă să se ridice, dar Gisela o apucă de mână.

— Nici Trelling nu este sigur, căci puterea duşmanului este mare. Aminteşte-ţi cât de uşor i-a fost să ne răpească pe mine şi pe Kezia. Dacă fugim, trebuie să o facem undeva foarte departe, în aşa fel ca vrăjitorul să ne piardă urma.

— Cu atât mai mult avem motive să ne grăbim, îi zori Anna.

Nepotul ei ridică mâinile.

— Uşurel, draga mea! Dacă părăsim acum burgul prosteşte, ajungem drept în braţele oamenilor lui Cajetan. Doar ai auzit-o pe Gisela. Ei se îndreaptă spre noi din toate

direcţiile. Nu, vom aştepta până când se vor strânge toţi în jurul burgului, după care ne strecurăm printre degetele lor. Voi, femeile, trebuie să încuiaţi toate porţile şi să lăsaţi jos grilajele. Asta nu îi va opri pe agresori, dar vom câştiga timp.

— Timp pentru ce? întrebă Anna fără să înţeleagă.

— Ca să împachetăm ceea ce trebuie să luăm cu noi: bani, nişte obiecte magice, bijuteriile tale, ceva haine. Doar nu vom părăsi Riebelsbornul ca nişte cerşetori.

Nici nu apucă bine să termine ce avea de spus, că Gisela se şi ridică pentru a lua crucifixul Laviniei. Pentru ea era cel mai important lucru pe care trebuia să îl ia. La sfatul prietenei sale, mai strânse şi papirusul din cartea grecească şi alte câteva lucruri. Gundi şi Kezia o ajutară, luând exemplu de la calmul ei. Hetta, dimpotrivă, era nervoasă ca o găină alungată din cuibar.

— V-aţi gândit la toate, Herr Matthias von Riebelsborn? Acum am mai putea să scăpăm prin pădure, dar când duşmanul se va afla în faţa burgului, din el nu va mai putea ieşi niciun şoarece.

Gaudentius îi aruncă o privire superioară.

— Stimată domnişoară, lasă gânditul în seama mea, un bărbat obişnuit din tinereţe să facă uz de mintea sa. Vom aştepta aici până când indivizii vor asalta zidurile şi atunci vom fugi printr-un coridor secret. După ce ne vom afla în spatele duşmanilor noştri, vom putea folosi şi drumurile. Pe zăpada de afară ar fi fără sens să încercăm să răzbatem prin pădure. Duşmanii ne-ar zări urmele, s-ar ţine după noi şi ne-ar servi lui Cajetan pe tavă de argint. Nu prea cred că vreţi să vă bucuraţi din nou de ospitalitatea lui chiar atât de repede.

Hetta îl privi, strânse din buze şi îi aruncă în cap pocalul pe jumătate plin cu vin.

Stăpânul castelului părea atât de uluit, că Alban izbucni într-un râs zgomotos.

— Dumnezeule, de când aşteptam asta! Speram că

Gisela îşi va exprima odată opinia în acest mod. Ştii, prietene, uneori dai pe dinafară de fudul ce eşti.

Gaudentius apucă pocalul ca să îl zvârle în Alban, dar interveni energic Hetta:

— Stai! Magistrul Alban este un om bolnav. A străbătut un drum greu şi are în faţă unul şi mai greu. Are nevoie de linişte.

— Cine are nevoie de linişte? întrebă Gisela, care tocmai intra cu un sac plin în spinare.

— Soţul tău. Fuga ne va solicita toate forţele, dacă vrem să scăpăm de slugile puse de Cajetan pe urmele noastre. Aşa că Alban ar trebui să doarmă puţin înainte de plecare şi noi la fel.

Gisela clătină capul a regret.

— Nu mai dispunem de timp. Duşmanul se află deja în apropiere şi trebuie să fim gata să plecăm prin coridorul secret.

— De unde ştii tu de acest coridor? Că nu erai în cameră atunci când am pomenit de el! strigă surprins Gaudentius.

— Nu ar trebui să subapreciaţi niciodată femeile, îl sfătui Hetta râzând şi o urmă pe Gisela jos, unde ea şi Anna deja adunaseră provizii şi haine necesare fugii.

Gaudentius, care le urmă mormăind, mai urcă o dată ca să ia câteva obiecte magice importante şi bani din dormitor. Şi Alban îşi luă din camera lui ce considera că era necesar.

Când se reîntâlniră, cerul era acoperit de nori negri şi afară se întuneca, deşi era abia puţin trecut de amiază. Dar întunericul îi ajuta să vadă făcliile ce se aprindeau în jurul castelului. Erau aproape tot atât de multe ca stelele cerului şi se apropiau din toate direcţiile. Păli până şi Gaudentius, care până atunci se dovedise imperturbabil.

— Deci acesta este sfârşitul celor de la Riebelsborn. Ei bine, atunci să fie un sfârşit de care să îşi amintească cu toţii! Luă una dintre făcliile pregătite într-o nişă, o aprinse

cu o scurtă formulă magică şi le ceru celorlalţi să îl urmeze în pivniţă. Acolo încuie uşa după el, rostogoli un butoiaş şi îi scoase capacul. Era plin cu o pulbere neagră, făinoasă.

— Nu vă apropiaţi cu focul! ceru el. Acesta este praf de puşcă. Era destinat celor două tunuri ale burgului, dar ne va fi foarte util în alt scop.

Alban gemu, căci mirosul îi aminti de plumbul purtat de el în umăr mulţi kilometri prin ţinut. Gaudentius zâmbi amar, luă un căuş, îl umplu atent cu praf de puşcă şi, mergând, lăsă în urma lui o dâră lungă. Se opri în dreptul unui butoi vechi, în spatele căruia se vedeau câteva scânduri.

— Aici începe coridorul secret. Luaţi felinarele şi intraţi. Nu vreau să vă treziţi cu tavanul în cap.

Femeile se îngrămădiră temătoare unele în altele. Abia când Alban desprinse scândurile şi lumină cu felinarul intrarea într-un coridor îngust, prinseră şi ele curaj şi îl urmară cu nişte feţe de parcă ar fi plecat direct în iad.

Gaudentius aşteptă numărând încet. Auzi de sus vocile oamenilor care escaladaseră zidurile pentru a le deschide celorlalţi porţile şi a ridica grilajele. Când stăpânul castelului fu sigur că însoţitorii lui ajunseseră la capătul celălalt al coridorului, atinse dâra de pulbere cu făclia şi o luă la fugă.

PARTEA A ŞASEA

CERCUL MAGIC

1.

Scăpară de haitele dezlănţuite. Ulterior, Gisela consideră acest lucru ca pe o minune mai mare decât eliberarea ei, deoarece cornul lui Cajetan adunase la Riebelsborn sute de oameni ca să distrugă castelul şi pe locuitorii acestuia. În timp ce fugeau, ea şi însoţitorii ei mai văzură mult timp reflectate pe cer flăcările clădirii

incendiate de hoarde şi se temuseră că vor fi urmăriţi şi ucişi. Dar se mai petrecu ceva ce nu putea fi în sensul celor gândite de Cajetan: castelul arzând îi aţâţase pe ţăranii care se strânseseră grămadă. Îmbătaţi de cucerirea şi incendierea primei reşedinţe a unui stăpân, aceştia porniră în marş către Loipfing, ca să răzbune executarea fruntaşilor lor. Cu toată rezistenţa întâmpinată, îl spânzurară pe cavalerul Heiner de acelaşi arbore în care îşi găsise sfârşitul purtătorul de cuvânt al ţăranilor şi îi incendiară burgul. Apoi bandele de jefuitori se împrăştiară în tot ţinutul, atacând alte castele.

Judecând după flăcările de la orizont, se părea că şi domeniul Trelling avusese de suferit, iar Gisela şi ceilalţi se întrebau dacă şi cavalerul Eckehard căzuse victimă hoardelor sălbatice. Deşi Gaudentius, la începutul fugii lor, îşi blestemase din plin prietenul pentru că, la fel ca şi ceilalţi castelani din jurul Riebelsbornului, devenise unealta lipsită de voinţă a duşmanului lor, acum îi purta de grijă şi nici el, nici ceilalţi nu îndrăzneau să pronunţe în faţa Annei numele cavalerului Eckehard. Mătuşa lui Gaudentius încerca să îşi ascundă lacrimile care o năpădeau din cauza grijii pentru iubitul ei. Faţa îi păli, expresia de pe ea împietrise şi mai mult de o zi nu scoase niciun cuvânt.

Când, după părerea lui Gaudentius, ajunseră destul de departe de Riebelsborn, el şi Alban cumpărară din satele prin care treceau câte un cal pentru fiecare. Erau cai ciolănoşi, înhămaţi în mod normal la căruţe ţărăneşti greu încărcate, dar care se lăsau conduşi într-un trap uşor. Nu achiziţionară o căruţă, deşi Gundi şi Kezia depuneau eforturi pentru a se ţine în şaua cailor lor blânzi. Anna şi cei doi bărbaţi ştiau să călărească şi şedeau pe cai de parcă crescuseră împreună cu ei, iar Gisela mai stătuse în şa de câteva ori la Riebelsborn. Aşa că ea se obişnui repede cu acest gen de călătorie, chiar dacă o durea spatele şi după prima zi trebuia să strângă din dinţi când

urca pe iapa ei rotunjoară şi leneşă. Dar pe ea o interesa doar să ajungă cât mai departe în cât mai puţin timp, pentru că, imediat ce marele mag va afla de evadarea lor reuşită, va porunci să fie urmăriţi.

În prima parte a călătoriei lor, gândurile fugarilor se îndreptaseră numai asupra zilei următoare şi a dorinţei de a nu fi prinşi. Dar, când în a patra seară şedeau împreună într-un han mic de lângă Gunzenhausen, Kezia puse întrebarea care îi frământa pe toţi:

— De fapt, încotro ne îndreptăm?

Gaudentius se încruntă gânditor.

— Nu există o destinaţie anume. Trebuie doar să ajungem destul de departe pentru a ne continua în linişte pregătirile pentru ultima luptă cu Cajetan. Unde exact se va întâmpla asta, după părerea mea, nu este important.

— Eu aş propune Schwabach. Datorită puterilor secrete ale Giselei, pot să apar din nou în faţa părinţilor mei. Cu siguranţă că vom găsi la ei sprijinul de care avem nevoie.

Ceilalţi găsiră că propunerea lui Alban era bună, dar Gisela strâmbă din nas. Desigur că ei îi era puţin teamă de părinţii lui Alban, mai bine zis de părinţii lui Georg Streller, de ceea ce vor spune aceştia despre o noră apărută pe nepusă masă. Dar ceea ce o avertiza pe ea era un simţământ mai adânc.

— Schwabach ne poate oferi un acoperiş deasupra capului, dar nu ne duce mai departe. Conform papirusului, trebuie să fim şase pentru a putea lupta cu Cajetan. Dar suntem numai cinci.

Gaudentius făcu un gest de respingere.

— Cu Anna suntem şase!

Gisela clătină din cap.

— Pe Anna nu o poţi pune la socoteală. Este purtătoare doar a unei urme de flacără magică, prea mică pentru a ne fi de folos. Avem nevoie de cineva cu puteri mai mari.

Regreta că Lavinia nu putea deveni a şasea persoană. Dar năluca nu poseda puteri deosebite şi, pe această lume, o ţinea doar blestemul prietenelor ei.

Alban încuviinţă fără entuziasm şi i se adresă lui Gaudentius:

— Unde am putea găsi pe cineva care să ne ajute? Pe parcursul căutărilor care ne-au dus până la Gisela, ai identificat mai mulţi oameni înzestraţi.

— La majoritatea scânteia a fost prea slabă, altfel am fi putut să luăm pe altcineva cu noi la Riebelsborn. Erau doar doi oameni mai puternici decât Kezia, unul dintre ei era fratele Giselei, Hans, şi al doilea era olarul sau ce meserie o fi avut…

Gaudentius încercă să îşi amintească de acel bărbat.

— Te referi la împletitorul de coşuri Landelin.

Nici Gisela nu ştia de ce era atât de sigură de ce spunea.

— Dar acesta era numele lui! Tipul este mai puternic decât fratele tău, dar este un beţiv care nu ar fi în stare să lege două cuvinte în cadrul unei ceremonii. Aşa că nu ne poate fi util. Fratele, dimpotrivă…

Gaudentius se oprea a doua oară în mijlocul propoziţiei, dar fiecare ştia care era ţinta călătoriei lor.

— Deci vom merge la Nürnberg şi îl vom coopta în cercul nostru pe Hans. Cu el împreună suntem suficient de puternici pentru a-l învinge pe Cajetan.

Gaudentius respiră uşurat.

Dar Gisela clătină gânditoare din cap.

— Pe mine Cajetan m-a speriat mai puţin decât homunculusul lui.

Hetta râse cu dispreţ.

— Fulvian vrei să spui? Puneţi-i în cale câteva femei goale şi va uita de orice altceva!

Gisela ridică mâna ca pentru a se apăra.

— Fulvian nu este cel drept care se dă. El posedă mult mai multă putere decât aşa-zisul lui stăpân. I-am

văzut pe amândoi doar o singură dată, dar, spre deosebire de mag, ucenicul lui m-a înspăimântat.

— Atunci va trebui să îţi luăm în serios temerile. Până acum instinctele nu te-au înşelat niciodată.

Alban îi aruncă o privire ce voia să îl avertizeze pe Gaudentius, care tocmai deschisese gura ca să dea un răspuns usturător. Aşa că prietenul lui se mulţumi cu un mormăit uşor. Dar pe faţa lui se citea cât de puţin îi convenea că mai nou opinia Giselei era mai importantă decât a lui.

Intrarea în han a unor clienţi noi îi împiedică să ţească mai departe planuri. Muşteriii erau soldaţi şi năvăliră în încăpere ca nişte lăcuste, strigând să li se aducă vin. Hangiul şi cele două slujnice ale sale, care până acum stătuseră în bucătărie, se grăbiră să îi servească. La vederea noilor clienţi făcură nişte mutre jalnice: soldaţii nu erau clienţi bine-veniţi, pentru că beau mult şi plăteau rareori. Dacă li se vorbea de plată, deveneau bădărani şi săreau la bătaie.

Din fericire, aceştia se părea că erau bine dispuşi, căci plătiră fără mofturi mica sumă pe care cabanierul îndrăzni să o ceară pentru vin.

— De unde veniţi? întrebă acesta, prinzând curaj. Iar este război?

— Nu ar strica o adevărată campanie în Italia. O ţâră de bătaie cu francezii, un vin tare şi să îmbrăţişezi nişte muieri focoase ne-ar fi tocmai pe plac. Dar, din păcate, mergem doar până la Eichstätt. Acolo s-au răsculat nişte ţărani şi trebuie liniştiţi.

Pedestraşul oftă resemnat, căci această misiune nu le aducea pradă bogată.

— Indivizii ar fi putut să caute o vreme mai potrivită pentru răzmeriţă. În miez de iarnă îţi îngheaţă şi fundul.

Vorbitorul se scutură la aluzia făcută asupra frigului pe care vor trebui să îl suporte din dimineaţa următoare, în timp ce camaradul lui încă mai visa la Italia.

Deoarece soldaţii nu prea aveau măsură la vin, Gisela îi făcu atenţi pe însoţitorii ei.

— Ar trebui să ne ocupăm camerele. Tipii nu par să se mulţumească doar cu vin.

Şi, pentru că unul dintre noii clienţi tocmai îşi vârî mâna pe sub fusta uneia dintre slujnice, care punea pe masă un urcior cu vin, toată lumea fu de acord cu propunerea.

Alban se ridică şi aruncă pe masă câteva monede pentru vin şi mâncare.

— La gălăgia pe care o fac băieţii, nu vom putea adormi curând. Din fericire, camerele au încuietori sănătoase.

Când urcară, hangiul veni după ei. Îşi frângea mâinile şi nu ştia ce să mai spună.

— Vă rog să mă iertaţi. Câţiva ofiţeri au cerut camere şi nu am îndrăznit să îi refuz. Sper că Domniile Voastre nu au nimic împotrivă să ocupe o singură cameră. I-am cerut deja slujitorului meu să aducă saci cu paie. Fiţi siguri că este vorba de cea mai bună cameră, care are chiar şi o sobă de teracotă ce promite multă căldură pe timpul acestei nopţi reci.

Omul urmărea cu teamă expresia de pe chipul lui Alban, pe care îl lua drept conducătorul grupului.

— Nu trebuie să îţi fie teamă. Suntem mulţumiţi de cameră.

Lucru ce nu corespundea în întregime cu adevărul, căci Alban şi-ar fi dorit o cameră separată numai pentru el şi Gisela. Dar îşi spuse că era mai bine să înlăture orice tentaţie, încă nu era timpul să o considere pe Gisela soţia sa, oricât de mult şi-ar fi dorit asta. Şi se mai gândea cu o senzaţie neplăcută cum ar reacţiona ea la apropierea lui. Probabil că nu deosebit de amabil, pentru că nu se căsătorise cu ea din dragoste şi nici din conştiinţa obligaţiei de a-şi perpetua neamul. Dar acum lucrurile stăteau altfel. În Gisela vedea acum o femeie inteligentă şi

perseverentă, cu care el îşi dorea să-şi împartă restul vieţii. Această constatare îl făcea fericit şi în acelaşi timp îl îngrozea şi se temea de ziua în care speranţele lui puteau fi amar înşelate.

În camera în care îi conduse cabanierul erau două paturi. Unul dintre ele era de o persoană şi fu destinat Giselei, cel de-al doilea, mai mare, era pentru Anna şi Hetta. Cei doi bărbaţi, ca şi Gundi şi Kezia, se întinseră pe saci cu paie. După cum era de aşteptat, larma produsă de pedestraşi nu îi lăsă mult timp să adoarmă, dar nimeni nu era dornic să stea de vorbă. Doar Dagga părea mulţumită de ea şi de viaţă, căci, în ciuda îngustimii patului, reuşi să îşi găsească un loc şi să se lipească de Gisela.

— Fii atentă, dihanie păroasă! o apostrofă Gisela, când căţeaua îşi apropie capul puternic de faţa ei.

Dagga pufni scurt, îşi schimbă puţin poziţia şi adormi rapid. Şi Gisela închise ochii, în timp ce Alban mai rămase încă mult timp treaz, gândindu-se mai mult la sine şi la soţia lui decât la pericolul de care încă nu scăpaseră.

2.

Fulvian urlă de durere când îl iovi nuiaua magului şi abia îşi stăpâni pornirea de a-l strivi ca pe un păduche. Mai urmă o lovitură şi încă una.

— Creatură mizerabilă! Din cauza firii tale desfrânate ne-au scăpat prizonierii!

Privirea lui Cajetan căzu pe clepsidră. Partea de jos era aproape goală, Gaudentius trebuind să fie cu cel mult un an sau un an şi jumătate mai în vârstă decât era în realitate, iar Georg Alban Streller putea fi strâns la piept de către mama sa fără nicio problemă.

— Câine afurisit!

Cajetan nici nu mai ştia dacă vorbele îi erau adresate lui Fulvian sau lui Gaudentius. Încă se mai gândea disperat la mijloacele necunoscute prin care duşmanul lui reuşise să îl înşele. Homunculusul nu îl putea ajuta, deoarece şi

pentru el dispariţia Giselei şi a tovarăşelor ei de suferinţă reprezenta un mister încă de nepătruns. Nici chiar interogarea străjerilor speriaţi cumplit nu oferise decât puţine informaţii. Mai întâi pentru că dulăii transformaţi în oameni erau prea proşti pentru a putea să se exprime clar şi apoi ei trăncăneau despre o fiinţă cu o putere covârşitoare, care, susţineau ei, îi atacase.

Nici Cajetan, şi nici Fulvian nu îşi puteau imagina decât un demon cu o forţă uriaşă, pe care Gaudentius îl mobilizase prin formule magice din cărţile sale şi se întrebau cum reuşise o asemenea creatură să treacă de vraja făcută de ei pentru protecţia castelului, fără ca ei să îşi fi dat seama.

— Nu are niciun rost să ne mai batem capul cu asta, stăpâne. Rezolvarea acestui mister ne-o poate da numai Gaudentius şi ar trebui să îl silim să o facă cât mai repede.

Vocea lui Fulvian trecu prin carapacea de disperare şi teamă care îl înconjura pe Cajetan şi îl făcu pe mag să ciulească urechile.

— Ce bâigui acolo? Cum să îl întrebăm pe Gaudentius, dacă nici măcar nu ştim pe unde se află? Pentru că şleahta aceea de ţărani răzvrătiţi l-a spânzurat pe cavalerul Heiner, nu mai am pe nimeni pe care să îl trimit acolo. Von Loipfing era singurul din zonă asupra căruia aveam destulă putere pentru a-l folosi fără grijă la Riebelsborn. Chiar de ar mai exista vreun cavaler care să îmi mănânce din palmă, nu va ieşi din castelul lui de teamă că incendierea burgului Riebelsborn şi a celorlalte castele nu reprezintă decât preludiul unei răscoale mult mai mari.

— Acest motiv este suficient pentru a părăsi zona şi a călători în Spania. Fulvian găsi prilejul să îi amintească stăpânului său despre planurile lui. Dar nu trebuie să le permitem lui Gaudentius şi adepţilor lui să scape nepedepsiţi.

— Şi cam cum îţi imaginezi tu folosind asta? Ei au dispărut demult din puterea mea. Nici măcar folosind

droguri nu mai pot afla pe unde sunt.

Cajetan ridică din nou nuiaua, dar de data aceasta Fulvian se feri la timp.

— Trebuie să vă puneţi mintea la contribuţie, stăpâne! Şi atunci veţi şti unde sunt sau, mai degrabă, încotro se îndreaptă.

— Dacă mai scoţi un cuvânt, te schilodesc!

Fulvian îi putea citi gândurile magului pe faţă şi rânji supărat. Îl slujise prea mult pe acest om. Dar gândul răzbunării nu îl putu amăgi să renunţe la culegerea roadelor.

— Iertaţi-mă, stăpâne, dar eu vă pot spune unde sunt Gaudentius şi ai lui!

Cajetan, care tocmai ridica nuiaua ca să-l lovească, se opri din mişcare şi îl privi uimit pe discipolul lui.

— Tu? Unde sunt?

— Se duc fie la Schwabach, la părinţii lui Streller, fie la neamurile Giselei, în Nürnberg.

— De ce?

Magul nu părea cu nimic mai lămurit.

— Grupul lui Gaudentius fuge şi are urgent nevoie de un refugiu. Este iarnă, stăpâne, şi pe vremea asta călătoria, mai ales pentru femei, este oricum numai comodă nu. Unde să se ducă, dacă nu într-unul dintre cele două locuri? Nici Gaudentius şi nici Georg Streller nu au prieteni în care să aibă încredere şi ei mai ştiu că încă se află sub blestem. Sau poate credeţi că s-ar duce de bunăvoie în iad? Eu cred că ar face orice pentru a evita asta!

— Hm, asta nu vor reuşi!

Cajetan se detaşă de afirmaţiile ciracului său cu un gest dispreţuitor.

— Există o posibilitate de a ridica blestemul şi de a-l nimici pe autorul acestuia!

Fulvian gustă teama care puse stăpânire în acea clipă pe chipul magului, ceea ce compensa o parte din chinurile

prin care trecuse.

Cajetan îl apucă pe homunculus de guler.

— Ce ai zis?

— Un bărbat înţelept din Egipt a adunat tot ceea ce a putut afla despre dumneavoastră şi a tras concluziile corecte. Un cerc făcut din şase oameni înzestraţi vă poate învinge, stăpâne. Ei sunt deja cinci. Mai au nevoie de un singur om înzestrat cu puteri magice şi pot să înceapă lupta cu dumneavoastră!

— Câine blestemat! Cajetan lovi, dar homunculusul se retrase fulgerător. Magul se linişti repede şi continuă: Unde vor găsi un al şaselea om înzestrat? De secole am avut grijă ca numărul lor să se reducă.

— Amintiţi-vă de călătoria lui Gaudentius la Nürnberg! Acolo, pe lângă Gisela, acesta a descoperit un împletitor de coşuri beţivan, bun doar de jertfa pentru dumneavoastră, şi pe fratele Giselei. Dacă vrăjitoarea reuşeşte să îl câştige de partea ei, sunteţi cu adevărat în pericol. Dar, dacă acţionăm rapid, Hans Güldener ne va sluji nouă şi atunci Gisela şi ceilalţi sunt pierduţi.

Fulvian îşi frecă mâinile, căci asta însemna noi suflete speciale, care îi vor susţine ascensiunea în ierarhia iadului.

Vrăjitorul cugetă asupra cuvintelor lui Fulvian şi încuviinţă sumbru.

— S-ar putea să ai dreptate, pocitanie!

— Pocitanie, stăpâne? Sunt precum dumneavoastră m-aţi creat.

Cajetan nu băgă în seamă ironia din vocea lui Fulvian, pentru că deja făurea planuri noi.

— Trebuie să plecăm imediat la Nürnberg. Dacă mergem direct, poate vom ajunge înaintea celor de la Riebelsborn şi îl vom face pe fratele Giselei să asculte de noi. Dar ce facem între timp cu burgul şi cu ce am aici?

— Încuiaţi totul, ca slujnicele să nu intre din curiozitate în laborator şi să vă umble prin cărţi şi luaţi

majoritatea gărzilor cu dumneavoastră. În vremurile acestea nu se poate călători fără escortă.

Fulvian îl privi conjurator pe mag şi fu răsplătit cu un gest aprobator.

— Vor rămâne aici doi câini, care să îi îndepărteze pe ţăranii care ar îndrăzni ca, în ciuda vrăjii, să pătrundă în burg. Cele două femei pot să le dea de mâncare cât timp lipsim noi.

— Cum aţi dori să călătoriţi, stăpâne, ca astrologul Cajetan? întrebă homunculusul.

Magul clătină energic din cap.

— Acela este prea bătrân şi prea slab pentru aşa ceva. Nu, voi fi cardinalul Callani! Tu vei fi secretarul meu. Adu-mi veşmântul! Porunceşte-le şi gărzilor să se pregătească de dram. Sper că nu vor începe să latre dacă pe drum dăm de vreo căţea în călduri.

— Nu o vor face, pentru că erau prea tineri când au fost transformaţi prin vrajă. Altfel aveaţi o haită de libidinoşi pentru care cu siguranţă nu ar fi ajuns cele două slujnice ale noastre.

Fulvian chicoti la acest gând. Dar se opri când observă că magul ridica din nou ameninţător nuiaua.

3.

Alban nu putu să treacă prin Schwabach tură să-şi viziteze părinţii, pe care nu îi mai văzuse de peste doi ani. Deşi le scrisese de fiecare dată când îi permiseseră transformările lui, aceştia erau pesemne îngrijoraţi. Ei nu ştiau ce i se întâmplase cu adevărat, ci doar că avea o boală molipsitoare, care nu îi permitea să apară în lume.

Când văzu în faţa sa casa înaltă a familiei, şarpanta proaspăt vopsită, ferestrele cu geamuri gălbui şi acoperişul din ardezie gri, abia îşi reţinu lacrimile. Întoarcerea lui nu reprezenta cea mai mare surpriză pe care le-o oferea părinţilor. Privirea lui o cuprinse pe Gisela, care călărea gânditoare în urma sa. Părea să fi uitat că în

curând se va afla în faţa socrilor ei.

Poarta gospodăriei era deschisă şi un servitor trase cu ochiul afară când auzi zgomot de copite. Mai întâi se holbă surprins la grup, apoi îl recunoscu pe Georg Streller şi îşi făcu semnul crucii.

— Sfântă Maria, maică a Domnului, stăpânul cel tânăr! Ce bucurie să vă vedem!

— Nu mai puţin mă bucur eu, Helm. Ia spune, ce mai faci, ce mai fac părinţii mei? Sper că sunt sănătoşi.

— Eu nu am de ce să mă plâng şi nici stăpânul. În ce o priveşte pe stăpână, nu îi lipsiţi decât dumneavoastră.

Era atâta bucurie în vorbele slugii, încât Alban nu mai îndrăzni să adauge că prezenţa lui va fi doar de scurtă durată.

Helm rămăsese pe loc, de parcă nu ar fi ştiut ce să facă mai întâi: să o ajute să coboare din şa pe însoţitoarea stăpânului cel tânăr, să strige slugile ca să ia în primire caii sau mai bine să dea fuga în casă, ca să le dea părinţilor lui Georg vestea cea mare.

Alban intră în curte călare, sări din şa şi privi în jur de parcă ar fi vrut să soarbă din ochi casa părintească. Gospodăria se compunea din patru clădiri ce înconjurau curtea interioară. Casa de locuit era pe partea dinspre stradă şi se arcuia deasupra intrării largi. Pe latura mai lungă din dreapta se aflau un grajd şi un mic atelier, precum şi un şopron cu nutreţ pentru caii şi boii cu care Anton Streller îşi transporta mărfurile. De cealaltă parte se înşiruiau depozitele cu mărfuri. O casă ceva mai mică, din apropierea unui pârâu care marca limita gospodăriei, servea de locuinţă slugilor.

Alban îşi aminti că în copilărie avusese acolo o cameră în care-şi depozitase toate comorile. Obiectele principale al acestei colecţii constau dintr-o spadă veche de cavaler şi un coif adevărat cam răvăşit. Şi câteva cărţi ar fi trebuit să fie acolo, printre care şi aceea despre vrăjitorie, nimerită din întâmplare în mâna lui şi care îi

trezise fascinaţia pentru magie.

Nu, se corectă el. Predispoziţia lui îl îndrumase pe această cale. Dacă nu ar fi posedat darul magiei, cu siguranţă că ciudatele versuri nu l-ar fi atras să le aprofundeze. Se înfioră gândindu-se cum îi reuşiseră pe atunci vrăjile mai uşoare.

— Adâncit în gânduri?

Vocea Giselei îl sperie pe Alban. Se întoarse spre ea, văzu că era încă pe iapa ei şi întinse braţele ca să o ajute să coboare.

— Iartă-mă, dar pentru o clipă am fost copleşit de trecut.

— Nu doar ţie ţi se întâmplă.

Gisela se referea la slugile care rânduiau butoaie şi baloturi în curte şi la cei doi supraveghetori cu tunici nu prea lungi şi pantaloni ce fluturau. Cam aşa se desfăşura viaţa şi în curtea casei ei părinteşti, în vremurile bune. Ea îşi alungă amintirile, pentru a nu se lăsa copleşită de ele. Preţ de o clipă, se gândi că fusese o greşeală să vină aici, fără să poată înţelege de ce avea acest simţământ. Acum era adâncită în gânduri, în timp ce Alban îi ceru lui Helm să le anunţe părinţilor sosirea lui. Mai chemă câteva slugi care oricum încetaseră lucrul şi îi priveau cu ochii mari pe nou-sosiţi.

— Băieţi, ocupaţi-vă de cai, şi apoi aduceţi o gură de vin. Mi s-a uscat gâtul.

Cuvintele îi veniră pe buze ca de la sine. Se gândi cât de des îşi făcuse la fel apariţia, în zilele de odinioară, de la o partidă de călărie ori dintr-o călătorie mai lungă. Parcă mai ieri stăteau aşa lucrurile. Dar între timp se petrecuseră multe.

— Iertaţi-ne, stăpâne, dar boala dumneavoastră…? cuteză să întrebe unul dintre cei doi supraveghetori.

— Este ca şi lecuită şi nu este molipsitoare.

Se părea că vorbele lui Alban nu îi liniştiră complet pe oameni, care se apropiau şovăitori. Cei doi câini de

curte legaţi în faţa cuştii lor fură mai puţin sfioşi, cel puţin până când se văzură faţă în faţă cu Dagga şi îi auziră mârâitul. Sensul era clar. Aici putea fi doar un singur stăpân şi în orice caz acela nu era unul dintre câinii curţii.

— Fii cuminte, Dagga!

Gisela înfipse mâna în blana căţelei când aceasta vru să se ia după câini. Dagga le aruncă acestora o privire ce voia să spună că în ochii ei erau ca bracii din Riebelsborn şi se mulţumi să revendice un ciolan de vită pe jumătate ros, aflat lângă cuşcă.

Între timp, slugile îndrăzniră să le ajute pe celelalte femei să coboare de pe cai şi să se ocupe de animalele lor. Dar se retraseră din faţa lui Alban, ca şi cum s-ar fi temut că s-ar putea molipsi de o boală necunoscută.

Femeia care năvăli afară din casă nu mai fu atât de temătoare. Era Dille, plinuţa bucătăreasă a familiei Streller şi regina neîncoronată a bucătăriei şi a cămărilor. Alergă cu rochia fluturândă la fiul stăpânilor, pe care îl strânse în braţe plângând şi râzând.

— Cât mă bucur să te revăd, dragule! Doamne, cât m-am temut pentru tine! Le-am aprins câte o lumânare mare Sfintei Fecioare şi Sfântului Rochus, ca să te pot revedea sănătos.

Alban o strânse la piept pe femeia durdulie cu un sentiment de ataşament şi de recunoştinţă. Dille fusese mereu alături de el şi de multe ori se străduise ca poznele copilăriei lui să nu ajungă la urechile părinţilor. Pe lângă acestea, îl delectase cu tot felul de bunătăţi, pe care se pricepea ca nimeni altcineva să le prepare.

— Ce m-aş fi făcut eu fără tine?

Îi dădu drumul şi respiră adânc, pentru că acum urma întâlnirea cu părinţii. Anton Streller şi soţia lui, Hilda, tocmai ieşeau pe uşă străduindu-se să lase o impresie degajată. Dar modul în care mama lui Alban îşi freca ochii trăda cât era de răscolită. Voia să dea fuga la fiul ei, dar soţul o ţinea tare de braţ.

— Domol, dragă! Ştrengarul nu a considerat necesar să apară tot timpul acesta, să nu exagerăm.

— Dar a fost bolnav şi eu nu am putut să am grijă de el!

Hilda Streller se smulse de lângă bărbatul ei şi se duse la

Alban. Îl privi speriată. Dar când nu văzu urmă de boală epuizantă, respiră uşurată.

— Cât mă bucur că eşti din nou aici!

Nu îşi mai putu reţine lacrimile. Alban o strânse în braţe. Tuşitul tatălui îl făcu să se întoarcă spre el.

— Pasărea noastră călătoare s-a întors. Când se uită omul la tine, nu ar zice că ai stat grav bolnav în spital atâtea luni şi că niciun alt om, în afară de îngrijitorul tău, nu putea intra la tine. Fii tu sincer şi recunoaşte că în acest timp ai hoinărit prin ţară, te-ai distrat şi ai râs de bătrânul tău tată, care trebuia să se frământe şi să se ocupe de comerţ. Dar trebuie să mărturisesc şi eu un lucru: te-ai interesat în aceşti doi ani de afacerile noastre mai mult decât oricând înainte şi te-ai dovedit surprinzător de norocos. La fiecare dintre afacerile pe care m-ai sfătuit să le fac, am câştigat foarte mult.

Bătrânul Streller îşi bătu fiul pe umăr, recunoscător, şi, în ciuda bănuielii că acesta s-ar fi prefăcut bolnav pentru a se sustrage controlului părintesc, păru că nu i-o luase în nume de rău.

— Dar, bărbate, nu mai spune aşa ceva. Georg a fost cu siguranţă grav bolnav. Adu-ţi aminte de scrisorile lui. Uneori scrisul îi era atât de ilizibil, de parcă nici nu ar mai fi avut puterea să ţină pana în mână.

Hilda Streller se simţea obligată să îi ia apărarea fiului ei.

Alban întoarse capul, pentru a nu se observa cum i se înroşiseră obrajii. Scrisul îi fusese greoi, dar nu din cauza slăbiciunii. Cu labele lui puternice, de monstru, nu putuse reda mai bine literele.

— În orice caz, pezevenghiul s-a întors, şi încă însoţit. Nu vrei să ni-i prezinţi pe însoţitorii tăi?

Anton Streller privi curios restul trupei.

Alban inspiră adânc şi arătă către Gaudentius.

— Acesta este iuncherul Matthias din Riebelsborn, care a avut amabilitatea ca în ultimii doi ani să îmi ofere un acoperiş în turnul singuratic al castelului lui, iar aceasta este sora lui, Anna, care a dat dovadă de multă răbdare cu mine. Degetul arătător al lui Alban rămase o clipă îndreptat spre mătuşa lui Gaudentius, după care se îndreptă spre Hetta. Dar nu putu să continue prezentările, pentru că mama lui îi îmbrăţişă întâi pe Gaudentius şi apoi pe Anna, cărora le mulţumi printre lacrimi că se îngrijiseră de fiul ei bolnav.

— Dumneaei este Frau Hetta; ne însoţeşte în călătorie. Aceasta este servitoarea ei Kezia, şi aceasta… Alban tăcu lui moment, îşi adună toate puterile pe care le mai avea şi continuă: Acestea sunt soţia mea, Gisela, fiica negustorului din Nürnberg, şi servitoarea ei, Gundi.

În curte se aşternu o linişte ca după un trăsnet. Slugile, în frunte cu Helm, făcură ochii mari, Dille se retrase un pas, îşi puse mâinile în şolduri şi o privi pe Gisela de parcă ar fi vrut mai curând să o strângă de gât decât să îi ureze bun venit. Şi părinţii lui Alban părură în primul moment dezorientaţi.

— Soţia ta…?

Primul care îşi reveni fu tatăl, dar nu mai părea la fel de îngăduitor ca până atunci. În concepţia lui, fiul lui, aşa-zis foarte bolnav, depăşise orice limită.

Hilda Streller părea că nu ştia ce să spună cu privire la această mărire neaşteptată a familiei. Dar se apropie de Gisela şi o prinse de mâini.

— Deci eşti femeia fiului meu.

— Cel puţin i-am fost încredinţată prin cununie.

Gisela ar fi vrut să se afle acum în orice loc din lume, numai aici nu, poate cu excepţia temniţei lui Cajetan. Nu

își făcuse iluzii că aici va fi privită ca soţie a lui Alban şi în gând îl dojeni pe acesta că o prezentase părinţilor ca soţie.

Deoarece Gisela părea să adopte o atitudine defensivă, situaţia căpătă o notă de disonanţă. Mama lui Alban nu ştia cum să se poarte, tatăl, în schimb, îşi frecă bărbia cu mâna dreaptă şi o măsură pe noră ca pe un obiect a cărui valoare urma să fie stabilită ulterior. După care i se adresă din nou fiului său:

— Este fiica lui Otto Güldener din Nürnberg? Cu el am făcut afaceri bune. Până când a preferat sfaturilor mele pe ale altora. Între timp i-a venit mintea la cap şi practică un comerţ cinstit, ca înainte. Ei, da, puteai să nimereşti şi mai rău.

Nu suna tocmai entuziasmat şi Gisela îşi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse Gaudentius după căsătorie. În momentul în care magistrul Alban nu va mai exista, ea va trece drept văduvă, spusese el. Poate trebuia să accepte această propunere, pentru că nu intenţiona să trăiască în această casă ca noră nedorită.

Alban simţi indispoziţia Giselei şi o apucă de mână.

— Este adevărat că aş fi putut nimeri cu mult mai rău, tată. Îmi amintesc de Trude Beckheimer, pe care înaintea plecării mele în călătorie aţi vrut să mi-o băgaţi pe gât. Din câte ştiu, între timp s-a căsătorit cu tânărul Tettenwieser. O fi el fericit cu ea. Eu cu siguranţă nu aş fi fost.

— Şi? Acum eşti fericit?

Întrebarea mamei sale îl puse pe Alban în oarecare încurcătură. O privi pe Gisela, se gândi la toate pericolele prin care trecuse şi la toate eforturile pe care le îndurase din cauza lui şi încuviinţă:

— Da, mamă! Gisela este unica femeie pe care mi-aş dori-o de soţie. În timpul bolii m-a îngrijit şi a suportat toate toanele mele fără să se plângă şi trebuie să mărturisesc că a avut ce să suporte!

— La naiba, dar cum de v-aţi întâlnit? izbucni

bătrânul Streller.

— Este meritul iuncherului Matthias. El a găsit-o atunci când un vraci i-a făcut cunoscut că doar o soţie care mă va îngriji cu abnegaţie m-ar putea salva.

Era o descriere foarte sumară, dar fidelă a evenimentelor care conduseseră la căsătoria grabnică cu Gisela.

— Iar Güldener a fost foarte mulţumit să îl aibă ca ginere pe fiul meu.

Din cuvintele lui Anton Streller răzbătea mândria datorată propriei bogăţii şi a influenţei de care se bucura.

Fiul lui clătină din cap zâmbind.

— Güldener habar nu a avut că eu eram ginerele. Credea că aş fi un învăţat şi mi-a dat-o pe fiica lui fiind rănit în mândria lui de un renghi urât pus la cale de Tettenwieser şi Beckheimer.

— Şi fata? A mers aşa de simplu?

Hilde Streller nu făcea un secret din neîncrederea ei faţă de ceea ce ea considera o căsătorie ciudată.

Spre norocul lui Alban, tatăl său îi sări în ajutor.

— De când o fiică se amestecă în alegerea de către părinţi a soţului ei? Ea trebuie să se supună, şi cu asta basta!

Ultimul cuvânt era unul dintre puţinele cuvinte în italiană învăţate în timpul unei călătorii din tinereţe în sud şi din când în când îi făcea plăcere să îl folosească, pentru a se grozăvi. Acum o privea pe Gisela mai prietenos şi îşi spuse că fiul său ar fi putut cu adevărat să o nimerească mai rău. Nora adusă de el în casă nu era doar neobişnuit de frumoasă, ci emana ceva ce el nu putea să descrie.

— Intraţi în casă, afară este foarte frig şi bag de seamă că buna mea Hilda a îngheţat deja. Ceea ce era adevărat, dar şi lui îi era frig şi se bucura la gândul unui vin fiert, pe care nimeni din împrejurimi nu îl prepara mai bine decât Dille. Observă că bucătăreasa mai era în curte şi i se adresă: Du-te la bucătărie! Nu vezi că oaspeţii noştri

au îngheţat în lunga lor călătorie şi au nevoie de vinul tău? Şi, pe lângă el, pune ceva de mâncare pe masă, de care să nu ne fie ruşine!

În timp ce bucătăreasa se grăbea către bucătărie, bătrânul Streller îl bătu pe umăr pe Alban.

— Nu am să te las să pleci aşa curând.

Pe faţa lui Alban se aşternu o umbră. Voia să petreacă aici doar o zi sau două, dar se părea că tatăl său nu prea i-ar permite să continue călătoria atât de devreme.

— Iartă-mă, tată, dar va trebui să ne laşi să plecăm. Soţia mea tânjeşte după ai ei, iar eu trebuie să îi fac cunoscut lui Güldener pe cine are ca ginere.

— Vorbe! Tatăl lui respinse argumentele cu un gest energic. Acum, iarna, călătoria nu este plăcută, mai ales pentru o femeie. Plecaţi în luna mai, când soarele va râde cald pe cer. Şi încă ar fi destul de devreme.

Streller era atât de hotărât, încât Alban schimbă o privire cu Gaudentius şi cu Gisela. Stăpânul Riebelsbornului părea că ar prefera să pună imediat şeile pe cai şi să continue drumul. Dar şi el ştia că Anton Streller îi va împiedica cel puţin pe fiul lui şi pe noră să vină cu el.

Şi Gisela ar fi plecat imediat, pentru că nu voia să i se spună bun venit ca noră. Nici nu mai era sigură de sentimentele ei. Îşi privise căsătoria cu prea puţin chipeşul magistru Alban ca pe o obligaţie pe care trebuia să o îndeplinească. Dar sentimentele ei pentru Georg Streller se înfiripaseră şi crescuseră în acele seri cu lună plină de la Riebelsborn, în care el jucase rolul oaspetelui ocazional al stăpânului castelului. Dacă-şi asculta sufletul, nu avea intenţia de a o face pe văduva magistrului Alban, ci prefera să rămână soţia lui Georg. Dar pentru asta trebuia să fie ridicat blestemul.

4.

Părinţii lui Alban amânară plecarea fiului lor din

Schwabach şi, astfel, a însoţitorilor lui, mult peste ceea ce spuneau simţurile Giselei că ar fi bine. Ea simţea norii negri ai pericolului adunându-se la orizont tot mai ameninţători, pe zi ce trece, dar căută zadarnic un reper privind modul în care Cajetan căuta să îşi recâştige puterea asupra lor.

Nici prin gând nu-i trecea că magul desluşise demult planurile fugarilor. El luase înfăţişarea unui om al Bisericii şi, prin aspectul lui impozant şi prin veşmântul purpuriu, le impunea oamenilor simpli un respect profund. Avea o înfăţişare atât de întinerită, încât funcţia lui bisericească nu prea mai era plauzibilă, dar compensa asta cu ţinuta lui mândră. Pretinsul cardinal îl depăşea ca înălţime cu mai mult de un cap pe Fulvian, care trebuia să joace rolul de secretar pricăjit. Homunculusul admira fără voie talentul magului de a juca ireproşabil diverse roluri. Unui bărbat de o valoare mai mică decât a lui Cajetan nu i-ar fi reuşit să supravieţuiască de trei ori câte o mie de ani şi, la fiecare mască adoptată, să câştige atâta influenţă care să pătrundă până în vârfurile societăţii. Magul nici nu făcuse greşeala de a se ridica până acolo unde ar fi stârnit invidii şi ar fi existat pericolul să îşi creeze inamici puternici şi prea curioşi.

Fulvian considerase deseori viaţa alături de Cajetan ca mult prea modestă, pentru că el ar fi preferat să urce cât mai sus, pentru a străluci şi a-şi exercita puterea mai bine. Din acest motiv, îl bucura perspectiva oferită de Spania. Acolo Cajetan ar fi trebuit să fie de la bun început un stăpân puternic, oferindu-i-se şi lui cu totul alte perspective de a se apropia de oameni.

— Vom trage la hanul în care au înnoptat Gaudentius şi Alban când au peţit-o pe Gisela.

Vorbele lui Cajetan întrerupseră şirul gândurilor homunculusului. Acesta îşi amână planurile pentru mai târziu şi se întoarse către aşa-zisul lui stăpân cu o expresie plină de umilinţă pe faţă, care contrasta cu fulgerările

viclene din priviri.

— Eu nu aş face asta, sublimă Eminenţă! Taurul ar trebui apucat de coame, aşa ar fi cel mai sigur.

— Ce vrei să spui cu asta?

Cajetan privi poarta oraşului Nürnberg, aflată la câteva sute de paşi în faţă. Câţiva străjeri îşi făcură apariţia ca să-i întâmpine. De obicei, înalţii prelaţi erau urmaţi de un alai numeros, dar aşa-zisul cardinal Callani se mulţumea cu o duzină dintre paznicii lui câini. Băieţii erau înalţi şi atât de puternici că ar fi scos-o la capăt şi cu o bandă numeroasă de tâlhari, iar tăcerea lor era justificată prin aceea că ar fi fost străini şi nu înţelegeau limba vorbită aici. Pentru a-şi face apariţia conform rangului, Cajetan ar fi trebuit să fie înconjurat de copişti, servitori, îngrijitori ai cailor şi alte slugi. Dar ar fi fost prea obositor să dreseze acele creaturi obtuze să nu bată la ochi pe drum, iar pentru a purta discuţii profunde, cum fac clericii între ei, nici câinii şi nici alte animale nu erau potrivite.

— Ce vrei să spui cu asta? repetă el întrebarea, pentru că Fulvian nu răspunsese imediat.

— De ce să fie nevoie de o cale ocolitoare la un han, dacă locuinţa Güldener este suficient de mare pentru a adăposti o jumătate de duzină de mantii purpurii? Ar trebui să mergem imediat la el şi să îi explicăm că ne-a fost recomandat de cunoştinţe din Italia. Deoarece are cu siguranţă legături în Lombardia şi la Veneţia, ne va crede.

Fulvian îşi promitea în casa Güldener nu numai succes sigur, ci şi desfătări. De aceea, aşteptă nerăbdător reacţia stăpânului lui şi nu fu dezamăgit.

Magul încuviinţă din cap şi întinse braţul ca să îl bată pe umăr.

— Ai dreptate. Vom merge direct la Güldener, luându-i-o înainte amărâtului de Gaudentius. Când va apărea cu adunăturile lui, ne va fi uşor să punem mâna pe ei. Pentru câţiva guldeni, Güldener ne va ajuta cu siguranţă şi, dacă

nu o face el, fiu-său va îndeplini în schimbul unei recompense tot ceea ce îi vom cere.

Cajetan râse mulţumit şi călări direct spre gărzi. Acestea nu ştiură cum ar fi trebuit să reacţioneze, deoarece, în ciuda mantiei de blană purtate de călăreţ pe umeri, se vedeau clar însemnele înaltei lui funcţii bisericeşti. Şeful gărzii consideră în final că trebuia să se plece în faţa străinului.

— Bun venit, strălucită Eminenţă. Permiteţi-mi să întreb de numele dumneavoastră, pentru a putea să anunţ autorităţile ce înalt oaspete ne onorează oraşul.

Cajetan îi făcu un semn discret lui Fulvian. Homunculusul lăsă calul să mai facă câţiva paşi, în aşa fel încât capul acestuia să fie deasupra străjerului şi îl privi cu un zâmbet indulgent.

— Îl ai în faţa ta pe Eminenţa Sa Gioacchino Baldovino Enzio Serafino Arduino di Callani, cardinal al curiei, episcop de Luvenzza, Dimortani, Ingrali şi Domolessa, abate de Rigentina, St. Giacomo di Milanessa şi St. Patrizio di Roma!

Străjerul rămase cu gura căscată când auzi răsunătoarea listă, pe care nu ar fi putut să o memoreze într-o viaţă. Deoarece nu îndrăzni să îl reţină mai mult pe Eminenţa Sa sau să îi pună şi alte întrebări, le făcu semn subordonaţilor să elibereze drumul. Fulvian se arătă generos, împărţindu-le monede de aur străjerilor şi trezind în ei dorinţa să le cheltuiască în prima cârciumă sau în primul bordel. Astfel putea să îi expună pe oamenii simpli tentaţiilor unei vieţi în păcat şi să-l ofere pe unul sau pe altul dintre ei suveranului său diavolesc.

Cajetan parcursese deja o bună bucată de drum când Fulvian îl ajunse din urmă. Magul se întoarse supărat către el.

— Ce înseamnă asta?

Fulvian îl privi surprins.

— Dar, stăpâne, aceşti oameni s-ar fi mirat foarte tare

dacă un bărbat atât de important ca dumneavoastră ar fi intrat în oraş fără a le lăsa un bacşiş.

Pentru a-şi sublinia cuvintele, homunculusul aruncă mai multe monede unei cete de cerşetori, care îşi descoperiseră creştetele şi fluturau mâinile întinse. La vederea aurului începură să se încaiere, fără a ezita să folosească pumnii şi dinţii.

— Derbedei, pufni dispreţuitor Fulvian, deşi el însuşi fusese cel care dezlănţuise instinctele negative ale cerşetorilor.

Pe întreg drumul până la casa Güldener împărţi monede însoţite de îndemnuri diavoleşti pentru întrebuinţarea lor. Un ducat de aur zbură exact către o slujnicuţă care îşi însoţea stăpâna. Fata prinse moneda, dar nu apucă nici măcar să mulţumească pentru dar, pentru că stăpâna, o femeie voinică şi încă tânără, îmbrăcată cu o rochie lungă albastră, peste care avea o mantie cu garnitură de blană de iepure, întinse mâna şi i-o smulse dintre degete. Dar, pentru că slujnica nu voia să o cedeze de bunăvoie, se alese cu câteva palme şi cu ameninţarea că pe viitor va fi pusă să cureţe sobele.

— Trude Beckheimer este nesuferită ca totdeauna, murmură o bătrână aflată în apropierea lui Fulvian, care purta pe umeri un coş cu plante uscate şi cu legume în oţet.

Era Frau Ceißblatt, vânzătoarea de legume. Aceasta tocmai se întorcea de la piaţă şi clătină din cap când o femeie atât de avută ca Trude, care purta acum numele de Tettenwieser, nu îi îngăduia slujnicei ei aşa-zis preferate să aibă nici măcar o monedă.

Fulvian se uită după Trude şi îşi frecă mâinile plin de bucurie. Poate că se va folosi de timpul cât rămânea la Nürnberg pentru a se apropia de tânără şi să o îndrume pe o cale care să o facă sclava lui şi astfel o victimă docilă a stăpânului său din iad. Trebuia să fie uşor să o controleze pe această femeie mândră, cu deprinderi atât de rele.

După puţin timp, ajunseră la gospodăria lui Güldener. Deşi era iarnă, în curte domnea o vie animaţie: slugile, controlate de un supraveghetor, cărau lăzi şi saci, îi încărcau în care s-au îi rânduiau în depozite. Nu era nevoie de capacităţi magice pentru a-l recunoaşte în supraveghetor pe Hans Güldener, căci flăcăul era cel care părea o variantă bărbătească a surorii sale. Acesta îi descoperi pe nou-veniţi şi se minună atât de veşmântul purpuriu ce se ivea de sub mantia lui Cajetan, cât şi de duzina de însoţitori înarmaţi, cu platoşe lustruite şi cu spade la şold.

Se apropie şi nu încercă să îşi ascundă curiozitatea.

— Vă salut, nobili domni. Pe cine să anunţ tatălui meu?

Fulvian repetă lunga listă pe care o recitase mai înainte străjerilor şi chicoti în sinea lui când tânărul înlemni impresionat de titulatura impozantă. Dar Hans îşi reveni repede şi vru să dea fuga în casă, pentru a-i anunţa tatălui său neaşteptaţii oaspeţi. Tocmai atunci se deschise uşa şi pe ea ieşi Otto Güldener.

Negustorul arăta mult mai bine decât în urmă cu o jumătate de an. Era înfăşurat cu o mantie căptuşită cu blană de iepure şi pe cap avea o căciulă de lână cu bordură îngustă de blană.

— Buongiorno, signore Güldener. Scuzaţi-ne venirea neaşteptată, dar prieteni buni din Fondaco de Tedeschi din Veneţia ne-au sfătuit să apelăm la dumneavoastră pentru găzduire când trecem prin Nürnberg.

Fulvian i-l prezentă lui Otto Güldener pe înaltul prelat italian şi zâmbi plin de graţie, de parcă se afla în faţa celui mai bun prieten.

Negustorul se înfoie tot. A găzdui un cardinal veritabil era, în ciuda costurilor suplimentare, ceva la care un Tettenwieser ori un Beckheimer nu putea visa. Importanţa lui în oraş şi în mediul comercial local va creşte şi vor dispărea şi ultimele umbre legate de declinul

lui anterior şi de soarta fiicei sale.

— Fiţi bineveniţi, domnii mei!

Făcu o plecăciune în faţa lui Fulvian şi sărută inelul de la mâna acestuia, pe care i-o întinsese de pe cal.

Şi Cajetan îi întinse mâna dreaptă înmănuşată, pe care strălucea o piatră preţioasă neagră foarte mare.

— Vă mulţumesc pentru primirea cordială.

Magul nu putea să îşi ascundă accentul la fel de bine ca Fulvian, dar, în culmea fericirii produse de înalta vizită, Güldener nici nu băgă de seamă. Îi întinse el însuşi braţul lui Cajetan pentru a-l ajuta să coboare din şa şi chemă câteva slugi care să se îngrijească de cai şi de suita înarmată a cardinalului.

Fulvian făcu un semn liniştitor cu mâna.

— Oamenii nu vă vor da mult de lucru. Un pahar de vin, ceva de mâncare şi un sac cu paie pe care să doarmă le sunt îndeajuns. Nu înţeleg limba vorbită aici şi eu i-am selecţionat, nu în cele din urmă, datorită calmului lor pentru această călătorie. Dar, dacă este necesar, pot să lovească vârtos.

Güldener nu putu să îşi dea seama dacă era un avertisment pentru a nu-i necăji pe luptători. Nici nu intenţiona asta şi va povăţui şi slugile să nu o facă. După ce constată că în curte totul decurgea spre mulţumirea sa, îl invită pe cardinal în casă împreună cu secretarul lui.

5.

Mâncărurile puse pe masă de bucătăreasa lui Güldener nu se puteau compara cu creaţiile fine ale unui bucătar princiar, dar erau preparate din cele mai bune ingrediente şi de aceea erau de două ori mai gustoase. Cajetan mâncă cu poftă şi se întrebă cum de se mulţumise atâţia ani cu arta culinară diletantă a Minei şi a predecesoarei ei. Aduse bogate laude prânzului şi Fulvian, de asemenea, găsi cuvinte de apreciere.

— Am avut grijă ca slujnica mea să corespundă celor

mai înalte pretenţii, explică Güldener cu un ton de parcă masa bună se datora numai şi numai acestui merit.

Nu se zgârci nici cu vinul, ci puse să se dea cep unui butoiaş aflat în cel mai îndepărtat colţ al pivniţei. Vinul era din Italia, pretinsa patrie a oaspeţilor, şi era dulce şi ameţitor. Pentru că stăpânul casei era cel care bău mai mult, ajunse în curând într-o stare ce îl făcu abordabil de către Fulvian. Şi Hans primise permisiunea de a părăsi treaba din curte, pentru a le ţine tovărăşie oaspeţilor şi era cu ochii ţintă la buzele secretarului cardinalului, care se pricepea atât de bine la povestit.

Doar mama se ţinea deoparte şi îi măsura mereu îngândurată pe cei doi prelaţi din priviri. Nu îi plăceau. O fi fost sutana cardinalului din cel mai bun material, dar era murdară şi puţea. Iar secretarul lui părea că nu se spălase nici măcar o dată în viaţa lui şi mirosea de parcă se tăvălise prin pucioasă. Şi, pe lângă acestea, vorbea despre lucruri care batjocoreau moralitatea şi erau nepotrivite unui bun creştin. Îşi bătea joc de stăpânii născuţi nobili, ca şi de cunoscuţi principi ecleziaşti şi uitaseră atât el, cât şi superiorul lui să binecuvânteze prânzul.

Când Magda Güldener îl privi mai atentă, remarcă faptul că dintre toate podoabele şi însemnele pe care le purta lipsea crucea, ceea ce era mai mult decât ciudat la un om cu poziţia lui.

Pe Fulvian îl deranja reţinerea stăpânei casei. Până acum reuşise întotdeauna să prindă în mrejele oratoriei toţi oameni din jur, dar asupra ei cuvintele nu aveau niciun efect. O clipă se gândi dacă nu cumva ar trebui să îi înfrângă împotrivirea folosind puterea lui de seducţie. Dar, privind-o mai atent, înţelese că ar fi fost prea dificil, pentru că poseda flacăra magică. Sub cenuşa timpului ajunsese ca un jar abia sesizabil ce nu fusese aţâţat niciodată, dar când el îl scormoni, ţâşni flacăra arătând adevărata înfăţişare a femeii. Deci trebuia să fie mai atent decât se aşteptase. Dacă îşi va folosi aici adevărata lui putere, Magda

Güldener va simţi şi, de asemenea, cu atât mai mult va simţi şi fiica ei, care se afla pe drum. Deoarece nu voia să o avertizeze pe Gisela, îi dădu pace femeii şi se mulţumi să îi ameţească soţul şi fiul fără prea mult efort.

— Un prieten din Veneţia spunea despre fiul dumneavoastră că are o minte care îl va duce departe. Îmi face plăcere să constat că avea dreptate, îşi continuă el linguşitorul discurs. Ştiţi, noi suntem străini în această ţară. Şi am avea mare nevoie de cineva care cunoaşte obiceiurile locale şi care să ne sfătuiască. Nu v-aţi putea lipsi de Hans pentru câteva luni? Ne-ar fi de mare ajutor.

„Nu face asta!”, vru Magda Güldener să strige, dintr-un motiv pe care nici ea nu îl cunoştea, dar, văzând entuziasmul manifestat de bărbatul ei pentru propunerea aceasta, hotărî să îşi ţină gura.

6.

În momentul în care trecu poarta oraşului Nürnberg, Gisela simţi că norul negru perceput de ea până acum doar ca o ceaţă subţire în zare se îndrepta spre ea tocmai din direcţia în care era casa părinţilor ei. Avu nevoie de o clipă pentru a scăpa de năuceala pricinuită de spaima care o cuprinsese şi scoase un strigăt când Alban vru să se îndrepte într-acolo:

— Stai! Nu! Nu trebuie să mergem acolo!

— Ce mai este? întrebă necăjit Gaudentius.

Alban îi făcu semn să tacă.

— Gisela ştie ce spune, deci trebuie să fim atenţi. Am pierdut prea multă vreme şi nu ştim ce a întreprins duşmanul nostru între timp.

Pe faţa lui se citi un moment supărarea produsă de disputa cu părinţii, care nu voiseră să îi lase să plece pe el şi pe Gisela. Regretă că vizitase casa părintească şi se socoti un smintit sentimental.

Gaudentius clătină din cap încăpăţânat.

— Doamne, doar nu o să mergem la un han! Cum ar fi

privită unica fiică a lui Otto Güldener, dacă evită casa părinţilor ei, de parcă ar fi izbucnit acolo o epidemie?

Gisela nu putea contrazice cele spuse de Gaudentius. Dar nici nu cuteză să călărească în continuare către dezgustătoarea ceaţă ce înconjura casa părintească. Atunci, stratul de nori fu străbătut de o rază de lumină, ce făcu să strălucească crucea aurită de pe turla unei biserici. Aceasta i se înfăţişă ca un semn ceresc. Întoarse iapa şi arătă către casa Domnului:

— Vom fi în siguranţă doar în biserica noastră parohială, unde părintele Maternus ne va acorda adăpost.

— Vrei să te laşi în seama unui preot? Ai înnebunit? O să ne dea imediat pe mâna inchizitorilor! protestă Hetta.

Din fericire, vorbise destul de încet pentru a nu fi auzită decât de prietenii ei. Gaudentius dădu aprobator din cap, dar Gisela ridică poruncitoare mâna dreaptă.

— Nu va face asta cu siguranţă. Îl cunosc bine şi nu am încredere decât în el.

Gaudentius, căruia nu îi făcea plăcere influenţa dobândită în ultimul timp de ucenica lui asupra însoţitorilor săi, scoase un sunet dispreţuitor. Dar, spre regretul lui, Anna şi Alban fură de partea Giselei.

— Vom merge la acest preot. Cu certitudine că nu va produce o proastă impresie faptul că Gisela îl caută întâi pe duhovnicul ei şi abia după aceea merge la părinţi.

Cu un gest ce respingea orice alt contraargument, Alban porni după Gisela. Îl urmară Hetta şi celelalte femei; morocănos, Gaudentius mormăi ceva, dar se hotărî în cele din urmă să urmeze şi el grupul.

Când Gisela ajunse în faţa porţii bisericii, se ivi un copil al străzii, în speranţa obţinerii unui creiţar. Dar, când o văzu pe Gisela, înmărmuri.

— Domnişoara Gisela? Dar aţi fost înghiţită de un căpcăun!

— După cum vezi, sunt cât se poate de vie, răspunse Gisela şi îl întrebă pe băiat dacă nu ar vrea să ţină caii.

Băiatul îşi reveni repede şi îşi făcu socoteala că ar fi fost mai avantajos pentru el să ducă vestea întoarcerii surprinzătoare a Giselei Güldener, decât să îngheţe până la os stând afară pe frigul acesta. Aşa că o şterse fără să mai răspundă şi curând din depărtare i se auziră strigătele:

— Frau Ceißblatt, Frau Ceißblatt! Am o noutate care vă va interesa!

— Băiatul a întins-o. Unul dintre noi va trebui să rămână la cai.

Atunci uşa bisericii se deschise şi, înfăşurat în sutană, părintele Maternus ieşi afară. Nu purta nici mantou şi nici blănuri, deci intenţiona să iasă doar puţin afară în frig. Privirea lui se plimbă pe grupul din faţa bisericii, apoi preotul tresări.

— Gisela! Tu eşti? Doamne, ce bucurie să te văd!

Gisela alunecă din şa, ajunse pe pământ şi se plecă în faţa părintelui:

— Sfinţia Ta, bucuria este de partea mea. Nici nu ştiţi cât… Se opri, îi aruncă lui Alban frâiele iepei şi strânse mâinile părintelui Maternus. Trebuie să vorbesc imediat cu dumneavoastră, dar în aşa fel încât să nu ne vadă sau să nu ne audă niciun străin.

Preotul o privi surprins.

— S-a întâmplat ceva? Nu ţi-ai mai suportat bărbatul şi ai fugit?

Gisela clătină din cap.

— M-a ferit Dumnezeu din cer să fac aşa ceva. Nu, este vorba despre altceva, ceva de care depinde viaţa mea. Vă rog, Sfinţia Voastră, trebuie să mă ascultaţi.

Îngenunche în faţa părintelui, care o ridică imediat.

— Pământul este murdar şi plin de noroi. Vino în casa parohială. Acolo este cald şi cu certitudine nu va trage nimeni cu urechea.

Gisela privi către însoţitorii ei, pe care nu voia să îi lase în mijlocul străzii.

— Iertare, Sfinţia Voastră, dar nu ştiţi un loc unde ne-

am putea adăposti caii? Şi v-aş rămâne tare îndatorată dacă le-aţi permite prietenilor mei să ne însoţească la căldură.

Părintele Maternus privi mai atent grupul şi, când în afară de doi bărbaţi necunoscuţi, între cele trei femei o recunoscu pe Gundi, se scărpină pe frunte surprins.

— Cu siguranţă ai motive temeinice să-mi adresezi această rugăminte. Aşteaptă un moment.

Preotul dădu fuga la o căsuţă din apropiere, bătu la uşă şi îi ceru bărbatului care o deschise să ducă animalele în grajdul celui mai apropiat han.

— Un cal ori doi i-aş putea adăposti în grajdul meu, dar şapte sunt prea mulţi, explică preotul.

Alban îi mulţumi cu un gest şi îi întinse o monedă omului, care era urmat de cei doi fii adolescenţi şi de una dintre fiice. Acesta se uită aproape îngrozit la ea şi făcu o plecăciune ca în faţa unei înalte personalităţi.

— Aş fi dus caii şi răsplătit fiind doar de Domnul. Sau banul este pentru hangiul care să îi adăpostească?

Alban se amuză de modul de punere a problemei şi zise:

— Este pentru tine, om bun. Hangiului dă-i asta.

Îi mai întinse o monedă, apoi Alban îi întoarse omului spatele şi se alătură Giselei.

Părintele Maternus observă privirea schimbată de cei doi şi se uită suspicios la Alban.

— Veţi fi atât amabil să îmi spuneţi cine sunteţi şi în ce raporturi vă aflaţi cu enoriaşa mea?

Gisela inspiră adânc, pentru a-şi face curaj, deoarece se simţea speriată ca un pui de pasăre căzut din cuib.

— Sfinţia Voastră, el este bărbatul meu!

— Imposibil, eu l-am văzut pe acel… bărbat masiv!

Preotul reuşi să înghită în ultimul moment cuvântul care îi stătea pe limbă, monstru. Totodată se mânie pe Gisela, pentru că dorea să-l ducă de nas într-un mod atât de grosolan.

Atunci Alban o luă pe Gisela de braţ.

— Aşa este, Sfinţia Voastră, acesta este şi unul dintre motivele pentru care trebuie să vorbim neapărat cu dumneavoastră.

7.

Gisela privea îngrijorată chipul preotului, pe care, pe lângă o uimire copilărească şi neîncredere, se aşternură repede şi alte sentimente contradictorii. Împreună cu Alban şi cu Gaudentius îi povesti duhovnicului ei tot ce aflaseră despre Cajetan şi ciracul lui. Dar, pentru moment, se părea că părintele Maternus considera istorioara prea neverosimilă pentru a-i da crezare. Disperată, lăsă jos paharul cu vin aromat, care între timp se şi răcise, şi apucă mâinile preotului.

— Sfinţia Voastră, v-am spus purul adevăr. Jur pe mântuirea sufletului meu!

Părintele Maternus expiră cu un zgomot puternic aerul care îi rămăsese în plămâni.

— Îmi relataţi o poveste nemaiauzită despre puterile diavoleşti şi despre vrăjitorie, care l-ar îngrozi pe orice creştin cinstit. Este posibil cu adevărat ca un slujitor al lui Satan să poată să trăiască printre noi mii de ani şi să le facă rău oamenilor?

— Nu numai să le facă rău, Sfinţia Voastră. Subjugă suflete şi le predă stăpânului lui din iad. Ah, de aţi putea să o vedeţi pe prietena mea, Lavinia! Ea v-ar putea povesti mai multe despre maşinaţiile duşmanului nostru.

Gisela se cutremură şi văzu că deja îi stârnise curiozitatea lui Alban.

— Despre ce prietenă vorbeşti?

Gisela arătă către crucifix, pe care îl aşezase în faţa ei, pe masă.

— Lavinia este captivă de sute de ani în acest obiect sfânt. O prietenă, pe care o predase acestui Cajetan fără să cunoască adevărul, a blestemat-o să rămână ca spirit pe

această lume până când sufletul ei va fi eliberat din iad.

— Măcar de aş putea să o văd şi să înţeleg minunea!

Părintele Maternus îşi duse mâinile la faţă. Ştia cum trebuia să se poarte cu enoriaşii lui. Chiar dacă printre ei exista o oaie îndărătnică, pătată, exista pentru fiecare speranţa de salvare. Îi era greu să accepte că tocmai sufletul Giselei era în pericol, pentru că ea fusese un miel strălucitor de alb al comunităţii sale.

Preotul apucă crucifixul Laviniei. Era o piesă în genul celor care, după cunoştinţele lui, provenea din vremea marelui împărat Carol, foarte artistic lucrată. Deschise cutiuţa cu relicva de la baza crucifixului şi în ea descoperi un oscior cu irizaţii albe.

— Acest oscior este al acestei femei, cum îi spuneai tu…?

— Lavinia. Da, este al ei. Un om pios a crezut că i-ar aparţine Sfanţului Sebastián şi l-a aşezat ca relicvă în această operă de artă. El sperase ca în acest fel să se bucure de binecuvântarea sfântului. Dar, în loc de asta, a dobândit spiritul celei mai triste dintre muritoare.

Cuvintele Giselei îl impresionară în mod ciudat pe preot. Simţea că acel crucifix nu emana ceva rău. Dar, în acelaşi timp, fu cuprins de o tristeţe adâncă şi aproape avu impresia că o vede pe deznădăjduita Lavinia, care murise ştiind că le condamnase pe cele mai bune prietene ale ei la osândă veşnică. Părintele Maternus se cutremură la acest gând şi se întrebă dacă relatarea Giselei, ce i se păruse lui atât de fantastică, nu cumva corespundea adevărului. Dar nu voia să se lase convins aşa uşor.

— Am să vă spovedesc pe fiecare în parte, unul după altul. Veţi jura pe cruce şi pe sfintele moaşte din biserica mea că sunteţi buni creştini!

Având în vedere că erau şapte oameni şi că părintele Maternus dădea impresia că va transforma fiecare spovedanie într-un lung şi nemilos interogatoriu, nu era tocmai răspunsul aşteptat de Gisela. Ea ar fi preferat ca

preotul să se fi dus la casa părinţilor ei, pentru a-l aduce pe Hans. Poate că ar fi putut să afle chiar şi temeiul ceţii negre pe care ea o sesizase acolo. „Nu, nu era posibil", gândi ea şi dădu imperceptibil din cap. Capacităţile părintelui Maternus erau cele ale unui păstor de suflete, nu cele ale unui mag, de aceea nu avea nicio şansă să pătrundă înşelăciunile lui Cajetan şi ale slujitorului lui.

Deoarece Gisela era adâncită în gândurile ei, îi reveni lui Alban sarcina de a-i răspunde preotului.

— Suntem pregătiţi din tot sufletul, părinte. Fiecare dintre noi este o victimă a duşmanului nostru şi cunoaşte deci pericolul în care se află sufletele noastre nemuritoare. Şi eu sunt pregătit să-mi mărturisesc păcatele, printre care nu cel mai mic este acela de a lega de mine o fecioară nevinovată şi de a-i împărtăşi cunoştinţe nepotrivite unei femei.

Părintele Maternus ridică mâna spre a-l întrerupe pe Alban.

— Cunosc opinia exprimată şi în scris de mulţi bărbaţi înţelepţi privind mintea pretins mai redusă a femeii, dar din proprie experienţă nu pot să spun că o femeie ar fi de la natură mai proastă decât un bărbat. Am văzut bărbaţi care m-ar face să mă îndoiesc profund de această afirmaţie.

— Pfui! exclamă Gaudentius şi icni în momentul imediat următor, primind dintr-o parte un ghiont în coaste de la mătuşa sa şi din cealaltă parte alt ghiont de la Hetta.

Părintele Maternus remarcase reacţia celor două femei şi zâmbi. Discuţia îl lămurise asupra celui de la care plecaseră toate greutăţile şi găsi această reacţie foarte potrivită.

— Atunci putem să începem! ceru el. Tu, Georg Alban Streller, îţi vei deschide sufletul primul. Între timp femeile se vor îngriji ca să putem servi cina. Bătrâna văduvă care îmi prepară mâncarea de obicei nu este obişnuită să gătească pentru un număr atât de mare de oameni. Dar să

nu se ducă la piaţă niciunul dintre voi. Trimiteţi vecinul care s-a ocupat de cai. Nu vreau să fiţi văzuţi în oraş.

— Mulţumesc, părinte!

Gisela simţi că balanţa începea să se încline în favoarea ei. Părintele Maternus era un bărbat înţelept şi ştia să deosebească adevărul de minciună. Ea însăşi fu bucuroasă să aibă o preocupare care să o abată de la gândurile chinuitoare şi observă că şi însoţitoarele ei gândeau la fel. Doar Gaudentius rămase prost dispus la masă, aşteptând să-i dea explicaţii preotului. Cărţile salvate de el de la Riebelsborn şi de care s-ar fi putut ocupa acum îi fuseseră luate cu un zâmbet de părintele Maternus, pentru ca acesta să se convingă că era vorba despre opere în acord cu credinţa în Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh.

8.

Fulvian se aşteptase ca Gisela să vină direct la casa părinţilor, în aşa fel încât grupul să cadă ca nişte fructe pârguite direct în mâinile lui Cajetan şi ale lui. Dar, cum zilele treceau fără ca cei aşteptaţi să apară, deveni neliniştit. Era uşor să găsească faţă de Otto Güldener şi de fiul său pretexte pentru a-şi prelungi şederea în casa lor. Dar mama fetei nu se lăsa aşa de uşor convinsă. Pe homunculus îl tot zgândărea ideea de a se apropia de Magda Güldener, de a-i incita simţurile şi de a o face sclava lui ascultătoare. Dar, atât timp cât Gisela era liberă, trebuia să se abţină. Dar îşi imagina totuşi cum le va duce de nas pe amândouă şi le va câştiga pentru el. Trebuia doar să îi spună mamei că îi va cruţa fata contra bunăvoinţei ei şi apoi să o şantajeze pe fiică în privinţa mamei. Dragostea pe care cele două şi-o purtau va deveni cea mai mare slăbiciune a lor.

Dar firea lui satanică nu îi permitea totuşi să aştepte pasiv sosirea duşmanilor săi. Măsură din priviri servitoarele din casa Güldener, căutând două pe care le-ar

putea seduce mai uşor. După ce îşi satisfăcu plăcerile din plin cu ele, duse mai departe mârşăvia, apropiindu-se de Hans sub înfăţişarea servitoarei pe care acesta o dorea cel mai mult. Tânărul era bine înzestrat magic şi ar fi putut să îşi dea seama cu uşurinţă de înşelăciune, dar simţurile lui magice erau orbite de lăcomia pentru femei. Astfel că Fulvian reuşi să lase grele cele două slujnice cu sământa lui Hans; la gândul acestui renghi, îşi freca mâinile de satisfacţie.

În toiul acestor maşinaţii, homunculusul nu uita de planurile sale. Chiar dacă Cajetan trăgea mai mult decât oricând către Spania, el voia totuşi un punct de sprijin în această zonă. De aceea, intenţiona să îl supună pe Hans până când sufletul lui ajungea ca o păsărică în colivie, iar acesta, ca viitor cap al casei Güldener, să îi fie servitor devotat. Dacă mărea bogăţia lui Hans şi îi întărea influenţa astfel încât acesta să decidă în ocuparea posturilor bisericeşti în oraş şi în împrejurimile lui, avea posibilitatea să depraveze întregul oraş şi să ofere sufletele locuitorilor lui stăpânului său din iad. Existau unii tineri preoţi care nu se dedicau din har slujbei de păstor de suflete, ci erau siliţi la asta, ori cărora le lipsea tăria de caracter necesară misiunii lor. Fulvian ştia din experienţă cât de uşor era să-i abaţi pe aceşti oameni pe o cale care-i ducea la damnare. Nu degeaba traiul îmbelşugat, excesele şi desfrâul multor clerici şi călugări erau aliaţii lui cei mai buni în lupta cu Biserica.

Fulvian era mândru de contribuţia lui la scăderea succeselor celor din cer şi la creşterea succeselor stăpânului lui. Pentru a doua oară într-o perioadă scurtă, acţiunile lui Fulvian legate de ţelul lui cel mai arzător se dovedeau a fi punctul lui slab. Ţesând deja planuri pentru Spania după capturarea Giselei şi neglijând-o pe aceasta, se implică în noi maşinaţiuni şi nu dădu atenţia cuvenită sosirii ei la Nürnberg. Fulvian se trezi la realitate abia când bătrâna Trina, care era ţinută de milă la familia

Güldener, istovită de drumul la piaţă, intră şchiopătând în casă şi strigă că Gisela era în oraş.

Fulvian ţâşni din bucătărie, unde flirtase cu noua bucătăreasă, şi o apucă strâns pe bătrâna slujnică.

— Ce ai spus?

Trina nu înţelese agitaţia ce îl cuprinsese pe secretarul cardinalului, pentru că ea era de părere că nu îl priveau relaţiile din familie. Nici nu îi plăcea omul şi se întreba ce vor fi găsit la el celelalte slujnice. Deoarece voia să îi ducă surprinzătoarea veste cât mai repede posibil mamei Giselei, îl învrednici doar cu un răspuns nu tocmai politicos.

Dar Fulvian nici nu se gândi să îi dea drumul femeii tulburate.

— Ce ai spus? repetă el întrebarea şi în vocea lui se amestecă şi o parte din puterea lui tainică.

Privirea Trinei se tulbură şi din gura ei ţâşni tot ce aflase. Nu era mult, căci lui Fulvian îi fu dat să audă doar că o vecină îi văzuse pe Gisela şi pe însoţitorii acesteia intrând pe poarta oraşului. Trina nu putu să spună mai mult, totuşi era evident că tânăra femeie nu se îndrepta spre casa părintească.

Fulvian scrâşni din dinţi de se auzi în jumătate din casă şi îl strigă pe Cajetan. Mai dură ceva până când magul scoase capul pe uşa odăii sale. Ţinea în mână o cărţulie pe care o cumpărase aici, în Nürnberg, şi pe care tocmai o citea.

— De ce mă deranjezi?

Vocea îi exprima adânca supărare.

Fulvian slobozi o înjurătură care o făcu pe Trina să pălească. Nu s-ar fi aşteptat să audă aşa ceva din gura unui prelat. Homunculusul îşi reveni rapid.

— Au sosit prietenii noştri, dar evită casa.

— Gaudentius şi Alban?

Fulvian confirmă, deşi Trina nu avusese cum să rostească numele acestora.

— Exact. Cu ei se află şi fiica gazdelor noastre. Totuşi, nu au venit aici, ci au tras undeva în altă parte a oraşului.

Magda Güldener, atrasă de larmă, apăru supărată pe coridor.

— Ce se petrece aici?

— Gisela este în oraş! A văzut-o Frau Marlene intrând pe poartă, raportă Trina cu răsuflarea tăiată.

Stăpâna casei duse mâna la inimă.

— Nu cumva te înşeli? Dumnezeule, ce m-aş bucura!

La pronunţarea cuvântului „Dumnezeule”, faţa lui Fulvian se schimonosi de parcă ar fi primit o palmă. Şuieră ca un şarpe provocat şi se înfipse în faţa Magdei Güldener.

— Fiica ta pare să îşi uite îndatoririle, pentru că, după cum se aude, nu se întoarce la casa ei părintească. Ai face bine să te ocupi să apară aici!

Un ordin nerostit al homunculusului îi alarmă pe străjeri, care până acum contraziseseră prin purtarea lor toate experienţele anterioare ale casei în privinţa soldaţilor, deoarece, cu excepţia unor neînţelegeri minore între ei, aceştia se declarau mulţumiţi cu un loc de dormit şi puţină mâncare. Gărzile lui Fulvian sosiră în fugă, cu mâna pe săbii şi cu feţe ameninţătoare.

Atunci Magda Güldener pricepu că vizita acestui ciudat cardinal şi a suitei lui se datora fiicei ei şi soţului acesteia şi că oamenii nu aveau intenţii bune.

— V-aţi ieşit din minţi? Trimiteţi-vă soldaţii în camera lor! Şi daţi-i drumul bătrânei Trina! Şi v-aş ruga să nu vă mai ţineţi de capul servitoarelor tinere! Sau poate credeţi că nu am văzut cum le pipăiţi fundul şi sânii? Pfui, drace, un om al Bisericii să facă aşa ceva!

Fulvian o privi pe femeie ca pe o insectă respingătoare, pe care stai să te gândeşti dacă să o striveşti cu palma sau să cauţi mai întâi o cârpă pentru asta. După care se întoarse brusc către soldaţi.

— Luaţi-i pe toţi ai casei şi încuiaţi-i într-o încăpere,

dar faceţi-o în aşa fel încât să rămână liniştiţi. Ah, da, pe Hans aduceţi-l la mine în camera de oaspeţi!

— Ce înseamnă asta?

Cajetan nu înţelegea de ce ciracul lui se hotărâse atât de brusc să acţioneze deschis şi îndrăznea să dea ordine.

— Veţi primi răspuns când nu vom fi auziţi de urechi străine. Acum strângeţi-vă mijloacele magice. Simt că a sosit momentul decisiv.

Cajetan vru să reacţioneze furios, dar, înainte de a putea să îl ia la rost pe homunculus, acesta îi întoarse spatele şi aruncă asupra casei o vrajă prin care toţi cei de aici se supuneau fără drept de apel voinţei lui. Încuierea oamenilor nu era o soluţie bună, căci ar bate la ochi ca în curte şi la magazii să nu îşi mai facă nimeni de lucru. Doar Magda Güldener şi Trina fură închise într-un colţ de pivniţă de unde strigătele lor să nu poată răzbate afară, neexistând posibilitatea să fie auzite de către cineva. Stăpânul casei rămase în biroul lui, răsfoind registrele, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Deoarece Fulvian voia să evite ca grupul să îi mai scape încă o dată, trimise câţiva dintre soldaţii-câini să supravegheze porţile oraşului. Şi se mai întrebă cum de Gaudentius şi ai săi putuseră să afle de prezenţa lui Cajetan şi a lui. Dar se corectă rapid – nu era vorba de Gaudentius, ci de tânăra vrăjitoare. Îl blestemă pe Cajetan, pentru că nu luase în serios avertismentele lui privitoare la Gisela. De mii de ani nu se mai născuse o vrăjitoare cu asemenea puteri, iar Fulvian crezuse că stârpise seminţia acestor puternice vrăjitoare. Dar, după cum se vede, şi din cei puţin înzestraţi se pot naşte fiinţe puternice şi, de aceea, era necesar să fie stinsă şi cea mai slabă luminiţă magică. În acest oraş, îşi spuse el, nu va mai rămâne nici urmă de luminiţă după ce va încheia socotelile cu duşmanii lui, lucru valabil şi pentru fratele Giselei, cu care îşi făcuse planuri aşa de mari.

Cu un ordin scurt, îl trimise pe Cajetan să îşi ia obiectele magice de care avea nevoie pentru a supune diavolului sufletele nevinovate şi se gândi îngrijorat la explozia magică pe care o va provoca acesta. Deoarece nu se mai aflau într-un burg protejat prin vrajă, ci într-un oraş în care bisericile erau foarte dese, răsunetul va fi atât de puternic încât oamenii înzestraţi magic puteau lua la cunoştinţă până la graniţele imperiului de cele întâmplate.

Acest lucru îi va fi de folos lui Cajetan ca să-i identifice şi pe ultimii dintre ei aflaţi dincoace de Alpi, dar pe de altă parte exista pericolul de a atrage asupra lui atenţia unor oameni care să-i târască în faţa unui tribunal religios. Nici Fulvian nu se putea opune mult timp puterii celor care îi căutau şi îi condamnau pe eretici. Deşi printre ei se găseau supuşi ai lui Lucifer, care îi urmăreau pe cei cu puteri magice, pentru a-i înlătura, Cajetan nu se putea aştepta la îndurare din partea lor. Aceştia nu s-ar da în lături să preia prada strânsă de un camarad de-al lor timp de milenii. De aceea, cel mai bine era să se mute cât mai repede în Spania şi să le predea altor draci lanul aproape recoltat de aici.

9.

Hans Güldener avu frisoane când văzu cum se schimbase brusc secretarul cardinalului, altă dată atât de politicos şi de arătos. Deşi era cam cu un cap mai scund decât el, prelatul părea să îl depăşească cu mult în înălţime, iar în ochii lui ardea un foc ce ameninţa să îl ardă.

Simţea cuvintele secretarului ca pe nişte lovituri de bici, care îi produceau răni invizibile.

— Unde crezi tu că s-ar duce în Nürnberg sora ta, dacă nu ar veni acasă?

Presiunea de a răspunde la întrebare îl chinuia pe fratele Giselei şi acesta ridică braţele înspăimântat.

— Mai de mult aş fi spus că la Tettenwieser. Acolo a

fost totdeauna bine primită, până când logodna ei cu Bruno a fost desfăcută. Dar, după ce acesta s-a căsătorit cu Trade Beckheimer, cu siguranţă l-ar evita.

— Vreau să ştiu de la tine nu unde nu s-ar duce, ci unde s-ar refugia!

De data asta durerea fu şi mai intensă, şi Hans scoase un strigăt, care îl dezamăgi puţin pe Fulvian. Homunculusul simţi că nu mai putea să continue astfel cu tânărul Güldener.

Îşi luă o expresie aparent compătimitoare şi îi puse lui Hans mâna pe umăr.

— Fiule, caută în tine şi gândeşte-te. Este important să descoperi asta. Chiar şi pentru tine, pentru că, dacă mă ajuţi să îţi găsesc sora, te voi răsplăti cu generozitate.

Hans Güldener era un tânăr cu un apetit sănătos la femei, pe care o soţie ascultătoare i l-ar fi putut potoli. Deoarece tatăl lui sperase ca mai târziu, când faima familiei se va mai fi consolidat, să îi facă rost de o mireasă bogată, dintr-o familie bună, el mai era încă holtei şi putea să îşi satisfacă plăcerea doar pe ascuns, cu teama de a fi descoperit. De aceea, Fulvian îi promise lucruri la care el nici măcar nu îndrăznise să viseze şi îi dădu de înţeles că în curând ar putea deveni mai bogat decât cele mai avute familii din oraş.

— Dacă îmi dai ascultare, vei avea şi o pungă cu aur, cu o rezervă inepuizabilă de bani, îl mai ademeni homunculusul.

Hans îl privea minunându-se, căci nu putea înţelege schimbarea din comportamentul secretarului, iar acest om îi părea tot mai sinistru.

— Şi cum veţi face asta? întrebă el cu îndoială în glas.

— Ce ai zice de asta?

Fulvian scoase din buzunar o pungă aparent goală, o dezlegă şi scoase din ea un ducat de aur. Îl puse pe masă, în faţa lui Hans.

Tânărul privi ducatul cu lăcomie, căci tatăl lui îl ţinea acum din scurt, ca urmare a sfatului părintelui Maternus. Dar râse totuşi dispreţuitor.

— Nu puteţi afirma că un singur ducat reprezintă o avere!

— Aici ai perfectă dreptate.

Fulvian mai căută în pungă şi scoase un al doilea ducat, pe urmă un al treilea, un al patrulea, al cincilea şi aşa mai departe, până când în faţa lui Hans strălucea auriu o grămadă de monede.

— Dar asta este vrăjitorie!

— Da, dar una productivă şi este a ta dacă faci ce îţi spun.

Hans înghiţi în sec şi examină punga mai atent. Nu părea deloc impunătoare, ba era chiar cam jerpelită.

— Pot să fac un test? Mă tem că mă păcăliţi.

Fără să şovăie, Fulvian îi întinse punga din piele. Hans băgă mâna dreaptă înăuntru şi trase imediat afară un ducat din aur, pe care îl puse lângă ceilalţi. Repetă mişcarea până când grămada formată de el o depăşi pe cea a homunculusului. Pentru că nu se mai oprea, Fulvian îi luă punga.

— Pentru început ajunge! Acum ai în faţă mai mulţi bani decât au majoritatea fiilor negustorilor din oraş, poate chiar mai mulţi decât au în tezaurele lor proprietarii unor firme comerciale mici.

Tânărul Güldener încuviinţă impresionat şi monedele dispărură sub veşmântul lui atât de repede, de parcă îi era teamă că acela care îi dăduse această comoară i le-ar fi putut cere înapoi.

— Ei, cum este? Unde ar putea fi sora ta?

Hans se lovi cu mâna peste veston, în locul de unde se auzi un clinchet uşor şi păru că se gândeşte intens.

— Deci, dacă eu aş fi Gisela, m-aş duce la Vulturul Negru. Acolo ai cel mai bun vin. Dar, cum o cunosc eu, ea ar da fuga mai întâi la preot. Aş pune chiar pariu pe toţi

banii daţi de dumneavoastră!

— Dacă nu este acolo, eşti terminat!

Ameninţarea lui Fulvian nu îl mai impresiona pe Hans, care uitase deja de teama de secretar şi nu se mai gândea decât cum să cheltuie mai bine banii pe plăcerile lui. Era sigur că sora lui îl căutase mai întâi pe preot. Acasă va veni desigur numai însoţit de acesta, pentru că ea încă îi mai lua în nume de rău tatălui circumstanţele căsătoriei.

Fulvian era supărat pentru că nu putea să intre direct în gândurile lui Hans şi să i le citească precum o carte, dar, pentru că flăcăul era înzestrat magic, nu avea putere deplină asupra lui. Dacă l-ar sili pe căi vrăjitoreşti să-i facă voia, victima i-ar scăpa.

— Dacă mă slujeşti bine, răsplata ta va consta în cele mai frumoase femei şi în mare bogăţie, îi promise el încă o dată băiatului, apoi se adânci în gânduri.

Nu era sigur care era calea cea mai bună de a-i supune pe fugari. Dacă ar da buzna în biserica părintelui Maternus, pentru a-i scoate afară pe Gisela şi pe însoţitorii ei, şi-ar asuma un risc nu tocmai mic. Căci, dacă ar avea ghinion, puterea vrăjitoarei ar fi suficientă să îl cheme în ajutor pe duşmanul lui din ceruri şi atunci puterile lui şi ale lui Cajetan nu li s-ar putea opune, cel puţin nu în acel loc.

O blestemă în gând pe tânăra femeie pentru că îşi găsise refugiu tocmai la un preot şi îi dădu un ghiont lui Hans.

— Te duci acum la acea biserică şi o cauţi pe sora ta. Îi spui că mama ei îi cere să vină urgent acasă.

Hans nu mai puse întrebări, ci se ridică şi părăsi casa tură să mai salute. În dorinţa lui de a-şi atrage bunăvoinţa secretarului, uită şi să mai pună pe el mantia şi, doar în veston, ieşi afară, în viscolul care tocmai se stârnise.

10.

Când îl văzu venind pe fratele ei la casa parohială, Giselei i se luă o piatră de pe inimă şi deschise larg uşa.

— Dumnezeule şi Sfântă Fecioară, cerul te-a trimis! strigă şi vru să îl îmbrăţişeze. Dar se opri, pentru că mirosul de pucioasă îi intra în nas. Totodată remarcă şi petele de culoare întunecată de pe îmbrăcămintea lui, care pătrundeau până la piele şi chiar mai departe. Se trase înapoi. Ce este cu tine, Hans? În ce te-ai băgat?

Fratele se uita la ea fără să înţeleagă şi se gândea numai la aurul pe care urma să îl primească.

— Vino cu mine la părinţi! Ce comportare este asta, să cauţi găzduire la preot?

Vru să o tragă pe Gisela după el, dar interveni Alban:

— Hei, ce înseamnă asta?

Hans se întoarse către el şi îl măsură cu pleoapele coborâte.

— Te priveşte cumva ce fac eu cu sora mea?

— Întâmplător, da! Pentru că sunt bărbatul ei.

Vestea fu atât de surprinzătoare, încât lui Hans îi pieri vocea. Apoi izbucni într-un râs zgomotos.

— Tu, soţul Giselei? Niciodată! L-am văzut pe căpcăunul cu care s-a culcat. Îţi lipsesc nişte centimetri, şi în lungime, şi în lăţime!

— Dar aşa este! interveni Gisela. De aceea sunt atât de bucuroasă să te văd. Avem nevoie de tine. Soţul meu şi alţi oameni au fost vrăjiţi de acelaşi mag cu care cred că ai şi tu de-a face.

— Ce mag? Ce prostii spui?

Deşi Hans respinse cuvintele Giselei cu un gest de dispreţ, simţi cum i se face brusc rău. Sora lui fu învăluită deodată de o aureolă luminoasă strălucitoare, care îl sili să îşi întoarcă privirea de la ea. Lumina îi ardea pielea ca un acid. Se retrase către uşă.

— Tu însăţi eşti o vrăjitoare!

Se înecă şi se simţi de parcă ar fi băut prea mult vin prost.

Gisela fugi după el şi îl luă de mână.

— Avem nevoie de tine, frate, căci trebuie să fim cu unul mai mulţi oameni înzestraţi decât degetele de la o mână! Numai după aceea vom fi în stare să îi distrugem pe Cajetan şi pe sluga lui diavolească.

Atingerea Giselei îi provoca lui Hans o durere precum cea pricinuită de foc. O împinse pe Gisela şi clătină sălbatic din cap.

— Nu cunosc niciun Cajetan! Nu am nicio treabă cu nicio slugă diavolească, ci cu venerabilul cardinal Callani, aflat de câteva zile în vizită la noi. Vino cu mine ca să îi aduci înaltului prelat onoruri şi ca să îţi saluţi părinţii, aşa cum îi stă bine unei fiice ascultătoare.

Nu mai avea curajul de a o atinge pe sora sa şi se întrebă cum să o facă să îl urmeze acasă. După ce se îndepărtă câţiva paşi de ea şi ajunse la uşă, se simţi ceva mai bine. Şi arsurile încetară. În sufletul lui simţea că nu sora lui era vinovată de durerile pricinuite şi că ea îl putea salva de la o soartă încă şi mai îngrozitoare. Vocea interioară îi cerea să îi dea crezare, să o asculte, pentru a găsi pe această cale mântuirea. Era pe punctul de a ceda, aşa cum îi stătea în caracter, şi să rămână la Gisela. Dar se simţi parcă forţat să privească pe fereastra de lângă uşă şi îi văzu pe cardinal şi pe secretarul acestuia, însoţiţi de garda înarmată, îndreptându-se în grabă către curtea bisericii.

Gisela observă şi ea grupul şi scoase un strigăt de disperare. Apoi îi făcu un semn poruncitor fratelui ei.

— Vino, să mergem la ceilalţi, pentru a ne împotrivi acestei creaturi diavoleşti.

Hans mai privi o dată afară. Nu putu să recunoască faţa cardinalului şi, cu atât mai puţin, pe a secretarului lui. Simţea totuşi furia celor doi şi i se făcu frică. Înainte ca cineva să fi putut reacţiona cumva, smuci uşa şi fugi ca un neghiob.

— Hans, avem nevoie de tine! strigă disperată Gisela

după el.

Dar fratele ei îşi continuă fuga şi dispăru după colţul casei.

Sora lui lupta cu lacrimile.

— Acum totul este pierdut! În cinci nu vom putea niciodată să îl învingem pe Cajetan şi pe ciracul lui.

— Nu mai există în acest oraş alt om înzestrat magic? Alban îl privea întrebător pe Gaudentius.

Acesta îşi frecă bărbia cu mâna şi se gândi.

— Da, ar fi olarul acela sau…

— Te referi la împletitorul de coşuri Landelin?

Părintele Maternus, care urmărise atent discuţia dintre soră şi frate, nu îşi putea explica de unde ştia acest lucru.

— Exact, la el mă gândeam! Hai să îl aducem!

Gaudentius vru să iasă din casa parohială, dar preotul îl opri.

— Asta o fac eu! Încercaţi să ţineţi piept duşmanului până, mă întorc eu cu Landelin. Nu ştiu cum v-ar putea fi de folos acest beţivan, dar mă rog Sfintei Fecioare ca prezenţa lui să vă ajute. Oamenii care se apropie îmi insuflă teamă, o teamă pe care nu am mai trăit-o în viaţa mea.

— Trebuie să intrăm în biserică. Acolo vom găsi mai multă protecţie decât aici. Veniţi, o să alergăm prin grădini şi prin curţile din spate. În acest fel, vom ajunge neobservaţi la uşa sacristiei!

Gisela le făcu semn celorlalţi să o urmeze şi o luă grăbită înainte. Hetta şi Kezia se luară imediat după ea, dar Gaudentius, pentru a face acelaşi lucra, avu nevoie de un ghiont puternic în coaste din partea lui Alban.

— Pe Landelin îl aduc în biserică!

Părintele Maternus se duse la uşa din faţă a casei şi o închise cu toate încuietorile. Unui asalt puternic nu ar fi avut cum să-i reziste, dar spera că duşmanii Giselei nu vor avea îndrăzneala să atace pe faţă o casă parohială sau

chiar o biserică. Pe drumul către ieşirea din spate, pe unde ceilalţi deja părăsiseră casă, mai privi o dată pe o fereastră şi văzu odăjdiile pretinsului cardinal şi ale secretarului lui. Altă dată ar fi îngenuncheat în faţa lor, dar acum simţea o frică îngrozitoare, care îl îndemna să alerge cât îl ţineau picioarele. Doar printr-un efort îşi aminti de promisiunea lui de a-l aduce pe Landelin şi se strecură pe poarta grădinii, fericit că îi putea lăsa în urma lui pe cei doi siniştri vizitatori.

11.

Deoarece Fulvian nu putea fi sigur de puterea lui asupra lui Hans, aruncase rapid o altă vrajă asupra celor din casa Güldener, ca aceştia să-şi desfăşoare în următoarele ore activităţile lor cotidiene. După care, împreună cu Cajetan şi cu soldaţii-câini îl urmăriseră pe fiul negustorului. Când văzuse piaţa bisericii, aruncase o altă vrajă asupra acesteia şi a casei parohiale, care era destinată să ţină departe oamenii, pentru că ceea ce intenţiona el să facă nu privea nicio fiinţă umană.

Acum Cajetan îşi folosi inelul magic pentru a-i cerceta pe urmăriţi şi trase o înjurătură.

— Fug spre biserică!

Fulvian scuipă ca un motan călcat pe coadă. Ura biserica până şi atunci când acolo predica un preot pervertit de el. Casele Domnului, ca şi terenul pe care se aflau acestea, posedau o forţă tainică ce se opunea vrăjirii sufletelor şi care îi crea şi lui dificultăţi şi chiar dureri.

— Câţi sunt, cinci sau şase?

Cea mai mare grijă a lui Fulvian era ca Gisela să nu reuşească să îl atragă de partea ei pe frate, în ciuda tuturor făgăduielilor făcute acestuia. Respiră uşurat când Cajetan stabili că era vorba doar de cinci oameni înzestraţi.

— Nu vor putea face un cerc magic! În ce priveşte biserica, să se teamă alţii. Eu nu o voi face!

Se apropie plin de elan de uşa bisericii şi întinse mâna. Când o atinse, avu senzaţia că cineva l-a lovit tare peste degete. Pufni din nou, dar înţelese că putea să intre numai cu ajutorul unei alte vrăji.

— Ia-o tu înainte! îi ceru el lui Cajetan.

Acesta făcu ce i se ceruse şi ţipă involuntar când fu lovit şi el din senin. Dar reuşi să împingă totuşi uşa atât cât să poată trece. Strana înnegrită de vreme a bisericii era goală şi înăuntru nu ardea nicio lumânare. Dar nava bisericii era învăluită într-o lumină ciudată, care îl obligă pe Fulvian să închidă ochii o clipă. Se concentră asupra puterilor lui şi, după ce respiră adânc de două ori, fu în stare să păşească mai departe. La un gest al său se apropiară şi soldaţii.

Păreau cam speriaţi, ca şi cum ar fi ştiut că în general câinii nu aveau acces în această construcţie sfântă. Abia după un ordin aspru îşi scoaseră armele şi se îngrămădiră în nava bisericii. Cajetan îi urmă şi acum îndrăzni să facă următorul pas şi sluga lui diavolească. Se simţi imediat de parcă cineva turnase peste el apă rece ca gheaţa, care ameninţa să stingă flacăra din interiorul lui. Dar îşi aţâţă focul din el şi respinse atacul minor. Senzaţia de rece slăbi şi zări doar ziduri goale şi statui lipsite de viaţă, din lemn şi ghips. După scurt timp, îi descoperi şi pe cei căutaţi, care se înghesuiau în altar, ca şi cum ar fi căutat protecţia pietrei reci.

Cei cinci oameni înzestraţi magic, cu feţele către exterior, formaseră un cerc, în interiorul căruia se aflau Anna şi Gundi. Ambele femei arătau de parcă tocmai întâlniseră o ceată de fantome, dar se luptau cu teama şi nu se clinteau din loc. Dagga se năpusti asupra soldaţilor-câini, dar aura celor doi bărbaţi care urmau haita o îngrozi într-atât încât dădu înapoi cu coada între picioare până se opri în uşa sacristiei. Acolo căzu cu capul pe labele din faţă, în timp ce în interiorul ei se dădea o luptă între frică şi dorinţa de a ataca.

— Deci ne reîntâlnim. Hainele alunecară de pe Fulvian şi acesta îşi recăpătă înfăţişarea de homunculus. Se adresă Giselei: De ce te pui între vânător şi prada lui, femeie? Pe tine te las să pleci în linişte!

Gisela simţi că acesta voia doar să le slăbească forţa de apărare şi rânji.

— Dacă îl vrei pe unul dintre noi, trebuie să îi iei pe toţi, făptură a iadului!

La vorbele ei, înfăţişarea de homunculus pieri şi în locul ei apăru un diavol cu coame, coadă şi copite despicate. Văzând că i se dezvăluise adevărata natură, Fulvian înjură de păliră până şi icoanele sfinţilor.

Cajetan privi cu ochii ieşiţi din orbite fiinţa pe care o socotise timp de secole rezultatul experienţelor lui:

— Asta… asta este imposibil!

— Închide gura, că este curent! îl ironiză diavolul. Omuleţ sărman, crezi cu adevărat că slaba ta putere ar fi fost suficientă ca să creeze fiinţe ca mine? Nu, sărmane. Tu nu ai fi putut să faci nici măcar un şoarece. Să îmi fii recunoscător că m-am coborât până acolo încât să te ocrotesc în toate aceste secole şi să fac din tine ceea ce eşti acum. Ia aminte şi să nu mai îndrăzneşti să mă tratezi ca pe o slugă!

Gisela trăgea speranţa că magul şi creatura iadului se vor certa şi îşi vor slăbi forţele luptând unul cu celălalt, dar Fulvian îl controla deja suficient pe Cajetan. Vrăjitorul se scutură ca un câine plouat, se uită mai întâi la diavol, apoi la grupul din jurul Giselei şi pe faţa lui apăru un zâmbet strâmb.

— Aceştia cinci îmi prelungesc viaţa cu 165 de ani, iar în Spania voi găsi suficienţi oameni înzestraţi magic ca să devin cu adevărat nemuritor.

Fulvian îi făcu un semn indulgent magului, care acum i se supunea, şi zise:

— Văd că eşti un bun slujitor al stăpânului nostru comun, Lucifer, cel mai mare dintre arhangheli şi stăpân al

întunericului. Fă în jurul nostru o vrajă protectoare ca să îi putem strivi pe aceşti viermi.

Până acum Fulvian nu ar fi cutezat să acţioneze atât de deschis, dar, între timp, numărul celor care ar fi putut să îi recunoască pe cei ca el scăzuse atât de mult că nu mai era nevoie să se ferească. Puţinii oameni înzestraţi rămaşi erau neputincioşi ca un miel în colţii unui lup. Chiar dacă unor oameni le-ar atrage atenţia evenimentele din biserică, el le-ar spune că Eminenţa Sa cardinalul Callani alungase personal un diavol care se cuibărise aici. Acest gând îl făcu să râdă pe Fulvian şi, la un ordin al lui, Cajetan ridică bagheta magică, începu atacul.

Cei cinci care formau cercul magic fură loviţi din senin. Simţiră dureri aproape insuportabile şi doar cu greu reuşiră să se ţină mai departe de mâini.

— Rezistaţi! le strigă Gisela prietenilor ei, dar simţi cum Kezia, care o cuprindea cu mâna dreaptă, ameninţa să cadă în genunchi.

Chiar şi Alban, aflat în cealaltă parte a ei, se clătina ca un om ameţit de băutură.

— Nu putem rezista mult! Trebuie să faci ceva!

Suna ca strigătul unui copil care îşi cheamă în ajutor fratele mai mare, ca să nu fie snopit în bătaie de alţii. Gisela nu ştia ce ar fi putut să facă. Când privi podeaua, remarcă cu groază că picioarele îi intraseră până la glezne în plăcile de piatră. Apoi văzu o altă lume, a întunericului şi a focului, aflată adânc sub pământ. Limbi de foc se înălţau către ea şi îi pârjoleau tălpile. În acelaşi timp, pe aceste flăcări se căţărau creaturi de coşmar, care îşi întindeau degetele cu gheare către ea, Alban şi ceilalţi.

Urmă o a doua lovitură, iar Gisela se cufundă în piatră până la genunchi. Acum simţea mâinile fierbinţi ce i se încolăceau pe glezne, trăgând-o spre întuneric. Dacă demonii reuşeau să îi tragă, ea şi prietenii ei erau pierduţi şi nici măcar nu se puteau apăra. Pe obraji îi curgeau lacrimi şi lovea cu braţele în direcţia lui Fulvian. Pentru ea

era doar un gest de neputinţă, dar, spre mirarea ei, observă că diavolul se clătina ca şi cum ar fi simţit loviturile.

— Înapoi, în iad cu tine! strigă ea şi întinse ambele braţe spre el.

Fulvian făcu câţiva paşi îndărăt, se scutură şi apoi râse.

— Puterea ta este prea mică, femeie! Sau, mai bine zis, profesorii tăi nu au fost în stare să te înveţe adevărata artă. Dacă mi te-ai fi încredinţat mie sau lui Cajetan, ai fi devenit cu adevărat o mare vrăjitoare şi ţi-am fi dat sute de vieţi. Dar acum ai să crăpi în bisericuţa asta jalnică, iar sufletul tău este al meu!

— Niciodată!

Gisela ţipa de groază şi îl acoperea pe Fulvian cu toate formulele latine învăţate de ea de la Gaudentius. Cuvintele ei păreau să aibă un oarecare efect, căci statuile sfinţilor de pe socluri şi capiteluri se mişcară, coborâră şi se îndreptară cu paşi rigizi spre creatura iadului. Îşi agitau atributele lor de sfinţi ca pe nişte arme.

Încremenit de surprindere, Fulvian privea statuetele venind către el. Nu o crezuse pe Gisela în stare de o asemenea putere. Îşi ridică piciorul copitat şi bătu cu el în podea. Demonii care tocmai îi apucaseră pe Gisela şi pe ceilalţi le dădură drumul, se căţărară mai sus şi pătrunseră prin podeaua de piatră, ca şi cum aceasta ar fi fost din ceaţă. Acum ţineau în mâini topoare, tridente şi alte arme şi se îndreptau spre statuile sfinţilor.

Când capul Sfintei Fecioare fu retezat şi se rostogoli ca o minge pe podea, Gisela suspină ca şi cum ar fi fost vorba despre mama ei. În acea clipă, în capul ei se auzi o voce:

— Vine ajutorul! Dar magul trebuie scos din luptă pentru ca ajutorul să poată intra!

— Cum să fac?

Nu primi niciun răspuns. Privi către Cajetan, aflat la

distanţă de fostul lui homunculus, reprezentând în veşmintele lui de cardinal o perversiune a sfintei Biserici. Era înconjurat în stratul lui protector şi nu percepea nimic din ce se petrecea în jur. Ar fi fost simplu să îl neutralizeze, dar nu îşi putea mişca picioarele. Un gând o făcu pe Gisela să se cutremure. Întoarse capul şi le privi pe Anna şi pe Gundi, care, îmbrăţişate, stăteau ghemuite în centrul cercului.

— Fugi şi doboară-l pe Cajetan!

Să fi fost vocea ei cea care rostise porunca? Gisela nu se mai gândi la asta, ci îşi îndreptă gândurile către cele două femei. Lavinia se desprinse din crucifix şi pluti spre Cajetan. Dar loviturile ei disperate rămâneau fără efect. Atunci Gundi înhăţă crucifixul şi se strecură printre Gisela şi Alban. Câţiva paşi, şi ajunse lângă Cajetan. Fulvian recunoscu pericolul şi le strigă soldaţilor-câini să îl apere pe Cajetan. Însă Gundi ridicase crucifixul şi îl lovi cu el în cap pe vrăjitor din toate puterile. Cajetan scoase un sunet înăbuşit şi se prăbuşi la podea.

— Nici asta nu vă va salva! strigă Fulvian, clocotind de furie.

Gisela nu îi dădu nicio atenţie, ci se concentră asupra petei luminoase ce se apropia de biserică. Uşa zbură de perete şi împletitorul de coşuri Landelin trecu pragul. Era din nou băut şi ea remarcă asta din primul moment. Părintele Maternus îl urma cu o mină de parcă se întorcea de la propria înmormântare, dar îl mână pe bărbat ca pe un bou spre cercul celor cinci.

— Aici, Landelin! strigă Gisela.

Când, clătinându-se, se apropie suficient, Gisela îi dădu drumul Keziei şi apucă mâna dreaptă a noului sosit. Kezia îi prinse cealaltă mână şi cercul magic se reînchise. Acum prin Gisela se scurgea acea putere după care tânjise cu disperare. O absorbi, se îndreptă, dominându-i pe departe pe însoţitorii ei şi îl privi pe diavol.

— Ai pierdut, Fulvian sau cum te vei fi numind în iad!

Vorbele ei fură urmate de o lovitură care îl aruncă cu putere pe homunculus într-o coloană. În acelaşi timp, gărzile lui diavoleşti se ghemuiră în cel mai întunecat colţ sau dispărură prin podea odată cu flăcările care se retrăgeau în adâncimi.

Abia acum îşi reaminti Fulvian de soldaţii lui.

— Omorâţi vrăjitoarea!

Soldaţii-câini scheunară ca nişte căţeluşi, dar înaintară către cerc cu săbiile scoase.

Gisela suspină disperată, căci nu mai putea lupta şi cu acest nou pericol. Atunci se ridică Dagga, care în timpul luptei dintre statuile însufleţite şi demoni se târâse în sacristie, prin uşa întredeschisă, iar acum ieşea cu atâta grijă de parcă se temea că nu o va suporta podeaua. Dar frica manifestată de stăpână şi mârâitul agresiv al căţelandrilor desluşit doar de ea o făceau să înainteze. Le va arăta ea acestor creaturi cine comandă aici! Cu lătrături furioase se repezi la luptători şi dădu să-i înhaţe.

Preţ de o clipă, atenţia lui Fulvian fu abătută în altă parte, dându-i Giselei şansa să îşi îndrepte puterile împotriva câinilor vrăjiţi. Aceştia urlau prăbuşindu-se la podea. Dând să se ridice, hainele şi armele cădeau de pe ei şi ei deveneau şi pentru ochiul omenesc acei căţelandri încă şovăitori care fuseseră odată.

Dagga se aruncă cu entuziasm în mijlocul lor, muşcându-i şi gonindu-i către sacristie, până când îi înghesui într-o nişă. Apoi se aşeză în uşă, în aşa fel încât să poată urmări atât evenimentele din biserică, cât şi pe prizonierii ei.

Gisela se simţi între timp atât de mare încât părea că atingea bolta cu creştetul. Dar şi diavolul crescuse la fel. În timp ce pentru ceilalţi acesta apărea ca o făptură păroasă cu coame ca de ţap şi cu copite despicate, Gisela îl vedea aşa cum era el în realitate: o fiinţă uriaşă, jumătate om, jumătate animal, înconjurată de flăcări întunecate şi cu o răsuflare ce putea să topească oţelul. În mâna dreaptă

demonul avea un bici lung, care împrăştia scântei şi cu care încerca să o lovească. Ea se ghemui involuntar, dar în faţa ei apăru din senin un braţ cu un scut, care pară lovitura.

Diavolul urlă plin de furie şi vru să lovească iarăşi. Atunci Gisela puse braţul lui Alban şi braţul Keziei pe umărul ei, pentru a nu întrerupe cercul magic încă o dată, aşa cum se întâmplase la primul atac al ei asupra lui Fulvian şi întinse propriile mâini către cer, care brusc părea că atârna sub tavanul bisericii.

— Prea mult te-ai aflat printre fiicele şi fiii Evei, creatură mizerabilă. Du-te înapoi în iadul căruia îi aparţii şi nu te mai întoarce niciodată! Dar, înainte de asta, desfă orice blestem pe care l-ai făcut vreodată şi eliberează toate sufletele pe care le-ai adus în puterea ta!

Fulvian urla de parcă era ars pe rug. Încercă să se apere, dar puterii dobândite brusc de Gisela nu i se putea împotrivi. Când o altă lovitură magică îl trânti la pământ, urlă din nou şi se răsuci ca un vierme călcat în picioare.

— Dezleg blestemul care îi apasă pe Gaudentius şi pe Alban dacă mă laşi să plec!

Gisela clătină din cap şi îşi îndreptă ambele braţe spre el. Din degetele ei ţâşniră flăcări aurii şi albastre, arzând adânc trupul monstruos al lui Fulvian.

— Îi eliberezi pe toţi! porunci Gisela şi, în timp ce striga, o ploaie de flăcări cereşti se abătu asupra diavolului.

Urletul de durere al lui Fulvian răsună din nou între pereţii bisericii, dar nimeni nu îl compătimi pe diavol. Probabil că nici măcar Cajetan, care se trezise din starea de inconştienţă şi care îl văzu, spre disperarea lui, târându-se lipsit de orice ajutor pe plăcile de piatră ale podelei.

— Trebuie să îl scoţi pe unul dintre cei şase din cerc, apoi victoria va fi a noastră!

Fulvian voia să plătească cu aceeaşi monedă, dar

înainte ca magul să fi putut face un pas, părintele Maternus apucă marea cruce pentru procesiuni, care atârna lângă altar, pe perete, şi o îndreptă ameninţător către vrăjitor.

— Încearcă numai, şi vei avea de-a face cu mine!

De fapt, voia doar să îşi facă curaj cu aceste cuvinte, dar Cajetan se îngrozi. Timp de secole evitase orice confruntare corp la corp şi îşi distrusese duşmanii numai prin forţa magiei. Şi acum aruncă o vrajă asupra preotului, dar aceasta nu avu nici măcar efectul unei adieri. Nu mai ajunse să rostească încă o vrajă, căci crucea vâjâi deasupra lui şi îl ţintui de podea.

Părintele Maternus, îngrozit de fapta sa, lăsă crucea să cadă şi se retrase din faţa magului buimăcit.

— Dumnezeule din cer, iartă ce am făcut, dar a fost pentru a-i apăra pe fiii tăi!

— Fii iertat!

Prin gura Giselei vorbea o altă voce. La o mişcare de mână de-a ei, Fulvian fu prins cu legături invizibile şi, în acelaşi timp, ceva păru că se sfarmă. De văzut nu se vedea nimic, dar zgomotul era asurzitor. Nu fu nevoie ca Gisela să se uite încă o dată la Alban şi la Gaudentius pentru a înţelege că blestemul care îi dusese până la marginea iadului fusese ridicat. O făptură mică, ţipând întruna, se desprinse din trupul diavolului, privi pierdută în jur şi se îndreptă către Gisela cu ochi strălucitori. Primul suflet fu urmat de altele. La început, Gisela le mai ţinu socoteala, apoi renunţă. Păreau să fie mii. Patru dintre ele se alăturară Laviniei, pe care o îmbrăţişau cu lacrimi ce li se scurgeau pe obraji ca nişte minuscule puncte luminoase. Şi Lavinia plângea şi râdea în acelaşi timp.

— Lucrarea a fost săvârşită! Sunt mântuită! Veni la Gisela, o sărută, apoi arătă în sus, unde sub bolta bisericii se formase un cerc de flăcări aurii. Făcându-le semn celorlalte suflete să o urmeze, strigă: Suntem toţi mântuiţi!

Gisela privi în urma lor şi, pentru o clipă, văzu o

minunată femeie, în rochie albă şi mantie albastră strălucitoare, care întâmpină sufletele eliberate.

În cele din urmă, diavolul scuipă şi sufletele jertfite de Cajetan pentru prelungirea vieţii lui înaintea apariţiei creştinismului. Acestea rămaseră la început dezorientate, până când o mână din cercul de foc le arătă calea şi Lavinia le ceru să vină la ea.

În timp ce sufletele căutau să ajungă în locuri sigure, Cajetan îmbătrânea tot mai repede. În câteva clipe, pielea îi deveni ridată, crăpă şi se văzu cum i se descompunea carnea până când rămaseră doar oasele. În cele din urmă, şi acestea se transformară în praf, care fu luat de vântul ce îl scoase afară prin uşa bisericii, care se deschise singură şi se închise apoi la loc.

Şi Fulvian se micşoră, redevenind o creatură păroasă, cu aspect de ţap, care i-ar fi ajuns unui adult până la piept. Dovada bărbăţiei lui, de care fusese atât de mândru ca homunculus, îi atârna pipernicită între picioare şi în ochi i se citea frica faţă de soarta ce îl aştepta pe un diavol din ierarhia iadului care dăduse greş.

Gisela ridică mâna deasupra capului, până când aproape atinse coroana aurie de foc.

— Acum du-te în locul căruia îi aparţii!

O mână invizibilă îl prinse pe homunculus, îl ridică şi îl expedie prin podea, parcă lovit de un ciocan. În interiorul bisericii răsună o ultimă bubuitură, după care se aşternu tăcerea ca şi cum toate zgomotele s-ar fi stins la poruncă.

Oamenii îşi reveneau încet. Gisela nu îşi putea desprinde privirea din locul în care diavolul fusese înghiţit de pământ. Acolo, dala de piatră se înnegrise ca o noapte fără lună, ieşind în evidenţă printre celelalte dale de culoare deschisă. Alban încă se clătina sub amintirea groazei care îl ţinuse în ghearele ei şi părea să se teamă să îi dea drumul Giselei. Nu îndrăznea nici să-i vorbească. Landelin şedea pe podea, ţinându-şi capul între mâini.

Printre degete i se prelingea sânge, de la o rană la frunte făcută de un ciob. Rana şi forţele implicate în interiorul bisericii îl treziseră din beţie, dar tot nu pricepea nimic.

Kezia îngenunchease lângă el şi rupsese o fâşie din juponul ei.

— Lasă-mă să îţi văd rana. Vreau să te oblojesc, îi spuse ea împletitorului de coşuri.

Acesta o privi ciudat şi nu o opri.

— Ai mâini moi ca ale mamei, spuse el surprins, după ce aceasta îl pansase.

Preotul îl auzi şi se încruntă gânditor. Văzu apoi statuetele distruse, molozul din jur şi clătină din cap.

— Sfântă Fecioară! Va trece mult timp până când se va face curat aici şi se va repara totul. Şi ni se vor pune şi întrebări care cu siguranţă nu ne vor face plăcere.

— Nu se va întâmpla aşa, răspunse o voce plăcută din eter.

Inelul auriu din cupolă mai licări o dată, orbind pentru scurt timp ochii tuturor. Când putură din nou să privească, statuile sfinţilor se aflau pe locurile lor în toată splendoarea, icoanele de pe pereţii străluceau ca noi, iar prin biserică adia o boare ce întrema inimile. Doar lespedea de pe podea rămase neagră şi emana un uşor iz de pucioasă, ca şi cum ar fi vrut să îi avertizeze pe oameni că drumul către paradis nu era lipsit de pericole.

Părintele Maternus îngenunche şi se închină. Se adânci într-o scurtă rugăciune, apoi se ridică şi măsură cu privirea grupul strâns în jurul Giselei şi al lui Alban. Acum îşi dădea seama că exista o problemă mult mai dificilă decât cea a unor statuete de sfinţi distruse. Trăise pe propria piele puterile declanşate de Gisela şi de prietenii ei şi, dacă ar fi urmat doar învăţămintele Bisericii pe care o slujea din toată inima, ar fi trebuit să îi acuze de vrăjitorie. Dar Gisela şi ai ei vătămaseră nici măcar un singur om – cu excepţia acelui fals cardinal –, ajutaseră la alungarea din această lume a unei creaturi diavoleşti şi salvaseră de

focul iadului multe suflete pe care Fulvian le ademenise prin intrigi şi uneltiri.

Preotul nu se simţea în măsură să ia o decizie şi ridică privirea către tavan, unde încă mai scânteiau luminiţe aurii. Auzi din nou vocea care îi anunţase refacerea bisericii şi acum ştia şi ce trebuia să spună.

— Am trăit o minune, dar nu vom putea niciodată să o mărturisim. Mulţumiţi lui Dumnezeu, Fiului Său Iisus Cristos, Sfântului Duh şi înainte de toate Sfintei Fecioare Maria, că încă mai trăiţi şi că sufletele voastre nu sunt victime ale iadului. Aţi trăit pe propria piele ce se poate întâmpla dacă oamenii tânjesc după lucruri ce nu le sunt destinate.

— Aşa am făcut cu adevărat, părinte.

Alban respiră adânc şi o privi cu admiraţie pe Gisela.

Părintele văzu şi el asta şi încuviinţă.

— Pentru că aţi scăpat de nenorocire în biserica mea, este drept ca eu să stabilesc ce se va întâmpla acum. Părintele Maternus nu aşteptă răspunsul, ci arătă către Gisela şi Alban. Voi doi v-aţi unit unul cu altul prin taina căsătoriei şi vă veţi menţine acest jurământ, chiar dacă până acum căsătoria nu a fost consumată.

— Mulţumesc din suflet! strigă Alban, care se simţea acum cu adevărat ca omul Georg Alban Streller, dar adăugă temător: Adică, dacă vrea Gisela.

Gisela îl privi dintr-o parte şi se întrebă cum ar trebui să reacţioneze. Fu împinsă uşor în braţele lui Georg şi cineva zise:

— L-ai luat din obligaţie şi îl vei păstra din dragoste!

Când privi în jur, văzu că niciuna dintre însoţitoarele ei nu putuse spune asta şi privi în sus, unde lumina aurie forma o coroniţă de mireasă. Pirostria coborî şi se aşeză pe capul Giselei.

— Acest răspuns este suficient, declară preotul. Privirea lui deveni mai aspră când se opri asupra lui Gaudentius. Tu şi ceilalţi veţi renunţa la artele secrete şi

veţi duce o viaţă cum se cade unui om cu frica lui Dumnezeu.

Gaudentius clătină din cap apărându-se:

— Forţele de care mă ocup nu sunt rele, ba dimpotrivă. De exemplu, Gisela are puterea de a tămădui răni şi…

Preotul îl întrerupse ridicând tonul.

— Nu există niciun „şi”! Şi niciun „dacă” sau „dar”! Dacă Gisela va face ceva neobişnuit şi un om răutăcios va observa asta, ea va ajunge pe rug. Nu ar fi în siguranţă nici sub protecţia unei mănăstiri, iar ea nu este destinată unei astfel de vieţi. Juraţi că nu veţi face niciodată în mod conştient lucruri ce depăşesc capacitatea de înţelegere a celorlalţi oameni. Creştinătatea a uitat din cauza intrigilor Satanei şi ale diavolilor săi cum să aibă încredere în acele puteri speciale, iar pe cei care dispun de ele îi consideră creaturi ale diavolului. Şi doar nu vreţi să fiţi consideraţi aşa ceva!

— Nu, cu certitudine nu, părinte. Eu sunt gata să depun acest jurământ.

Georg Streller îngenunche şi ridică mâna dreaptă. La fel făcură Gisela, Hetta şi Kezia, care îl trase pur şi simplu după ea pe Landelin. Gaudentius mai mormăi ceva, dar apoi îngenunche şi el.

— Dacă trebuie, la n-ai… ăă… în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, amin!

Un sunet ca un cânt îndepărtat străbătu biserica, alungând din inimile lor groaza trăită. Părintele Maternus inspiră adânc, îi mângâie pe cap pe Gisela şi pe Georg, le făcu un semn scurt Keziei şi lui Landelin şi se opri în faţa Hettei.

— Dacă am reţinut bine, tu eşti o văduvă lipsită de apărare, alungată de fiul ei vitreg.

— Alungată nu este cuvântul potrivit, părinte, eu…

— Să rămână aşa! o întrerupse preotul. În orice caz, ai nevoie de protecţie şi cine ar fi cel mai potrivit să ţi-o

acorde decât cinstitul iuncher Matthias Gaudenz din Riebelsborn?

Pe Gaudentius îl apucă tusea, în timp ce mătuşa lui începu să râdă zgomotos. O clipă mai târziu, Anna redeveni serioasă, îi privi pe Hetta şi pe nepotul ei, după care încuviinţă:

— Este o idee grozavă, părinte. Ruda mea are din când în când nevoie de cineva care să îl mai scuture şi cine poate fi mai potrivită pentru aşa ceva decât o soţie? Hetta este o femeie bună şi cu frica lui Dumnezeu şi m-aş bucura dacă Matthias ar cere-o în căsătorie.

— O va face! declară hotărât preotul, pentru ca apoi să se adreseze lui Landelin şi Keziei. Landelin, cândva mi-ai promis că te vei căsători cu fata pe care am să ţi-o indic eu. Iat-o, şi cred că nu vei găsi niciodată alta mai bună.

— Dar pe mine nu mă întrebaţi? întrebă Kezia.

Dar în tonul ei nu se citea urmă de supărare. După lungile luni petrecute în temniţa lui Cajetan, tânjea după un loc liniştit şi sigur şi se simţea într-un mod ciudat atrasă de flăcăul cel chipeş.

— Cu asta totul este în ordine. Vă puteţi săruta.

Ultimele cuvinte erau adresate Giselei şi lui Georg, care rămăseseră lângă el, ţinându-se de mână.

— Aici, în mijlocul bisericii? întrebă încurcat Georg.

— Vă permit în mod excepţional.

Preotul zâmbi şi se întoarse cu spatele. Georg nu prea ştia dacă ar trebui să urmeze sau nu sfatul părintelui Maternus. Îi aruncă Giselei o privire temătoare, apoi o întrebă:

— Mă poţi ierta?

Gisela se gândi la sentimentele pe care i le trezise adevărata înfăţişare a lui Georg Streller şi pe care nu va mai trebui să le ascundă.

— Iubirea înseamnă iertare!

Preotul o privi gânditor.

— Aminteşte-ţi aceste vorbe când te vei afla în faţa

tatălui tău. Chiar dacă din disperare s-a făcut vinovat faţă de tine, nu îţi e îngăduit a-l blestema pentru asta!

Gisela trase adânc aer în piept şi zâmbi.

— Cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face a fost acela de a mă fi cununat cu bărbatul meu. Şi atunci de ce aş fi supărată pe el? Vino, Georg, vom merge la părinţii mei.

12.

De la evenimentele petrecute în biserica părintelui Maternus trecuseră zece ani. Regele Spaniei, Carlos, fusese ales şi fără ajutorul lui Cajetan împărat al Sfântului Imperiu Roman şi acum era numit Carol Quintul. Ţăranii asupriţi de stăpânii lor se răsculaseră în multe părţi ale imperiului şi fuseseră deja de mai multe ori pedepsiţi sângeros pentru aceasta. Şi în regiunea Eichstätt fuseseră incendiate castele şi gospodării ale stăpânilor, aşa că primatul Gabriel von Eyb trebuise să solicite ajutor militar bavarez pentru a putea înăbuşi răscoala. Acum se reinstaurase liniştea, iar pe drumul ce mergea de-a lungul râului Altmühl cobora o coloană de care.

Georg Streller, căruia de la acea memorabilă zi din Nürnberg nimeni nu îi mai spunea Alban, devenise un negustor respectat, cunoscut până departe. Totuşi, de la câştigarea luptei cu Cajetan şi cu făptura diavolească a acestuia, el evitase regiunea de pe malurile râului unde fusese vânat ca o fiară. Acum călărea din nou pe acest drum unde se aflase la un pas de a-şi pierde viaţa. Chipul lui părea încordat, deşi vremea frumoasă din ultimele zile uscase drumul şi carele mergeau mai bine decât se aşteptase. Gisela, care îşi însoţea bărbatul, retrăia şi ea întâmplările acelor zile.

Veneau de la castelul Trelling, refăcut de stăpânul lui, cavalerul Eckehard, după ce hoardele lui Cajetan incendiaseră doar acareturile de lângă zidul exterior. După ce Eckehard primise vestea că Anna trăia, se dusese la

Nürnberg călare şi se încăpăţânase să rămână acolo până când părintele Maternus le dăduse binecuvântarea căsătoriei. De atunci, mătuşa lui Gaudentius trăia ca soţie a lui Eckehard în acest castel, care rămăsese neatins şi în urma revoltei ţărăneşti ulterioare. Adusese cu ea în căsătorie bunurile imobiliare ale castelului Riebelsborn, deoarece Gaudentius nu se mai întorsese în patria sa. Acum fostul mag trăia ca stăpân respectat pe proprietatea pe care soţia lui, Hetta, o primise la încheierea primei căsătorii, proprietate de care voise să o deposedeze fiul ei vitreg. El îşi amintea fără nicio plăcere de perioada în care se num Gaudentius şi încerca să transforme plumbul în aur. Cea de-a treia pereche, Kezia şi Landelin, ducea o viaţă modestă, dar plăcută, în Nürnberg, şi confecţionau cele mai bune coşuri din regiune.

— Este ciudat cât de multe îţi aminteşti când revezi lucruri vechi, exclamă Georg fără să fi vrut de fapt să o facă.

Gisela îi zâmbi drăgăstoasă.

— Trebuie să te gândeşti la lucruri rele, pentru a fi înarmat împotriva ispitelor, şi la lucruri frumoase, ca să ştii să iubeşti viaţa.

— Ai spus-o bine.

Îşi privi mândru femeia care încă întrecea în frumuseţe multe femei mai tinere. Aceasta născuse deja trei copii, fără a se urâţi, cum se întâmplase cu Trude Tettenwieser.

— Aş da un gulden ca să îţi pot citi gândurile.

Gisela se aplecă curioasă spre Georg, cât pe-aici să alunece din şaua iepei sale blânde.

Georg o prinse cu putere şi o ajută să se aşeze la loc.

— Tocmai mă gândeam că eşti cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc. Cât priveşte butucul care ţi-a furat primul logodnic, să ştii că puţin îmi pare rău pentru Bruno Tettenwieser. Pe acest om nopţile nu îl bucură aşa cum mă bucură pe mine.

— Dumnezeu şi Sfânta Fecioară au orânduit bine lucrurile.

Cuvintele Giselei trădau cât de mulţumită era de bărbatul ei. Georg Streller încuviinţă bucuros şi îşi îndreptă apoi din nou gândurile către împrejurimile pe care le străbăteau.

— Ajungem imediat la hanul unde vom opri de prânz. În Eichstätt am fost prevenit că aici clienţii lui sunt mai mult contrabandişti sau chiar tâlhari. Dar noi avem arme suficiente şi nu trebuie să ne temem de nimeni.

Chiar în timp ce vorbea, trecură de o curbă şi zăriră hanul în faţa lor.

Gisela strâmbă din nas. După spusele lui Georg, ar fi trebuit să fie vorba despre o gospodărie arătoasă, dar ochilor ei i se înfăţişa doar o clădire marcată de vremuri şi strâmbă. Mai dură puţin până când îşi dădu seama ce o deranja la clădire: hanul încă mai emana un iz din acea duhoare a iadului care îl însoţea pe Fulvian, ca şi cum demonul adăstase de multe ori pe aici şi săvârşise lucruri rele.

— Mie nu îmi place aici! Hai să mergem mai departe! îl rugă ea pe soţ.

Slugile oftară, căci îşi făcuseră socoteala unui vin şi a unui prânz. Dar, când priviră mai atent gospodăria, şi lor li se păru că nu era deloc ademenitoare. Tocmai când treceau prin faţa ei, din casă ieşi o femeie într-un surtuc pătat şi cu o bluză tot atât de murdară. Părea să fi fost cândva frumoasă, dar o viaţă desfrânată lăsase urme adânci pe faţa ei şi se îngrăşase. Era fiica hangiului, care îi făcuse pe plac deseori lui Fulvian. Acum hanul era al ei, dar aleşii clienţi ai vremurilor trecute nu îl mai frecventau. În primii doi ani mai apăruseră călători care întrebau de cititorul în stele Cajetan. Dar acesta plecase din regiune şi nimeni nu putea să spună unde se afla acum. Cu puţine excepţii, de atunci veneau la cârciumă doar oameni ale căror afaceri trebuiau ferite de lumina zilei şi aceştia nu

erau chiar cei mai plăcuţi oaspeţi.

— Domniile Voastre nu doresc să poposească? întrebă ea cu speranţa că va putea convinge convoiul să poposească la hanul ei.

Deggi, nepoata lui Dagga, care murise în urmă cu un an, pe cât de bătrână, pe atât de regretată, îşi arătă colţii şi mârâi, în timp ce Gisela privea înainte şi-şi continua drumul.

Lui Georg îi părea rău de hangiţa care fusese folosită de Fulvian şi de Cajetan în maşinaţiile lor, dar nici el nu dorea să intre în cârciuma atât de murdară.

La mai puţin de opt sute de metri depărtare, descoperiră nişte ruine pe o înălţime, iar când recunoscu burgul lui Cajetan, Georg simţi cum i se întorcea stomacul pe dos. Vru să le strige vizitiilor să grăbească boii, pentru a trece cât mai repede de acest loc. Dar tocmai atunci Gisela îşi conduse iapa la marginea drumului şi îl rugă să o ajute să coboare.

— Doar nu vrei să revezi ceea ce este acolo sus? întrebă el îngrozit.

— Duşmanul este învins şi alungat! Avem de ce ne teme acolo?

Deoarece Georg nu schiţă niciun gest menit să o ajute, Gisela coborî din şa fără ajutor, legă hăţurile de un ciot şi începu urcuşul. Deggi o urmă imediat, iar Georg se luă după ele, ocărând-o pe Gisela pentru încăpăţânarea ei. O ajunse abia când ea se afla în faţa resturilor zidurilor care odinioară fuseseră turnul porţii.

— Atenţie, burgul este vrăjit! o avertiză Georg.

Privirea Giselei cuprinse ruinele. Recunoscu resturi ale vechii vrăji, dar acestea nu mai reprezentau un pericol. Hotărâtă, merse mai departe şi deschise uşa în spatele căreia se aflase odaia străjerilor. Acoperişul era prăbuşit, dar pe jos mai putu să vadă părţi de armură şi două coifuri. Craniile a doi câini, aflate acolo, îi demonstrau că vraja lui Cajetan şi a homunculusului se ridicase când fuseseră

învinşi. Gărzile burgului redeveniseră câini şi îşi găsiseră sfârşitul între aceste ziduri.

— Nici nu trebuie să vedem mai mult!

Georg îi tăcu semn Giselei să îl urmeze înapoi, în vale, dar soţia lui pătrunse mai adânc în ruine. Descoperise două pete luminoase aflate sub resturile fostei temniţe şi coborî în adânc. Uşa, atât de solidă odată, acum era reprezentată doar de câteva scânduri putrezite, susţinute în sfori de rafie şi, când o deschise, descoperi umbra unui om ce fugea de ea. Se dovedi a fi o femeie, acoperită doar cu zdrenţe. Din spatele ei o privea cu teamă un copil în vârstă de vreo nouă ani.

— Nu vă facem niciun rău, spuse Gisela cu voce coborâtă şi o chemă pe Deggi, care voia să se îndrepte către femeie.

Aceasta strângea copilul şi o fixa plină de frică cu privirea. Copilul era o fetiţă cu părul negru şi ochi căprui, ce nu prea semăna cu ceilalţi copii din împrejurimi.

— Dumneavoastră sunteţi!

Lina o văzuse doar o dată pe Gisela, când îi dusese acesteia şi celorlalte două prizoniere mâncarea în temniţă, dar o recunoscu imediat.

Gisela avu nevoie de o clipă pentru a-şi da seama că o avea în faţă pe una din cele două slujnice ale vrăjitorului. Corpul slăbit şi cârpele ce ţineau loc de îmbrăcăminte arătau că moartea acestuia însemnase pentru ea mizerie cumplită. Gisela nu i-ar fi dorit un astfel de destin nici măcar celei mai rele duşmance a ei. În acelaşi timp observă că nici femeia şi nici copilul nu prezentau urme din care să rezulte că erau damnate. Cel puţin în ceea ce o privea pe mamă, lucrul acesta o miră, căci ştia de la Hetta cât de mult făcuseră slujnicele jocul lui Fulvian.

— Nu vă facem nimic, credeţi-mă, repetă Gisela. În vocea ei rămăsese o undă a vechii puteri, care nu le lăsă Linei şi copilului ei altă alternativă. Tu eşti una dintre slujnicele lui Cajetan, aşa este?

Lina încuviinţă.

— Da, stăpână. Când aţi fugit, a plecat după dumneavoastră şi nu s-a mai întors. Ca să fiu sinceră, nu îmi pare rău. Viaţa mea este mai bună acum, deşi doar pădurea ne hrăneşte pe mine şi pe fiica mea.

— Ce s-a întâmplat cu cea de-a doua slujnică?

— Mine nu a putut suporta pierderea homunculusului. Când acesta nu s-a mai întors, ea a plecat la întâmplare să îl caute. Trei zile mai târziu, am văzut-o în râu, moartă. Pentru salvarea sufletului ei sper că nu s-a aruncat singură în apă. Eremitul care trăieşte într-o grotă, puţin mai jos pe cursul apei, i-a ţinut slujba de înmormântare şi a îngropat-o. Dacă Domnul este milostiv, îi va primi sufletul.

Lina izbucni în lacrimi şi copilul plângea şi el.

Gisela se aplecă spre cele două şi le mângâie părul încâlcit. Spre deosebire de hangiţa pe care o văzuse mai înainte, Lina şi fiica ei erau curate, aşa că Gisela luă o decizie.

— Nu trebuie să vă adăpostiţi în continuare între aceşti pereţi uzi. Soţul meu şi cu mine mergem la Augsburg, dar ne vom întoarce la Schwabach curând. Vă vom lua cu noi.

Lina se retrase.

— Stăpână, nu! Nu vreau să revin între oameni!

— Şi fata ta va trăi pe mai departe ca acum? Aici va fi tratată de oameni ca o fiară sălbatică.

Vocea Giselei era severă şi categorică.

Lina se răsucea ca un vierme. În cele din urmă, acceptă:

— Nu ne veţi face nimic? Mă refer la faptul că eram odată slujnică la Cajetan, iar copilul meu este fiica lui sau a lui Fulvian.

— Cu certitudine nu. Gisela o mai mângâie o dată pe cap pe fată şi i se adresă lui Georg: Sper că nu ai nimic împotrivă?

Buzele lui Georg tremurară uşor.

— Nu, sigur că nu. Viaţa aici nu este una omenească. Pe lângă asta, deja i-ai mai forţa… ăă… ajutat şi pe alţii să îşi găsească norocul. Şi m-aş gândi numai la fratele tău şi la Gundi. Niciodată nu m-aş fi gândit că cei doi se vor căsători.

Vocea lui mai păstra o undă de mirare. Hans Güldener părăsise oraşul în mare grabă şi, timp de trei ani, nu mai auzise nimeni nimic despre el. În acel răstimp, două slujnice din casa Güldener născuseră şi, pentru că fiecare dintre ele îl desemnase drept tată al copilului pe Hans, un nou scandal măcinase prestigiul acestei familii. Părinţii lui Hans voiseră să părăsească şi ei oraşul, de ruşine, dar părintele Maternus reuşise, cu mari eforturi, să scoată adevărul de la cele două femei. Nu cu Hans se culcaseră acestea, ci cu acel secretar al cardinalului, care dispăruse în acelaşi timp cu el. Pentru a evita transformarea evenimentului într-un mare scandal, ce ar fi revoltat toată negustorimea oraşului, preotul le dăduse femeilor bani şi le expediase într-un alt oraş, unde acestea îşi găsiseră între timp bărbaţi cuminţi. Apoi răspândise în Nürnberg zvonul că nu Hans ar fi fost tatăl copiilor, ci un meseriaş călător, al cărui şarm le încântase pe cele două femei nechibzuite.

În acest mod aranjase ca familia Güldener să poată rămâne în Nürnberg. Dar de Hans tatăl nu voise să mai audă şi, când acesta se întorsese acasă, îl alungase. Acesta căutase adăpost la cumnatul lui, unde Gundi, care devenise o tânără drăguţă şi energică, se îngrijise de el. Când lui Hans îi reveniseră puterile, începu în casa lui Georg Streller o nouă viaţă ca supraveghetor. Şi pentru a evita ca acesta să se mai ţină după femei, Gisela îi ceruse categoric să se însoare şi i-o recomandă ca mireasă pe Gundi. Spre surprinderea tuturor, cei doi fură de acord şi căsnicia mergea într-un mod mai armonios decât ar fi fost de aşteptat.

Georg reuşi să se elibereze de amintirile urâte şi o luă cu el pe Lina şi puţinele lucruri ale acesteia. Când vru să părăsească burgul, fosta slujnică a lui Cajetan se mai întoarse o dată şi ridică mâinile.

— Iertare, Herr Streller, dar încă nu putem pleca. Eu am găsit şi am ascuns comoara vrăjitorului, pentru că nu voiam să cadă în mâini străine şi să se irosească. Cu siguranţă că în ea se află multe lucruri îngrozitoare.

— Arată-ne unde este.

Fără a se lăsa intimidată de privirile sceptice ale lui Georg, Gisela o urmă pe slujnică la un turn prăbuşit, la temelia căruia se mai găsea o cămăruţă cu tavanul întreg. Podeaua era acoperită cu un strat de mărăcini şi frunze uscate, pe care Lina le dădu deoparte cu atâta grijă de parcă i-ar fi fost teamă că un demon ar putea să se ivească de sub ele. Dar de sub ele se ivi o cutie. Gisela o deschise şi descoperi înăuntru monede de aur, podoabe şi câteva conuri din aur prelucrat fin, acoperite ici şi acolo cu simboluri. Se mai aflau şi alte obiecte mai mult ori mai puţin valoroase, cărora Gisela le aruncă doar o privire fugitivă.

Georg privi bogăţia adunată acolo şi o clipă se luptă cu pornirea de a lua totul ca despăgubire pentru suferinţa lui şi a prietenilor săi.

Gisela păru să îi citească gândurile, deoarece clătină din cap zâmbind.

— Asupra acestui aur apasă un blestem. Trebuie să îl lăsăm aici pentru veşnicie.

— Dar dacă îl găseşte altcineva?

— Zidul turnului stă să cadă. Dacă îl prăvălim, comoara va rămâne îngropată pentru totdeauna. Nimeni nu va bănui că sub aceste ruine se ascunde ceva de valoare.

Lui Georg îi părea rău ca atâta aur să rămână nefolosit, dar se supuse voinţei soţiei lui. Doborî doi pomi mai subţiri şi din trunchiurile lor confecţionă unealta

necesară. Folosindu-le ca o pârghie, el, Gisela şi Lina prăvăliră zidul şubred deasupra comorii. După ce praful se depuse şi se convinseră că comoara era bine ascunsă, întoarseră spatele castelului lui Cajetan şi coborâră în vale. Acolo îi aştepta convoiul. Vizitiii se lăsau neliniştiţi de pe un picior pe altul, deoarece până la următorul han mai aveau de mers o jumătate de zi. La porunca lui Georg, Lina şi fiica ei fură urcate într-o căruţă şi porniră la drum. Pentru a le mai îndepărta teama, Gisela urcă împreună cu ele şi mângâie copilul.

— Aş vrea să îmi iau rămas-bun de la cuviosul eremit, spuse brusc Lina.

Georg oftă adânc, pentru că deja erau în întârziere. Totuşi, aşa cum îşi cunoştea el soţia, ea va insista ca dorinţa Linei să fie îndeplinită.

— Nu este departe de drum, stărui fosta slujnică.

— Bine! Dar repede!

Georg nu făcea niciun efort pentru a-şi ascunde nemulţumirea şi se alese cu o privire plină de reproş a soţiei.

— Cred că eremitul ar putea constitui o surpriză pentru noi.

Era doar o presupunere exprimată de Gisela şi ea însăşi era încordată aşteptând să vadă dacă aceasta se va adeveri.

Ajunşi într-o vale lăturalnică, descoperiră pe un versant al dealului o colibă construită din crengi şi frunze. În spatele ei trebuie să fi fost o grotă, pentru că adăpostul era prea mic chiar şi pentru un eremit lipsit de pretenţii. Cuviosul bărbat, îmbrăcat cu o rasă monahală din păr de capră, stătea îngenuncheat în faţa unei cruci simple din lemn şi era atât de adâncit în rugăciune că nici nu remarcă de la început grupul ce se apropia.

— Iertare, cuvioase părinte! Sunt eu, Lina de la ruine. Vreau să îmi iau rămas-bun de la dumneavoastră. Aceşti amabili oameni ne iau cu ei pe mine şi pe fiica mea

şi ne dau de lucru.

Vocea Linei îi atrase atenţia sihastrului. Acesta se întoarse şi îşi arătă faţa acoperită de o barbă aproape neagră, înspicată cu fire cărunte. La vederea Giselei scoase un ţipăt şi făcu un semn care să îl apere de ceea ce vedea.

— Fortunatus!

În ciuda rasei şi a bărbii, Gisela îl recunoscu imediat pe fostul predicator de la Riebelsborn.

— Drace!

Georg făcu un pas către bărbatul care îi trădase soţia, prietenul şi pe el însuşi şi ridică pumnul. Şi Deggi îşi dezveli colţii, ca şi cum ar fi vrut să îi sară la gât.

Gisela puse braţul pe umărul bărbatului ei.

— Şi el a fost doar o victimă a duşmanului. Ar trebui mai curând să îl compătimeşti decât să îl urăşti.

Vocea ei îl făcu atent pe fostul preot.

— Iertaţi-mă, am făcut rău, dar…

— Erai sedus de diavol! Dar a trecut. Acum poţi să îţi reiei viaţa. Fii un preot care înţelege inima oamenilor şi care nu se lasă păcălit de aparenţe.

Gisela vru să îi ofere o şansă lui Fortunatus, dar acesta clătină din cap trist.

— Am greşit faţă de tine şi faţă de alţi oameni şi întreaga mea viaţă nu va ajunge pentru a-mi ispăşi păcatele. Cum să îndrăznesc să îi judec pe alţii când eu însumi am greşit?

Cu un gest obosit se reîntoarse către cruce, îngenunche în faţa ei şi reîncepu să se roage.

Când Georg îi ceru să vină cu ei, Gisela ridică mâna.

— Lasă-l aici. S-a lăsat ademenit de Fulvian şi a săvârşit fapte care îi ard sufletul. Trebuie să îşi găsească aici pacea. Hai, se face târziu!

Deşi ea avea dreptate, el mai rămase o clipă pe loc, privindu-l pe Fortunatus. Omul avea inima frântă şi niciodată nu va mai avea un gând vesel. Deodată îi păru

rău pentru preot şi regretă că nu putea să mai facă nimic pentru el.

— Să aibă Dumnezeu milă de sufletul lui.

Cu aceste cuvinte o urmă pe Gisela, care împreună cu Lina şi fiica ei se aflau deja la jumătatea drumului până la convoi.

— Domnul va fi milostiv cu el pentru că Domnul este dragoste şi nu ură! răspunse Gisela zâmbind.

Georg tresări speriat, pentru că Gisela nu putuse să audă vorbele rostite de el. Apoi îşi reaminti de puterea ei şi râse uşor. Deşi trebuia să-şi ascundă puterea pe care alţi oameni ar fi luat-o drept vrăjitorie, nu îşi pierduse nimic din capacităţile ei.

— Va veni o vreme când omenirea îşi va reaminti de noi şi când noi o vom putea sluji, aşa cum au făcut-o odinioară străbunele şi străbunii noştri, înainte ca oameni asemenea lui Cajetan să utilizeze această ştiinţă şi această putere spre propriul lor folos şi să îi persecute sângeros pe ai noştri. Deci nu te descuraja, iubitul meu. Oare nu şi în cazul nostru o noapte întunecoasă şi furtunoasă a fost urmată de o dimineaţă aurie?

— Într-adevăr! răspunse Georg şi înţelese că ultima umbră resimţită în inimă fusese înlăturată. O apucă pe soţia sa pe după umeri şi o trase către el. Mi-ai fost lumină în vremurile întunecate şi îmi eşti şi acum în zilele însorite!

— Aşa va fi mereu! sună răspunsul, încet, dar plin de putere.